De la autoarea bestsellerurilor
Fiica negustorului de mătase
& *Soția plantatorului de ceai*
Despărțirea noastră
DAMEN TANGO
Dinah Jefferies
NEMIRA

Dinah Jefferies

Despărţirea noastră

Traducere din limba engleză de
Cristina Broştianu
EDITURA NEMIRA
2021

Dinah Jefferies
THE SEPARATION
© 2013

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London în 2013. The author has asserted her moral rights. All rights reserved.
© Nemira, 2021
Tiparul executat de tipografia PAPER PRINT, Brăila.
Ilustraţia copertei: Ilina SIMEONOVA/Trevillion Images
Prepress
Copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Oana IONAŞCU
Tehnoredactor: Iuliana CONSTANTINESCU
Lector: Anca COMAN
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Jefferies, Dinah
Despărţirea noastră / Dinah Jefferies; trad, din Ib. Engleză: Cristina Broştianu. — Bucureşti: Nemira Publishing House, 2021
I. Broştianu, Cristina (trad.)

Dinah Jefferies s-a născut în Malaysia, în 1948, iar la opt ani s-a mutat în Anglia. De-a lungul timpului, a călătorit mult şi a rămas foarte atacată de cultura sud-asiatică. A studiat literatura engleză la Birmingham College of Art şi apoi la University of Ulster. În 2013 i s-a publicat primul roman, The Separation, căruia i-au urmat bestsellerurile Soţia plantatorului de ceai (Nemira, 2017; The Tea Planter's Wife, 2015), Fiica negustorului de mătase (Nenira, 2018; The Silk Merchant's Daughter, *2016),* Înainte de ploi (Nemira, 2018; Before the Rains, 2017), Văduva de safir (Nemira, 2020; The Sapphire Widow, 2018), Sora dispărută (Nemira, 2021; The Mining Sister, 2019), Contesa din Toscana (Nemira, 2020; The Tuscan Contessa, 2020). Cărţile ei au fost traduse în peste 30 de limbi.

Pentru mama şi fiica mea

Prolog

1931, Weston-super-Mare, Anglia

Bărbatul şterse labele leului cu un burete pe care îl cufundase într-o găleată cu apă, apoi scoase un cuţit din punga din piele pe care o avea prinsă la cingătoare. Aruncă o privire spre mulţimea din jur, care îl urmărea tăcută, apoi îşi plecă fruntea şi începu să ascută cu grijă ghearele animalului din nisip.

Fetiţa, stând ghemuită la mică distanţă, se întinse să atingă coama leului cu vârful degetelor.

— Nu! strigă bărbatul, împingând-o deoparte. Nu încă!

O clipă, fata lăsă capul în jos, dar apoi se uită peste umăr, zâmbindu-i cu timiditate femeii care se oprise să privească, după care se întoarse şi îşi aţinti din nou ochii asupra animalului.

O adiere de vânt ridică un nor de nisip, făcând mii de fire să danseze şi să se rotească în aer. Bărbatul nu stătu pe gânduri şi umezi repede blana fiarei, înainte ca următoarea rafală să stârnească din nou firele de nisip.

Femeia care privea fu străbătută de un fior. Avea părul auriu-roşcat, tuns scurt şi cu onduleuri tip Marcel[1], care-i dădeau un aspect îngrijit, şi purta o rochie de un albastru-deschis cu flori de albăstrele mai închise spre poale. Doar un cardigan subţire alb o proteja de răcoarea ce se lăsase brusc.

Odată ce se convinse că animalul era gata, sculptorul se

[1] Tehnică la modă în anii 1920, folosită pentru ondularea părului cu ajutorul unor cleştişori din fier încălziţi; inventatorul acestei tehnici a fost Marcel Grateau (1832-1936) (n. Tr.).

înclină, apoi făcu înconjurul mulţimii, întinzându-le pălăria întoarsă. Femeia ascultă sunetul monedelor care se adunau şi scotoci prin poşetă.

Drumul din spatele esplanadei răsună de copite de cai, dar asta nu o distrase. Privirea îi rămase aţintită asupra fetiţei care îngenunchease în nisip şi se juca, adunându-l cu pumnii şi făcându-l să strălucească în nuanţe argintii şi aurii în lumina slabă.

Mulţimea deja rărită se împrăştie de tot, iar zumzetul acesteia, ţipetele pescăruşilor şi zgomotul valurilor oceanului fură înlocuite de loviturile ciocanului pe metal. Femeia aruncă o privire spre ceea ce fusese cândva Marele Debarcader, a cărui feronerie elegantă şi în acelaşi timp dură se îndoise sub căldura flăcărilor. Simţi miros de scoici în oţet.

— Ţi-e foame? o întrebă pe copilă.

Fata clătină din cap. Ezitase totuşi o fracţiune de secundă, o clipă de nesiguranţă, care fii imediat trădată de obrajii îmbujoraţi subit.

— Ce-ai zice atunci de un beţişor de lemn-dulce?

Femeia se lăsă pe vine lângă copilă, apropiindu-se. Suficient cât să-i simtă mirosul dulce al părului. Trase adânc aer în piept, apoi îi dădu drumul încet printre buzele care-i tremurau abia văzut. Se ridică, îşi scutură nisipul de pe poalele fustei înflorate, apoi o prinse pe fată de mână.

— Hai să alergăm, vrei?

Schimbară o privire, apoi se luară la întrecere pe plajă, stârnind nisipul şi scoicile, împiedicându-se şi alunecând, până ajunseră la călugăriţa care le aştepta.

Călugăriţa nu avea suflet rău; atinse umărul femeii, privind-o cu bunăvoinţă. Un gest cumva în treacăt, menit să o asigure că schimbul va fi lin, lacrimile reţinute şi emoţia stăpânită. Copilul îşi dădu capul pe spate şi le privi cu ochii de culoarea alunei când pe una, când pe cealaltă,

apoi se uită undeva în spatele lor, acolo unde steagurile albastre şi roşii mărgineau deschiderea nisipoasă a golfului.

Femeia începuse cu emoţie şi cu un sentiment de exaltare ziua care era acum aproape pe sfârşite, iar ea nu-şi putea lua ochii de la trupul subţire, numai piele şi os, al copilului. Mângâie părul roşcat al fetiţei, căutând să-şi întipărească momentul în memorie pentru totdeauna.

Pentru copil însă lucrurile nu vor sta tot aşa. Pe măsură ce amintirile i se vor estompa, amestecându-se cu trecutul, va începe să se îndoiască: se va întreba dacă ziua aceea, leul din nisip sau femeia existaseră cu adevărat. Se va zbate să găsească frânturi dintr-un timp pe care nu va reuşi să-l regăsească. Îşi va aminti, poate, o rochie, un zâmbet. Doar atât. Iar femeia va continua să-şi înăbuşe durerea.

— Haide, vino! o îndemnă călugăriţa, luând-o pe fetiţă de mână. Trebuie să prindem tramvaiul, altfel nu vom ajunge la timp la gară.

Femeia în rochie albastră se îndepărtă, aruncând apoi o privire în urmă, spre leul din nisip auriu, conştientă că sculptura avea să fie măturată de fluxul care se apropia.

CAPITOLUL 1

1955, Malaya[2]

Nu mă puteau vedea sub casa pe piloni, dar eu le spionam pe bona noastră şi pe Fleur, sora mea mai mică. Am auzit zgomotul unor sandale lipăind pe terasă şi suspinele lui Fleur în timp ce alerga, apoi foşnetul scos de vechiul ei iepure roz, pe care îl târa de urechi pe aleea pietruită.

Imediat s-a auzit şi vocea stridentă a bonei noastre chinezoaice:

— Treci aici chiar acum, domnişoară! O să rupi iepurele ăla târându-l aşa!

— Nu-mi pasă! Nu vreau să merg! i-a răspuns Fleur pe un ton obraznic. Îmi place aici!

— Şi mie, am adăugat în şoaptă, trăgând în piept mirosul de şopârle moarte şi păianjeni cu picioare lungi, care pe mine nu mă deranja.

Dincolo de ascunzătoarea mea de pământ şi de capătul grădinii era zona cu iarbă înaltă unde nimeni nu îndrăznea să intre. Nici ea nu mă speria.

Mă *speria* însă plecarea.

Mai târziu, când cerul a căpătat culoarea lavandei, tata a arătat exact în acea direcţie. Stătea pe balconul de la etaj, cu o bere Tiger în mână, privind în zare peste câmpuri, dincolo de dealuri. Spre Anglia.

— Nu e niciodată cald acolo în ianuarie, a comentat el, vorbind ca pentru sine şi frecându-şi uşor bărbia. Bate un vânt care îţi pătrunde până în oase. Nu e ca aici, nici pe departe.

— Tati?

Îi priveam faţa osoasă, mărul lui Adam uriaş şi linia

[2] Acţiunea romanului se petrece în anii 1950, când Federaţia Malaya era denumirea oficială a Federaţiei Malaysia din prezent (n. Red.).

dreaptă a gurii. A înghiţit, iar mărul lui Adam s-a ridicat şi a coborât, apoi privirea i-a revenit asupra mea şi a surorii mele, ca şi cum tocmai şi-ar fi adus aminte de noi. A zâmbit strâmb şi ne-a cuprins pe amândouă într-o îmbrăţişare.

— Ia veniţi voi două încoace! Nu mai fiţi aşa de necăjite! O să ducem o viaţă nemaipomenită în Anglia. Em, ţie îţi place să te caţări în copaci, nu-i aşa?

Am încuviinţat.

— Da, dar...

— Tu ce zici, Fleur? Sunt o grămadă de pâraie pe care să vâsleşti...

Gura surorii mele a rămas tot pungită. I-am surprins pentru o clipă privirea şi m-am strâmbat la ea; mie mi se părea că seamănă mult cu jungla.

— Ei, hai! a spus tata. Emma, eşti fetiţă mare de acum, ai aproape doisprezece ani. Trebuie să-i fii model surorii tale.

— Dar, tati... am încercat să protestez.

Tata a pornit spre uşă.

— Emma, totul a fost deja hotărât! Alege ce cărţi vrei să iei cu tine, o să ai ceva treabă. Hai, Fleur!

— Dar, tati...

Văzându-mi lacrimile, s-a oprit.

— Să ştii că o să-ţi placă, în caz că asta te deranjează. Îţi promit.

Simţeam că mă aprind, dar gândul la mama m-a făcut să-mi înghit cuvintele. Tata a deschis uşa.

— Dar, tati, am strigat în timp ce el şi Fleur ieşeau. Nu o aşteptăm şi pe mami?

CAPITOLUL 2

Lydia lăsă jos valiza prăfuită. Pe terasă, bicicletele fetelor ei zăceau abandonate lângă arborele jacaranda.

— Emma, Fleur! Am ajuns!

Ieşi de pe verandă să arunce o privire pe aleea pietruită care ducea spre zona cu iarbă înaltă din spatele grădinii. Cerul se întuneca, iar un fluture cu aripi cernite, ivit din adâncurile junglei, o lovi drept în obraz. Îşi şterse praful negru de pe faţă, apoi se întoarse să se adăpostească de ploaia care se apropia.

— Alee! strigă din nou. Am ajuns acasă!

Îi veniră în minte trăsăturile proeminente ale soţului ei, mirosul de săpun chinezesc al pielii, părul castaniu-deschis, tuns scurt la spate şi pe laterale. Nu primi niciun răspuns.

Se luptă să alunge o undă de dezamăgire care o cuprindea în casa prea tăcută. Trimisese o telegramă, aşa cum o rugase el, deci unde era acum familia sa? Era mult prea cald să fi plecat la o plimbare. Oare să fi fost la piscină? Sau poate că Alee le luase pe fete la un ceai la club?

Urcă scările spre dormitor, aruncă o privire spre fotografia cu Emma şi Fleur de pe noptieră şi simţi cum inima i se umple de dragoste. Îi fusese dor de ele.

După ce-şi scoase hainele, îşi trecu degetele prin părul roşcat-închis care-i ajungea până la umeri şi porni ventilatorul. Era obosită după călătorie şi după luna în care îşi îngrijise prietena bolnavă; simţea nevoia să facă o baie. Deschise uşile şifonierului şi se opri, încruntându-se. I se tăie răsuflarea – hainele lui Alee lipseau. Îşi trase repede pe ea chimonoul uşor şi fugi desculţă spre camera fetelor.

Şifonierul lor fusese lăsat deschis, iar ea văzu imediat că era aproape gol, cu excepţia câtorva perechi de

pantalonaşi scurţi împăturite neglijent pe raftul de sus şi a colii de hârtie mototolite de pe cel de dedesubt. Unde le erau toate lucrurile?

Dar dacă... Nu-şi duse gândul la capăt. Încercă să-şi domolească respiraţia. „Asta-şi doresc bărbaţii din junglă: să ne sperie.” îşi imagină ce ar spune Alee: „Capul sus! Nu-i lăsa să câştige!” Dar ce-ai putea simţi când cineva aruncă o grenadă într-o piaţă plină de oameni?

Auzi un ţipăt şi se întoarse, alergând spre fereastră, însă rămase dezamăgită. Nu erau decât liliecii din copaci.

Cu o mână pe inimă, îşi strecură degetele sub coala mototolită din şifonier şi scoase un caiet de-ale Emmei, sperând să primească un indiciu. Se aşeză pe cufărul din lemn de camfor, bucurându-se de mirosul lui liniştitor, apoi trase caietul mai aproape. Inspiră adânc, apoi îl deschise şi citi:

Matroana este o doamnă grasă cu guşă mare. Numele ei este Harriet Parrott. Are ochii ca stafidele şi un nas lucios şi unsuros, pe care încearcă să-l mascheze cu pudră. Îşi strecoară picioarele mici în papuci chinezeşti, dar poartă rochii lungi, aşa încât nu le poţi vedea decât vârfurile.

Harriet. Să se fi dus la Harriet?

Se opri brusc şi îşi apăsă pieptul cu mâinile, ameţită de valul de căldură şi de panică uriaşă ce o copleşea. Lipseau prea multe. Un bilet. Desigur! Trebuie să fi lăsat un bilet sau un mesaj servitorilor.

Coborî în fugă scările, câte două odată, călcând în gol, luând la rând încăperile de la parter: sufrageria, bucătăria, spălătoria, coridorul acoperit care ducea în aripa servitorilor, debaralele. Nu văzu decât câteva lăzi abandonate, în rest, totul era întunecat şi gol. Servitorii plecaseră. Nici urmă de balansoarul bonei sau de bancheta bucătarului, iar uneltele grădinarului dispăruseră. Cercetă din priviri încăperea, dar nu era

niciun bilet.

Ascultă cântecul ploii şi, rozându-şi o unghie, stătu să se gândească, abia amintindu-şi să mai respire. Refacu în minte tot ce făcuse în ziua aceea până ajunsese acasă, orele lungi petrecute în tren, afectată de fereastra stricată a trenului, acoperindu-şi nasul cu mâna. Mirosul înţepător de vomă care venea dinspre băiatul indian bolnav. Împuşcăturile îndepărtate.

Se chirci, fiindcă lipsa fetelor o lăsase fără aer. Se strădui să-şi domolească respiraţia. Aşa ceva era cu neputinţă. Era prea obosită. Nu mai gândea limpede. Trebuia să existe o explicaţie raţională. Trebuia să fie una. Alee ar fi găsit o cale să-i spună dacă ar fi trebuit să plece undeva. Nu-i aşa?

Se întoarse în loc şi le strigă.

— Emma! Fleur!

Glasul îi fu înecat de un suspin. În minte îi veni chipul lui Fleur, gropiţa din bărbie, ochii ei albaştri şi părul blond, prins cu o panglică. Apoi, amintindu-şi ceţurile junglei care îi adăposteau pe cei disperaţi, cele mai groaznice temeri luară locul oricărei fărâme de speranţă raţională care-i mai rămăsese. Sudoarea începu să i se prelingă pe sub chimono. Făcu ochii mari şi îşi acoperi gura cu palma.

Ridică receptorul cu mâini tremurătoare ca să-l sune pe şeful lui Alee. El ştia, cu siguranţă, ce se întâmplase şi avea să-i spună ce are de făcut.

Rămase însă cu telefonul în poală şi cu transpiraţia răcindu-i-se pe piele, auzind doar muştele bâzâindu-i pe deasupra capului, sunetul sacadat al ventilatorului, clic-clic-clic, şi foşnetul aripilor unui fluture. Telefonul nu avea ton.

CAPITOLUL 3

În taxi, în drum spre port, nu puteam să înţeleg de ce mami nu venise la timp ca să plecăm împreună, deşi tata spusese că o va face. În ultima noastră zi în casa din Malacca, sperasem până în ultima clipă că va ajunge, tot dând fuga la fereastră s-o văd când apare.

Tata era complet neîndemânatic când venea vorba despre treburile casei, aşa că, mama nefiind prin preajmă, am ajutat-o eu pe bonă. Fleur nu avea decât opt ani şi n-ar fi făcut decât să ne stea în cale.

Pentru început, am luat rochia roz pepit pe care mi-o făcuse mami şi-am strecurat-o în valiză. Datorită fustei lungi şi mânecilor bufante, era singura rochie care-mi plăcea. Plânsesem când ajunsesse la Fleur din cauză că eu crescusem şi nu-mi mai venea.

Tata tocmai intra în dormitor.

— Nu vei avea nevoie de rochii de petrecere acolo, a spus.

— Nu sunt petreceri în Anglia?

Tari a oftat.

— Nu vreau decât să-ţi laşi hainele malaeze aici. Şi ar cam trebui s-o luăm din loc.

— Dar ce-o să se întâmple cu toate lucrurile pe care le lăsăm aici? Să le pun înapoi în şifonier?

— Nu e nevoie, o să se ocupe bona de ele.

— Cât timp vom fi plecaţi?

Tata şi-a dres vocea, dar nu a adăugat nimic.

I-am dat rochia bonei noastre, lui Mei-Lien, care a azvârlit-o pe mormanul în creştere de lucruri nedorite.

— Dar cu cele de încoronare[3] ce facem?

Am ridicat rochiţa albă a lui Fleur, împodobită cu

[3] Referire la ceremonia de încoronare a reginei Elisabeta a II-a din 2 iunie 1953 (n. Tr.).

panglici roşii şi albastre, mult prea mică de-acum.

Tata a clătinat din cap, dar eu am reuşit să pun mâna pe preţioasa mea ediţie specială cu ocazia încoronării a revistei *Dandy* şi am ascuns-o la spate. Coperta cu un cal auriu[4] alături de alţi şase albi era motivul pentru care nu puteam să o las acolo.

— Unde e Fleur?

Mei-Lien a arătat spre curte.

— Face roata, presupun, a comentat tata. O să vă descurcaţi voi două, nu-i aşa?

Am încuviinţat.

Era pe punctul de a ieşi, dar chiar atunci a aruncat o privire spre patul meu şi s-a oprit.

— Ce-i acolo?

— I-am scris lui mami, am răspuns, ridicând plicul să i-l arăt.

— A, da?! a făcut el, ridicând o sprânceană. Şi ce anume i-ai scris?

— Doar că mi-e foarte dor de ea şi că abia aştept să ne vedem în Anglia.

— Bine. Acum, dă-mi-o mie.

— Voiam să i-o las pe măsuţa din hol...

A întins mâna, spunând:

— Nu e nevoie, o să mă ocup eu.

— Dar voiam să o fac eu!

— Emma, am spus că o să mă ocup eu de asta!

Nu aveam de ales.

— Aşa, vezi? Fii fată bună, a mai zis el şi s-a întors să plece.

— Tati, înainte să pleci...

Am luat iepurele lui Fleur.

— Cu ăsta ce fac? Să-l pun în bagaj sau oare Fleur vrea

---

[4] Cal din rasa ahalcechin, de origine turkmenă, a cărui robă este de un galben-deschis, aproape auriu (izabel) (n. red.).

să-l ia cu ea în cabină?

— Pentru Dumnezeu, n-am timp acum de lucrurile astea neînsemnate! a izbucnit el. Ne pregătim de schimbări importante, Emma, de mari schimbări!

M-am încruntat, neştiind ce să spun. Mie mi se părea că deja se petrecuseră *mari schimbări.* Cu mai bine de două săptămâni înainte. Atunci începuseră, din câte aş putea spune.

Veneam acasă de la o nuntă. Era o seară întunecată şi ploioasă. La petrecere, mami dansase în rochia ei galben-aprins şi în pantofii cu toc înalt, din piele de crocodil. Mami e mai tânără decât tata şi e foarte frumoasă, cu pielea ei deschisă la culoare şi ochii de culoarea alunei. Tata nu dansa din cauza rănii căpătate în război, dar care nu-l împiedica totuşi să joace tenis. Când am urcat în maşină, mami şi-a frecat fruntea cu buricele degetelor şi atunci am ştiut că *el* era foarte furios.

— Mergi mai încet, Alee! a ţipat mami. Ştiu că eşti supărat, dar mergi mult prea repede, iar drumul e ud. Pentru Dumnezeu, uită-te la apă!

Am tras cu ochiul pe geam. Eram la poalele dealului şi drumul se umplea de apă.

Din spate, de unde stăteam, i-am văzut venele umflate pe gât şi am băgat de seamă că lui mami i-a căzut unul din cerceii în formă de şopârlă când s-a întins să apuce de volan. Cu piciorul încă pe pedala de acceleraţie, tati a încercat să revină pe partea dreaptă a drumului, însă ajunsese într-o curbă, aşa că a trebuit să calce frâna.

Maşina a ieşit de pe drum cu un zgomot infernal şi a intrat cu botul într-un canal de scurgere, lângă un pâlc de bambus.

Mami a izbucnit, cu o voce spartă:

— Pentru Dumnezeu, Alee, ai ieşit de pe nenorocitul de drum! Uite ce rahat ai făcut acum!

Ştiam că dăduserăm de necaz, pentru că mami nu obişnuia să înjure, mai puţin atunci când credea că nu o auzim, deşi eu o auzeam înjurând când amândoi întreceau măsura cu băutura. Rostogoleam sunetele, le murmuram, ba chiar de fiecare dată mai tare şi încercam să găsesc cuvinte cu care să rimeze.

Auzeam cum mami încerca să-l convingă pe tata:

— Nu ne lăsa aici. Dacă se blochează drumul?

Părea speriată, dar asta nu l-a oprit.

— Uite, ia ăsta şi foloseşte-l dacă va fi nevoie, a spus el, aruncând un pistol pe scaunul din dreapta şoferului. Emma, să ai grijă de Fleur!

Imediat ce a plecat să aducă ajutoare, jungla parcă a venit mai aproape, cu frunze de mărimea unei tigăi şi crengi din desişul cărora clipeau ochi nevăzuţi. Mama s-a întors încet şi s-a oprit din suspinat, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit că eram şi noi acolo, cu picioarele goale lipite de scaunele fierbinţi din piele.

— Emma, Fleur! Sunteţi bine?

— Da, mami, am răspuns amândouă la unison.

Vocea lui Fleur părea mai îngrozită decât a mea.

— Totul e bine, dragilor. Tati tocmai a plecat să aducă ajutoare.

Ne-a aruncat o privire, încercând să ne convingă că lucrurile erau sub control, dar eu aveam senzaţia că nu era aşa. Ştiam că în junglă se ascund terorişti. Te legau de un copac, apoi îţi tăiau capul imediat ce dădeau cu ochii de tine, după care îl înfigeau într-un par. Am strâns din ochi cât de tare am putut, îngrozită de gândul că un cap ar putea rânji la mine.

Mami a început să fredoneze.

În curând, când se va întuneca de tot şi stelele vor răsări, va fi mai bine. Deşi, apropo de groază, trebuie să spun că mama nu ştia că văzusem şi mai rele la Muzeul

figurilor de ceară. Imediat după capetele mumificate era o secţiune interzisă copiilor. N-am stat prea mult, doar cât să văd modele mici din ceară ale unor femei şi copii de albi, ţintuiţi de pământ, încă vii, cu gurile vopsite în roşu deschise într-un strigăt mut. Spre ei se îndrepta un tăvălug enorm, condus de un japonez, folosit în mod normal la netezit asfaltul. De data asta îi netezea pe oamenii aceia. Când am ieşit, am vomitat într-un coş de gunoi.

Japonezii fuseseră răi. Aşa spuneau părinţii noştri. Deşi oamenii din junglă, cei pe care-i numeau terorişti, erau chinezi. Nu puteam înţelege. Bona noastră, Mei-Lien, era chinezoaică, iar eu o iubeam. Cum de japonezii fuseseră răi, iar acum aşa erau chinezii, dar nu toţi, doar unii? Nu avea niciun sens.

Maşina noastră se stricase la ceva distanţă de drumul principal, dar aproape de locul unde se adăposteau bandiţii. Însă, în adâncul junglei, trăiau spiritele care mâncau copii. Ne spusese asta grădinarul nostru, a cărui gură era roşie din cauză că mesteca betel[5].

— Dacă vreodată se întâmplă să vă pierdeţi prin junglă, feriţi-vă de *hantu hantuan,* ne-a mai zis el, mijind ochii ameninţător.

Nu ne spusese însă şi cum arată aceştia, ceea ce ne-a cam derutat.

— Emma, îţi poţi mişca mâinile şi picioarele? m-a întrebat mami.

Mi le-am scuturat ca să vadă că pot.

— Dar tu, Fleur?

Surioara mea a încercat şi ea, la rândul său. Şi-a mişcat braţele şi piciorul stâng, dar când a vrut să şi-l mişte pe celălalt, a scos un ţipăt.

— Probabil s-a învineţit. Emma, scoate-i pantoful înainte

[5] Denumirea unui amestec *(gutka*) din tutun, nuci de betel şi hidroxid de calciu care se rulează în frunze de betel (n. red.).

să apuce să i se umfle.

Am făcut ce mi-a spus, în ciuda protestelor lui Fleur.

— Nu-mi place. Unde e tati?

I-am spus să tacă din gură şi că tati plecase să caute ajutoare. S-a smiorcăit un pic, s-a plâns, apoi s-a liniştit.

Se lăsase seara, dar sunetul unei explozii undeva în depărtare a spulberat liniştea.

— Mami! am ţipat amândouă.

— Şşşş! E departe de noi.

Cerul a devenit cafeniu, iar dinspre vârful muntelui a coborât o ceaţă alburie. Dar bine măcar că nu eram chiar pe dealuri, căci *Ada bukit, ada paya* – „Unde sunt dealuri, sunt şi mlaştini”. Care te pot înghiţi cu totul.

În cele din urmă, tati a revenit cu un camion blindat care se întâmpla să se întoarcă în Malacca. A trebuit să ieşim din maşină înainte ca soldaţii să scoată automobilul din şanţ, iar când în sfârşit ne-am pus în pat, ne-am dat seama că niciodată nu ne duseserăm atât de târziu la culcare.

A doua zi, n-a venit mami să ne ia de la şcoală, ci tati. Cu faţa lui de „nu am chef de întrebările voastre”, nici măcar nu ne-a băgat în seamă când l-am întrebat unde era ea. Ne-a spus doar că ne mutăm în Anglia.

Când am ajuns acasă, am luat-o la fugă pe scări să vedem dacă mami e în dormitor. Nu era. Prin fereastra deschisă a camerei noastre pătrundea mirosul de *lemongrass,* ceea ce m-a dus cu gândul la zâmbetul mamei şi la părul ei ondulat. Obişnuia să şi-l prindă în coc, cu o floare de strelitzia, dar până la prânz era tot desfăcut. Şi cânta mereu, de cum se trezea.

— Hai, Em, a zis Fleur, nu-i aici. Hai afară să ne jucăm!

Am clătinat din cap.

Fleur s-a dus să facă roata, nu avea nimic la gleznă, dar aşa era ea, făcea din orice o tragedie.

M-am pieptănat. Părul meu e mai creţ şi mai roşcat

decât al maniei. Păr de sălbăticiune, cum zice ea. Apoi am pipăit sub pernă să-mi găsesc jurnalul, dar odată cu el am scos şi un plic, pe care erau trecute numele noastre. „Ce loc ciudat să laşi o scrisoare!”, mi-a trecut prin cap în timp ce-l deschideam.

Dragile mele,

Azi m-a sunat Suzanne. Îmi pare tare rău, dar trebuie să mă duc să o ajut. A fost diagnosticată cu o boală îngrozitoare şi, pur şi simplu, nu o poate scoate de una singură la capăt. Soţul ei, Eric, se va întoarce din Borneo peste două săptămâni, deci nu voi sta mult mai mult de atât.

Aveţi grijă de voi! Fiţi cuminţi! Tati şi Mei-Lien ştiu ce au de făcut în ceea ce priveşte şcoala. Puteţi să luaţi autobuzul până acolo, ştiu că mereu v-aţi dorit asta. Dacă aveţi nevoie vreodată de ajutor, rugaţi-o pe bonă să apeleze la Cicely sau la Harriet Parrott, adresele lor sunt în caietul roşu.

Vă iubesc!

Mami

Am pus scrisoarea înapoi sub pernă, apoi m-am dus să mă ascund sub casă.

Era ultima noastră zi aici şi trecuseră mai mult de trei săptămâni de la plecarea mamei. Chiar înainte să ne îndreptăm spre port, Mei-Lien încă punea haine dintre cele folositoare în valiză: pantaloni, lenjerie de corp, vreo două pulovere. Dar mie nu-mi păsa de ele. Rochia mea roz pepit, de petrecere era în vârful grămezii de lucruri inutile, iar *eu* stăteam pe pat, gândindu-mă la Holy Infant College, şcoala mea. Aflată lângă un şir de palmieri, avea pereţii albi, câteva încăperi adăugate cu timpul, cu ferestrele lipsite de geamuri, doar cu nişte obloane din bambus ce rămâneau închise când stăteam acasă.

Eram tristă. Nu aveam să mai mergem la şcoală, dar nu

asta mă întrista cel mai tare, ci faptul că se părea că o să plecăm înainte ca mami să se întoarcă, pentru că, dacă se va întâmpla aşa, nu va mai găsi decât o casă pustie. Singurul lucru care mă bucura era că avea să găsească scrisoarea mea.

Mei-Lien mi-a arătat uniforma.

— Vrei s-o păstrezi?

M-am uitat la ea şi am clătinat din cap.

— La ce bun?

— Tatăl tău spune că trebuie să terminăm chiar acum împachetatul. Nu mai visăm cu ochii deschişi, plecăm.

Am luat uniforma, am împachetat-o frumos şi am aşezat-o pe grămada cu haine. Am pus apoi scrisoarea de la mama în valiză, strecurând lângă ea şi o poză înrămată în care îşi ţinea ochii mijiţi. Apoi a venit şi rândul iepurelui roz al lui Fleur. Dacă-l lua cu ea în cabină, putea să-l rătăcească pe undeva sau chiar să-i cadă peste bord.

Jumătate de oră mai târziu, plecam fără mami. Un camion a venit să ne ia valizele, iar eu, Fleur şi tati am luat un taxi. Pe când părăseam Malacca, priveam marea, aplecată pe geam ca să simt mirosul orhideelor sălbatice. Era îmbătător, dar aveam mintea prea plină de întrebări şi a fost nevoie să mă ciupesc foarte tare ca să-mi pot stăpâni lacrimile.

CAPITOLUL 4

La impunătoarea locuinţă în stil colonial, slujnica de origine malaeză o pofti pe Lydia să intre în holul uriaş cu tavan vitrat şi candelabru din cristal. O imagine înrămată a reginei te întâmpina încă de la intrare, podeaua era placată cu pătrate negre şi argintii de marmură, ca o tablă de şah, iar de-a lungul pereţilor de un verde-deschis erau aliniate corpuri de mobilier masiv. Formalismul, menit să impresioneze, făcu inima să-i bată mai tare.

Soţul lui Harriet Parrott, George, era poliţist districtual – PD, cum obişnuia să i se spună. Cu excepţia comisarului, era cea mai înaltă poziţie pe care o puteai avea în Administraţia Britanică a Malayei, cu un rol extrem de important în susţinerea forţelor armate britanice. Dacă nici el nu ştia ce se întâmplase, se gândise ea, atunci cine ar fi putut să o facă?

Holul ducea către o verandă, unde fu rugată să aştepte la umbra unui copac angsana bătrân. Bucuroasă să se afle la adăpost de soarele dimineţii, se uită în jur, încercând să-şi domolească răsuflarea. La marginea peluzei, o pasăre a soarelui purpurie zbură peste două tufe de hibiscus auriu. În depărtare, cocotierii îşi întindeau trunchiurile înalte spre cer.

Totul era anapoda. Era ora de dus copiii la şcoală. Închise ochii şi se văzu conducând într-acolo. Dar mintea îi era tulbure, ceva o oprea, ca într-un coşmar. O voce repeta întruna: „Unde sunt fetele? Unde sunt?” Văzu cu ochii minţii clădirea principală a şcolii şi pe fete alergând pe pietrişul din faţă, cu ghiozdanele zburând în aer.

Simţi un miros de ardei iute ce venea dinspre bucătărie şi i se puse un nod în gât. Era vineri? Reuşi să înghită în cele din urmă. Orice zi ar fi fost, nu avea cum să ajungă la şcoală; odată ce avea să se lase căldura, avea să devină

imposibil să mergi undeva altfel decât cu maşina. Privi cerul albastru. Maşina. Nu se uitase în garaj. Dar poate că şoferul lui Alee îi dusese undeva cu o maşină oficială...

Auzi paşi şi se întoarse spre femeia înaltă şi posomorâtă ce se îndrepta spre ea: Harriet, echilibrată şi sigură pe sine. Avea buzele date cu un ruj portocaliu ce ieşea în evidenţă pe faţa rotundă şi pudrată, plină de riduri, părul vopsit negru era prins într-un coc pe creştet şi, vestită pentru culorile vii ale hainelor, era îmbrăcată doar în mătase. În acea zi purta verde şi galben. Cu toate că descrierea pe care i-o făcuse Em era foarte puţin măgulitoare, Lydia îşi putea da seama de ce o făcuse matroană.

— Lydia, draga mea! spuse doamna Parrott, întinzându-i mâna fleşcăită cu unghiile vopsite într-un portocaliu-aprins.

În ochii negri, oblici i se ghicea un început de zâmbet.

Conştientă de ora matinală, Lydia înghiţi în sec, simţind că roşeşte.

— Îmi pare foarte rău, dar telefonul nostru e mort, reuşi ea să zică.

Doamna Parrott încuviinţă din cap şi se instala pe un fotoliu din ratan. Lydia se aşeză pe marginea altuia şi trase adânc aer în piept.

— Alee şi fetele nu sunt acasă. N-am mai găsit nimic în loc...

Vocea îi deveni tot mai stridentă pe măsură ce rosti cuvintele şi fu nevoită să-şi împreuneze mâinile ca să le împiedice tremurul.

— Am luat un taxi până aici. Îmi pare rău că am venit atât de devreme. Nu ştiu ce să fac. Mă gândeam că poate George ştie ceva, fiind şeful lui Alee...

Harriet ridică din sprâncenele desenate cu creionul dermatograf.

— Draga mea! Chiar nu ai nicio idee? Ai fost la poliţie?

Lydia clătină din cap, abia reţinându-şi lacrimile.

— Ar fi trebuit să mă duc aseară, dar n-am îndrăznit să plec de acasă. Proasta de mine! Am crezut că se întorc.

— Poate nici nu e nevoie. Sunt sigură că George ştie despre ce e vorba, doar sunt prieteni la cataramă.

Se opri şi luă clopoţelul.

— Ai noroc, azi lucrează de acasă.

În câteva minute, Noor, servitorul subţirel, fu trimis să-l cheme pe stăpân în salon. Fără amânare.

Lydia rămase cu privirea aţintită pe fereastră, rugându-se ca Harriet să aibă dreptate. Auzi vocea groasă a lui George răsunând între pereţii holului care ducea spre biroul său. Putea să-şi dea seama că era nervos chiar şi de la distanţa la care se afla.

— Ce-i cu toate astea, Harriet? Sunt ocupat! strigă el, ţâşnind pe terasă.

Corpul său pătrăţos umplu tocul uşii.

Fără să clipească, Harriet arătă spre Lydia, aşezată lângă ea.

— Lydia e disperată, nu ştie unde sunt Alee şi fetele.

George, îmbrăcat în haine din în specifice zonei tropicale, se întoarse şi dădu cu ochii de Lydia. Sprâncenele groase i se îmbinau deasupra nasului. Tuşi, îşi trecu o mână prin părul scurt, grizonant, apoi peste bărbie.

— Scuză-mă, Lydia, nu te-am văzut.

Privirea femeii fu atrasă de broboanele de sudoare ce-i străluceau pe piele, deasupra buzei de sus.

După o scurtă tăcere, bărbatul continuă:

— Mă gândeam că ţi-a lăsat lămuriri, gâfâi el, cu obrajii împurpuraţi. A fost detaşat în nord, la Ipoh. A fost cam pe nepusă masă, individul care conducea Administraţia financiară a dat ortul popii. Inima, cred.

Lydia răsuflă uşurată, simţind că o ia ameţeala, apoi îşi

puse o mână pe piept.

— Of, Dumnezeule! zise ea. Mulţumesc! Acum se explică totul, îţi mulţumesc, George! Mă gândeam eu că trebuie să existe o explicaţie. Probabil că biletul lui s-a rătăcit pe undeva.

Harriet aprobă din cap.

— Are sens.

— E foarte prost drumul până la Ipoh, zise George.

— Cât se face până acolo?

— Vreo două zile cu maşina, depinde şi de minele terestre, precum şi cu ce circuli. Cu autobuzul, şi mai mult, desigur. Cu trenul ar fi cel mai bine. E o gară maură nemaipomenită în Ipoh.

— Aş putea să-l sun pe Alee, să-i spun să mă aştepte acolo.

— Nu funcţionează nici telefoanele, nici poşta. Liniile au fost tăiate, e un haos teribil. Nu chiar ca la Penang, dar pe acolo, mai zise el, apoi se îndepărtă, mormăind ceva către Harriet în timp ce trecu pe lângă ea.

— Poţi să-mi dai adresa? strigă Lydia după el.

Bărbatul aruncă o privire peste umăr.

— Stau în adăpost. E mai mare decât de obicei, vreo cincizeci de camere, pe acolo. E ceva temporar, doar până le va fi dată o casă, dar ar trebui să fie încă acolo. Ai mare grijă, e complicat să călătoreşti singură când e stare de urgenţă.

În timp ce bărbatul se îndepărtă, se aşternu liniştea.

Harriet îi aruncă o privire.

— N-am de gând să te iau la întrebări, dar nu arăţi prea bine. Aduci mai puţin cu Rita Hayworth[6] decât de obicei.

Lydia îşi tampona umezeala de pe frunte şi alungă muştele care i se aşezaseră pe piele. La cei treizeci şi unu

---

[6] Celebră actriţă şi dansatoare americană, supranumită „Zeiţa iubirii” în anii 1940 (n. red.).

de ani ai ei, era bine proporţionată, plină de viaţă şi ştia să facă impresie, dar, cu excepţia părului, asemănarea ei cu starul de cinema era departe de a fi izbitoare.

— O veche prietenă de-ale mele, Suzanne Fleetwood, are poliomielită. Abia m-am întors de la ea. Nu mi-a fost deloc la îndemână să lipsesc de lângă fete atât de mult timp, aproape o lună, dacă stau să mă gândesc, dar soţul ei e în Borneo şi nu a reuşit să dea de el. Lucrează în Serviciul de Informaţii, după cum ştii.

Harriet aruncă o privire spre George, care continua să se îndepărteze.

Lydia oftă.

— Ştiu. Fie vorba între noi acum, îngrozitor este că o trimit în Anglia, ţinând-o pe respiraţie artificială.

— Vai, ce trist! Dar cred că i-ai fost de mare ajutor. Şi probabil că te simţi mai bine acum, ştiind unde este familia ta.

Ochii Lydiei îşi recăpătară strălucirea.

— O, da! Doar că abia aşteptam să le văd.

— Ai luat micul dejun?

Lydia clătină din cap.

Buzele lui Harriet se subţiară şi mai mult.

— Bine. Propun să mâncăm ceva afară. Ştii şi tu la fel de bine că trebuie să ne păstrăm puterile în climatul ăsta afurisit, altfel ne dă gata. Eu ar trebui să o ştiu cel mai bine.

Lydia ridică dintr-o sprânceană.

— A, nu, nimic deosebit, dar, dacă nu ai grijă de tine, o iei la vale al naibii de repede. Aşa, acum spune-mi ce fel de clătite vrei.

Fiindcă nu era nici cea mai mică adiere, Lydia simţea cum transpiraţia îi udă hainele. Mergea repede, aruncând din când în când câte o privire spre cer, dar nu se vedeau decât câteva fuioare de nori la orizont. Niciun semn de

ploaie. Spera să prindă un autobuz spre Malacca, aşa că se grăbi pe străzile zgomotoase unde, pe aleile înguste, mirosea deja puternic a peşte prăjit şi a latrine. Se luptă să-şi alunge senzaţia de sufocare.

La bancă, două ventilatoare vânturau ineficient aerul fierbinte. Aştepta la coadă, simţind cum scalpul începea să o înţepe. Acasă la familia Parrott reuşise să-şi pună puţină ordine în gânduri, dar acum călătoria pe care avea să o facă începuse să o neliniştească. Se apucă să întocmească o listă în minte. Să verifice orarul autobuzelor şi al trenurilor, apoi garajul, să împacheteze. Cât de departe era Ipoh oare? Tot ce-şi putea aminti despre locul acela era că se afla în Valea Kinta. Vreo sută şi ceva de kilometri oare? Nu, mai degrabă peste două sute. Mai bine de două sute de kilometri de drumuri posibil minate. Iar, dacă lua autobuzul, călătoria avea să dureze zile întregi.

În graba din dimineaţa aceea, uitase să-şi mai prindă părul. Cu mâinile împreunate la spate, reuşi să-şi strângă părul des şi să-şi dea la o parte firele care i se lipiseră de faţă. Majoritatea englezoaicelor îşi tunseseră scurt părul; nu şi ea. Sora Patricia obişnuia să spună că e simbolul feminităţii, dar femeile acelea ştiuseră ele ce fac; şi l-ar fi tăiat şi ea pe loc. Se aplecă uşor, mişcându-şi umerii ca să mai alunge din tensiunea care se aduna în ei.

Se gândi la fetele ei, imaginându-şi că era în maşină, aşteptându-le să iasă de la şcoală, le văzu făcându-i cu mâna iar şi iar, venind de-a lungul aleilor mărginite de flori care şerpuiau pe după clădirile joase. La taraba improvizată de vizavi se vindeau pe câţiva cenţi acadele înfipte ca nişte steaguri într-o scândură. Doar vinerea le dădea voie să-şi cumpere şi ele, nu numai din cauza zahărului, dar şi a combinaţiei de vânzare şi joc de noroc, căci după ce terminai vreuna sau două, dădeai de o hârtie de un dolar ascunsă în ţiplă, ca premiu.

Clătină din cap. Nu voia ca ele să afle astfel de lucruri de la o vârstă aşa de fragedă. Trebuie să fii foarte atent.

Măcar ajunsese în faţă. Malaezul tânăr cu păr ondulat aflat la ghişeu îi zâmbi.

— Vreau să retrag nişte bani, spuse ea.

Tânărul aprobă din cap.

— Sigur, doamnă.

— Cartwright. Pe numele Cartwright.

El se întoarse spre un şir de fişete şi, după o clipă, deschise un dosar.

— Cincizeci de dolari cred că sunt de ajuns.

Tânărul îi aruncă o privire, apoi se aplecă din nou asupra hârtiilor.

Lydia se încruntă.

— Este vreo problemă?

— Soldul spune că nu mai aveţi decât cincisprezece dolari în cont.

— Ridicol! exclamă ea, cu obrajii în flăcări. Nici măcar nu am avut datorii luna asta!

Buzele funcţionarului se subţiară.

— Domnul Cartwright a venit acum câteva zile şi a retras o sumă mare.

— A spus ceva?

— Doar că urma să plece într-o călătorie.

— A lăsat vreo scrisoare pentru mine?

— Îmi pare rău, nu a zis decât că va merge la altă bancă. A lăsat cincisprezece dolari în cont şi mi-a spus să-l închid după ce vor fi retraşi şi aceştia.

Lydia trase adânc aer în piept, apoi expiră încet.

— Deci nu a lăsat nici o altă instrucţiune?

Bărbatul negă.

Lydia se clătină uşor, însă reuşi să-şi păstreze cumpătul. Cel mai important era să ajungă la fetele ei. Dar cum să faci tot drumul până la Ipoh cu doar cincisprezece dolari?

Nu era vina casierului, dar ce Dumnezeu se întâmpla?

CAPITOLUL 5

Tata ne-a zis să-l aşteptăm nemişcate lângă scările metalice de pe punte, în timp ce el se duce să caute pe cineva din personalul de pe vas. Am rămas liniştită, ascultând sunetele.

— Şşşş! am făcut către sora mea şi ne-am aplecat peste treptele umede să ne uităm pe casa scării. Îi auzi?

Fleur a făcut o faţă lungă şi a spus:

— Nu.

M-am încruntat. Nu trebuia să faci un efort deosebit ca să auzi paşii care răsunau pe pasarelele pudrate cu sare de sub noi.

— Vasul ăsta e bântuit, am şoptit eu, strâmbându-mă ca să o sperii.

Surioara mea a făcut ochii mari şi s-a întors spre mine.

— Iartă-mă! Hai, Viermilica, hai să alergăm!

Numele preferat al mamei era Emma. Cerceii ei în formă de şopârlă aveau literele E şi M gravate pe spate. Era numele meu, însă al doilea prenume al lui Fleur era Emily, dar eu obişnuiam să-i spun Viermilica.

Am alergat în sus şi-n jos pe punte, strigând una la cealaltă, iar când am rămas fără suflare, ne-am oprit, îndoite de mijloc, şi am izbucnit în hohote de râs. Apoi am privit oceanul, soarele roşu tocmai se scufunda în apă, iar ziua era înghiţită de noapte. În apa întunecată ca lemnul-dulce se mişcau în sus şi-n jos pete roz şi galbene, iar ţipătul păsărilor marine ajungea până la noi tocmai din port.

— Vezi comercianţii cum navighează în sampane? am întrebat-o pe Fleur.

— Ce sunt alea?

— Bărcuţele astea, prostuţo. Nu le vezi?

Am chiuit când au tăiat calea vaselor mai mari ca să

tragă lângă al nostru. Luminile felinarelor se reflectau în apă. Câţiva oameni s-au ridicat şi au început să strige, apoi au umplut coşuri mari cu diverse obiecte. Marinarii ne-au izgonit, dar tot am apucat să vedem papucii orientali scânteietori şi câteva şiraguri de mărgele strălucitoare.

Cum alergam de colo până colo, aveam senzaţia că vasul nostru era un fel de tărâm magic – până când am dat cu ochii de tata.

— Nu vreau să vă stric distracţia, a spus el venind spre noi, dar nu puteţi alerga de capul vostru peste tot.

— Dar, ta ti...

— Niciun „dar”, Emma!

— N-o să ne ducem prea aproape de margine, s-a băgat şi Fleur.

— Bună încercare, drăguţă, dar tot nu aveţi voie. Puteţi veni aici doar însoţite de un adult, mai ales noaptea. Şi parcă vă zisesem să mă aşteptaţi lângă scări...

— Nu e corect, am mormăit eu încet.

— Vorbesc serios, Emma. Se poate întâmpla orice.

N-am mai scos o vorbă, dar am ascultat vocile fantomatice venind dinspre banchetele din partea din spate a punţii, imaginându-mi un chip întunecat ce se strecura să mă răstoarne peste bord. Sau poate marea m-ar smulge de pe punte, ducându-mă acolo unde Orfeu dansează împreună cu spiritele apei. Învăţasem despre Orfeu la şcoală.

— Emma?

— Bine.

Am intrat toţi trei, dar eu mi-am încrucişat degetele la spate. Pur şi simplu, nu m-am putut abţine să o fac. Iubeam oceanul, mai ales când lumea devenea violet, apoi era înghiţită de cel mai întunecat negru.

În sinea mea, mă prefăceam că sunt într-o aventură, aşa

că am aşteptat să adoarmă Fleur, după care m-am strecurat afară din cabină, am urcat scara îngustă din metal ce ducea pe punte şi am aşteptat să plece toţi. Am alergat apoi la bărcile de salvare. Erau puse cam sus, dar am găsit o ladă uitată de cineva alături, m-am urcat pe ea şi m-am săltat până am intrat cu capul înainte în prima barcă. M-am întors pe spate şi am privit bolta cerească. Era cald încă, răsăriseră toate stelele. Bărcuţa tresălta când mă mişcăm, aşa că am rămas la fel de liniştită ca marea.

Mă simţeam ca atunci când mă întindeam pe iarbă în curte şi urmăream norii care treceau pe deasupra mea ca nişte vârtejuri de şerbet de lămâie. Trebuia să mă forţez să-mi amintesc cât mai multe, pentru că nu ştiam când aveam să ne întoarcem. Când vocea din mintea mea m-a atenţionat *dacă* aveam să ne întoarcem, m-am ridicat şi am privit oceanul. Cu braţele încrucişate la piept, am inspirat adânc aerul sărat. Aş fi vrut să sar peste bord şi să înot înapoi, la mami, dar liniştea apei mi s-a transmis şi mie, aşa că am rămas în barca de salvare până mi s-a făcut frig.

Seara, a trebuit să împărţim masa cu domnul Oliver şi cu sora acestuia. Ea se numea Veronica, el – Sidney. Veronica era înaltă şi subţire, aproape la fel de înaltă ca tata, purta o fustă înfoiată, avea părul blond, ondulat şi o voce liniştită. Îşi tapa părul ca să şi-l menţină coafat. Amândoi aveau pielea deschisă la culoare, ca şi cum ar fi trăit departe de soarele din Malaya, deşi ea avea obrajii roz, la fel ca mărgelele micuţe din sticlă pe care le purta la gât. Părea să ne placă, mai ales pe tati, căruia îi zâmbea mereu, privindu-l cu ochii ei albaştri şi chicotind la toate glumele lui.

Domnul Oliver şi Veronica întârziaseră la prânz, aşa că eram singure la masă. În timp ce aşteptam mâncarea, tata

ne-a spus că Veronica avea un apartament în Londra, dar că locuise, de fapt, în Cheltenham, nu departe de unde mergeam noi. Ne-a mai spus că avea o poveste tare nefericită, aşa că trebuia să ne purtăm frumos cu ea. Nu avea copii, iar soţul ei fusese profesor, însă murise din cauza unei boli numite holeră.

— Ce e holera? am întrebat. Îţi ies ochii din orbite?

Tata a oftat adânc.

— Nu, Emma, eşti doar din ce în ce mai obosit şi mai lipsit de culoare, iar starea continuă să se înrăutăţească.

— Apoi mori.

Tata a aprobat dând din cap.

— Probabil.

Pe fundal, Doris Day cânta una dintre melodiile preferate ale mamei: „Secret Love”. M-am întristat amintindu-mi frumosul chip oval al mamei şi ochii ei strălucitori, de culoarea alunei, parcă stropiţi cu scântei verzi şi albastre, precum coada unui păun. Una din sprâncene era ceva mai sus decât cealaltă. Îmi plăcea să o privesc cum încerca să le aducă pe amândouă la acelaşi nivel. Nu reuşea niciodată.

La masă aveam mâncare malaezã şi am simţit imediat mirosul dulceag de frunze de limetă, pe care îl adoram. Budinca nu a fost grozavă, dar am mâncat prea multe piersici Melba, aşa că apoi m-a apucat durerea de burtă. L-am întrebat pe tati dacă mă puteam duce în cabină să mă întind puţin.

Veronica i-a zâmbit. Bronzat de la cât stătuse în soare, tata era drept şi uscăţiv, iar azi purta ochelari cu ramă rotundă. Băgasem de seamă că încerca mai mult decât de obicei să pară un intelectual.

— Am eu grijă de Fleur, dacă vrei, a zis Veronica entuziasmată. Aşa, Emma o să poată dormi liniştită, iar, când se va trezi, se va simţi mai bine.

Ajunsă în cabină, m-am întins peste cuvertura albastră. Îmi ţiuiau urechile. M-am aşezat pe patul de jos, al lui Fleur; din cauza durerii de burtă, nu voiam să mă mai caţăr pe scară până la al meu. Cabina noastră era mică, mirosea a stătut şi a sare. Auzeam zgomotul vasului şi valurile izbindu-se de el. Am închis ochii, iar uruitul motoarelor m-a adormit pe dată.

Nu peste multă vreme, m-a trezit un ciocănit în uşă. Era domnul Oliver. M-am gândit că îl trimisese tati să vadă cum mă simt, deşi recunosc că eram destul de surprinsă să-l văd pe el, şi nu pe sora lui.

S-a aşezat pe marginea patului, cu răsuflarea tăiată, gâfâind.

— Fă-mi şi mie un pic de loc, iubito, mi-a zis zâmbindu-mi.

Faţa lui era acum atât de aproape de a mea, încât îi puteam vedea vinişoarele roşii, sparte, de pe nas.

— Închide ochii, draga mea, a şoptit, mângâindu-mă încet pe frunte.

Am uitat că e el şi la început m-am simţit chiar bine. Îmi amintea de mami. Am alunecat într-un fel de vis bolnăvicios. Îmi era atât de dor de ea, iar tati nu voia deloc să-mi spună când avea să vină. Dar apoi am simţit ceva ciudat în burtică şi la picioare. Ceva nu era deloc cum trebuie. Am răsuflat uşurată abia după ce domnul Oliver a ieşit din cabină.

Când am intrat în Golful Biscaya, pe cer alergau nori argintii, iar la prânz, vasul plutea zbuciumat. Domnul Oliver s-a strecurat lângă mine şi mi-a pus o mână transpirată pe coapsa goală, pe sub masă. Nu-mi plăcea deloc. M-am foit, trăgându-mă cât mai în spate în scaun. Mi-a făcut atunci cu ochiul, iar eu am simţit că-mi iau foc obrajii. Toată lumea era atât de ocupată să vorbească despre vreme, încât nimeni nu a observat nimic.

După masă, am rămas pe punte să văd lumea cum se învăluie în întuneric. Spre norocul meu, domnul Oliver nu avea talent de marinar, aşa că a dispărut primul în cabină. Apoi i s-a făcut rău lui Fleur, aşa că tati şi Veronica au dus-o jos. Tati mi-a zis să cobor şi eu, dar singură mă simţeam ceva mai bine, aşa că am mai rămas puţin. Aşa era mai bine. Apa a început să stropească tot mai sus, puntea se cutremura şi se zgâlţâia... ba chiar şi câtorva marinari li s-a făcut rău.

Eu nu aveam însă probleme, strigam când un val uriaş se prăbuşea pe punte, lovindu-mă din toate părţile. Păsările ţipau, vântul urla, ceea ce m-a făcut să uit de mâna domnului Oliver, ba chiar şi de faptul că mama nu era cu noi. Inspirând cu nesaţ aerul sărat, mi-am trecut mâinile peste crusta de sare de pe balustradă şi am lins cristalele care mi se lipiseră pe degete. Gustul, ca şi mirosul, era de peşte şi de sare.

Restul călătoriei a trecut foarte repede. În ultima zi, m-am trezit încă înainte să se lumineze afară. M-am urcat pe un scaun să arunc o privire pe hublou şi am văzut în depărtare o formă lungă şi întunecată. Prima mea imagine a Angliei. Ceva mai târziu, când nava a acostat, am urcat repede scările până pe puntea alunecoasă. M-am uitat o clipă la cer, apoi am închis ochii, am spus o rugăciune pentru frumoasa mea mamă şi i-am trimis o sărutare peste ocean, rugând-o să vină cât mai repede.

În portul Liverpool, mulţimi de oameni blocau totul în cale, iar aerul mirosea a gudron şi benzină. Bărbaţi cu capul acoperit de şepci moi înfăşurau frânghii peste bolarzii de pe chei; sunetul metalic al clopotelor se contopea cu cel al roţilor, cu strigătele vânzătorilor de ziare şi cu bufnetul lăzilor trântite. Pe toate le acopereau însă strigătele oamenilor. Din cauza ceţii, nimeni nu vedea nimic, aşa că trebuia să te dai brusc la o parte din calea

lor. Tati îi spunea smog.

Mă simţeam foarte mică. Am tras aer în piept, ca şi cum viitorul luminos promis de tati era undeva aproape, aşteptându-mă. Nu se vedea însă nicăieri. Mirosea urât, totul părea rece şi plumburiu. Nu ştiusem niciodată cum arăta culoarea asta până nu ajunsesem aici şi nu-mi doream decât să o pot lua pe mami de mână, să-mi zâmbească şi să-mi spună: „Totul va fi bine, o să vezi.”

Observând că sunt supărată, tati a rostit chiar el cuvintele astea, dar nu au avut acelaşi efect.

A trebuit să-i sărutăm de rămas-bun pe Veronica şi pe un domn Oliver cam verde la faţă. M-am strâmbat şi, odată scăpată, am fugit spre marginea docului. Era o zi îngheţată de februarie, dar alergarea mă încălzise.

— Nu te apropia prea mult de margine! a strigat tata.

Nu am făcut-o. Mă dureau picioarele. Şi eu, şi Fleur eram obişnuite să stăm în papuci sau chiar desculţe; tata râdea de noi, spunea că suntem sălbatice. Acum fuseserăm forţate să ne punem nişte pantofi maro, cu o cureluşă încheiată cu un nasture, precum şi nişte şosete lungi, care provocau mâncărimi. Protestaserăm amândouă cu putere, deşi ne şi dăduserăm mari cu jachetele roşii pe care ni le tricotase mama pentru următorul concediu peste ocean. Nu-mi aminteam decât unul, din care rămăsesem doar cu o idee foarte neclară despre acest loc pe nume Anglia.

Mă durea inima când mă gândeam la mami.

Până acum, tati nu-mi spusese care era motivul întârzierii ei, însă l-am mai întrebat o dată pe doc.

Şi-a scos ochelarii, i-a şters de mâneca hainei, şi-a umflat obrajii, mulţumindu-se să spună doar:

— Deocamdată nu poate fi prezentă. Din păcate, nu pot să-ţi spun mai multe.

— Dar când vine?

— Emma, nu ştiu.
— I-ai lăsat scrisoarea mea?
— Bineînţeles.

Probabil că e reţinută cu treburi, mi-am zis. Poate că tata nu-mi spune nimic pentru că nu vrea să-şi asume vreo promisiune şi să ne dezamăgească apoi. Dar imaginaţia mea nu s-a oprit aici, ci m-a făcut să o văd pe mama pretutindeni. Chiar şi în sala de aşteptare uriaşă şi vântoasă unde rămăseserăm până a venit cineva să ne ajute cu bagajele şi unde mirosul de funingine şi de fum ne înţepa ochii. Şi, cu toate că mami nu era cu-adevărat aici, mi-am imaginat o linie subţire care ajungea până în cealaltă jumătate de lume, un fir subţire ce se întindea de la vest la est şi înapoi, cu un capăt legat de inima mamei mele, iar cu celălalt, de a mea. Şi am ştiut că, orice s-ar întâmpla, firul acesta nu se va rupe niciodată.

CAPITOLUL 6

Lydia se uită peste umăr când un jeep kaki al poliţiei trecu pe lângă ea. De când trupele de gherilă ale MNLA[7] îl uciseseră pe înalt Comisarul englez Sir Henry Gurney, în 1961, nimeni nu se mai simţea în siguranţă. Îşi duse o mână la gât, apoi bătu la uşa casei portugheze a lui Cicely, o frumoasă clădire de un roz-pal, cu ferestre arcuite şi portic. Câteva clipe mai târziu, era condusă într-o încăpere aerisită din partea din spate a casei, cu pereţii vopsiţi într-un bleu-pal, unde un curent de aer aducea în sfârşit puţină uşurare după arşiţa zilei.

Se întoarse când Cicely intră în cameră, cu mâinile întinse spre ea. Unghiile roz se asortau perfect cu rochia comodă, deschisă la culoare.

— Draga mea, ce plăcere neaşteptată! spuse Cicely cu vocea ei joasă, lungind vocalele.

Era de o frumuseţe elegantă, cu părul ei blond platinat, un bronz uşor şi buzele rujate într-o nuanţă de prună coaptă; se aşeză trăgându-şi plictisită picioarele lungi sub ea. Un pantof din piele, cu toc înalt şi foarte subţire, îi rămase atârnat de degetul mare.

— Îmi pare rău... dar am nevoie de ajutorul tău. E foarte ciudat...

Lydia ezită o clipă şi îşi îndreptă spatele, încercând să găsească o cale de a spune lucrurile fără să stârnească milă.

Cicely ridică o sprânceană perfect pensată, arcuită. Niciuna din ele nu era genul de soţie colonială preocupată de rezolvarea problemelor digestive sau de bârfe casnice,

---

[7] Acronim în limba engleză pentru Malayan National Liberation Army, Armata Naţională Malaeză de Eliberare, trupe de partizani comunişti care au luptat pentru obţinerea independenţei faţă de Imperiul Britanic (n. red.).

aşa că fusese cumva inevitabil să se împrietenească.

Lydia rezistă dorinţei de a-şi aranja părul şi se sili să vorbească:

— Îmi pare rău că sunt nevoită să-ţi cer asta, dar crezi că ai putea să-mi împrumuţi nişte bani?

Ochii scânteietori, între culoarea topazului şi cea a smaraldului, ai prietenei sale se făcură mai mari de emoţie:

— Of, draga mea, ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Lydia continuă cu grijă. Cicely nu era rău intenţionată, ci, cum obişnuia Alee să spună, prinsă într-un mariaj lipsit de dragoste şi silită să trăiască printre poveştile despre aventurile soţului său. O vreme, nimeni nu mai zise nimic; se auziră doar paletele ventilatorului lovind aerul, în timp ce Lydia se întreba cât de mult să povestească.

În vechiul cartier chinezesc, îşi făcură drum cu coatele prin valul continuu de oameni, ferindu-se de o armată întreagă de ricşe trase de biciclete. Cicely o conduse printr-o piaţă aflată pe o stradă mai retrasă, unde vocile jucătorilor de Mahjong dublau cântecele păsărilor cu penaj albastru-deschis captive în cuşti de bambus.

Zâmbitoare, Cicely îi salută prieteneşte pe negustorii chinezi şi pe vânzătorii ambulanţi malaezi. Se opri lângă o găleată cu crabi vii, apoi se întoarse cu nişte pachete cu mâncare. Lydia făcu ochii mari, subit conştientă de mirosul acru de canalizare adus de vânt.

— Draga mea, trebuie să guşti, e delicios! spuse Cicely zâmbind şi îndesându-i în gură nişte curry în frunză de banan. Hai, dulceaţă, totul va fi bine, o să vezi! Îţi faci prea multe griji. Cu toate că nu pot să înţeleg totuşi de ce Alee nu ţi-a lăsat destui bani ca să te poţi duce după el... Ce rahat!

La capătul unei alei, Cicely se opri lângă nişte reclame viu colorate la Lucky Strike, în faţa unui magazin pe uşa

căruia era atârnat un semn roşu, cu un dragon pictat. Se sprijini provocator de tocul uşii, ignorându-l pe paznicul dur care avea o puşcă în poală.

— Am ajuns, spuse ea.

Chipul delicat i se destinse într-un rânjet larg, iar şiragul de perle pe care îl purta la gât sclipi în razele soarelui.

Alături era un magazin care îi aparţinea unui vânzător de plante medicinale ce se ocupa şi cu îmblânzirea şerpilor. Omul stătea afară, în faţa uşii – un indian voinic ce mesteca betel. Lydia aruncă o privire spre coşurile cu şerpi.

— Nu-ţi fie teamă, draga mea, hohoti Cicely, împingând uşa, cobrele nu se trezesc niciodată înainte de apus.

Înăuntru, Lydia îşi acoperi nasul, dar nu mirosea decât a parfum ieftin şi a ulei de cocos. Chinezul din spatele tejghelei avea o robă roşie brodată şi o privire ostilă. Îşi îndreptă ochii spre Cicely, care, fără să clipească, goli în faţa lui o pungă de brăţări, inele din aur şi vreo jumătate de duzină de coliere.

Lydia simţi cum i se prelinge transpiraţia pe frunte şi cum se înroşeşte.

— Dar sunt pietre preţioase adevărate! exclamă ea.

Cicely ridică din umeri şi o strânse mai tare de mână.

— Chinezării. Serios, nu-ţi face griji. Aşa, spune-mi acum dacă ai poze cu minunatele tale fete.

Lydia lăsă capul în jos, căută prin punga plină ochi şi îşi scoase poşeta. Înăuntru avea două fotografii mici, una cu Emma şi alta cu Fleur, ambele făcute la Grădina Zoologică. Se uită la Fleur, care avea un uşor strabism, apoi la ochii serioşi ai lui Alee şi la zâmbetul strâmb al lui Em. Fotografia punea în evidenţă nasul drept şi chipul ascuţit al fetei mai mari, dar nu şi ochii ei surâzători, turcoaz şi nici cum străluceau razele soarelui prin părul ei roşcat, ondulat. Nu arăta nici cât de înaltă era pentru vârsta ei şi

nici cât de inteligentă, se gândi ea, mândră.

— Ce mult a crescut! observă Cicely.

— Cine?

— Emma, desigur. Şi Fleur e mai drăguţă, dar abia dacă vorbeşte.

Când se gândi la mezina ei, Lydiei i se opri inima pentru o clipă.

De când avusese pneumonie, Fleur era mai retrasă decât oricând.

— Ba vorbeşte şi ea, dar, dintre ele, Em e maestră a cuvintelor, încă de când avea doar trei ani, se prefăcea că ştie să citească.

— Pare că are mai mult de doisprezece.

Lydia clipi de câteva ori, apoi spuse:

— Aproape doisprezece.

Cicely îi puse o mână pe umăr, liniştind-o:

— Aşa e, spuse ea, ridicând un lănţişor din argint cu medalion din cele lăsate pe tejghea. Asta e cadoul meu pentru tine, spuse ea. În ţara asta, cel mai sigur e să-l ţii la gât. Să ai grijă de bani. Nu-ţi fie teamă, o să le ajungi din urmă repede şi pe ele, şi pe uscătivul de bărbatu-tău.

Lydia încuviinţă, incapabilă să-şi dea seama de ce nu se simţea în largul ei. Nu-i plăcuse niciodată să fie despărţită de fetele ei, iar pericolele unei separări în stare de urgenţă erau alarmante. Dar nu cumva era mai mult de atât?

— Şi ai să vezi că, după ce vă reîntâlniţi, o să tânjeşti după o clipă de linişte. Serios, nu ştiu cum reuşeşti să te descurci. În rolul de mamă, vreau să spun.

Le iubesc, îşi zise Lydia, aşa mă descurc.

— Ce simţi pentru Jack? fu curioasă Cicely.

Lydia simţi cum roşeaţa îi cuprinde pieptul, urcând spre obraji, şi se luptă din răsputeri cu dorinţa de a se despovăra de sentimentele pe care încă nu le acceptase.

Cicely miji ochii.

— Da, păi, cum ziceam, eu nu-s făcută pentru maternitate. Hai să te tunzi!

Într-un final, o răpăială scurtă făcu apa să iasă din jgheaburi, nu cât să răcorească aerul încins, dar îndeajuns pentru a-l mai împrospăta. Se străduí să dea la o parte tijele de bougainvillea care se încolăceau pe uşa garajului. Toate creşteau atât de repede aici! Uşa scârţâi când o smuci să o deschidă, apoi desluşi conturul automobilului Humber Hawk. Aruncă o privire înăuntru şi se mai linişti puţin, cheile erau încă în contact. Măcar îi lăsase maşina. Se strecură pe locul şoferului să verifice cât combustibil mai avea.

În dormitor, nu-i luase mult să-şi strângă câteva haine practice şi să şi le pună într-o valijoară. Când îşi scosese rochia udă, casa pustie îi dăduse fiori. Adulmecase aerul. Lipsea mirosul obişnuit de ceară, iar acum, că fetele nu erau acolo, nici măcar nu mai mirosea a acasă. Atinsese mătasea rochiilor sale indiene, în combinaţii de culori neaşteptate, alese chiar de ea: roz şi portocaliu, verde şi albastru-deschis, roşu-aprins şi negru. Rochia ei preferată era una orientală, dar alesese în schimb una bleumarin, mai rezistentă la murdărie. Renunţase la rochiile indiene, însă împachetase două de seară, cu paiete, prea bune ca să le lase acolo.

Pusese în valiză şi jurnalul Emmei. Cât de mult tânjea după fete, după atingerea şi mirosul lor! I se făcuse pielea de găină de emoţie, însă rezistase dorinţei de a citi jurnalul. Avea să le revadă în curând pe amândouă.

Când se întoarse în hol, îşi dădu seama că totuşi ceva nu era în regulă. Auzea sunete, erau semne de viaţă. Poate George se înşelase totuşi şi Alee se întorsese după ea. Simţi că i se ridică o piatră de pe inimă. Poate că fuseseră doar pe insulă şi nu plecaseră încă spre

Ipoh. Îi veniră în minte verdele-închis al apelor insulei,

aerul sărat şi mirosul de lămâie al pielii fetelor.

Auzi o succesiune de sunete venind dinspre bucătărie: cineva adulmecă, apoi suspină încet şi spuse ceva repede în chineză. Probabil unul dintre servitori. Porni spre bucătărie şi deschise larg uşa, umbrindu-şi ochii cu mâna de soarele după-amiezii, cu raze ascuţite ca nişte cuţite.

Într-un colţ, o fată subţire, cu trăsături parcă desenate, cu părul negru prins într-un coc în vârful capului şi cu ochi migdalaţi, înspăimântaţi, stătea pe podea cu picioarele încrucişate. Ţinea în poală un copil mic, cu părul drept tipic chinezilor, care îşi ascunsese faţa la pieptul ei. Băiatul purta nişte pantaloni largi, era desculţ, avea o brăţară împletită la o gleznă şi părea subnutrit. Lydia se zgâi la ei, sigură că o mai văzuse cândva pe fată ieşind din casă.

— Domna...

Fata se ridică de pe podea, aruncându-i o privire plină de suferinţă.

— Numele meu este Suyin, iar el e băiatul surorii mele.

Lydiei i se păru ceva cunoscut când se uită la tunica lucioasă a fetei.

— Cum îl cheamă pe băiat?

— Maznan Chang, domna. A fost la spital. Nu poate întoarce acasă. Rog, luaţi cu voi.

Lydia aruncă o privire spre ceas, dar fata, încordată şi palidă, îşi înclină capul, rugător, şi continuă:

— Jungla nu sigură pentru el. Îl bat.

Băiatul se ridică şi îşi trase în sus cămaşa, descoperind o urmă roşie de bici. Lydia văzu că nu era numai foarte slab, ci şi extrem de murdar, iar rana era, cu siguranţă, recentă.

— E de folos, domna. Ştie malaeza şi chineză.

— Pare aşa de mic...

— Are şapte ani, mai mare decât pare.

Băiatul îşi îndreptă ochii umezi spre Lydia şi îi zâmbi precaut. Lydia fu uimită. Era frumos ca o fată, avea faţa

lată şi nasul cu nări puternice specific malaezilor, ochii îi erau deschişi la culoare, iar pielea ca ambra, nu la fel de întunecată ca a localnicilor. Doar părul arăta ca al unui chinez. Îi zâmbi din nou, lăsând să se vadă un şir de dinţi egali.

Lydia analiză puţin situaţia, încercând să lase deoparte neliniştea provocată de întârziere. În minte îi veni Emma şi auzi vocea fiicei sale ca şi cum ar fi fost în camera de alături: „Grăbeşte-te, mami! Nu ai ajuns încă?! Am o poveste nouă pentru tine!” închise ochii şi simţi cum i se strânge inima.

— Domna? zise fata, întrerupând-o din visare.

— De ce nu e în siguranţă? o întrebă ea.

— Mama lui. A fugit.

Fata aşteptă să-i vadă reacţia înainte de a continua.

— E în junglă, domna. Dacă nu-l iau ei, îl iau ceilalţi data viitoare.

Abia acum îi căzu fisa. Mama băiatului fugise să se alăture comuniştilor rebeli.

— Care ceilalţi?

Fata părea ruşinată, dar răspunse:

— Oamenii albi, cei cu părul roşu. Rog, duceţi băiatul până în satul nou sau chiar până în satul malaez. Au ei grijă de el.

Lydia dădu din mâini.

— Şi ce le spun poliţiştilor?

Fata îşi arcui buza de jos şi scuipă pe podea.

Lydiei i se rupea inima. Voia să le ajungă din urmă pe fete, aşa că trebuia neapărat să plece înainte să se lase seara. Dar apoi se gândi la cum ar fi dacă fiicele ei chiar ar fi fost părăsite şi lăsate la mila unui străin.

— Fie, spuse ea, hotărându-se brusc, îl iau cu mine. Spune-mi adresa ta şi unde trebuie să-l duc.

Privind faţa ciupită a copilei, îşi dădu deodată seama de

unde i se părea cunoscută.

— Eşti fata şoferului, nu-i aşa?

Suyin dădu din cap.

— De ce nu-l duce tatăl tău?

Fata clătină din cap, iar Lydia îi văzu neliniştea din ochi.

— Tatăl tău l-a dus pe soţul meu la Ipoh?

— Tata e bolnav, răspunse fata.

— Spune-mi unde stai, ca să te pot anunţa unde îl las.

Fata făcu un pas în faţă, ţinându-l pe copil de o mână; pe cealaltă i-o dădu Lydiei. Se aplecă şi îi şopti ceva rapid în chineză băiatului, care dădu din cap, părul acoperindu-i faţa. Suyin se ridică, se întoarse pe călcâie, deschise uşa, o luă la fugă pe alee şi dispăru în iarba înaltă.

Lydia strigă după ea, dar copila se făcuse nevăzută. Oftă, apoi se uită la băieţel. Avea ochi de copil european. Oare chiar era în pericol? Îi veni în minte imaginea orfelinatului, o clădire gri, fără suflet, aflată la ieşirea din oraş. Dacă zvonurile despre neglijarea celor mici erau adevărate, nu era un loc potrivit pentru băiat. Când se gândi cum ar fi ca fetele ei să fie închise acolo, i se tăie răsuflarea.

Copilul se uită în sus, spre era, apoi îşi numără mărgelele în malaeză:

— *Satu, dua, tiga, empat, lima.*[8]

Lydia expiră încet. „Bietul de tine!” se gândi ea. „Ce Dumnezeu ar trebui să fac cu tine? Nu pari a-ţi găsi locul nicăieri.”

Un zgomot dinspre garaj îi atrase atenţia. Pisici nenorocite! Îl ridică pe băiat, îl sărută pe păr, apoi aruncă o privire la ceas. Când zburase timpul? Amândoi aveau nevoie să facă o baie şi să mănânce ceva, apoi o să-l pună pe băiat să doarmă în patul Emmei şi o să încerce şi ea să aţipească puţin, ca să poată pleca la prima oră.

---

[8] „Unu, doi, trei, patru, cinci”, în lb. Malaeză, în original (n. Red.).

CAPITOLUL 7

Dimineaţa era de o strălucire uimitoare, iar ceaţa nopţii se topi imediat ce ieşiră din casă. Străzile erau încă tăcute, deşi câteva grupuri de bărbaţi îmbrăcaţi în saronguri portocalii şi galbene bârfeau deja în faţa ceainăriilor. Mai departe, depăşiră alţi malaezi pe biciclete, iar la periferie văzură muncitoarele din Tamil, cu feţele lor lucioase de sudoare, cum tăiau plantele închise la culoare, cu lobii lungi ai urechilor legănându-se în ritmul mişcărilor.

Lydia cânta, bucuroasă că reuşise să plece. Avusese dintotdeauna o voce frumoasă. Plină de încredere, apăsă acceleraţia, în timp ce cauciucurile răsunau pe drumul asfaltat. Cântă mai tare, ca să acopere sunetul. Băiatul, aşezat pe banchetă în spatele ei, începu să chicotească.

— Aşa de prost cânt? îl întrebă ea, privindu-l în oglinda retrovizoare.

El clătină din cap şi îi zâmbi.

Luaseră un mic dejun îndestulător la taraba de la marginea drumului, îşi spuse ea, aşa că lucrurile începuseră bine.

În timp ce copacii cu frunze într-un milion de nuanţe de verde zburau pe lângă ei, revăzu în minte detaliile călătoriei. Erau la vreo 90 de kilometri de Seremban, aşa că, odată ce treceau de acesta, mai aveau de mers vreo trei ore până să se oprească să ia prânzul şi să se adăpostească de căldura după-amiezii, apoi să-i dea din nou bătaie până la căderea întunericului. Trebuia să găsească şi un loc unde să rămână peste noapte, poate în Rawang sau în Tanjung Malim. Cât să mai fie de acolo până la Ipoh? Gândul îi zbură la Jack. „Nu, poate nu rămân în Tanjung Malim.” Nu avea rost să-şi creeze singură probleme.

La vreo oră şi jumătate de când plecaseră, maşina

începu să se zgâlţâie şi se opri brusc.

Coborî şi aruncă o privire pe drum. O dâră de fum albăstrui se ridica din praf. Trase capota unsuroasă a vechiului Humber Hawk, se zgâi la motor şi încercă să-şi aducă aminte puţinele cunoştinţe de mecanică pe care Alee încercase să i le predea. Maznan arătă spre pata de combustibil de pe mâna ei. Avea dreptate băiatul, nu ştia nimic despre maşini, aşa că n-avea niciun rost să se murdărească degeaba.

Trânti capota, îşi şterse mâinile pe rochie, apoi se aplecă şi băgă mâna sub scaunul şoferului, căutând o carte tehnică. Nu găsi niciuna, dar, tot pipăind, dădu peste ceva ascuţit. Era cercelul în formă de şopârlă pe care-l pierduse. Zâmbi. „Vasăzică, aici era! O s-o iau ca pe un semn norocos”, îşi spuse.

Încrucişă braţele pe piept şi aruncă o privire spre copil. Ce-o să facă acum? În perioada aceasta de stare de urgenţă, nu te puteai încrede într-un străin. Putea aştepta o patrulă britanică, îşi zise, dar mai bine nu, dacă asta însemna să-şi folosească toţi banii ca să rămână undeva şi să repare maşina. „Fir-ar să fie, Alee, de ce nu ai mai putut rămâne vreo două zile?”

Se pregăti să aştepte un autobuz. O să anunţe poliţia mai târziu, se gândi, şi o să-i roage să ridice ei maşina. Oftă şi se ghemui la umbra unui pâlc de bambuşi înalţi de vreo 15 metri, iar copilul tăcut veni lângă ea. Un fluture de junglă de un portocaliu-aprins i se aşeză pe genunchi. Băiatul chicoti şi întinse o mână după el, încântarea lui aducându-i aminte de Em.

— Îţi place fluturele? îl întrebă ea.

Băiatul dădu din cap.

Din junglă veneau în valuri miresme de ghimbir sălbatic, de scorţişoară şi de smochine. Sus, în coroanele copacilor înalţi care aproape că atingeau soarele, ţipau păsări-

rinocer. Într-un fel, era foarte frumos, dar zumzetul vieţii creaturilor din junglă o neliniştea.

Scoase jurnalul lui Em şi frunzări paginile. Versurile de la „Secret Love”, cântecul lui Doris Day, îi atraseră atenţia. Începu să fredoneze melodia, apoi se întrerupse şi se apucă să-şi roadă pieliţele de la unghii. Se ridică, dusă pe gânduri. Ar fi fost prea greu să târască după ea cele două valize prin arşiţa soarelui, aşa că o păstră pe cea mare, iar pe cealaltă o îndesă printre tufele dese de ferigă de pe marginea drumului. Îşi imagină o perioadă mai fericită, când aveau să iasă la club să bea ceva, iar fetele vor rămâne în siguranţă în paturile lor. Dar cine putea fi fericit în ţara asta blestemată, îşi spuse ea, cu excepţia bărbaţilor ca Alee?

— Ce se va întâmpla când vor deveni independenţi? îl întrebase odată, în drum spre balul anual al sultanului.

— Pentru cei ca mine se va găsi mereu ceva de făcut, îi răspunsese el, spulberându-i grijile. Nu există nici cea mai mică posibilitate să trebuiască să mă întorc acasă la ai mei, şi nici în Anglia, de altfel.

Privi iarba înaltă şi subţire de pe marginea drumului, căreia aici i se zicea *lallang.* N-avea niciun motiv să nu-l creadă. Alee nu mai păstra legătura cu părinţii lui, iar acasă la ei atmosfera era îngrozitoare.

Merse o vreme alături de copil.

Nu era niciun pic de vânt, chiar şi vârfurile rozalii ca nişte pene ale ierbii erau complet nemişcate. Temându-se de viperele grase încolăcite în iarbă, precum şi de şerpii mari din copaci, rămase pe drum, însoţită de cântecul înnebunitor al cucilor.

Maznan tot nu scosese niciun cuvânt, dacă nu punem la socoteală număratul mărgelelor. Ajungea la cinci şi o lua de la capăt, iar şi iar. *Satu, dua, tiga, empat, lima.*

Închise ochii pentru o clipă, simţind cum transpiraţia îi

acoperă pleoapele, şi auzi sunetul înainte să-i apară în faţa ochilor. Un Bedford vopsit în galben strălucitor şi în roşu se ivi zgomotos pe şosea. Alergă spre el strigând, împiedicându-se de băieţelul care ţopăia lângă ea, bolborosind în malaeză şi „ajutând-o” cu valiza. Şoferul încetini, întinse braţele în lateral şi clătină din cap. Lydia simţi cum i se strânge inima când văzu cele treizeci de perechi de ochi care se holbau prin ferestrele deschise. Autobuzul, înţesat cu oameni, bagaje, găini şi capre, era plin.

Şoferul acceleră. Undeva în spate, o indiancă frumoasă, cu ochi mari, ieşiţi din orbite, se ridicase însă şi arătă spre ei doi, părând să protesteze, dar şoferul clătină din nou din cap. Femeia păru să câştige totuşi, căci şoferul ridică din umeri, apoi îi făcu Lydiei semn să se apropie, în timp ce autobuzul se puse din nou din mişcare.

Odată urcaţi în autobuz, Lydia îl luă de mână pe copil şi, târând valiza, înaintară pe culoar spre scaunele din spate. Înfăşurată într-un şal înflorat, indianca le făcu loc.

Cu un oftat de uşurare, Lydia se aşeză pe bancheta din metal, de pe care fusese scoasă tapiţeria ca insectele să nu-şi poată face cuib în ea.

Femeia rânji, dând la iveală gingiile roşii de la mestecatul frunzelor de betel şi vreo doi dinţi rozalii. Lydia îi zâmbi stânjenită, ştiindu-se singura femeie albă dintr-un autobuz plin ochi cu malaezi, vreo câţiva chinezi în pantaloni largi şi muncitoare din Tamil îmbrăcate în sariuri. Văzu că toţi o priveau şi, deşi nu înţelegea ce spuneau, îi auzea mormăind. Avusese impresia că ştia destul de bine limba, dar acum îşi dădu seama că acest lucru se întâmpla doar când cel care vorbea pronunţa cu grijă cuvintele şi i se adresa direct. Aici, oamenii puteau spune tot ce le trecea prin cap, fără să le pese că era stăpâna vreunei case de dimensiuni considerabile, cu o mulţime de

servitori.

Zâmbi vag în direcţia lor, iar privirile li se întoarseră încet de la ea, îndreptându-se spre geamurile autobuzului care se legăna când spre o parte, când spre cealaltă a tunelului de verdeaţă.

Ochii i se împăienjeniră şi simţi o înţepătură în inimă. Puse un braţ în jurul copilului, iar acesta se sprijini de ea. Până nu le avusese pe fete, habar nu avusese ce e dragostea, iar acum ar fi dat orice să fie cu ele.

Câteva clipe mai târziu, un sunet de hârtie mototolită ajunse până la ea. Printre pleoapele din ce în ce mai grele, văzu cum indianca îi dă o prăjitură lui Maznan. Băiatul o hăpăi ca un lup, apoi întinse mâna să mai primească. Femeia zâmbi, mai scoase două prăjituri, una pentru el, iar pe cealaltă i-o dădu Lydiei, împungând-o uşor cu cotul.

Savură aroma de scorţişoară şi de nucşoară, încercând să spună ceva, dar femeia o opri brusc.

— Vorbeşte în engleză, spuse ea, dându-i o sticlă cu ceai de lămâie şi o clătită mică, galbenă. E o prăjitură bună. O ţine pe Pontianak departe.

— Cine e Pontianak?

— Spiritul rău al femeilor moarte. Vine şi-ţi ia copilul. Prăjitura îl protejează, mai zise femeia, arătând spre Maznan.

— A, nu, nu e băiatul meu. Fetele mele sunt cu soţul meu în nord. El e...

Se întrerupse. Femeia îi zâmbi, făcându-i semn că e numai urechi.

— E... făcu o pauză. E fiul unei cunoştinţe.

Femeia păru că nu ştie ce să creadă.

Lydia oftă, întoarse băiatul cu faţa spre ea şi îl mângâie pe obrajii moi.

— E băiat bun, mai spuse.

Maznan zâmbi.

Pasagerii adormiseră, iar sforăiturile şi fluierăturile pe care le scoteau erau ciudat de liniştitoare.

Lydia tânjea după familia ei. După fetele ei. Chiar şi după Alee. Primul bărbat pe care-l întâlnise la o petrecere. Închise ochii şi se gândi la noaptea aceea.

Era o petrecere tipică pentru vremuri de război. Îl zărise sprijinit de zid, afară – un bărbat mai în vârstă, înalt, în uniformă. Îşi ştersese palmele pe pantaloni şi îşi înălţase capul când o văzuse apropiindu-se. Purta o rochie verde, cu dungi, care îi punea în evidenţă talia. Avea doar optsprezece ani şi se simţea flatată.

— Fumezi? o întrebase el, deschizând o cutie de Woodbines.

Ea ezitase, dar luase una, în cele din urmă.

Îl cercetase cu atenţie. Era tras la faţă şi strângea din ochi din când în când, săgetat de o durere ascunsă.

— Nu ar trebui să te aşezi? îl întrebase.

Dăduse din umeri, spunând:

— Să fiu sincer, m-am cam săturat să stau jos.

— Forţele aeriene?

— Destul de evident, se pare, zisese el, ridicând o sprânceană.

— Atunci, de ce nu fumezi Player’s Airman? îl întrebase ea, fluturându-şi părul.

Câte se întâmplaseră de atunci... Pentru început, devenise cineva. Soţie, mamă, iar mutarea în Malaya Britanică fusese un al treilea nou început pentru ea.

Se uită din nou pe fereastra autobuzului, lumina strălucitoare făcând-o să mijească ochii, cu o senzaţie de apăsare în cap. Copacii verzi care zburau parcă pe marginea drumului făceau loc altor copaci verzi, într-o monotonie neîntreruptă. Se întoarse iar la începuturile relaţiei cu Alee, ca şi cum ar fi căutat ceva.

A doua întâlnire fusese la un sandvici cu carne la

conservă şi salată la Fiddler’s Arms. O invitase apoi la el la o cafea. Acoperise fereastra cu o draperie opacă, stinsese lumina, chiar şi strălucirea ţigărilor era interzisă. Roşise când Alee îi atinsese gâtul din greşeală.

— Ai auzit de bărbatul care a fost amendat cu zece şilingi când a aprins un chibrit ca să-şi caute proteza? glumise ea, încercând să se liniştească.

El nu râsese, mulţumindu-se să ţină în continuare sticla de sirop de cafea. Pe etichetă, un servitor indian cu turban aştepta lângă un ofiţer în kilt care sorbea relaxat din băutură.

Când apăruse perspectiva de a pleca în Malaya, el îi povestise despre cerul tropical plin de stele, despre cum ar bea Pimms seara şi s-ar relaxa pe plajele argintii mărginite de palmieri. Desigur, pentru asta trebuiau să se căsătorească.

Oftă. Ar fi dat bucuroasă toate astea pe un pic de vreme tipic englezească. Tocmai se gândea cât de mult îi lipseau anotimpurile, când se auzi o bubuitură, iar autobuzul se clătină, răstumându-i unii peste alţii pe pasageri, care făcură ochii mari de surpriză. Se auzi apoi o detunătură groaznică şi autobuzul se opri brusc. Afară, nişte voci ascuţite lătrară câteva ordine în chineză. Îl trase pe copil lângă ea, verificând să nu fie rănit. Băiatul o privi cu nişte ochi imenşi, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama dacă poate avea încredere în ea cu adevărat. Îl bătu uşor pe mână, apoi se întoarse spre indiancă.

— Ce s-a întâmplat? şopti.

Femeia îşi puse un deget pe buze, după care îşi aruncă şalul înflorat peste Lydia, acoperindu-i capul.

— Partizani! Uită-te în jos, spuse femeia, sprijină-te de mine!

Lydia îl ascunse pe copil sub şal, apoi îşi acoperi faţa. Îşi aminti lumina albă, orbitoare a grenadei aruncate în piaţa

plină de oameni şi teama care o străbătuse ca un curent electric. Comunişti. Ce voiau? Să recruteze oameni pentru Mân Yuen, organizaţia lor, sau era vorba despre ceva mai rău? Aruncă repede o privire afară şi văzu cum rebelii zdrenţuiţi şi slăbănogi trăgeau afară doi chinezi de pe locurile din faţă ale autobuzului. În minte îi veniră poveştile îngrozitoare despre atrocităţile comise de terorişti. Îşi lăsă privirea în jos, conştientă de şocul pe care-l simţeau cei din faţă, rămaşi nemişcaţi. Copilul începu numărătoarea. *Satu, dua...*

Privind pe fereastra prăfuită, îşi dădu seama că înaintaseră adânc în junglă. Cei doi chinezi fuseseră legaţi de un copac înalt, iar acum alţii erau daţi jos din autobuz. Imediat ce coborau, mâinile le erau legate. Strigând ca macacii care-şi ard gura cu ardei iute, erau târâţi câţiva metri, apoi împinşi în faţă, pe drum, şi siliţi să o ia la fugă. Ceilalţi rămaseră în autobuz.

Lydia şi indianca se uitară una la alta. Femeia ridică din umeri, dar privirea îi era nesigură. La auzul împuşcăturii, băieţelul începu să tremure; Lydia îşi muşcă buza şi se sili să-şi întoarcă ochii de la geam. Dar după ce ecoul împuşcăturii trecu, se lăsă liniştea, iar în minte îi răsări deodată un gând îngrozitor. Duse mâna la medalion şi îl strânse tare.

Afară, păsările ciripeau încă. Îndrăzni să arunce o privire, simţind cum furia ia treptat locul fricii. Nu aşa credea că va fi Malaya. Alee nu-i spusese nimic despre eterna luptă cu ţânţarii, nici despre umezeala care te lovea ca un zid, şi nici despre războiul cărora ei îi spuneau „Stare de urgenţă”.

Zări atunci un bărbat cu capul complet ras, care stătea nemişcat aproape de ieşirea din faţă. Nu-l observase înainte, dar acum autobuzul era aproape gol, aşa că-i văzu capul şi umerii maronii, care se înălţau mult deasupra

celor din jurul său. Purta o tunică tradiţională, specifică zonei şi decolorată, dar, când se ridică, îi văzu sarongul ţesut cu fire argintii şi turcoaz. Era neobişnuit de înalt, nu prea părea să se fi născut pe insulă, ci, mai degrabă, pe continent. Poate că era eurasiatic? Cu coada ochiului observă doi insurgenţi pornind spre locul unde stătea ea. Le înfruntă privirea, ţinându-şi respiraţia. Unul din ei îşi trecu limba peste dinţi, într-un rânjet scârbos, când trecu pe lângă uriaş. Omul se întoarse după ei, grav. Îi privea îndreptându-se spre ea cu ochii lui negri, cercetători, părând tensionat, gata să ţâşnească. Privirile li se întâlniră pentru o clipă.

Indianca îşi puse un braţ în jurul ei şi al copilului, dar nu ajută la nimic. Toţi trei fură daţi jos din autobuz sub ameninţarea armei. Pentru o clipă, inima Lydiei încetă să mai bată, dar copilul sări imediat în picioare şi-i întinse mâna. Se ridică, împiedicându-se din cauza picioarelor amorţite de la statul pe bancheta din metal. Zări pe geam norii negri, compacţi, care acopereau cerul. Reuşi să coboare din autobuz, ţinându-se strâns de copil.

CAPITOLUL 8

M-am trezit într-o junglă îngheţată, cu geamurile acoperite de flori de gheaţă uriaşe, ca de lotus alb. Frigul intra pe lângă rama ferestrei şi pe sub uşă. M-a trecut un fior, iar răsuflarea mi s-a transformat în norişori. Nu era nicio diferenţă dacă fereastra era deschisă sau închisă, aşa că am deschis-o şi am ascultat uguitul porumbeilor din grădina vecinului, întinzându-mi gâtul ca să-i văd pe acoperişul columbarului.

În partea opusă, un câmp plin de creste maronii se întindea tocmai până la biserică, cu un rând de copaci negri în spatele lor. Turla se ridica deasupra celorlalte clădiri. Am chemat-o şi pe Fleur să arunce o privire, dar plecase deja să vadă unde e tati.

La parter, bunicul Cartwright ne-a bătut uşurel pe spate, iar bunica şi-a şters lacrimile. Bunica era mică şi rotunjoară. Dădea din cap şi zâmbea tot timpul, avea ochii albaştri, cu riduri la colţuri şi purta tot timpul ceva greu de descris peste bluză şi fustă. Îi venea peste umeri şi îi acoperea şoldurile, prinzându-se cu nişte şnururi. Ea îi spunea şorţuleţ; o făcea să arate ca un sac. Purta papuci şi avea părul rar şi cenuşiu, din care agrafele îi fugeau mereu în cele mai ciudate poziţii. Nici pe departe ca mami.

Şi bunicul era bătrân, cu o claie de păr alb. Scotea un şuierat dureros când mergea, din nări îi ieşeau peri negri, iar pielea de pe mâini îi era plină de pete maronii cauzate de boala de ficat de care suferea.

Ne-au făcut turul casei. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet cu flori maronii, covoarele aveau o culoare bolnăvicioasă şi camerele erau atât de înţesate cu mobilă, că nu exista niciun loc unde să te poţi juca. Bucătăria era teritoriul bunicii, singura încăpere mai veselă, iar ea ne-a arătat plină de veselie găinile şi porcii în culori vii de pe tapet.

Bunica era tare mândră de casă, cu toate că nu aveai prea multe de văzut, doar o clădire tip duplex undeva pe un drum de ţară în Bewdley, Worcestershire. Avea, în schimb, o grădină imensă, ce înconjura cele trei laturi ale casei care nu erau lipite de casa vecinilor. În spate, un gard din sârmă despărţea grădina de câmp.

În singura încăpere încălzită, am întrebat-o pe bunica unde erau camerele servitorilor. A plesnit din palme, şi-a şters ochii cu şorţuleţul, apoi l-a lovit pe bunicul în piept, spunând:

— Dumnezeule, răţuşcă! Singura servitoare pe care-o vei vedea în casa asta sunt chiar eu, nu-i aşa, Eric?

Eric era bunicul, care a aprobat, aşezându-se în fotoliu să-şi fumeze pipa.

Fleur mi-a făcut semn şi, acoperindu-şi gura cu palma, mi-a şoptit:

— Dar noi nu suntem răţuşte, Em, nu? De ce ne spune aşa?

Am atenţionat-o să tacă, iar privirea mi-a poposit pe un borcan cu bomboane de pe o poliţă. Bunica a observat şi ne-a dat câteva, apoi mai multe, uitând că ne servise deja.

— Nu-i aşa că e mai bine acum? ne-a întrebat ea.

— Dar ce crezi că faci, mamă? a mustrat-o tati.

Bunica a scos doar un sunet liniştitor.

— Prea mult zahăr le strică pofta de mâncare, a continuat tati.

Îşi slăbise nodul cravatei.

— E şi foarte cald aici. Nu ştiţi că fumul de cărbune nu-i face bine lui Fleur? Are nevoie de aer curat. Poftim, deja tuşeşte!

Fleur tuşi îndatoritor.

— Nu te mai agita atât! a protestat bunicul.

Tata s-a răţoit la el:

— Tu nu ai dreptul să spui nimic!

— Hai, hai, a spus bunicul, doar nu vrei să o luăm de la capăt! Vorba e de argint, tăcerea e de aur.

Bunicul şi-a întors apoi privirea de la el, iar tata a ieşit, strângând din buze.

După plecarea lui, ne-am aşezat pe trepte, jucându-ne cu un joc vechi cu jetoane săltăreţe al lui tati şi mestecând gume în formă de ţigară, trăgând însă cu ochiul şi la stradă. M-am prefăcut că fumez ţigări adevărate, până când mi-am îndesat atâtea în gură, că n-am mai fost în stare să le mestec. Ne-am uitat după un băiat care venea cu bicicleta spre noi. Bicicleta era prea mare pentru el, se chinuia să-şi ţină echilibrul. Se clătina des din cauza coşurilor mari prinse pe laturi şi un miros minunat de brutărie îl urmărea. Se oprea la fiecare casă; când a venit şi rândul nostru, Fleur a strigat-o pe bunica.

M-am uitat lung la el, dorindu-mi foarte tare să-mi devină simpatic. Era slăbănog, purta şapcă şi avea dinţii prea mari comparativ cu gura, dar şi nişte ochi căprui zâmbitori, precum şi un nas acoperit de pistrui. Când zâmbea, uitai de dinţi, care nici nu mai păreau aşa de mari.

A doua zi, am început şcoala. Nu-i mai zisesem nimic lui tati, dar îmi doream atât de mult ca mami să fie şi ea cu noi, că pur şi simplu nu mai puteam s-o aştept. Mă întrebam dacă se întorsese la casa noastră din Malaga şi dacă-mi citise scrisoarea. Mami făcea întotdeauna ca totul să fie bine. În casa bunicilor mei, al ei ar fi fost zâmbetul de rămas-bun din hol. Cât despre şcoală, mi-o imaginam aşteptându-ne afară şi făcându-ne cu mâna, în timp ce noi am fi mâncat gogoşi glazurate şi am fi fost obligate să bem lapte rece din sticluţe.

Când ne jucam, un coleg m-a auzit spunându-i lui Fleur că gogoşile sunt vechi. Băiatul brutarului s-a răsucit furios, fără să-şi mai pună şapca pe cap. Era tuns prost, cu nişte

smocuri de păr lăsate în creştet.

— Sunt foarte bune, chiar sunt! în niciun caz nu sunt vechi, a zis el.

— Ba chiar sunt! Cele din Malaya erau mai bune, mai ales prăjiturile *nyonia* şi minunatele *kuehs* chinezeşti[9].

Numai gândindu-mă la prăjiturelele dulci din orez şi a început să-mi plouă în gură.

— Ooo, Malaya, zici? Şi unde vine asta, la mama naibii?

M-am înfipt pe călcâie, cu mâinile în şolduri, deşi pe dinăuntru tremuram ca varga.

— În est, dacă într-adevăr vrei să ştii. Şi acolo nu primim nici lapte din ăsta rece, ci suc proaspăt de trestie-de-zahăr sau lapte de cocos!

— Şi de ce nu te duci înapoi, atunci? Nu vă vrem aici, snoabelor! Nici măcar nu sunteţi englezoaice, sunteţi imigrante!

În jurul nostru se strânsese deja un mic grup de copii care intonau batjocoritor: „Imigrante, imigrante! Duceţi-vă înapoi de unde aţi venit!”

Fleur a izbucnit în lacrimi, dar eu mi-am înfipt mâna în smocurile lui de păr şi am tras cât de tare am putut, urlând:

— Sunt o englezoaică la fel ca tine, cap cu smocuri ce eşti!

Ne-am prăbuşit la pământ, lovindu-ne şi smulgându-ne hainele.

Şi părul. Ceilalţi copii fluierau şi aplaudau, împingându-se ca să vadă mai bine. L-am prins de uniformă şi am tras. La rândul lui, m-a apucat de tunică şi am auzit-o pârâind la spate. „O, nu”, mi-am spus îngrozită, „bunica o să mă

---

[9] *Nyonia kuehs* este denumirea unor prăjituri din orez glutinos, lapte de cocos şi zahăr de palmier, colorate divers şi tăiate sau modelate în diferite forme, produse specifice bucătăriei mixte malaezo-chineze (n. Red.).

omoare!”

— Luptă! Luptă! ţipau ceilalţi. Hai, Billy, arată-i cine eşti!

Am continuat trânta o vreme, dar zgomotul făcut de ceilalţi s-a stins brusc când capul profesorului s-a aplecat deasupra noastră, luându-ne toată lumina. I-am privit faţa roz de porc, în timp ce vocea lui a spart tăcerea:

— Emma Cartwright, nu ai voie să te porţi ca o sălbatică aici! m-a mustrat el. Suntem în Anglia!

Era atât de aproape, încât îi puteam vedea vinişoarele roşii care-i străbăteau albul ochilor.

Băiatul a primit o lovitură peste ureche şi s-a înroşit ca o sfeclă, iar eu – cinci lovituri cu rigla la palmă. N-am plâns şi nici nu m-am temut. Simţeam doar furie.

Fetele erau chiar mai rele, chicoteau acoperindu-şi gura cu palmele, ţipau şi cântau sau jonglau cu mingi, dar nu mă lăsau să particip. Se uitau urât la mine, apoi se întorceau şi plecau, vorbind tare. Clipeam ca să-mi alung lacrimile şi umblam cu nasul pe sus, cu toate că pielea mea bronzată şi părul decolorat de soare mă făceau diferită. În orice caz, pe ele le făceau să mă urască, vorbeau peste mine la ore, la prânz mă împingeau la spatele cozii, iar la sfârşitul zilei îmi ţineau calea, cu mâinile în şolduri. Cu Fleur se purtau mai frumos, căci era foarte bună la săritul coardei.

Acasă, tata ne-a anunţat că primise o scrisoare de la Veronica, se pare că voia să ia ceaiul la noi sâmbătă. Nu ştiam ce părere ar avea mami despre asta. Îmi plăcea de Veronica, dar dacă venea şi fratele ei cu ea? L-am întrebat pe tata, dar mi-a atras atenţia să nu mai fiu băgăcioasă. „Tata şi Veronica sunt prieteni”, m-a lămurit bunica. Deşi avea un apartament în Londra, Veronica închiriase o căsuţă într-un sat pe nume Drake Broughton, la vreo 25 de kilometri de

Cheltenham. Îi plăcea în Cheltenham şi se gândea să-şi

vândă chiar apartamentul din Londra ca să-şi ia unul aici. Bunica părea foarte impresionată când ne-a informat că Veronica avea *resurse proprii.*

În seara aceea, când m-am aşezat în pat fără a mai fi sub protecţia oferită de plasa mea de ţânţari, am început să mă gândesc la mami. Mi-am imaginat-o stând lângă mine, aşa cum obişnuia să o facă, şi cântându-mi „Baby It's Cold Outside”[10]. Cântecul mă făcea să râd de fiecare dată, pentru că în Malaya era atât de cald... Aici avea mai mult sens.

Deşi pe terenul de joacă nu vărsasem o lacrimă, am plâns în pat, după ce a adormit Fleur. Bunica m-a auzit şi a venit tiptil la mine. M-a strâns în braţe când i-am mărturisit că mă simţeam abandonată.

— Te-au ignorat, zici? a întrebat ea, mijind ochii până când obrajii i s-au făcut şi mai rotunzi. Ştiu, răţuşcă, ştiu, a adăugat, dând din cap şi ridicându-mi părul sălbatic. O să te facem noi să arăţi la fel ca ele. Stai numai să vezi. Acum dormi liniştită.

— O să vină şi domnul Oliver la ceai? am mai întrebat-o eu înainte să plece.

— S-ar putea. Stă cu Veronica, se pare, cât timp îşi caută o slujbă peste hotare.

Mi-am încrucişat degetele, sperând să-şi găsească una cât mai repede, înainte de a apuca să vină la ceai.

---

[10] Cântec foarte popular, scris în 1944 de Frank Loesser pentru a-l cânta împreună cu soţia sa, Lynn Garland, la petrecerea dată cu ocazia mutării în casă nouă. În 1948, Loesser vinde drepturile companiei MGM, pentru comedia *Neptune's Daughter.* În acelaşi an, melodia primeşte Premiul Oscar pentru cel mai bun cântec original (n. Rr.).

CAPITOLUL 9

Sub soarele fierbinte, Lydia nu putea suporta să vadă trupurile lipsite de viaţă încă legate de copaci, cu capetele căzute în piept, ca nişte păpuşi abandonate. Se întoarse, dar ceva din oroarea la care era martoră o făcu să se uite iar, ca şi când doar văzând se putea convinge că totul era real. Maznan scâncea, iar ea se temu să nu leşine din cauza mirosului de sânge. Lipi copilul de ea, îmbrăţişându-l ocrotitor, şi goni muştele care i se aşezau băiatului pe piele. Acesta îşi îngropă faţa în rochia ei, iar Lydia ridică privirea spre cer într-o rugăciune mută.

Rebelii se apropiară. Lydia făcu un pas înapoi când unul dintre ei îl apucă de bărbie pe Maznan. Încercă să-l tragă pe copil lângă ea, dar Maznan nu se clinti, îşi şterse ochii şi se zgâi la bărbat. Acesta era scund şi sfrijit, avea ochii adânciţi în orbite, iar ridurile adânci de pe faţă îi erau negre de murdărie. Auzi corul de insecte bâzâindu-i în ceafa, apoi învăluindu-i capul. Sunetul se apropie. Simţi că ameţeşte şi închise ochii. Acum ajunsese în capul ei. Zumzet. Zumzet. Deschise ochii, se uită din nou la bărbat şi se chirci când văzu ura nedisimulată din ochii lui.

Mormăi ceva către cel de lângă el, iar acesta îşi ridică arma. Nu reuşi să spună decât un cuvânt, tare şi apăsat– *englezoaică.* Îşi ţinu respiraţia, se sili să stea dreaptă, în ciuda picioarelor care ameninţau să cedeze. Celălalt, ceva mai îndesat, cu pielea de pe un obraz încreţită, făcu un pas spre ea. Era, în mod clar, şeful lor; el dădu din cap şi o împinse către un copac uriaş. Încetă să mai respire; pentru o clipă, se gândi să se împotrivească, dar copilul îi făcu un semn abia vizibil din cap, părând să-i spună să se supună. Porni după el, strângându-l de mână. În timp ce bărbatul mai robust îi lega pe amând oi de copac, încercă să-i descifreze expresia, dar nu se putea citi nimic pe faţa lui.

Subţirelul o legă pe indiancă lângă ei. Celălalt se îndepărtă.

Avea muşchii încordaţi, iar gâtul îi era atât de uscat, încât nici nu mai putea să înghită. Oare aveau să-l ucidă şi pe băieţel? Aveau să o facă chiar în clipa aceea? Ar fi trebuit să se roage pentru viaţa lui, pentru a ei, să-i implore să o cruţe de dragul fetelor ei, dar indianca îi puse un deget pe buze. Lydia închise ochii, iar amintirile începură să i se perinde prin minte. Fleur, cu părul ei blond şi nasul pe sus, sărind de pe masă. Em dând buzna cu un păianjen de banane într-un borcan.

Subţirelul lăsă puşca în jos şi se duse lângă Lydia, atât de aproape că-i putea simţi respiraţia acră. Când îi puse gura rece a puştii pe picior, se sili să nu ţipe. Îi ridică apoi încet poala fustei cu puşca. Lydia îngheţă. Cu cealaltă mână, bărbatul îi atinse pielea dezgolită de sub claviculă, strecurându-şi un deget în jos, între sânii ei. Băgă de seamă că Maznan îşi ţinea privirea în pământ şi pentru o clipă făcu şi ea acelaşi lucru, dar ridică din nou ochii când băgă de seamă că bărbatul mai voinic se întorsese. Îl goni pe celălalt, apoi rânji, îi împinse capul pe spate până i se lipi de copac şi-i vârî o mână în gât, chiar sub bărbie. Simţea cum strânsoarea devine tot mai puternică, cum degetele îi intră tot mai adânc în carne. Cu cealaltă mână, bărbatul făcu semn că-i taie gâtul. Lydia simţi o ghează în inimă şi îşi muşcă buza atât de tare, încât simţi gustul sângelui. Când imploră să fie cruţată, lacrimile îi curgeau pe obraji.

Dar omul se îndepărtă imediat, iar ea tresări când trase două focuri în roţile din faţă ale autobuzului. Cu mâinile în şolduri, bărbatul se zguduia de râs. Lydia văzu privirile şocate ale celor care mai rămăseseră în autobuz, în timp ce acesta se înclină, smucindu-i ca la parcul de distracţii.

Surprinse o licărire colorată când o pereche de papagali

cu creastă albastră îşi luară zborul printre copaci. În spatele lor, un pâlc de maimuţe cu nasul lung rămaseră brusc tăcute, privind spectacolul dintre crengile aflate la cea mai mare înălţime. Dimineaţa luminoasă dispărea cu rapiditate în spatele norilor negri, iar lumea părea să stea neclintită în aerul fetid. Înghiţi şi închise ochii. Ce naivă fusese. Nesăbuită. Totul era în joc acum şi nimic nu mai conta, doar fetele. Nimic altceva.

Reveni la mirosul de sânge şi de urină. La cântecul puternic, nepământean al cucilor şi la ordinele lătrate ale chinezilor.

Băiatul spuse atunci în şoaptă, în cea mai clară engleză:

— Nu te teme, doamnă, nu ne vor ucide.

Lydia îşi ţinu respiraţia.

— Şi nici n-o să dea foc autobuzului.

Şocul îi dezlegase limba. Vorbise mai mult acum decât în tot intervalul de când îl întâlnise.

Băiatul avea dreptate. Bărbaţii traversară drumul, făcându-şi loc prin iarba înaltă dintre copaci, şi dispărură în adâncul junglei, aruncând câte o privire batjocoritoare în spate, la trupurile celor doi pe care-i uciseseră şi pe care-i târau după ei, cu capetele bălăngănindu-li-se pe pământ. Pasagerii din autobuz se dădură jos. Palizi, cu ochii încercănaţi, ocoliră urmele alunecoase de sânge, vorbind în şoaptă şi ridicând nedumeriţi din umeri.

Indianca reuşi să se dezlege, apoi îi eliberă pe Lydia şi pe copil. Ca răspuns la privirea confuză a Lydiei, spuse:

— Nu e decât spectacol. Acum nu mai ucid femei şi copii. Au nevoie de ajutorul nostru.

— Dar de ce i-au ucis pe cei doi?

— Erau trădători.

Maznan se îndepărtă, iar Lydia, cu un tremur de uşurare, îl văzu alăturându-se unui grup de malaezi din autobuz şi vorbind cu ei. Luată pe nepregătite, se întoarse

şi vomită în tufişuri.

Pe când îşi ştergea faţa cu fusta, copilul alergă spre ea.

— Omul ăsta ştie calea spre sat! spuse el repede.

Îi zâmbi, oroarea prin care trecuseră îi apropiase.

— Vino!

Privirea pe care i-o aruncă indiencei fu răsplătită cu un zâmbet.

— Du-te, spuse aceasta. Merg şi ceilalţi.

— Dar tu?

Femeia ridică din umeri.

— Facă-se voia Domnului. Mâine alt autobuz.

Fricii îi luase locul o senzaţie copleşitoare de oboseală, iar îndoiala îi înceţoşă mintea. Din obişnuinţă, se uită după fete, dar ele plecaseră deja, desigur. Oare ar fi trebuit să aştepte alt autobuz şi să înfrunte pericolele peste care ar putea da în timpul ăsta? Sau să plece cu băiatul? Odată ce se lăsa noaptea, ar fi fost prea periculos să rămână pe drum, mai ales în stare de asediu. Maznan o aştepta, cu mâna întinsă.

— Tu ai grijă de mine, eu am grijă de tine, zise el cu un zâmbet timid.

— S-a făcut, răspunse ea, luându-l de mână.

Măcar acum vorbea şi, odată ce teroarea luase sfârşit, se părea că o să fie împreună până la capăt.

În timp ce bizarul grup se îndepărtă puţin de drum, maimuţele începură să urle şi să se văicărească din nou. Lydia aruncă o privire peste umăr, încă indecisă, cu scalpul cuprins de mâncărimi şi cu transpiraţia prelingându-i-se pe ceafa. Simţi mirosul bolnăvicios al orhideelor căţărătoare şi îşi lipi limba de cerul gurii, căci stomacul încă îi era întors pe dos. Îşi şterse fruntea de sudoare şi, de dragul copilului, încercă să pară stăpână pe sine, dar nu avea de unde şti că nu erau conduşi într-o capcană.

CAPITOLUL 10

Îmi place să mă trezesc devreme ca să-l văd pe lăptar. Bunica îmi povestise că nu peste multă vreme îşi va lua o camionetă, şi-atunci nu-i voi mai vedea calul şi căruţa. Am dat la o parte perdeaua din dantelă şi am tras cu ochiul afară. Sâmbăta venea mai târziu, aşa că am ieşit şi m-am aşezat pe trepte, bătând cu palma pe picior ritmul de la „You Belong to Me”[11], un cântec vechi pe care mama obişnuia să-l cânte. Mă alăturam şi eu când ajungea la partea despre junglă. Intram mereu în bucluc din cauza leneviei mele. „Nu mai sta într-o rână, Emma, stai dreaptă!”

Era deja aprilie, iar în luna dinainte împlinisem doisprezece ani. Dimineaţa era senină, păsările cântau în grădină, iar pe cer, în spatele copacilor, se zăreau dâre galbene. Am aşteptat să văd cum casele şi turla bisericii capătă culoarea roz. Cerul roşu de dimineaţă, ne avertizase ciobanul, însemna că era posibil să plouă. L-am zărit pe lăptar intrând pe strada noastră, în uniforma lui albă şi cu şapca pe cap. Când a ajuns la casa bunicii, a pus două sticle de jumătate de litru pe trepte, mi-a spus că pentru el eram vestitoarea dimineţii şi mi-a dat câţiva bănuţi să-mi iau dulciuri.

După micul dejun, am pornit spre hambar, păşind ca o panteră. Oamenii ziceau că am mersul mamei, care era ca o pisică, agilă şi flexibilă. Eu eram subţire şi înaltă, dar nu aveam pistruii ei. Cea mai frumoasă trăsătură a mea erau ochii, spunea mami. Fleur nu era ca mine, o slăbănoagă. Nu se grăbea şi îi plăcea să împingă căruciorul de păpuşi de colo până colo. Şi de la capăt. O încrezută. Stătea dreaptă şi-i plăceau rochiile mai mult decât pantalonii

[11] Cântec foarte popular, scris în 1952 de Chilton Price, Pee Wee King şi Redd Stewart (n. Tr.).

scurţi – ca o fetiţă cuminte, o fetiţă frumoasă, cum spunea tati.

În Malaya, tati făcea mult sport. Tenis, rugby, chiar şi box. În Anglia nu făcea deloc; mai mereu era îmbrăcat în costum, maro sau gri. La sfârşit de săptămână, purta o vestă tricotată de bunica. Ofta când mă vedea neîngrijită. Iar asta se întâmpla practic tot timpul.

Hambarul din lemn era undeva la marginea unui drum lăturalnic, la vreo douăzeci de minute de casa bunicilor, pe terenul unei case mari. Kingsland Hali. Deşi hambarul nu era deloc departe, un râu lat traversa terenul, aşa că, dacă voiai să ajungi acolo, trebuia să faci un ocol destul de mare şi era prea departe ca să mergi pe jos.

Hambarul era plin de şoareci şi, probabil, de şobolani, dar câţiva dintre copiii din împrejurimi obişnuiau să se joace aici. Eram văzută ca o singuratică, acceptată doar pe jumătate. Ne căţăram pe scară şi, departe de ochii curioşi, băieţii ne arătau fundul, iar noi trebuia să le dezvăluim câte puţin dintr-al nostru.

Billy, cel mai slăbănog dintre băieţi şi cel cu care mă bătusem, şi-a dat jos pantalonii chiar în faţa mea, apoi a făcut pipi într-un colţ astfel încât să-l pot vedea. Am tras cu ochiul, roşind când cocoşelul i s-a ridicat tare ca un băţ. Când am refuzat să-l imit, m-a făcut în toate felurile. Ceilalţi m-au arătat cu degetul, dar eu mi-am vârât bărbia în piept. Oricât mi-aş fi dorit să fiu acceptată, să fiu una de-ale lor, nimic nu m-ar fi putut convinge să fac una ca asta.

Ceilalţi copii au plecat repede, dar el s-a aşezat lângă mine, mirosind a noroi şi a lemn putrezit. Nu era chiar aşa de rău. Avea ochi frumoşi, de culoarea castanei, şi un zâmbet uriaş, odată ce te obişnuiai cu dinţii lui, iar părul îi mai crescuse. Avea acum un breton scurt, drept, şi îţi puteai da seama că era blond.

Mi-a zâmbit şi a scos un pachet de cărţi soioase.

— Părul tău arată altfel.

— Păduchi, a răspuns el, fără să pară supărat. Mă tunsese mama. Îmi pare rău că te-am făcut imigrantă. Nu eşti. Eşti doar străină. Vrei una?

Am dat din cap şi mi-a întins o acadea mov uriaşă.

— Unde stai? m-a întrebat.

— La bunicii mei, dar să ştii că te înşeli, chiar *sunt* englezoaică.

— Bine, bine, nu te agita, a zis el şi s-a scărpinat în cap. Va zic *încrezute,* ştii tu, copiii.

— Ştiu. Iar pe tine te fac *împuţit.*

Am izbucnit amândoi în râs.

— Povesteşte-mi despre locul acela, cel de unde vii. Cum e acolo?

— În fiecare zi plouă cu găleata, iar în junglă sunt animale cu miile.

— Şi maimuţe?

Am încuviinţat.

— N-am văzut niciodată una în realitate, dar am o poză.

A scos un cartonaş ferfeniţit şi mi l-a dat. Faţa îi strălucea, dar unghiile şi pielea din jurul lor erau roase până la sânge.

— În Malaya sunt sute de maimuţe, de toate mărimile. Cele mai mici atârnă de burticile îmblănite ale mamelor şi urlă de zici că sunt bebeluşi adevăraţi.

— I-auzi!

O vreme am rămas în tăcere, preocupaţi doar de acadele.

— Ştii să fluieri? m-a întrebat el.

— Ştiu.

Ca să-i demonstrez, am scos acadeaua din gură şi am fluierat un cântec pe care-l învăţasem de la mami, despre nişte monede într-o fântână.

— Mami zice că fluier ca un bărbat.

— Ea unde e?

Mi s-a pus un nod în gât şi am înghiţit cu greu. Nu voiam să mă vadă aşa.

— O să vină şi ea în curând.

— Mă ajuţi să facem un cărucior?

— Mai întrebi?

Am coborât treptele şi l-am urmat până în colţul unde ascunsese câteva bucăţi vechi de lemn, un set de roţi îndoite de la un cărucior, nişte fiare ruginite şi o lădiţă. S-a băgat sub fân şi a ieşit cu un ciocan şi nişte cuie.

— Sunt ale tatei, a spus şi apoi ne-am pus pe treabă, certându-ne care ce să facă.

Când eram aproape gata, ne-am dat puţin în spate, plini de zgârieturi şi de aşchii, ca să ne privim căruţul. Nu arăta bine, dar funcţiona. Eram fericiţi.

M-am uitat la ceas. Cinci şi jumătate. Veronica anunţase că vine la două. Ar fi trebuit să fiu acum acasă, uitându-mă la televizor, dar mi-am adus aminte că azi nu era nimic în program. Tati îmi vorbea foarte rar, de obicei doar ca să mă certe şi, în ciuda a ceea ce ne spunea despre statul afară, la aer, obişnuia să-şi petreacă serile lipit de televizorul bunicului. Tata i-l cumpărase, cu toate că nu prea se înţelegeau.

Acum chiar că o să mi-o iau pe cocoaşă, m-am gândit.

— Ne vedem mâine, la şcoală, a zis Billy zâmbindu-mi.

— Da, am răspuns, înroşindu-mă toată, fericită că-mi făcusem un nou prieten.

Am ajuns acasă când negustorul de cărbune intra pe strada noastră. *Wilson's* scria pe o parte a camionului său. Toată lumea era afară.

Bătea un vânt rece şi am început să lăcrimez când i-am văzut pe Veronica, pe tati şi pe Fleur. Tata a sărutat-o pe Veronica pe obraz. Ea s-a îmbujorat, şi-a aranjat buclele şi

şi-a pus baticul pe cap. Vântul îi făcea fusta să fâlfâie. Chiar atunci, din spatele casei s-a ivit domnul Oliver.

— A, iat-o! a zis el, rânjindu-mi.

M-a văzut şi tati. Sperasem să pot spune că fusesem toată ziua acasă, dar i-am zărit mărul lui Adam urcând şi buzele subţiindu-i-se.

— Vorbim noi mai târziu, domnişoară! mi-a zis el printre dinţi. Hai la maşină, să ne luăm rămas-bun de la Sidney şi de la Veronica. Măcar atât să faci.

Am rămas mai în spate, ca să mă ţin cât mai departe de domnul Oliver, dar, când am ajuns la maşină, Veronica m-a chemat la ea. Stătea chiar lângă el.

— Mi-a fost dor de tine, Emma. Hai să petrecem o zi întreagă împreună, doar noi două!

Mirosea a levănţică şi a apret. S-a aplecat să mă îmbrăţişeze. Când şi-a pus braţele în jurul meu, aş fi putut jura că se simte singură, dar n-am vrut să fac niciun gest. A urcat în maşină şi ne-a trimis bezele cu mâna îmbrăcată într-o mănuşă roz, iar în timpul ăsta frate-său m-a pipăit pe fund. Nu aveam ce face, trebuia să suport. Mamei aş fi putut să-i spun, dar tatei în niciun caz.

— Uu-uu, pe curând! a strigat domnul Oliver rânjind, ocazie cu care ne-a arătat dinţii foarte albi şi gingiile de un roz-aprins.

— Nu şi dacă pot să zic pas, am şoptit eu, strâmbându-mă din cauza mirosului său, apoi, cum stomacul îmi chiorăia de foame, m-am întors spre tata să-l întreb dacă pot să mănânc un fursec.

M-a privit furios.

— Nu, roşcată afurisită! Treci în camera ta!

Am urcat treptele una câte una în loc să alerg, ca de obicei, cu inima bubuindu-mi, căci venea după mine.

— Apleacă-te! mi-a poruncit când am intrat în cameră.

M-am aplecat, cu ochii în covorul vechi, dorindu-mi să

fiu la milioane de kilometri depărtare. În cameră domnea liniştea. Mi-am dat seama că urmează bătaia şi am început să respir mai repede când l-am auzit desfăcându-şi cureaua.

Tremuram, dar am încercat să nu-l las să vadă că mi-era frică. Deodată, am simţit o lovitură usturătoare peste coapse. Modelul cu trandafiri decoloraţi de pe covor a început să se mişte şi să se înceţoşeze. Am clipit ca să-mi alung lacrimile şi mi-am înfipt unghia de la degetul mare în podul palmei.

— Nu...

Am simţit din nou lovitura.

— ... vreau să...

Încă o lovitură.

— ... mai văd că... încă una.

— ... nu mă asculţi aşa cum ai făcut-o azi!

Nici acum nu m-a podidit plânsul, dar când m-am ridicat şi i-am văzut faţa roşie ca focul, poate chiar mai roşie decât fundul meu, l-am privit drept în ochi şi i-am spus cât de limpede am putut:

— Nu, tati. Iartă-mă, tati.

Bărbia i-a tresărit, dar nu s-a uitat la mine.

— E pentru binele tău, Emma, mi-a zis în timp ce-şi punea cureaua la loc.

Parcă i-a luat o veşnicie să o treacă prin toate găicile. Când a terminat, a pornit spre uşă, tot fără să mă privească.

— E pentru binele tău, a repetat. Nu poţi să faci chiar numai ce-ţi place în viaţa asta şi, cu cât mai curând termini cu prostiile, cu atât mai bine. Rămâi în camera ta.

Nu mă mai lovise niciodată până atunci, dar şocul provocat de ceea ce se întâmplase mă afectase mai mult decât loviturile de curea. Mai mormăise la mine, îşi mai pierduse cumpătul câteodată şi mă zgâlţâise, ca atunci

când vărsasem cerneală pe uniforma de şcoală şi încercasem să o curăţ cu înălbitor. Faţa i se schimonosise şi i se înroşise de cât ţipase la mine. Dar nu fusese corect. Se întâmplase din greşeală, iar eu nu aveam de unde să ştiu că înălbitorul transformă bleumarinul într-un alb-rozaliu. Mai spusese că n-am decât să o port naibii aşa, iar eu ţipasem la el că n-o s-o fac. Îmi pierdusem cumpătul de frică. Urlasem că nu are cum să mă oblige şi că mai bine mor decât să o fac, iar atunci luase o vază de pe măsuţa de cafea şi o izbise de podea.

Târziu în noapte, după şocul de peste zi, am rămas trează în întuneric, dorindu-mi să fie mami cu mine. Sforăitul tatei trecea prin peretele dormitorului. În inima mea, tânjeam după dragostea lui şi mă întristam teribil când, uneori, îmi dădea senzaţia că nici măcar nu mă place. Pe Fleur n-o lovise niciodată. Ea avea strabism şi semăna cu el; de regulă, eu stăteam cu mami, iar Fleur – cu tata.

Eram norocoasă să o am pe bunica, pentru că din partea mamei nu aveam nicio rudă; mami fusese crescută de maici şi nu-şi cunoscuse mama. O întrebasem odată de ce nu încercase niciodată să afle cine era mama ei, dar nu-mi spusese decât atât: „Vă am pe tine şi pe Fleur acum, asta e tot ce contează.”

Dar atunci am auzit o voce din mintea mea: „Dar, dacă sunteţi atât de importante pentru ea, de ce nu a venit cu voi?”

„Taci! Taci! Prietena ei e bolnavă.”

Am închis ochii, sperând să o văd pe mami, dar imaginea era neclară, iar chipul i-a dispărut. Mi-am şters lacrimile şi, gândindu-mă la modelul cu trandafiri înfloriţi şi frunze de pe covor, am adormit în grădina minunată în care cândva băusem nectarul dulce al florilor de Yucca. Unde Fleur vărsase sucul rece de lămâie când făcea roata

pe gazon, iar mami râsese şi-i spusese că avea nevoie de ochelari. Era grădina din care se ajungea la tufişurile unde urlau gibonii şi unde locuitorii cu feţe schimonosite ai pădurii obişnuiau să-şi vâneze hrana. Şi tot acolo era şi iarba înaltă unde nimeni nu cuteza să se avânte din cauza şerpilor.

CAPITOLUL 11

În faţa ei, Lydia îl auzea pe copil sporovăind în malaeză. Pe când îşi croia drum printre tufişurile elastice de sub vasta umbrelă a pădurii, o pasăre în culori fosforescente ţipă chiar lângă urechile ei. Tresări, gândindu-se la spiritele Emmei, abile precum crabii, care ţi se puteau strecura în sânge, făcându-l rece ca gheaţa. Se adună şi alungă norul de insecte care-i roiau în jurul capului. Rămase nemişcată, bântuită încă de ideile ei romantice despre cum avea să fie viaţa în Malaya.

Departe de a fi idilică, se dovedise mai degrabă zgomotoasă, urât mirositoare şi înfricoşătoare.

Aruncă o privire peste umăr, spre siluetele negre ale copacilor profilate pe cerul gălbui şi, auzind un foşnet peste bâzâitul corului de cicade şi greieri, îl văzu pe bărbatul eurasiatic din autobuz.

Cu pasul uşor al malaezilor, ajunse imediat în spatele ei; Lydia se crispă şi se uită după copil.

— Ai grijă la florile de *malu-malu,* spuse el, arătându-i un covor de floricele roz minunate. Au ţepi ascuţiţi.

Lydia dădu din cap, observându-i vocea profundă, ochii migdalaţi şi trăsăturile bine conturate, de bărbat inteligent. Nu avea faţa lată a malaezilor, ci una deosebită, de vestic.

Simţi miros de fum şi-l văzu pe Maznan la marginea satului, ţopăind într-un picior. Arăta exact ca Mowgli din *Cartea junglei,* tot numai genunchi, coate şi păr învolburat. Îi zâmbi când îl ajunse din urmă şi-i ciufuli părul.

Merseră printre răzoarele cu legume care înconjurau satul şi ajunseră în cele din urmă la casele din stuf, ridicate pe piloni din lemn. Lydia evită cu grijă păsările junglei malaeze care scurmau prin praf.

Maznan izbucni în râs.

— Sunt găini, zise el.

— N-am mai văzut până acum găini înalte de un metru!

Băiatul clătină din cap, râzând încă.

— Ce înseamnă *malu-malui* îl întrebă ea.

— E „o floare ruşinoasă”, zise el, ridicând mâna şi simulând o floare ale cărei petale se închid.

Avu grijă să stea departe de bivolul care păştea în apropiere, dar chiar şi numai ideea de viaţă de familie era atât de reconfortantă, încât ştiu imediat că făcuseră bine să vină aici. Cel puţin, pentru moment, erau în siguranţă.

Pe cele două podeţe înguste care treceau peste râu, câţiva copii încercau să prindă licurici, ţopăind şi învârtindu-se, bătând din palme când erau aproape să izbândească. Nu aşa îi povestise Alee că erau satele băştinaşilor. Pline de şobolani, zisese. Colcăind de boli.

Când ea subliniase seninătatea malaezilor, Alee spusese că sunt de-a dreptul leneşi.

Alee avea speranţe mari de la Administraţia Engleză, de la slujba lui, de la viaţa în aer liber, de la club. Voia să fie ca Harriet, George şi ceilalţi asemenea lor. Şi toţi gândeau la fel. Cine-ar fi crezut că va ajunge aici, ascultând, în miros de ulei de cocos, cântece tradiţionale malaeze şi muzica tradiţională care semăna cu nişte clinchete delicate.

Maznan alergă mai departe, să stea de vorbă cu doi bărbaţi în saronguri portocalii, şi-i făcu apoi cu mâna să-l urmeze. Lydia ezită.

Băiatul veni înapoi şi îşi vârî mâna într-a ei. „Oare ăsta e locul unde ar trebui să-l las?” se întrebă, în timp ce el o trăgea spre o colibă.

O tânără cu ochii umezi, faţa rotundă şi pielea lucioasă specifice localnicilor îi oferi un vas cu apă călduţă.

— Lela, se prezentă fata.

Maznan îi făcu semn Lydiei că trebuia să folosească apa

ca să-şi spele mâinile şi faţa; în schimb, ea luă vasul, se apropie de el şi începu să-i scoată cămaşa.

— Nu! strigă el, împotrivindu-se.

— Nu vreau decât să o spăl, Maznan, îmi dai voie?

Copilul se încruntă, ca şi cum ar fi cântărit în minte ceea ce-i spusese.

— Doar să o speli? Nu să mi-o iei?

— Nu, dragul meu. Nu ţi-o iau, pe cuvânt.

Maznan nu mai opuse rezistenţă şi îi îngădui să-i scoată cămaşa. Lydia îi spălă rana de pe coaste, apoi îl spălă şi-l dăţi din cap până-n picioare. Cu apa dintr-un alt vas, îşi spălă apoi urmele de vomă de pe faţă şi îşi dăţi fusta.

O frântură de lună în creştere se arătă pe cerul portocaliu. Pe măsură ce se întuneca, în sat începeau să se aprindă felinare. Bănuia că aveau să mănânce în curând. Afară, lângă foc, dacă înţelesese bine. Băiatul i-o confirmă, zâmbind larg.

— Mingiuţe de orez, zise el lingându-se pe buze. Din alea lipicioase...

Lydia zâmbi şi îl ciupi uşor de bărbie. Peste tot în lume, copiii erau la fel. O cuprinse un dor teribil de fetele ei, înfiorând-o de la umeri până în tălpi. Îşi aduse aminte de râsetele lor când îşi cântau una alteia în baie. Oare cât mai dura până avea să le revadă?

Roiul de licurici îşi luă zborul în întuneric, scăpărând printre copacii de pe malul râului, dar ea se simţea pierdută. Simţea nu numai că-i lipseşte ceva, cum obişnuiesc oamenii să spună, ci că şi-a pierdut însăşi inima.

În noaptea aceea, se întinse pe patul ei improvizat, sub lumina lunii care se strecura prin ferestrele fără geamuri. Băiatul tresărea în somn şi îl luă în braţe ca să-l liniştească, apoi călători spre fiicele ei. Când şi le imagină în paturile lor, protejate de plasele de ţânţari, iar nu de ea,

începu să plângă.

Simţi cum Maznan îi şterge lacrimile cu degeţelele lui, apoi îi cântă până îl adormi şi se rugă pentru fetele ei, aflate la cine ştie câţi kilometri în jungla neprietenoasă.

În minte i se ivi deodată imaginea unei femei îmbrăcate într-o rochie albastru-deschis cu floricele închise la culoare pe poală. Stătea pe o plajă, cu fusta răsucindu-i-se printre picioare, iar Lydia ar fi dat orice ca imaginea să devină mai clară. Nu se întâmplă, dar se agăţă de amintirea asta, pe care-o îngropase toţi anii în care fusese la St. Joseph. Când întrebase cine era femeia aceea, măicuţele schimbaseră subiectul, aşa încât nu-i mai rămăsese decât să-şi imagineze tot felul de lucruri. Lăsă imaginea să se îndepărteze şi, în ciuda căldurii sufocante, căzu într-un somn surprinzător de adânc, liniştea satului reuşind să şteargă ororile zilei.

Se trezi când zorii luminau pereţii colibei, în miros de ananas şi mango. Ieşi, trăgând în piept aerul proaspăt, şi dădu cu ochii de Maznan, care sărea cu picioarele lui lungi peste rămăşiţele focului din seara trecută, numărând. Zâmbi văzându-l cum se preface că-i e teamă, deşi ştia că focul se stinsese demult. Cu toate că era încă devreme, bărbaţii, îndoiţi de spate, trudeau la straturile cu legume, iar femeile măturau pământul de lângă colibe.

— Maznan! strigă ea.

Băiatul se întoarse şi-i zâmbi, apoi alergă spre ea să o ducă să vadă caprele. Priviră împreună turma mică de capre maronii care păşteau într-o poieniţă.

— Sunt opt, zise el. Poţi să pui mâna pe ele.

Şovăind, Lydia întinse mâna spre cea mai mică dintre ele.

Maznan izbucni în râs.

— Iezii nu muşcă, zise el.

Lela veni cu câte un scăunel pentru fiecare. Lydia

rămase uimită de cât de bine se pricepea băiatul la muls. Se întrebă din nou dacă n-ar fi fost bine să-l lase acolo. O întrebare grea. Fata nu-i dăduse prea multe indicii.

— Doamnă, zise atunci Maznan zâmbindu-i, vrei să încerci?

Ea clătină repede din cap, deşi îi văzu dezamăgirea din ochi.

— Ţi-ar plăcea să rămâi aici? îl întrebă ea.

— Pentru câtă vreme, doamnă?

— Poţi să-mi spui pe nume, Maznan. Mă cheamă Lydia.

— Bine, doamnă. Iar tu poţi să-mi zici Maz.

Lydia oftă.

— Adică să locuieşti aici, Maz, până vine mătuşa ta după tine.

Băiatul îi aruncă o privire precaută.

— Nu mătuşa mea, doamnă. Vin cu tine.

Lydia se uită lung la el, apoi clătină din cap. I se făcuse milă de el atunci, acasă, dar acum gândurile nu-i mai dădeau pace.

Jumătate chinez, jumătate malaez. Fata o rugase să-l lase într-o aşezare malaeză sau în vreun sat unde fuseseră relocaţi chinezi. Avea rude în ambele, dar nu-i precizase şi în care anume, şi erau cu duiumul. Nu putea să-l târască după ea până în Ipoh, iar satul acesta, în ciuda stării de urgenţă, era unul chiar vesel. Se întrebă dacă nu cumva ar fi fost mai bine să-l lase la primul post de poliţie, dar imaginea propriilor fiice într-o celulă îi şterse acest gând din minte.

Băiatul o privea în continuare, cu ochii lui deschişi la culoare plini de speranţă.

— Dar, copile, ar fi mai bine să stai cu ai tăi. Eu trebuie să-mi găsesc familia.

Maznan lăsă mulsul şi se duse lângă ea, o luă de mână şi, privind-o cu ochii plini de lacrimi, o imploră:

— Te rog. Nu am familie aici.

Lydia privi rândunelele care zburau în jurul lor, ascultă cântecul păsărilor, behăitul caprelor, cotcodăcitul găinilor şi zgomotele din jur. Bărbatul cel înalt îi privea ascuns în umbră, dincolo de vatră, cu ochii lui negri, fără să clipească. Se uită şi ea la el. Bărbatul îi făcu un semn din cap. În ziua precedentă, după ce o prinsese din urmă, merseseră împreună până în sat într-o tăcere încordată, iar de atunci nu se mai văzuseră decât la cină. El stăruia cu privirea.

Lydia fu prima care se uită în altă parte. Bărbatul porni spre ei, cu mişcări uşoare, de parcă avea încheieturile bine unse, ca un atlet. Un alergător. Îi întinse apoi o mână fermă, zicându-i:

— Numele meu este Adil.

Dădu din cap, îşi trase palma cuprinsă de furnicături şi privi în jos, dar nu înainte de a-i băga de seamă pomeţii înalţi, nasul puternic, ochii reci de culoarea nisipului şi sprâncenele bine conturate.

— De ce au atacat autobuzul? îl întrebă ea, doar ca să spună ceva.

— Pentru execuţie şi şantaj. În cazul în care compania nu „cotizează”, data viitoare vor da foc autobuzului.

— S-a mai întâmplat aşa ceva?

Bărbatul ridică din umeri.

Deşi nu părea chiar tânăr, să tot fi avut vreo patruzeci de ani, nu-i văzu niciun rid pe frunte şi, cum observase încă din autobuz, îşi rădea părul castaniu. Două cute îi coborau dinspre laturile nasului spre gura cu buze pline. Era subţire, dar cu umeri largi şi, deşi avea pielea destul de închisă la culoare, nu putea să-şi dea seama care-i era naţionalitatea.

— Unde te duci? o întrebă el.

— La Ipoh, se auzi spunând. Merg la soţul meu.

Bărbatul îşi frecă bărbia.

— Ah, bine, zise atunci. Ar trebui să mergem împreună, e o călătorie dificilă. Şi eu merg într-acolo.

Lydia ezită o clipă, cântărindu-i vorbele. Spera că George Parrott înţelesese bine, iar Alee şi fetele erau încă acolo. Nu ştia prea bine unde se afla acum şi nici pe acest om nu-l cunoştea. Era rezervat, dar nu într-atât de respectuos cum se aşteptase. Putea fi orice.

— Păi, cred că ar trebui să merg totuşi singură, răspunse ea în cele din urmă.

— Insist, spuse el, zâmbind prietenos. Ai fi mai în siguranţă cu mine, Lydia. Aşa te numeşti, nu?

— De unde ştii?

Bărbatul ridică din umeri şi făcu un semn spre Maz.

— Cred că am auzit când i-ai spus băiatului. Îl laşi aici?

Care era treaba cu omul acela? Părea mai mult o afirmaţie decât

0 întrebare. Era atât de încrezător, că toată indecizia de mai devreme

1 se spulberă pe loc. Se uită într-o parte şi spuse:

— Nu, el vine cu mine.

Maz o luă în braţe, iar pe lângă ei zbură un nor de fluturi galbeni strălucitori. Băiatul încercă să-i numere, dar erau prea mulţi. Bărbatul dădu din cap cu indiferenţă, dar până acum Lydia nu-l mai văzuse strângând aşa din buze.

Se duse să-l ajute pe Maznan să-şi pună cămaşa care i se uscase de-acum. Băiatul zâmbi, arătându-şi dinţii albi, egali şi pipăindu-şi întruna cămaşa. Lydia îşi refacu valiza, despărţindu-se de două perechi de pantofi şi de o rochie de seară. Praful nisipos îi înţepa ochii, iar părul proaspăt tuns îi era înmuiat de transpiraţie. Îşi îndepărtă musculiţele de pe faţă şi se scărpină pe gambele pline de înţepături, rugându-se să nu fie prea înspăimântătoare călătoria în care porneau. Ducându-şi mâna la medalionul

de la gât, trase adânc aer în piept. „Nu mai e mult, dragile mele, nu mai e mult!”

CAPITOLUL 12

Părăsiră satul făcându-şi doar un semn din cap şi abia dacă scoaseră două vorbe în timp ce-şi croiau drum pe poteca întortocheată. După vreo oră, dădură peste un fel de gară: o cabină de telegraf cu o mică platformă, la marginea junglei. Lydia se prăbuşi pe o bancă din metal. Lipicioasă din cauza transpiraţiei, obosită, cu gleznele pline de muşcături care o mâncau groaznic, ar fi dat orice pentru o baie. Copilul îi puse un braţ în jurul mijlocului şi îşi lăsă capul pe pieptul ei. Câteva pliante informau despre cum vor fi pedepsiţi cu moartea cei care aprovizionau partizanii cu mâncare şi nişte afişe făceau publicitate berii Tiger şi cântăreţei Dinah Shore.

— Probabil că abia aştepţi să-ţi revezi fetele, spuse Adil.

Lydia se încruntă. Oare ea-i spusese despre Emma şi Fleur? Poate că o făcuse.

— Nu e nimic mai important decât familia, adăugă el, apoi scotoci într-un buzunar al sarongului şi scoase o portocală. Ţine. Dă-i şi băiatului.

— Mulţumesc, zise Lydia. Îmi plac mult portocalele şi mi-e şi sete.

Descoji fructul. Mirosul de citrice făcu să-i lase gura apă, într-un mod plăcut, dar când văzu privirea lui Maznan, i-o dădu lui pe toată.

Adil nu zise nimic.

Auzind un zgomot, aruncă o privire spre şine şi se rugă ca în tren să fie răcoare. Când trecu pe lângă ei, umerii îi căzură şi rămase privind la norii de praf care-l ascunseră curând vederii.

Neobişnuită să fie afară la ora aceea a amiezii, simţea că se topeşte de căldură şi nu spera decât că nu mai e mult până începe să plouă. Adil nu părea să sufere la fel de tare din cauza umidităţii şi îi cărase valiza tot drumul.

Bărbatul încuviinţă încet, cu buzele strânse şi încruntat, spunând:

— Se pare că linia nu e afectată, cel puţin o parte.

Se uită apoi în jur, îi spuse că trebuie să se uite la ceva şi se îndreptă spre platformă.

Când plecă, Lydia zări o pasăre mică şi agitată, un vânător de păianjeni, furioasă că se aşezase tocmai sub cuibul ei. Îi era însă prea cald ca să se mute, iar când se întoarse Adil, nu făcu nici cel mai mic efort să pornească o conversaţie. Adulmecă mirosul sărat, lipicios, ce venea dinspre subţiorile ei şi-l blestemă pe Alee. Simţi o atingere pe mână şi se întoarse spre copil.

— Încă mi-e foame, doamnă, spuse el, frecându-şi burtica şi privind-o cu nişte ochi imenşi.

Zâmbi ca să-i aducă puţină alinare.

— Ce-ţi place cel mai mult să mănânci?

— *Nasi Dagang*[12] făcut de mama.

Era prima dată când vorbea despre mama lui.

— În ce parte a junglei e mama ta, Maz, ştii?

Băiatul ridică din umeri şi lăsă capul în jos.

— Mama ţi-a cumpărat cămaşa? De-asta nu voiai să mă laşi să ţi-o iau?

Copilul pufni.

Lydia se gândi o clipă, apoi zise:

— Povesteşte-mi despre *Nasi Dagang,* vrei?

— E orez fiert în lapte de cocos, cu peşte.

Lydia se căută prin buzunare. Un câine pricăjit apăru lângă ei, privindu-i cu speranţă. N-avea ce face, trebuia să stea de vorbă cu Adil, deşi felul lui rezervat de a fi avea darul de a-i lega limba.

Îl întrebă cu voce joasă:

— Ce putem face? Nu mai avem nimic.

---

[12] Specialitate malaeză din orez fiert în lapte de cocos, care se serveşte cu legume murate, curry de peşte, ouă fierte tari etc. (n. Tr.).

Avea ochi atenţi, inteligenţi. Îşi dădu seama că se priveau fix şi întoarse repede capul.

— Dacă trece vreun tren, putem cumpăra mâncare, unii călătoresc doar ca să vândă alimente. Mai ai bani?

Încuviinţă, apoi reuşi să-şi regăsească vocea şi spuse:

— Credeam că nu e voie să călătoreşti cu alimente asupra ta. Şi-apoi, banii pe care îi câştigă nu se duc pe biletele de tren?

— Nu-şi iau bilete, doar urcă şi-apoi sar, îi răspunse el, încă privind-o fix.

— Şi nu se rănesc?

— Doar sunt băştinaşi, zise el, cu o faţă impasibilă.

O tachina. Lydia analiză buruienile care creşteau în praf la marginea platformei din beton şi în minte îi veni o altă călătorie. Una în care ea şi Alee trecuseră ilegal două pisici siameze prin vama de la Johore. Cumva, pentru *ei* era în regulă să încalce regulile.

Aruncă o privire spre bărbatul de lângă ea. Nu ştia nimic despre el, dar în clipele care urmară deveni extrem de conştientă de firele de păr care începeau să-i apară pe picioarele goale. Şi le ascunse sub bancă, împingându-le cât mai în spate.

Când un tren vechi şi uzat se opri scrâşnind lângă ei, un parfum puternic de ghimbir şi de curmale se amestecă iute cu fumul motorului şi cu mirosul de ploaie din aer.

Urcară, găsiră locuri şi cumpărară guave şi orez cu curry de la o femeie cu părul rar, îmbrăcată în nişte pantaloni largi. Lydia văzu singură cum circulau neoficial mâncarea şi animalele, în ciuda interdicţiilor oficiale. Femeia avea un rucsac doldora de mâncare şi un coş cu capac plin cu găini vii.

— Reuşesc să păcălească paznicii, zise Adil.

— Dar o parte din mâncarea asta nu ajunge şi la rebelii din junglă?

— Să nu spui nimănui, o avertiză el, încruntându-se.

Ochii îi erau mărginiţi de gene dese. Lumina îi căzu pe faţă, iar Lydia observă că avea o privire caldă. Se uită în jos, dar în mai puţin de o secundă reveni la ochii lui. Îşi schimbase poziţia, acum avea altă privire, iar căldura pe care o zărise dispăruse. Înghiţi cu greu, neştiind cum să reacţioneze. Până atunci nu mai intrase în contact ocazional cu cineva de altă culoare; de obicei, aceştia erau subalternii lui Alee de la muncă sau lucrau pentru ea, acasă. Cât despre dineul anual de la palatul sultanului... numai contact ocazional nu era.

— Mănâncă, zise el, s-ar putea să nu mai avem posibilitatea asta curând.

Pe măsură ce trenul prindea viteză, oceane de copaci de un verde-intens treceau fulgerător pe lângă ei. Nu exista toaletă în tren, aşa că, atunci când încetini iar, câţiva oameni o zbughiră după tufişuri. Schiţă un zâmbet când văzu un bărbat uşurându-se în ploaie, chiar în văzul tuturor.

Maz adormise între ei, cu capul pe braţul ei, săltând în ritmul mişcărilor trenului. Când şi când trăgea cu ochiul către faţa bărbatului, studiindu-i maxilarul puternic şi gura închisă. Odată, deschise ochii şi o surprinse privindu-l. Se întoarse, ruşinată.

După o vreme, simţi că este privită. Un bărbat înalt, un militar, şi soţia lui, trecând pe culoar, se opriră chiar în faţa ei. El avea aproape doi metri, era bine făcut şi avea nasul vânăt. În mod cert, îi plăcea să bea.

Îşi aplecă fruntea spre ea, cu o privire confuză.

— Sunteţi bine?

— Da, mulţumesc, sunt foarte bine. Merg în nordul ţării.

Femeia îşi încrucişă mâinile pe piept şi se strâmbă.

— Bine, dragă, dar chiar cu grădinarul?

Lydia se simţi prost faţă de Adil.

— Sunt bine, mulţumesc de întrebare. La revedere!

— Aşa deci! exclamă femeia, roşie la faţă.

Soţul ei o prinse de cot şi o împinse pe culoar mai departe, în faţa lui. Ajunseseră în celălalt vagon, dar ea tot se mai auzea protestând.

Lydia oftă şi-l surprinse pe Adil zâmbind.

— Să tund leandrul, doamnă?

Lydia deschise fereastra să simtă mirosul dulce de după ploaie al junglei şi o mireasmă delicată de frezie sălbatică umplu vagonul. Râse şi totul reintră în normal.

Începuseră să urce. Jumătate de oră mai târziu, cu fruntea lipită de geam, se uita la o prăpastie, la capătul căreia se zărea un râu. Soarele se strecură din spatele norilor, dezvăluind ruinele unui palat, cam pe la jumătatea urcuşului.

— Ce e acolo? întrebă ea, întorcându-se spre Adil.

— Cred că e posibil să fie palatul sultanului din Selangor, ceea ce înseamnă că aceea este Valea Klang.

Lydia se încruntă. Ştia puţine chiar şi despre geografia Angliei; despre a Malayei, şi mai puţine.

— Suntem aproape de Kuala Lumpur.

Lydia îşi aduse aminte de harta atârnată acasă, pe peretele din spatele biroului lui Alee. Îi arătase câteva locuri pe ea, fără să-i pese prea mult dacă o lămurise. Acum îi venea greu să-şi amintească. Ştia unde erau Johore Bahru, Malacca şi Singapore. Toate în sud. Iar când abia veniseră aici, fuseseră într-o scurtă, dar frumoasă vacanţă în Kuala Terengganu, pe coasta de est. Pe vremea aceea, erau fericiţi, mai mult sau mai puţin.

Cu o idee vagă despre unde s-ar putea afla Ipoh, nu avea deloc memorie pentru detalii, aşa că tot ce-şi putea aminti de pe harta aceea erau doar locurile unde fusese deja.

— Suntem cam la jumătatea drumului, spuse Adil,

scoţând un capăt de creion şi un carnet zdrenţuit. Uite, îţi arăt.

Lydia îl ridică grijulie pe copilul adormit şi făcu schimb de locuri cu el. Simţi mirosul iute de ulei de cedru al pielii bărbatului.

— Uite, Penang, în vest, se află în partea opusă faţă de Kuantan, care este în est.

Dădu din cap, în timp ce forma lungă a Malayei începu să prindă contur.

— Dar Ipoh unde e?

— Aici, zise el, marcând locul cu o cruce. Ceva mai jos de Penang şi la mai bine de jumătate de drum de Kuala Lumpur.

„Mai e încă mult de mers”, se gândi ea.

— Şi până unde ne duce trenul?

— Depinde de starea şinelor, dar ar trebui să ajungă la Tanjung Malim.

I se tăie respiraţia.

— Ştiu unde e, spuse. Un prieten are acolo o plantaţie. Jack, Jack Harding.

Pentru o clipă, gândul o purtă la zâmbetul larg al lui Jack. Şi-l imagină mergând pe plantaţie, îi văzu cu ochii minţii picioarele musculoase, braţele legănându-i-se şi umerii strălucind de transpiraţie. Ceva ce-i spusese la scurtă vreme după ce se cunoscuseră îi veni acum în minte. O privise drept în ochi, frângându-şi mâinile uriaşe, şi-i zisese: „La naiba, Liddy, nu vreau să mor în junglă!”

Îl sărutase apăsat pe buze, neputând să reziste zâmbetului şi energiei lui, la fel de electrizantă ca furtuna tropicală.

— Nu te teme, scumpul meu, nu se va întâmpla asta. Dar de ce ai venit aici, în definitiv?

— După Birmania[13], nu am mai putut suporta gândul de

[13] Din 1989, ţara şi-a schimbat denumirea în Myanmar (n. red.).

a mă întoarce la o viaţă normală.

Având vreo patruzeci de ani, Jack provenea dintr-o familie bună, fusese educat în şcoli private, dar întorsese spatele tuturor acestora. Nu-i păsa de părerea altora. „Lasă-i să creadă ce naiba vor ei să creadă”, spunea, întinzându-şi braţele şi ridicând din umeri. Chipeş şi blond, ieşea în evidenţă, ca un zeu uriaş, de aur, la care se gândea câteodată. Abia dacă îndrăznea să admită că încă de la început îşi dăduse seama că avea de-a face cu un rebel.

Imaginea aceasta o avea acum în minte. Amintirea o liniştea.

Din cauza ritmului monoton al trenului şi a căldurii din el, toţi erau somnolenţi. Maz, ghemuit lângă ea, părea că doarme, dar când se uită spre el, îşi întinse o mânuţă şi o atinse pe coapsă.

— Acum mama e partizană, nu o mai pot vedea, zise el.

Îl trase lângă ea. Bietul de el, îşi zise, însă cineva o atinse pe mână, în timp ce trecea pe lângă ea.

Era o malaeză cu un copil pe care-l ţinea la piept, într-un şal din bumbac. Se grăbea spre uşă. La celălalt capăt al coridorului, un controlor cerea biletele. Când se uită în spate, simţi cum Adil se ridică.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

Nu-i răspunse, dar îl văzu cum îşi face drum printre călători, urmărind-o pe femeie. Lydia îşi lungi capul să vadă mai bine. Când ajunse la uşă, femeia îşi strecură o mână afară şi încercă să deschidă uşa. De-acum întregul vagon băgase de seamă ce se întâmpla; se întorseseră toţi să vadă ce urmează.

Uşa se deschise. Lydia icni şi se ridică, ducându-şi o mână la gură. Trenul nu încetinise, nu se apropia de vreo gară, dar femeia, ţinând strâns bebeluşul, avea deja un picior afară. Se aplecă, gata să sară, dar Adil o prinse de

şal chiar la timp şi o trase înapoi înăuntru, ţinând-o ferm de braţe.

Lydia îi văzu îngrijorarea pe faţă, văzu cum dădea din cap, apoi cum femeia îşi înclina capul în timp ce el îi vorbea şi faţa ei plină de lacrimi când şi-o ridică din nou. Adil băgă mâna în buzunar, scoase un portofel, arătă apoi spre controlor şi îi dădu câteva monede şi o hârtie de cinci dolari.

Controlorul ridică din umeri când ajunse în dreptul lor, iar Adil plăti pentru toţi trei.

— A fost foarte frumos din partea ta să faci asta.

El se încruntă şi o întrebă:

— Ce anume, să plătesc biletele?

— Şi asta, da, mulţumesc, dar mă refeream la femeie. De unde ai ştiut că voia să sară? Putea să moară.

— Nu e prima dată când văd aşa ceva, dar n-am făcut mare lucru, oricum, i-o tăie el, ca şi cum s-ar fi jenat.

Dar Lydia era impresionată, nu doar de bunătatea lui, ci şi de reacţia sa rapidă.

Afară, vântul ridica vălătuci de praf. Când trenul se opri într-o gară modestă, Lydia văzu un autobuz mic care aştepta. Uşile se trântiră, păsările se împrăştiară, iar oamenii începură să-şi mute pachetele la unison. Câţiva, mai norocoşi, se îndreptau deja spre autobuz. Un preot care aştepta în mulţime în timp ce se apropiau se întoarse spre ea zâmbind. Un pistol i se zărea în tocul pe care-l ţinea la brâu. Altădată, vederea acestuia ar fi făcut-o să tremure; acum, toată lumea avea armă şi nu i se mai părea ciudat. Aerul plin de praf şi greutatea cu care ar fi putut să respire dacă nu reuşeau să urce în autobuz erau o grijă mult mai mare.

Adil le găsi locuri la jumătatea autobuzului.

Lydia oftă şi îşi şterse transpiraţia care i se ivea mereu la linia părului. Maz îi observă descurajarea şi spuse:

— Eu cred că eşti frumoasă, doamnă.

Îi dădură lacrimile. Poate fusese cândva, dar acum nu mai era decât obosită şi murdară.

Auzi zgomot şi îşi întinse gâtul să vadă ce se petrece. Pe drum, escortate de poliţie, şerpuiau vreo zece camioane.

Adil aruncă o privire afară.

— Transportă imigranţi chinezi de la marginile junglei spre un nou sat de relocare.

Ascultă bocetele aduse de vânt dinspre un difuzor.

— N-a mai rămas nimic pentru chinezi în Malaya, zise el. Doar oroarea de a trăi în lagăr.

Lydia ştia de la Alee că poliţia şi chiar armata erau implicate în programul de relocare.

— Dar nu iau tot mai mulţi partea guvernului?

— Păi, tu n-ai face-o? Asta nu înseamnă însă că-i susţin pe englezi. Sunt doar sătui de violenţă.

Pe Lydia o luase durerea de cap, iar umerii îi erau înţepeniţi de efortul de peste zi. Închise ochii şi adormi, cu Maz de data asta în poală, păstrând totuşi un mic spaţiu între ea şi bărbat. Tulburată de vise despre copilăria ei la mănăstire şi de dorul continuu de mama pe care nu o cunoscuse niciodată, era încă departe în trecut când autobuzul puse brusc frână. Deschise ochii, iar femeia în rochie albastră dispăru imediat. Autobuzul se opri.

Se scuturã ca să se trezească şi oftă zgomotos. Acum ce-o mai fi? îşi şterse buzele crăpate cu dosul palmei, apoi şi le umezi cu limba ca să mai alunge uscăciunea, dar era şi mai rău.

Adil se împleticea pe intervalul dintre scaune. Oamenii se ridicau, se întindeau, puneau întrebări. Băiatul nu se mişcase. În întunericul tot mai adânc, dungi argintii brăzdau cerul de un albastru-închis, dar drumul nu se vedea. Se hotărî să ia exemplul localnicilor, aşa că aşteptă. Alee ar fi făcut-o de ruşine cu insistenţa lui

arogantă, tipic englezească. Răbdarea îi fu răsplătită când Adil reuşi să ajungă înapoi.

— Am fost opriţi de poliţia locală. Autobuzul trebuie să întoarcă, sunt mine pe drum. Nu vor să rişte.

Lydia se prăbuşi. De ce totul trebuia să fie atât de al naibii de greu?

— Dar fetele mele... zise ea. Nu pot să mă întorc.

— Ţi-am făcut rost de transport spre plantaţia prietenului tău. Unul dintre poliţişti urma să se ducă acolo dimineaţă. A fost de acord să te ia cu el, dar s-a hotărât să plece acum.

La gândul că avea să-l vadă pe Jack, inima i se opri o clipă. Îşi imaginã dealurile albastre şi văile verzi ale plantaţiei, aşa cum i le descrisese el. Şuieratul şopârlelor *chichaka* dincolo de fereastra dormitorului, cântecul gutural al broaştelor. Clătină din cap. Nu pentru Jack era acolo.

— De unde ştii despre Jack?

— Tu mi-ai spus, nu-ţi mai aminteşti? Am verificat cu poliţia de aici, iar Bert este unul dintre poliţiştii care au fost desemnaţi să meargă la proprietatea lui. Astfel, tu şi copilul vă veţi putea odihni, veţi mânca, vă veţi putea spăla.

O undă de amuzament i se desluşi în ochi în timp ce aruncă o privire la faţa şi la hainele ei.

— Doar nu vrei să arăţi aşa când te vei întâlni cu fetele tale, nu?

În lumina tot mai difuză, îşi privi picioarele pline de răni şi tălpile acoperite cu băşici pline de lichid. Zâmbi sumbru. Toate o mâncau. Ezita. Era prea riscant. În timp ce un val de oboseală o cuprindea, îşi şterse fruntea cu mâna şi apoi îşi mişcă degetele umflate. Încercă să-şi răsucească verigheta.

— Nu pot să merg la Jack.

Adil o privi cu blândeţe.

— Chiar e cea mai bună şansă pe care o ai. Autobuzul nu mai trece pe aici decât peste o săptămână.

— Dar tu? Nu vii cu noi?

— Nu, eu o să mă întorc cu autobuzul chiar acum.

Lydia oftă, surprinsă de dezamăgirea pe care o simţea.

— N-aş putea veni cu tine?

Bărbatul clătină din cap.

— O săptămână înseamnă mult. Ce-o să faci în timpul ăsta?

Cedă. Avea dreptate. Aşa va ajunge la Emma şi la Fleur mai repede, dar ce va zice Alee dacă va afla despre asta?

Adil îi aduse valiza şi, ţinându-se după Maz, îi conduse la maşina de poliţie, blindată, unde un ofiţer englez îndesat, îmbrăcat în costum de camuflaj, fuma lângă un sergent de poliţie, de religie sikh, cu turban pe cap.

Adil arătă spre bărbat şi spuse:

— EI este Bert.

Îşi feri ochii de lumina lanternei, ca să-l vadă mai bine pe bărbatul cu care urma să plece, iar cu cealaltă mână alungă norul de ţânţari. Din ce-şi putea da seama, Bert avea o faţă prietenoasă, părul ondulat, pieptănat pe spate şi pistrui, exact ca ai ei.

— Nicio problemă, facem orice ca să ajutăm o doamnă, zise el cu un accent puternic de Yorkshire. Oricum mă duceam într-acolo dimineaţă.

Lydia zâmbi vag, surprinsă de câtă tristeţe şi dor de casă îi provocase vocea lui.

Îl aşeză pe Maz, apoi urcă şi ea. Chiar când dădu să închidă portiera, ezită o clipă. Bert era pe locul şoferului, cu cheia în contact, gata să pornească.

— Scuzaţi-mă, vă rog, doar o secundă, zise ea, apoi coborî şi porni spre Adil. Cine eşti? Ştii tu, cu adevărat. Ai fost atât de... bun cu noi.

Îi atinse mâna. Faţa îi era ascunsă de întuneric, dar reuşi să observe totuşi sclipirea din ochii lui când îi zâmbi. Văzu atunci adevărata lui profunzime, dându-şi seama că demnitatea şi reţinerea lui îi aminteau de legendele vechi pe care obişnuia să le citească fetelor despre puternicii preoţi băştinaşi. Calmi, ca Adil, dar cu inimi de războinici.

— N-a fost niciun deranj. Trăim vremuri periculoase.

Se mai priviră o clipă, iar ei îi făcu plăcere această apropiere trecătoare.

— Atunci, oricine ai fi, vreau să-ţi mulţumesc pentru bunătatea ta.

— Pentru puţin. Un prieten, gândeşte-te că-ţi sunt prieten.

Bert conducea pe drumul pustiu. Pe măsură ce se întuneca, zăreau câteodată, departe printre copaci, luminile focurilor din sate. Când ajunseră la un gard înalt din sârmă ghimpată, se opriră. Bert ridică lanterna, iar Lydia văzu doi paznici care se uitau în jos, spre ei, dintr-un turn de veghe parţial ascuns printre copaci. Amândoi aveau puşti Bren. Bert îşi prezentă acreditările unui al treilea paznic, aflat la poartă, care îi conduse apoi până la casă. În depărtare, fascicule imense de lumină provenite de la şi mai multe turnuri de veghe străluceau peste plantaţie.

Drumul până la proprietate dură mai mult decât se aşteptase Lydia, dar când ajunseră la clădirea cu două etaje, puternic luminată şi înconjurată de şi mai multă sârmă ghimpată, inima i-o luă la goană. După ce deschise o altă poartă, paznicul îi lăsă să intre, apoi trecu pe lângă un tufiş de azalee luminat de un felinar şi rămase să aştepte ascuns în întuneric.

Clădirea principală era pătrăţoasă şi impozantă, înconjurată de o verandă şi de o grădină de dimensiuni considerabile, cel puţin aşa părea, cu o anexă în lateral.

Nu mai văzuse proprietatea până atunci, căci obişnuiau să se întâlnească în vreo cameră de hotel; de vreo două ori îndrăzniseră să se vadă şi la ea acasă.

Lydia se întrebă dacă era înţelept ce făcea. Ce-o să spună Jack când o s-o vadă acolo, apărută din senin? Mai bine s-ar fi întors cu Adil, chiar dacă asta însemna să mai aştepte o săptămână.

În liniştea din holul de la intrare, privi în jur, nesigură, respirând cât mai lent, ca să-şi domolească bătăile inimii. Părea pustiu, ca şi cum n-ar fi locuit nimeni acolo, cu excepţia unui singur covor chinezesc în culori deschise aflat chiar în mijlocul încăperii.

Mobilierul din lemn preţios, închis la culoare, îi atrase atenţia, la fel ca mirosul masculin de tutun şi ceară.

O chinezoaică slăbuţă, cu ochi trişti şi un păr mătăsos, negru-albăstrui, care-i ajungea până la talie, păşea uşor pe podeaua acoperită cu gresie. Avea pielea măslinie şi trăsături delicate, cu ceva foarte senzual în felul în care se mişca. Lydia deveni conştientă că era transpirată şi doborâtă de căldură, dar se strădui să schiţeze un zâmbet.

— Da, spuse fata în engleză, măsurându-i din priviri.

Bert fu surprins, dar întrebă politicos:

— Jack este acasă?

— E posibil să nu se fi culcat încă. Cine să-i spun că-l caută?

— Bert Fletcher. Sunt unul dintre poliţiştii solicitaţi la această proprietate. Trebuia să ajung mâine.

Lydia ştia că pe plantaţia lui Jack erau probleme, dar nu şi că avea nevoie de mai mulţi poliţişti.

— E ceva temporar, zise Bert apoi, întorcându-se spre Lydia. O să mă duc apoi în satul nou. Lucrăm în perechi.

Fata plecă, iar Lydia privi cum o şopârlă Gecko se ţâra încet pe perete. Îşi scutură rochia umedă de transpiraţie şi alungă absentă câteva muşte de pe faţă. O a doua şopârlă

alergă după prima, încercând s-o prindă, însă aceasta îşi lăsă în urmă coada, care continuă să se zvârcolească. Era un semn de bun augur, iar Lydia fu atât de absorbită privindu-le şi încercând să nu se prăbuşească, încât rată momentul în care Jack intră în încăpere şi nu-i văzu expresia. Până se întoarse, la auzul paşilor săi, momentul trecuse, iar ea nu-i văzuse prima reacţie, oricare ar fi fost aceea. Stătea desculţ în faţa lor, cu muşchii puternici ai umerilor bine conturaţi sub halatul subţire, albastru, de baie, cu mânecile suflecate şi părul umed. Se uită în ochii lui albaştri, strălucitori, încercând să ghicească tot ce simte.

Chinezoaica rămăsese tăcută în urma lui, iar lampadarul din spatele său îi contura profilul perfect.

— Lyddy! exclamă el. Ce s-a întâmplat?

Conştientă de rănile acoperite de cruste şi de părul ei îmbibat de transpiraţie, Lydia îşi înfrâna nevoia de a izbucni în plâns şi îşi luă, spera ea, o faţă curajoasă. O cerceta, fără să facă nici cel mai mic efort de a-şi ascunde surpriza. În ciuda epuizării, Lydia îşi dădu seama de modul în care arăta şi îşi netezi părul umed, apoi zise:

— El este Maznan, Maz, pe scurt.

Îl desprinse pe băiat de fiista ei, de care se lipise ca un melc.

— Am grijă de el, într-un fel.

Jack părea complet perplex. Îşi dădu părul blond din ochi, se întoarse spre fată şi-i spuse rapid ceva în chineză.

Fata încuviinţă din cap şi ieşi.

— Lili vă va pregăti o baie şi ceva de mâncare. Păreţi epuizaţi.

Veni apoi la ea şi o luă de umeri, iar faţa i se lumină brusc.

— Te-ai răzgândit? De asta eşti aici? o întrebă.

Lydia începu să tremure, dar negă din cap şi îşi încleştă

mâinile, ca să-şi ascundă tremurul.

Jack îi ridică bărbia şi zise:

— Atunci ce Dumnezeu se întâmplă?

Îşi muşcă buza ca să-şi stăvilească lacrimile, dar fără niciun efect. Nu-şi dorea decât ca el să o ia pe sus, să o ducă în patul lui şi totul să revină la normal. Dar îi făcuse o promisiune lui Alee. Alesese.

Jack îi şterse lacrimile de pe obraji.

— Bine, acum nu e momentul potrivit. Eu trebuie să mă trezesc foarte devreme, dar voi fi înapoi până la unsprezece. O să-mi povesteşti atunci. În camera de oaspeţi sunt două paturi.

Arătă apoi spre Bert şi continuă:

— Te va conduce paznicul. Ne vedem mâine, Lyddy, mai spuse, o sărută încet pe frunte şi dispăru, cu un început de zâmbet pe buze.

CAPITOLUL 13

Fereastra era formată din trei bucăţi, cu gratii încrucişate, alcătuind un model în romburi. Priveam cerul de vară, căruia soarele îi dăduse o culoare rozalie, şi m-a cuprins dorul de casă. Încă puteam simţi praful de sub casa noastră din Malacca, unde obişnuiam să mă ascund ca să spionez. De câte ori ieşeam târându-mă de acolo, Viermilica strâmba din nas şi spunea: „Pfifui, ce puţi!” Ea nu intrase niciodată acolo. Până şi mami zicea: „Serios, Emma, ce ţi-am spus eu? O să te muşte ceva şi o să mori!”

Îmi era dureros de dor de ochii mamei, cei de culoarea alunei şi parcă stropiţi cu scântei verzi şi albastre. Mi-o imaginam prinzându-şi părul şi izbucnind în râs când i se desprindea tot şi revenea la loc. Dar oare acum mai râdea, fără noi? Fără mine? Era din ce în ce mai greu să o regăsesc în vis. Când în sfârşit apărea, rămâneam fără suflare de cât îi sorbeam mirosul şi de cât doream s-o ţin lângă mine.

Eram în Anglia de şase luni deja, dar amintirea Malayei era încă vie în inima mea. Îmi era dor de animalele şi de şerpii care se încolăceau ca nişte panglici în jurul copacilor din capătul grădinii noastre, ademenindu-ne. Dacă erai ghinionist şi ţi se prindea vreunul în păr, se răsucea în jurul tău, apoi te trăgea de gât până în tufişurile dese. Aici, în copacii din Worcestershire, nu existau astfel de pericole, dar verificasem oricum, doar ca să fiu siguri.

Era încă devreme şi, în timp ce surioara mea dormea, eu şi bunicul ne-am văzut de lucru la o căsuţă de păpuşi pe care voiam să i-o facem cadou lui Fleur, care urma să împlinească nouă ani. Ea credea că va primi un set de ceai din plastic, aşa că nu trebuia să facem gălăgie. Bunicul o construise când noi eram la şcoală, apoi eu o pictasem şi o decorasem împreună cu bunica în dormitorul acesteia, ca

să nu ne vadă Fleur. Deja lipisem bucăţile de tapet portocaliu pe pereţi şi nişte linoleum maro pe podele. Acum, eu coseam o păpuşă. Bunica, în şorţ şi papuci, făcea o masă şi scaune din cutii de chibrituri. Tocmai terminase masa şi se apucase de scaune, când cineva a bătut la uşă.

— Eşti acolo? s-a auzit vocea tatei.

Am scos un mormăit.

— Veronica şi fratele ei vin să ia prânzul cu noi. O să ajungă pe la unsprezece, adică peste două ore. Mă aştept să fii aici, Emma. Tot timpul. Ia exemplu de la sora ta. Ne-am înţeles?

Spre deosebire de mine, Fleur obişnuia să stea în poala lui, dulce şi drăguţă, iar el se înmuia tot când îi zâmbea. Acum că nu mai era bolnăvicioasă, semăna şi mai mult cu el. Aveau aceiaşi ochi albaştri, reci, şi păr ascultător, neted. Am auzit ticăitul ceasului maroniu de pe cămin. Aş fi putut să nu-i răspund, să mă prefac că nu eram acolo, dar ar fi intrat şi ar fi dat cu ochii de mine. Bunica mi-a dat un ghiont.

— Da, tati! am strigat, încercând să mă prefac că zâmbesc.

Veronica era de treabă. Când soţul ei se îmbolnăvise, domnul

Oliver venise să o ajute cu şcoala ei specială, apoi, după ce soţul murise, fusese atât de bun, zicea tata, încât îşi însoţise sora înapoi în Anglia. Veronica era puţin tristă, lucru pe care îl puteam înţelege, dar tata zâmbea mai mult când ea era prin preajmă.

Bunica a trebuit să se ducă la bucătărie, aşa că am ascuns din nou casa de păpuşi în şifonierul ei uriaş, apoi m-am pregătit să mă strecor afară, ca să mă întâlnesc cu Billy.

Fleur s-a trezit chiar când îmi puneam ultimele haine.

Stătea cu mâinile în şolduri. Iubea păpuşile, aşa că, în timp ce venea spre patul meu, a trebuit să o îndes repede sub pătură pe cea pe care o coseam pentru ea. Ştia că pun ceva la cale, aşa că avea de gând să mă pârască dacă nu-i ziceam despre ce era vorba. M-a enervat aşa de tare, că mi-a venit să-i divulg secretul, doar de ciudă, dar era doar un copil, aşa că ar fi fost o răutate din partea mea să fac asta. Iar acum urma să poarte şi ochelari, aşa că, pipăindu-mi nasul, i-am spus să-şi vadă de treaba ei. A pufnit supărată, dar, văzând că vorbesc serios, a ridicat din umeri într-un mod foarte caraghios, ca un adult.

— Doar nu vrei să ieşi? mi-a zis.

— Doar puţin. Să nu mă spui, te rog!

Fleur şi-a lăsat capul pe o parte şi m-a privit printre gene.

Eu şi Billy aveam ceva în comun: amândurora ne plăcea să ne punem imaginaţia la încercare. De vreo lună lucram la descoperirea unor noi modalităţi de a vedea lumea şi făceam asta în fiecare sâmbătă, la hambar. De obicei, nu ajungea înaintea mea, dar azi, când am urcat scara, am constatat că era deja acolo.

— A, bun! a zis el, zâmbindu-mi larg. Nu ştiam dacă vii. Poţi sta toată dimineaţa?

— Trebuie să fiu înapoi până la unsprezece, am mormăit eu.

Billy era glumeţ şi rău, ca mine. Am bătut palma şi apoi am început să intonăm cât puteam de tare: „Rău ca *miiiinJ”,* apoi ne-am prăbuşit de atâta râs. Era rândul meu să vin cu un răspuns la o problemă, ceva care ar fi putut salva vieţi. Dacă nu-ţi venea nicio idee, trebuia să-ţi scoţi ceva de pe tine. Ca să fiu în siguranţă, îmi pusesem o vestă, o bluză din bumbac cu mâneci lungi, o salopetă, un pulover, o pereche de pantaloni scurţi, una de şosete şi fiista, toate ascunse de haina mea de iarnă. Era august şi

transpiram din greu.

Billy nu purta multe haine, doar nişte pantaloni largi din care îi ieşeau picioarele slăbănoage şi o vestă care-i rămăsese de la fratele mai mare. Nu-i acoperea pieptul în întregime, ceea ce nu era cinstit, aşa că m-am înduplecat şi i-am cedat haina mea. Familia lui Billy era destul de săracă, în mare măsură pentru că tatăl lui obişnuia să bea, cel puţin aşa spunea bunicul. Aveau o cabană la marginea satului. Uneori, în preajma lui se simţea miros de urină, deşi spunea că-şi spălase hainele. „Nu îndeajuns”, îi răspundeam eu, pufnind cu obrăznicie.

Am pornit în aventura imaginaţiei şi am pierdut imediat noţiunea timpului.

— Ce ai zice dacă ai putea să vezi doar cu sunet, nu şi cu lumină? m-a provocat el, strivind un ţânţar inexistent, scoţând bărbia la înaintare şi lăsând în jos colţurile gurii, ca un profesor nebun.

Am izbucnit în râs.

— Cum, ca liliecii?

— Da! Pe orbecăite, ca un liliac!

Când mi-am dat seama că s-a făcut târziu, stăteam amândoi în fân doar în chiloţi, plesnindu-ne pe rând ca să ne mai încălzim.

— Cât e ceasul? am ţipat.

— Nu ştiu.

Am aruncat o privire la ceas. 11:30. Luam prânzul întotdeauna la 12:45. Cum reuşisem să uit din nou?

Am sărit să mă îmbrac, punându-mi hainele cum se nimerea, în timp ce el mă privea de sus în jos şi de jos în sus.

— Ce e?

— Ai paie în păr.

M-am dat în spate, mi-am trecut degetele prin păr, am coborât scara împiedicându-mă în şireturile pe care nu le

mai legasem, am căzut în noroi şi am ajuns acasă murdară din cap până-n picioare.

Am intrat pe uşa din spate, sperând să trec neobservată. Aş fi spus că fusesem în grădină. Tata, bunica şi Veronica erau în bucătărie, la masa pe care fusese aşternută o muşama nouă. Veronica era foarte drăguţă, se dăduse cu un ruj roz şi purta o rochie din bumbac, cu poalele înfoiate, care foşnea în timpul mersului. Tata părea încordat, avea buzele strânse într-o linie subţire, iar bronzul exotic i se transformase într-un cenuşiu gălbejit.

Bunica îşi trecu o mână peste părul neîngrijit, zâmbind atât de tare, încât ridurile aproape îi înghiţiră ochii strălucitori, şi spuse:

— Ah, iată că a ajuns şi coşarul!

Nu mi-am mutat privirea de la linoleumul maro.

— Ce ţi-am spus eu, Emma? m-a apostrofat tata.

Am aruncat o privire spre el. Ar fi trebuit să tac, dar nu m-am putut abţine. „Hai, vorbeşte, fă-i să râdă!” mi-am spus.

— Am fost ocupată cu Billy, l-am învăţat despre maimuţe, voia să ştie ce le place să mănânce. I-am spus că pulpe de miel. Nu m-a crezut, dar e adevărat, nu-i aşa? Mami a spus odată că a lăsat una nesupravegheată şi au şterpelit-o, deci e clar că le plac pulpele de miel.

Am surprins-o pe bunica ascunzându-şi zâmbetul cu palma, dar la cât de încordat era maxilarul tatei, mi-am dat seama că nu făcusem decât să înrăutăţesc lucrurile.

— De-ajuns, Emma! şuieră el, cu mărul lui Adam ridicându-se şi coborând în timp ce vorbea.

— Calmează-te, fiule! spuse bunica. N-a vrut să spună nimic cu asta. E doar o mică pacoste, dar nu a făcut nimic rău.

Veronica mi-a zâmbit şi m-a salutat.

I-am întors spatele fără să spun o vorbă. Bunica a început să-mi culeagă paiele din păr, zicând:

— Bine că ai ajuns la timp pentru prânz. Nu ştiu însă de ce ai atâtea haine pe tine, zău! Mai bine le-ai da jos şi te-ai spăla bine pe faţă şi pe mâini, răţuşcă!

Mi-am imaginat ce priviri aveau când am ieşit din cameră. Până acum, niciun semn de fratele Veronicăi. Am răsuflat uşurată, dar chiar atunci bunicul a intrat de pe verandă şi l-am văzut pe domnul Oliver în spatele lui.

După prânz, tata voia să-i lase pe bunici la cabinetul medical, după care să le ia pe Fleur şi pe Veronica la o plimbare cu maşina. Bunicul avea palpitaţii şi asta era singura ocazie când bunica îl putea duce. Medicul lucra toată săptămâna şi ar fi venit să-l consulte pe bunicul, însă bunica zisese că aerul proaspăt le va prinde bine. Eu eram pedepsită să rămân în camera mea pentru că întârziasem şi pentru că fusesem nepoliticoasă cu Veronica. Nu ştiu de ce fusesem nepoliticoasă. Aş fi vrut să-mi cer iertare, dar cuvintele pur şi simplu nu voiau să-mi iasă din gură. Îmi făcusem singură probleme încercând să lovesc pe altcineva, ar fi zis mami.

— Dar cine o să aibă grijă de Emma? a întrebat bunica.

— O, dar asta nu e o problemă, a intervenit domnul Oliver, făcându-mi cu ochiul.

Inima mi-a luat-o razna. Îmi venea să urlu: „Nu! Nu mă lăsaţi cu el!” Dar, orice aş fi spus, mi-ar fi zis că mă prefac. M-am dus, aşadar, sus, am deschis fără zgomot fereastra, întrebându-mă dacă aş putea să sar. Ei încă stăteau de vorbă pe trepte.

— Nu ştiu ce a păţit, spunea tata. A fost mereu un copil dificil, dar acum e şi mai rău. E vina mamei sale că a lăsat-o de capul ei.

Mi-l imaginam pe tata dând din mâini, rotindu-şi ochii şi clătinând din cap cu o mină îngrijorată, zâmbindu-i

fermecător Veronicăi, ca să-şi sublinieze neajutorarea.

Şi-atunci am auzit-o pe Veronica spunând:

— Nu fi aşa de dur cu ea, îi e dor de mama ei.

Asta m-a făcut să-mi pară de două ori mai rău că-i întorsesem spatele mai devreme.

Am închis ochii strâns şi m-am dus cu gândul la Malaya, la locurile în care nu ajunsesem niciodată, dar pe care mi le imaginam noaptea, când mă trezeam din vreun vis.

Grădinarul ne spunea să avem mare grijă la momeala amurgului, când demonii ies la joacă în umbrele ierburilor înalte. Îi ademeneau pe copii cu dulciuri făcute din cocos şi vată de zahăr şi nu se arătau decât dacă se pierdea vreunul. Trebuia să ai mare grijă să nu te rătăceşti, iar dacă te duceai mai departe, încercând să găseşti drumul, te ispiteau cu lămâi dulci şi sirop. Dacă te luai după ei, chiar şi o singură dată, nu te mai vedea nimeni niciodată.

Totuşi, în ciuda acestor grozăvii, mă simţeam mai în siguranţă acolo decât în Worcestershire, singură în aceeaşi casă cu domnul Oliver.

CAPITOLUL 14

Lydia se trezi într-o cameră scăldată în lumina soarelui, cu o ceaşcă de ceai rece pe noptieră. Trecuse probabil servitoarea şi deschisese geamurile. Lili, parcă aşa o chema. Se ridică, se întinse şi căscă, simţindu-se plină de energie pentru prima dată după câteva zile bune. Urma să vorbească în curând cu Jack. Abia aştepta. Până la urmă, vorbitul nu se pune, nu-i aşa?

Făcu un duş rece, alese o carte din bibliotecă şi ieşi pe verandă să ia micul dejun.

Pe o măsuţă din lemn, lângă un bol plin cu mangustan, văzu o cană cu cafea şi o farfurie cu pâine prăjită, precum şi un exemplar din *Malay Mail.* Voia să se bucure de linişte până avea să se întoarcă Jack. Deşi soarele nu ajunsese încă la zenit, căldura era sufocantă, iar în aer plutea miros de cărbune. În apropiere se înălţau arbori de cauciuc cu frunze lucioase, întunecate; trunchiul le era plin de incizii, iar mirosul ciudat, dulceag, de cauciuc te copleşea. Asta era lumea lui Jack. Inspiră adânc.

Un petic de iarbă creştea în faţa unei platforme din lemn, şi pe lângă cele trei laturi ale casei. În partea cea mai îndepărtată, un coridor acoperit ducea la camerele servitorilor, iar din spatele arborilor de cauciuc veneau miresmele puternice ale junglei.

Lydia puse cartea deoparte, îşi mai turnă o ceaşcă de cafea amară, apoi începu să exploreze împrejurimile casei. Era o clădire mare şi impunătoare, construită din cărămidă şi lemn, cu acoperişul ocru, din ţiglă şi obloane maro. Dacă nu ar fi fost starea de urgenţă, ar fi fost chiar frumoasă. Era frumoasă.

Aici stătuse Jack când nu fusese alături de ea. Aici stătuse pe parcursul întregului an în care fuseseră împreună. Cu toate că şi-o imaginase de un milion de ori,

nu o văzuse niciodată, dar acum, parcă dornică să compenseze, îl văzu în umbra fiecărui copac, îl auzi în fiecare foşnet de frunze. În ciuda a tot ce-i promisese lui Alee şi, deşi ea fusese cea care pusese capăt relaţiei lor, abia dacă putea recunoaşte faţă de ea însăşi cât de mult tânjise să-l revadă pe Jack.

În spatele casei, câţiva pomi fructiferi se distingeau de plantaţia de arbori de cauciuc, plini de banane, papaya şi Jackfruit. Iar, din spatele unui copac înalt, soarele lumina zeci de papagali cu pene în culori fosforescente care-şi luară zborul unul după altul.

Intră înapoi, prin uşile vitrate înalte, şi se trezi într-un birou imens, cu lambriuri din lemn. Niciun covor, niciun tablou, doar o veioză din metal pe biroul lui Jack, precum şi un singur fotoliu, ce părea foarte confortabil. Merse mai departe şi deschise fără zgomot uşa dublă, lăcuită, ce dădea într-un alt hol, cu pereţii zugrăviţi în culori deschise. Văzu două uşi maronii, întredeschise. Trăgând cu ochiul, îşi dădu seama că una ducea spre un coridor slab luminat, iar cealaltă – spre dormitorul lui Jack. Apăsă pe clanţă.

Înăuntru era răcoare şi întuneric. Ferestrele erau deschise larg, lăsând aerul să treacă prin plasele de ţânţari, dar obloanele erau trase, iar uşa de la verandă rămăsese închisă, ca să nu intre soarele. Inspiră adânc parfumul aftershave-ului lui Jack, amestecat cu cel de ţigară şi de sudoarea nopţii. Ezită. Mai era ceva, aproape exotic.

Se uită în jur: un teanc neted de haine proaspăt spălate, podeaua ceruită. Nu aşa era Jack pe care-l ştia ea; sălbatic, acesta trăia doar pentru adrenalina adusă de următoarea provocare.

Se îndreptă spre baia dinspre care venea miros de săpun. Era o şansă nesperată de a trage cu ochiul în lumea ascunsă a lui Jack. Obiectele sale de toaletă erau

aşezate pe o etajeră din sticlă, deasupra unei chiuvete uşor pătate, cu o oglindă de bărbierit în dreapta şi un dulăpior îngust în stânga. Prosopul umed pe care-l folosise Jack rămăsese pe marginea căzii, iar duşul picura din când în când. Luă prosopul şi-l adulmecă. Mirosea a fum – săpun cu gudron, îşi zise ea. Se spălă pe mâini în chiuveta lui şi îşi aruncă nişte apă pe faţă. Apa era rece, dar venea cu fulgi de rugină. Se şterse pe mâini şi pe faţă cu prosopul lui, mirosurile amestecându-se, apoi îl împături cum fusese. Se întoarse spre dulăpior. Nu ar fi trebuit să o facă, îşi spuse, dar ridică mâna şi răsuci cheia.

Înăuntru, lângă pasta şi periuţa lui de dinţi, erau o cutie de cremă *Pond's,* un ruj şi o sticluţă cu parfum.

Se cuprinse cu braţele, rămasă fără suflare, reuşind cu greu să se aşeze pe marginea căzii. O voce interioară îi spusese deja să nu se amăgească, cu siguranţă exista şi o altă femeie. Alee i-o spusese şi el, chiar şi Cicely pomenise ceva chiar în plină relaţie cu el. Dar Jack o implorase. „Părăseşte-l", îi spusese. „Vino să stai cu mine!" El o sărutase şi o rugase să nu pună capăt relaţiei lor.

Ştia că în contractul pe patru ani pe care îl semnase el pentru plantaţie era stipulat că nu se putea căsători şi nici să locuiască împreună cu cineva, dar când îi atrăsese atenţia asupra acestui aspect, Jack îi zisese că existau căi de a o face. Economisea pentru a putea renunţa la contract. Voiau să ia fetele şi să se întoarcă în Anglia. Până la urmă, nu fusese în stare să o facă; Alee se asigurase de asta.

Inima i-o luase la goană. Cine să fi fost femeia? Bine, exista şi posibilitatea ca lucrurile acelea să fi rămas acolo dinainte ca ea să-l fi întâlnit pe Jack. Luă rujul, o marcă pe care nu o ştia, şi rămase pe gânduri. Roz-pal. *Flori,* scria pe spatele lui. Pe eticheta parfumului erau numai litere chinezeşti, nu înţelese nimic. Îşi puse un strop pe

încheietură. Să fi fost iasomie? Nu, dar, fără îndoială, era parfumul pe care îl sesizase şi nu-l recunoscuse în camera lui Jack. Inima îi tresări. Femeia fusese de curând acolo, se pare. Se uită la ceas. Era aproape douăsprezece. În niciun caz nu trebuia să o găsească acolo. Se adună, ieşi pe verandă şi se aşeză comod pe scaunul ei din faţa casei.

Cu o mână pe inimă, se strădui să-i zâmbească lui Maz când acesta alergă spre ea şi se aruncă zgomotos pe scaunul alăturat. Începu să-i povestească, arătându-i stoluri de fluturi, atât de mulţi că-i era imposibil să-i numere, apoi copilul deveni atent la sunetul ascuţit al unei ciocănitori. Era rănită, dar nu avea niciun rost să se consume, până la urmă avea să plece în curând la familia ei. Când se întoarse Jack, respiraţia i se mai liniştise, iar faţa îi redevenise calmă.

— Pari să fii mai bine, îi zise el, mormăind când se lăsă în scaun şi îşi dădu la o parte câteva şuviţe de păr blond care-i căzeau peste ochii obosiţi.

— O nespălată. Cred că te-am înspăimântat. Să ştii însă că nu aşa arătam când am pornit la drum, ba chiar eram destul de drăguţă.

Rânji. Acum, rochia ei bleumarin cu picăţele albe era la gunoi, complet distrusă.

Jack izbucni în râs.

— Mereu ai arătat bine, dacă mă întrebi pe mine, deşi trebuie să recunosc că-mi place mai mult cum îţi stă cu părul lung. Tunsoare *pixie,* parcă aşa îi zice?

Lydia îşi trecu mâinile prin pletele tunse şi spuse:

— Nu chiar. Mi-e mai uşor aşa.

Jack mâncă rapid, de parcă îl zorea cineva, mai întâi supă de curry cu tăieţei, apoi pui *satay*[14]*.*

— Ce se aude? întrebă Maz.

— Un măcăleandru. Ia vezi dacă-l găseşti!

[14] Pui marinat în lapte de cocos, la grătar (n. Tr.).

Când Maz plecă după pasăre, ea putu să-i povestească totul, cu un nod în gât când vorbi despre fete.

— Dar eşti sigură că sunt în Ipoh? o întrebă el.

— În adăpost, aşa mi-a zis George. Putem să rămânem câteva zile la tine? mai spuse ea, arătând spre Maz, care alerga printre copaci, îndesându-şi în buzunare cele mai frumoase pietre.

— Rămâi mai mult. Trebuie să ajung în Ipoh la sfârşitul săptămânii următoare, te pot duce cu camioneta. De fapt, birourile companiei sunt chiar lângă clădirea guvernului, aşa că te pot duce până acolo. Bănuiesc că acolo e Alee, nu?

Încuviinţă, mulţumindu-i.

— Ai o casă foarte frumoasă, spuse apoi, arătând cu mâna în jur.

— Nu e rea. A fost a proprietarului plantaţiei. Şeful meu n-a vrut-o, iar eu eram următorul la rând. În război, au ocupat-o japonezii. Au lăsat-o într-o stare deplorabilă.

Lydia nu suflă o vorbă despre parfumul din baie, încercând să găsească un alt subiect de discuţie, dar sticluţa de parfum rămase între ei, făcând-o să-şi găsească doar cu greu cuvintele.

— Cum mai e situaţia pe aici? reuşi să zică într-un târziu.

— Nu prea bună. Câţiva muncitori au fost ameninţaţi, iar ieri l-am găsit pe unul mort, ucis cu un *parang*[15]. Chinezii nu irosesc gloanţele pe ai lor. Ridică o sprânceană, apoi continuă: Le păstrează pentru noi. Iar azi-noapte au dat foc unui camion.

— A murit cineva?

Jack oftă încet şi zise:

— Nu, dar ziua de ieri a fost îngrozitoare. Probabil de-asta păream aşa de terminat când ai ajuns.

Lydia ridică din umeri.

---

[15] „Macera”, în lb. Malaeză, în original (n. Tr.).

— Nu contează.

— De obicei, după prânz trag un pui de somn, e cea mai bună cale să scapi de căldura amiezii.

Se ridică, se întinse, îşi relaxă muşchii braţelor, apoi veni în spatele scaunului ei. Începu să-i maseze umerii. Era transpirată şi încercă să-şi reprime sentimentele, dar nu se putu abţine să-şi arcuiască spatele. Cu o mână îi mângâie gâtul, iar cealaltă îi alunecă spre linia sânilor. Lydia îi atinse firele blonde, cârlionţate, de pe încheietura mâinii. O încheietură puternică, lată. I-o întoarse şi văzu că era albă, în ciuda bronzului său. Ce mai conta?

— Dumnezeule, Lyd, ai umerii ca piatra!

Veni în faţa ei şi se aplecă să o privească. O trecu un fior. Deschise gura şi se lăsă pe spate. O apucase de bărbie, aşa că nu avea încotro, trebuia să-i înfrunte privirea, apoi îi acoperi gura cu palma lui.

— Haide, îi spuse, îndepărtându-se, ştiu de ce ai nevoie!

— Dar copilul? zise când Maz se ivi lângă ea.

Maz se strâmbă.

— N-am văzut pasărea!

Jack îl ciupi de bărbie, spunând:

— Data viitoare. Acum, tinere, la somn cu tine!

Lydia îl conduse pe Maz în camera lui şi, după ce-l pregăti, închise uşa.

Înainte să ajungă în dormitorul lui Jack, acesta deschise uşa unei încăperi cu obloanele trase şi-i spuse:

— Trebuia să-ţi fi zis de aseară, în cazul în care suntem atacaţi, iei băiatul şi vă închideţi aici. Găsiţi apă şi conserve în bufet.

Se uită la pereţii acoperiţi cu saci de nisip şi întrebă:

— Dar de unde voi şti?

— Vei şti. Dacă e întuneric, santinelele vor da alarma bătând în cutii goale din metal. Toate luminile se vor stinge şi nu trebuie să scoţi un cuvânt.

— Dumnezeule!

— Nu-ţi face griji, nu vei sta mult aici. Ştii să foloseşti un pistol?

Negă din cap şi începu să fredoneze o melodie pe care o tot auzise. Alee se enerva când o auzea, dar cu cât era mai neliniştită, cu atât nu se putea abţine.

— Ce cântec e ăsta? întrebă Jack. Îl ştiu...

— „Stranger în Paradise”[16].

Jack râse.

— Nu toţi suntem aşa? Apropo, telefonul e pe perete, în hol. E posibil să primim un apel cât eşti aici.

— Aş suna la birouri, în Ipoh, să vorbesc cu Alee, dar George mi-a zis că liniile au fost tăiate.

— Are dreptate. Poliţia locală ne testează zilnic linia, ca să se asigure că nu ne-a fost tăiată. E un cod special, deci mai bine nu răspunzi, vor suna oricum din nou. Şi niciodată să nu deschizi uşa după ce se întunecă.

Se gândi la poveştile pe care le auzise despre farsele jucate de spiritele Penunggu, care sunau la uşă în toiul nopţii. Rânji şi spuse:

— Ce altceva ar trebui să mai ştiu?

— Nimic, doar să ai grijă la miriapodele uriaşe, la scorpionii veninoşi şi la viperele mortale!

Jack hohoti şi o prinse de talie, o lipi de perete şi-i spuse:

— Aici sau în pat?

O cuprinse un val de vinovăţie. Se opri şi se gândi la Alee, ţinându-şi răsuflarea, dar pasiunea momentului învinse. Înlătură vina din minte şi, cu un zâmbet larg, se eliberă de toate. Picioarele-i zvâcniră când ajunse în dormitorul răcoros, unde îşi desfăcu repede nasturii rochiei, aruncând-o pe podea. Jack era deja sub cearşaful subţire din bumbac, iar ventilatorul îi răvăşea părul blond.

---

[16] Melodie foarte cunoscută din musicalul *Kismet*, scrisă de Robert Wright şi George Forrest (n. Tr).

Cu ochii închişi şi mâinile sub cap, îi zâmbea în felul acela care voia să spună „vino şi ia-mă”. Se strecură lângă el, simţindu-i mirosul de mosc al pielii. Se înfioră şi puse o mână pe pieptul lui. Îi simţi bătăile inimii, se uită la el, iar ochii lui albaştri îi întoarseră privirea. Un val de dorinţă o cuprinse.

— Îţi place aşa? o întrebă el, plimbându-şi mâinile mari în sus, pe interiorul coapselor ei.

Îi simţea pielea aspră şi căldura în tot corpul. Dumnezeule, ce era în capul ei? Nu putea face asta, doar îi promisese lui Alee. Dar avea atâta nevoie de atingerea lui Jack, atâta nevoie de *el.* Ştia că nu trebuie s-o facă, dar nu se putea abţine. Parcă îi intrase în sânge, iar acum îl dorea atât de mult, că-i dădură lacrimile. Îşi muşcă buza.

Confuz, Jack începu să-şi frece bărbia, spunându-i:

— Nu plânge! Hei, Lyddy, doar ştii că te iubesc.

Îi şterse lacrimile sărate, îşi linse degetele, apoi începu să le plimbe pe pielea moale a gâtului ei.

— Când e vorba de sex, doar femeia contează, zise el rânjind. Nu mulţi bărbaţi ştiu însă asta.

Lydia izbucni în râs.

În după-amiaza sufocantă, îi exploră pielea din spatele genunchilor şi locul de după urechi, îi mângâie buclele umede de la ceafa, îi sărută genele.

Privea peste umărul lui, urmărind peticele de lumină târzie de pe pereţi, de pe uşă, chiar şi de pe hainele lor aruncate pe jos. Cu Alee, avea nevoie de trei pahare ca să se poată preface. Cu Jack, era cu totul diferit. Trase aer în piept şi se lăsă pradă senzaţiilor, simţindu-i mirosul animalic şi, deşi nu o spuse cu voce tare, conştientă de faptul că pericolul făcea lucrurile şi mai pasionale.

— Fir-ar, Lydia, eşti atât de sexy! zise el şi se îmbrăţişară, cu trupurile arzând de dorinţă.

După partida de amor, Lydia îl privi bărbierindu-se, în

timp ce-şi scărpina pişcăturile de pe picioare. Camera se umplu de mirosul de gudron când lama de bărbierit începu să-i alunece pe piele.

O pufni râsul când văzu cum se strâmba – mai întâi, îşi împingea nasul spre dreapta, apoi spre stânga.

— Ce e aşa de amuzant?

— Tu.

— Ar trebui să te vezi pe tine când te dai cu ruj.

Cu o mână în şold, începu să se maimuţărească în oglindă, făcând un „O” cu buzele şi prefăcându-se că se dă cu ruj, apoi o ciupi de obraz, acoperind-o cu sărutări pe gât.

— Dumnezeule, Lyd, ce dor mi-a fost de tine!

— Serios?

— Ce întrebare e asta?

Întoarsă în pat, îşi trase cearşaful până sub bărbie. Oare chiar îi fusese dor de ea? îşi aminti de sticluţa de parfum şi simţi durerea despărţirii.

Când Jack plecă la muncă, Lydia rămase să doarmă în continuare în dormitorul lui, trezindu-se doar când o briză suflă printre copaci, trimiţând un val de aer proaspăt în cameră. Făcu duş, îşi uscă părul cu un prosop, apoi ieşi cu Maz în lumina verzuie a serii. Se plimbară la umbra celor mai apropiaţi arbori de cauciuc, care îşi ridicau ramurile mătăsoase spre lumină. Maz deveni atent mult înainte ca ea să audă paşii grăbiţi strivind frunze şi crengi. Era suficient pentru a-şi reaminti că pericolul era mereu prezent.

— Ar trebui să ne întoarcem, spuse ea atunci. Măcar pe terasă.

Văzduhul era plin de insecte zgomotoase. Deodată, apăru şi Jack, cu hainele prăfuite şi cu cizme speciale pentru mersul prin junglă. Faţa i se lumină când îi văzu şi porniră spre casă împreună. După câţiva paşi, Jack se opri,

se aplecă şi cuprinse ceva în palmă. Când o deschise, îi arătă lui Maz un fluture delicat, colorat în roşu şi verde, cu aripile întinse.

— De ce nu zboară? întrebă copilul, cu ochii strălucind de încântare.

— Mă tem că e mort, spuse Jack, dând din umeri. Hai, altfel o să fim mâncaţi de vii de insectele astea!

Lumina se stingea repede; peste tot în jur, maimuţele începuseră să ţipe. Ajunseră chiar la timp să vadă apusul portocaliu.

— Uite, Maz, spuse Jack, repede, înainte să nu se mai vadă nimic!

Maz chicoti când Jack îi arătă un cuib mare, făcut din crenguţe împletite larg, frunze uscate şi muşchi.

— E un cuib de măcăleandru, dar păsările au zburat.

Lydia se uita la cer.

— Apusurile sunt atât de frumoase aici, dar durează atât de puţin, spuse ea.

Jack îi puse un braţ în jurul umerilor, strângând-o uşor, apoi, extenuat, se sprijini de balustradă, cu umerii căzuţi.

Se auzi sunetul unei uşi deschise în spatele lor. Era Lili, care veni la ei şi se aplecă să-i spună ceva în chineză lui Jack, cu o figură impenetrabilă, apoi rămase pregătită, aşteptând. Jack se îndepărtă puţin de Lydia şi-i răspunse tot în chineză. În ochii fetei se văzu surpriza, apoi Lili dispăru, părând furioasă. Era ceva profund neliniştitor în expresia ei, aşa că Lydia porni spre Jack, încruntându-se uşor când nu primi nicio explicaţie.

— Nu zâmbeşte niciodată, zise ea apoi, reluându-şi locul.

Jack se aşeză în faţa ei, cu picioarele bronzate desfăcute.

— Aşa e. Cel puţin, nu acum. Bănuiesc că ai dreptate, zise el, privind-o cu ochi inexpresivi.

Se lăsă o tăcere prea lungă.

Lydia se uită la ceas.

— Maz ar trebui să fie în pat acum, mă duc să-l pregătesc.

Jack păru uşurat.

În dormitor, paturile lor erau înconjurate de pietricele aşezate în linie.

— Sunt cincizeci şi şapte, spuse Maz. Pentru protecţie, adăugă el.

Tânjea să-şi poată mângâia fetele, dar îl îmbrăţişă pe el, în schimb. Băiatul o luă de mână şi i-o acoperi cu sărutări.

Când reveni pe verandă, o briza iscată de nicăieri o surprinse cu mirosul de flori de pomelo.

— Vorbeşte-mi despre munca ta, îi zise ea, trăgându-şi un scaun mai aproape de Jack. Cum e plantaţia, ce faci cât e ziua de lungă?

— Fir-ar, păi ce pot să-ţi spun cu siguranţă este că nu e deloc cum m-am aşteptat. Dar plonjările în râuri şi croitul drumului prin iarba *lallangi* înaltă până la umeri mă ţin în formă, nu am ce spune.

Lydia închise ochii.

— În ceea ce priveşte obţinerea cauciucului, e o întreagă artă, să ştii. Tăietura trebuie să fie într-un anume fel, altfel arborele sângerează şi moare. Oftă. Şi nu pot să-ţi spun ce groaznic e să vezi zeci de copaci arzând. Le dau foc, iar noi nu putem face nimic.

Fu întrerupt de motorul unei motociclete, care opri în faţa casei, apoi cineva îi strigă numele.

Jack se ridică, se întinse, apoi, dezmorţindu-şi braţele, porni spre biroul său, aflat în partea cealaltă a casei, ocolind veranda. Era aproape întuneric, acel moment liniştit de la tropice când toate zgomotele zilei amuţesc, iar lumea aşteaptă să înceapă sunetele nopţii. Alungă ţânţarii cu palma, simţindu-se nelalocul ei. Era atât de departe de

lumea reală] De adevărata Lydia. Clipele se scurgeau. Auzi fâlfâit de aripi şi ţipătul unui animal necunoscut, sărind de pe scaun când un liliac zbură chiar pe deasupra capului ei.

Îl auzi pe Jack exclamând: „Isuse!”, apoi vocea îi deveni doar un murmur. Rămase ascultându-i tonul din ce în ce mai scăzut.

CAPITOLUL 15

M-am întins pe pat, încercând să citesc şi sperând ca domnul Oliver să aţipească şi să nu se mişte până nu se întorc ceilalţi. Citisem *Heidi* şi *Black Beauty,* iar acum venise timpul pentru *Insula comorilor,* una dintre puţinele cărţi ce se găseau în casă. Fusesem şocată când bunica îmi spusese că le dăduseră la o colectă de cărţi în timpul războiului. Era nevoie de hârtie pentru cartelele de raţii. Tata promisese că ne va comanda benzi desenate, dar când îi spusesem că voiam *Eagle,* nu zisese decât că e pentru băieţi, aşa încât primisem *Girl.*

Plictisitor.

Totuşi, se întâmplase şi ceva palpitant. Într-o vineri, pe măsuţa din hol, un plic cu timbru de Malaya îl aştepta pe tata. Probabil că mami ajunsese acasă şi îmi citise scrisoarea, mă gândisem, dorindu-mi să-mi fi scris şi mie. El nu era acasă, aşa că mă învârtisem toată ziua în jurul plicului, ridicându-l, sărutându-l, convinsă că era de la mami, care voia să ne spună când vine. Plicul era tipărit, aşa că nu-mi puteam da seama de la cine era, dar cine altcineva i-ar fi scris tatei? Tare mult aş fi vrut să aflu, dar, cum dădusem din nou de bucluc, nu era un moment bun să-l întreb.

În lumina slabă a verii englezeşti, tânjeam să mă joc sub soarele fierbinte al Malayei până seara, când se unea cu oceanul. Îmi era atât de dor de mami, mă entuziasmam numai când mă gândeam la toate locurile unde am putea merge împreună – la hambar, pe aleea îngustă din spatele bisericii, unde stăteau toate pisicile. Pe drumul lung care ocolea satul.

Am încercat să nu mă gândesc la domnul Oliver, numărând în schimb trandafirii în culori şterse de pe covor şi dungile înghesuite de pe tapet. Bucăţi rătăcite din

ambele decorau căsuţa de păpuşi pe care o construiserăm pentru Fleur. Bunica făcuse chiar şi nişte flori artificiale şi un copăcel, pentru partea din faţă a căsuţei. Parcă trecuseră secole de atunci.

M-am uitat la câmpul de peste drum, pe care păşteau acum vaci bălţate, şi la linia lungă de copaci întunecaţi din spatele lui. Mi-a trecut prin cap să fug până acolo în timp ce soarele lumina grădina, iar acoperişurile caselor din sat deveneau argintii. Puteam să trag cu ochiul de acolo şi să mă ascund până când vedeam maşina întorcându-se.

Dar, cu toate că era vară, soarele a dispărut repede, iar ziua s-a făcut gri şi ploioasă. Îmi era foame. Abia dacă mâncasem la prânz, aş fi dat orice pentru o felie de pâine cu gem. Aveam prăjituri, bomboane, bunica făcuse şi un tort Dundee, dar nu îndrăzneam să cobor scările nici în vârful picioarelor. Dacă domnul Oliver adormise, nu voiam să risc să-l trezesc. M-am dus din nou la fereastră, sperând să văd maşina întorcându-se mai devreme, dar n-am zărit decât camioneta cu peşte şi cartofi prăjiţi cu *Meals on Wheels*[17] inscripţionat pe o parte.

Mi-am scos caietul de schiţe, m-am aşezat cu picioarele încrucişate pe podea şi m-am concentrat asupra ultimei mele poveşti. Era vorba despre o crimă ce se petrecea în Spania, la o mănăstire din secolul al XVII-lea. Abia aşteptam să i-o arăt lui mami. Stareţul mănăstirii murise într-o criptă superbă, după ce înghiţise otravă. Toată lumea ştia ce făcuse, pentru că lăsase o scrisoare de adio, în care spunea că-şi lua viaţa deoarece nu mai putea trăi cu vina. Cu toate că încă nu hotărâsem despre ce era vorba, ştiam totuşi că avea să fie ceva dramatic. Sinuciderea era un păcat capital, de aceea călugărul tânăr

[17] „Mese pe roţi”, denumirea unor programe de asistenţă socială din diverse ţări (Marea Britanie, Statele Unite etc.), care livrează mâncare la domiciliu persoanelor defavorizate (n. tr.).

care găsise scrisoarea de adio decisese să o distrugă, ca să-şi protejeze mai-marele.

Încercam să-mi dau seama cum avea să scape, când mirosul de peşte şi cartofi prăjiţi care se împrăştia prin geamul ridicat al camionetei m-a luat pe sus. M-am ridicat să arunc o privire şi l-am văzut pe bucătar în halatul lui alb şi cu o bonetă înaltă pe cap. Mi-a lăsat gura apă. Doar din întâmplare am aruncat o privire în spate şi am descoperit că domnul Oliver stătea în tocul uşii. Nu-l auzisem urcând scările, dar, cu respiraţia tăiată, am alergat spre pat, mi-am lipit fundul de perete şi am luat o pernă în braţe. S-a apropiat de mine. Faţa-i era netedă, zâmbitoare. Mi s-a întors stomacul pe dos şi am simţit că trebuie să merg la baie.

— Bună! a spus, închizând uşa după el.

Aş fi vrut să fug cât încă aveam ocazia, dar corpul meu nu voia să mă asculte. Nu ştiu de ce, dar pur şi simplu nu mă puteam mişca.

Ridicând din sprânceana stângă, m-a privit într-un fel ciudat. Când s-a aşezat pe patul meu, am băgat de seamă picăţelele albe de pe reverele hainei. M-a prins de bărbie, trăgându-mă încet puţin mai spre el.

— Vă rog, plecaţi.

— Dar abia aşteptam să te văd, a răspuns el, începând să mă mângâie pe frunte. Ţi-a plăcut asta, nu-i aşa?

M-am smucit la o parte.

— Ei, hai, doar nu are de ce să-ţi fie teamă, nu-i aşa?

A mijit ochii şi mi-a dat drumul la bărbie.

Pentru o clipă, mi-a trecut prin minte că o să plece, dar chiar atunci m-a prins de mâini.

— Draga mea, o să fie mult mai uşor dacă stai liniştită, a zis, apăsându-mi umerii să mă facă să mă aşez.

Voiam să ţip, dar din gât nu mi-a ieşit decât un scâncet. M-am luptat cu el, încercând să mă rostogolesc pe partea

cealaltă a patului, dar m-a ţinut strâns cu o mână, iar cu cealaltă mi-a smuls perna pe care o ţineam în poală.

— Lasă-mă să plec, te rog, promit că n-o să spun nimic! l-am implorat.

— Nu fi prostuţă, desigur că n-o să spui nimic!

Mi-a ridicat puţin fusta, apoi mi-a pus mâna ceva mai sus de genunchi, pe interiorul coapsei. Îmi era atât de frică, încât am crezut că fac pe mine, aşa cum simţisem şi mai devreme. Doar că acum senzaţia era mult mai puternică. Am încercat iar să-l împing.

Deşi aveam ochii plini de lacrimi, a dat din cap şi a zâmbit.

Tânjeam după mami. O vedeam dureros de clar în mintea mea. „Mami. Mami. Mami. Unde eşti?” Pulsul îmi bubuia în urechi. În mintea mea, ieşeam în fugă pe uşă şi mă duceam la ea. Ştiam că unii oameni pot să-şi facă spiritul să le părăsească trupul şi că, dacă te concentrezi suficient, reuşeşti să o faci. Am încercat, dar degeaba.

M-am uitat la tapet şi m-am apucat să număr florile de pe el, dar nu mă puteam gândi decât la mami. În timp ce mă atingea, capul a început să-mi vuiască, iar pieptul să mă doară atât de tare, că nu mai puteam să respir. Era puternic, dar poate dacă aşteptam până nu mai era atent şi slăbea strânsoarea... Poate atunci. Pe sub uşă intră un curent rece. Era singura cale. În clipa aceea nu-mi mai păsa de nicio pedeapsă. Pe noptiera mea, acolo trebuiau să fie. Ieri ne jucaserăm cu ele. M-am întors spre marginea patului.

— A, deci îţi place până la urmă, zise el, crezând că mişcarea mea spre el era un semn de supunere.

Şi-a strecurat degetele sub elasticul chiloţilor mei.

Un val de greaţă mi-a urcat în gât, dar m-am silit să aştept.

A închis ochii şi a început să gâfâie. Şi-a luat de pe mine

mâna stângă, cea cu care mă ţinuse până atunci, şi şi-a şters fruntea cu dosul palmei. „Acum e momentul”, mi-am spus. „Fă-o acum!”

Mi-am strecurat cu mare atenţie o mână, să nu cumva să mă dau de gol, am deschis sertarul, am dibuit săgeata şi, cu toată puterea pe care o aveam, i-am înfipt-o în gât.

Mâna pe care-o avea pe chiloţii mei nu se mai mişca. A deschis, în schimb, ochii şi s-a făcut stacojiu. Pentru o clipă, am crezut că ochii o să-i iasă din orbite.

Apoi, şi-a smucit capul într-o parte. A luat mâna de pe mine şi şi-a dus-o la gât. Săgeata era încă înfiptă în el. Şi-a privit degetele pline de sânge, umflându-şi obrajii şi începând să tuşească şi să bolborosească. A încercat să spună ceva, scuipând cuvintele printre dinţi:

— Căţea... mică... ce... eşti!

Apoi a lovit.

Nu-mi era teamă de sânge şi am evitat lovitura. A încercat din nou, dar am sărit din pat, am coborât scările şi am luat-o la fugă.

Am trecut pe lângă fermele abandonate unde băieţii obişnuiau să se joace de-a războiul şi de-a piraţii; erau însă prea înspăimântătoare când se lăsa întunericul. Am lăsat în urmă pădurile unde complotau Robin Hood şi Lady Marian. Prea înfiorătoare. Am continuat să fug, iar când am simţit înţepături, făcându-mă să mă îndoi de spate, m-am ţinut de mijloc, respirând înăbuşit. Când am ajuns în cele din urmă la hambar, aproape se întunecase.

Am urcat scara şi m-am aşezat pe scânduri, punându-mi capul între genunchi. După ce mi-a trecut greaţa, m-am ascuns în fân, trăgându-l peste mine din toate părţile, ca să ţin departe lumea din afară. Nici măcar nu-mi mai păsa de şobolani. Încercam să-mi imaginez ce se întâmpla acasă. Cât de şocată trebuia să fie Veronica. Sângele. Furia tatălui meu. Domnul Oliver avea să mintă, să le

spună că nu făcuse nimic, că-l atacasem fără motiv. Chiar dacă le-aş fi spus adevărul, tot nu m-ar fi crezut, nu pe mine. Eu eram cea cu temperament vulcanic. Dar dacă murise? Dacă-l omorâsem? Gândul mi-a dat fiori.

Dimineaţă o să vină Billy, m-am gândit, o să mă ajute el să fug. De fapt, mai întâi să mă ascund şi apoi să fug. M-aş duce la Liverpool, iar de acolo mai departe, să o găsesc pe mami. Mă bucuram că vederea sângelui nu mă făcuse să leşin, deşi mami aşa ar fi făcut.

Of, mami.

Când singurătatea m-a copleşit, m-am simţit ca şi cum aş fi coborât într-o groapă adâncă din care nu aveam să mai ies vreodată şi am plâns după mami cum nu o mai făcusem niciodată până atunci.

CAPITOLUL 16

Nu se puteau citi prea multe pe faţa lui Jack. Rămăsese cu mâinile în şolduri şi se muta de pe un picior pe altul, încălţat în papuci de casă.

Lydia se ridică.

— Veşti proaste, nu-i aşa?

— Nu dintre cele mai bune. Era un mesager din partea poliţiei. Se pare că birourile guvernamentale din Ipoh vor fi atacate, aşa că angajaţii şi documentele trebuie mutate în adăpost. O să fie înghesuială mare, dar nu au cum să ignore ameninţarea.

— Fetele mele vor fi în siguranţă?

Jack încuviinţă din cap.

— Sigur că da. Dar întâlnirea mea s-a anulat, şeful meu nu vrea să fim în zonă până nu se liniştesc lucrurile.

Lydia se schimbă la faţă.

— Nu, nu asta voiam să zic, Lyddy, asta nu înseamnă că nu te mai duc. Nu e absolut nicio problemă, atâta că o să mergem direct la adăpost, şi nu la birourile din oraş. În plus, va trebui să mergem chiar mai repede decât credeam. Mâine, mai precis.

Părea deznădăjduit, dar ea nu-şi mai încăpea în piele de bucurie. Nu voia să-l rănească, iar situaţia asta îi rupea inima, dar chiar foarte curând avea să fie cu fetele ei. Trase adânc aer în piept, apoi îi dădu drumul încet. Mâine. Deschise pandantivul şi zăbovi cu privirea asupra chipurilor lor. Îi era atât de dor de ele... Se întoarse spre Jack, cu lacrimi în ochi.

— Mulţumesc, îţi mulţumesc atât de mult! îmi pare rău că ţi-am fost povară...

— Niciodată, spuse el.

Îi luă mâna pe care o întinsese spre ea şi îi sărută degetele, cercetându-i faţa. Simţi un val de dorinţă, dar

privi repede în jos, dându-i drumul la mână.

— Nu s-a schimbat nimic, nu-i aşa? întrebă Jack, trăgându-şi un scaun din ratan şi prăbuşindu-se în el.

— Îmi pare rău. Ştii că trebuie să mai dau o şansă relaţiei mele cu Alee, de dragul fetelor. Îşi muşcă buza, continuând: Dar poate într-o bună zi...

— Într-o bună zi poate nu voi mai fi aici.

— Of, Jack!

Se duse lângă el, iar bărbatul îşi lipi capul de pieptul ei. Lydia îl strânse în braţe, sărutându-l apoi pe gât şi muşcându-l de ureche.

Jack nu schiţă niciun gest.

Îşi trecu apoi degetele prin părul de pe pieptul lui.

— Da, păi, adăpostul era oricum destul de gol, spuse el, cam prea cu avânt. Deci clar e loc pentru cei care vin acum. Toată lumea e deja acolo, iar în seara asta dau o petrecere de bun venit.

— Iar noi mai avem seara asta, zise Lydia, îngenunchind în faţa lui, punându-i o mână pe vintre şi privindu-l drept în ochi.

Văzu acolo, îngropată adânc, o rană profundă, prea departe pentru a o putea alina. Nu i se datora numai ei, era sigură de asta. Încercă să ajungă la el.

— Mai bine nu, zise el, dându-i mâna la o parte, va trebui să ne trezim foarte devreme.

Cum s-au schimbat toate, îşi spuse ea, întristându-se când îşi reaminti cum se simţise la prima lor întâlnire.

În mod ironic, se întâmplase tot la o petrecere, ca şi în cazul lui Alee. Intrase, zâmbindu-i unei cunoştinţe, apoi îi surprinsese privirea. Ea arăta minunat în rochia chinezească superbă cu flori portocalii şi aurii şi o despicătură lungă pe picior, fundalul negru contrastând minunat cu tenul ei palid. Băuse prea mult gin şi roşise când venise lângă ea, împreună cu Cicely.

— Ai grijă de el, draga mea, îi spusese aceasta, eu mă duc să stau de vorbă cu lumea.

Le făcuse cu ochiul, apoi dispăruse.

Alee era şi el acolo, într-un grup de bărbaţi care fumau şi beau, cu spatele la ea. În altă încăpere, ea şi Jack dansaseră tot restul nopţii, fără să le pese de urmări. Pe când îl aştepta în hol pe Alee, la sfârşitul petrecerii, Jack se ivise lângă ea, îi dăduse o şuviţă de păr după ureche, muşcându-i lobul acesteia şi strecurându-şi palma fierbinte prin despicătură fustei.

Din acel moment, amestecul ameţitor al mirosului corpului lui transpirat şi al parfumului ei *Shalimar* îi readuse memoria la viaţă. El îi şoptise ceva, iar respiraţia lui caldă o înfiorase. Pielea pieptului i se acoperise de pete roşii. Băuse peste măsură. Fumase mult. Dorinţa. Adăugând riscul aferent, era prinsă în plasă.

— Unde? Când? o întrebă el.

— În parc, îi răspunse ea, zărindu-l pe Alee cu coada ochiului. La ceainărie, la nouă jumătate.

— O fată matinală, carevasăzică?

— Nu chiar, dar aşa e când ai doi copii pe care trebuie să-i duci la şcoală.

Scuturâ din cap ca să alunge amintirea. Lucrurile se schimbaseră mult. Pe atunci ar fi fost de neînchipuit să stea atât de aproape unul de altul fără să se atingă.

Acum, când începu să tune, Jack se duse la culcare în dormitorul lui, în timp ce Lydia se băgă lângă Maz, în camera de oaspeţi.

— Îmi spui o poveste? o întrebă copilul, ghemuindu-se sub cearşaf. Te rog!

— O ştii pe cea despre crocodilul care a înghiţit un ceas?

Băiatul făcu ochii mari.

— A murit? întrebă el.

— Nu, dar l-a speriat teribil pe căpitanul Hook.

— Cine-i ăla?

— Un pirat.

Maz şuieră, încântat.

După ce-i spuse povestea lui Peter Pan, Lydia simţi că atmosfera încărcată o apasă şi pe ea, nereuşind să se elibereze de această senzaţie. Noaptea în junglă răsuna de ţârâitul cicadelor dincolo de ferestre şi de urletul câinilor sălbatici în depărtare. Sunetele se distorsionară, amestecându-se unele cu altele până se transformară în tunetul unei rachete de noapte. Complet trează de-acum, ascultă un fâlfâit de aripi, zumzetul generatorului şi ţipătul sumbru al păsărilor-fantomă, cum le spunea Emma.

Murea de dorul fetelor. Ce bine că trebuia să plece, iar în ceea ce priveşte noaptea pe care o petrecuse cu Jack, se strădui să nu se mai simtă vinovată. Până la urmă, se întâmplase o singură dată.

A doua zi dimineaţă, porniră înainte să se lumineze de ziuă. Călătoreau cu maşina blindată. Jack îl luase pe Maz direct din pat, fără ca acesta să deschidă ochii, aşezându-l cu blândeţe pe bancheta din spate, cu capul în poala Lydiei. Pe locul din faţă stătea un poliţist malaez. Maz dormise profund, dar ea nu reuşise să închidă un ochi. Pe drumul prin plantaţie, copacii înalţi ieşeau la iveală în lumina difuză a dimineţii, iar, când trecură pe lângă clădirea joasă a muncitorilor, îşi dădu seama cât era de sumbră. Nimeni nu scoase o vorbă.

Îşi dădu jos pantofii, sperând să se mai relaxeze, dar prezenţa lui Jack atât de aproape şi mirosul lui de mosc amestecat cu gudron îi accentuau tensiunea.

— Rezistă, Lyd, îi zise el atunci, întorcându-se spre ea în timp ce conducea de-a lungul plantaţiei. Încearcă să dormi dacă poţi, deocamdată drumul încă e bun.

Şi-ar fi dorit să revină la familiaritatea lor dinainte, dar între ei intervenise deja distanţa, iar cu poliţistul de faţă,

limba îi era parcă legată. Oricum, ce-ar mai fi fost de spus? închise ochii; în spatele pleoapelor, se jucau fetele ei. Întinse braţele după ele, adulmecând mirosul de talc al pielii lor şi pe cel de măr al părului. Fleur o ţinea de mână, iar Emma se învârtea şi o trăgea după ea, încordată de nerăbdare. „Hai, mami, grăbeşte-te!”

Ritmul monoton al maşinii o făcu să adoarmă adânc, trezindu-se doar când maşina încetini la semnele făcute cu lanterna de o patrulă de poliţie şi la ivirea zorilor, în cântecele păsărilor din junglă.

După vreo două ore, când lumina zilei dezvălui un cer trandafiriu pe care alergau norii rotofei ai dimineţii, maşina se opri brusc, întrerupându-i visul. Simţi transpiraţia pe ceafa şi deschise ochii. Fuseseră traşi pe dreapta, iar acum Jack era afară, gesticulând spre un poliţist malaez. Schimbul de replici pe un ton ridicat o făcu să devină atentă. Pentru o clipă, Jack lăsă capul în jos, apoi cei doi bărbaţi porniră spre maşină.

Un fior rece îi trecu pe şira spinării.

— Jack?

Bărbatul îşi drese vocea, apoi o privi drept în faţă. Ochii lui albaştri aveau acum culoarea apelor tulburi, iar faţa – o expresie ciudată, crudă.

— Jack? zise ea din nou.

În jurul lor, pădurea era tăcută. Liniştea era doar de suprafaţă, căci din spatele adăpostului venea spre ei zumzetul junglei. Ieşi din maşină, rămânând desculţă pe asfalt. Mirosul de ars o făcu să-şi acopere nasul cu mâna, în timp ce încerca să-şi dea seama de unde vine – undeva în dreapta ei, zări înălţându-se fumul gros, gri spre cerul limpede al dimineţii.

O luă la fugă, cu Jack după ea şi poliţistul în spatele lor.

— Doamnă, strigă acesta, nu puteţi merge acolo, e prea periculos! Nu mai e nimic acolo...

Bărbatul o ajunse din urmă şi o prinse de braţ. Respiraţia îi mirosea a peşte sărat.

Se smuci şi se eliberă, nedându-şi seama că Maz venea după ea cu paşi abia auziţi.

Jack îl luă de mână şi se aplecă spre el.

— Stai cu bărbatul acesta. Rămâi aici.

— Vă întoarceţi? întrebă Maz.

— Ne vom întoarce.

Lydia o luă la fugă.

— Cum de nu ai văzut fumul? strigă ea.

— L-am văzut, dar nu aveam de unde să ştiu de la ce e.

Alergară prin tunelurile de verdeaţă, împiedicându-se de rădăcini şerpuitoare şi izbindu-se de crengile prea joase. Când drumul se înfunda, făceau cale întoarsă prin fumul care plutea sub bolta copacilor şi o luau de la capăt, până găsiră aleea şi indicatorul spre Adăpostul Guvernamental. Alergară pe alee spre o clădire imensă în stil colonial, acoperită de funingine, cu acoperişul prăbuşit. Fumul încă se ridica dintre căpriorii negri, iar dinăuntru îi izbea mirosul greu de ars. Intrarea era păzită de un poliţist.

Cu picioarele în cenuşă, Lydia încremeni. Privirea i se înceţoşă, iar dinţii începură să-i clănţăne de parcă ar fi fost în plină iarnă englezească.

— Pentru Dumnezeu, Jack, întreabă-l dacă fetele mele au scăpat!

Poliţistul o auzise deja şi-i răspunse direct:

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu a fost găsit niciun supravieţuitor.

Lydia se uită din nou la rămăşiţele clădirii. Avea senzaţia că e la mare depărtare, ca şi cum ar fi fost undeva în afara corpului ei, privind de sus. Clipi repede, îngenunche şi luă o mână de cenuşă. Jack se aşeză lângă ea şi încercă să-i şteargă faţa.

— Lasă-mă. Lasă-mă dracului!

Stomacul i se întoarse pe dos. Îl auzi pe Maz suspinând undeva în spate şi se întoarse spre el, confuză. Jack încercă să o consoleze, îşi reveni şi, fără să stea pe gânduri, îl împinse la o parte, trecu pe lângă poliţistul uluit şi intră în clădirea carbonizată.

Milioane de particule de praf alb dansau în raze neaşteptate de lumină. Înaintând mai adânc, simţi că se sufocă din cauza mirosului. Căpriorii încă fumegau, iar încăperea părea complet lipsită de aer. Rămase pe loc, privind când într-o parte, când în alta, cu sângele bubuindu-i în urechi. Se auzea un sâsâit. De unde venea? O luă la fugă. Dacă se ascunseseră în vreun bufet sau în baie? Poate erau încă acolo. Poate erau bine. Se chinui să-şi facă loc prin clădire, căutându-le ascunzătoarea. Calea îi era însă blocată de rămăşiţe de metal şi de sticlă. Trecu pe sub ele, printre ele, fără să ţină cont de propria siguranţă. Se oprea doar să ia câte o gură de aer, în minte doar cu vocile fetelor ei, strigând-o: „Mami! Mami!” Nici nu-şi simţea picioarele arse de jăratec.

Jack o strigă de undeva din interior. Îi trecu prin cap că poate fetele alergaseră afară şi se ascunseseră în pădure, poate încă erau acolo, înspăimântate, aşteptând. Se luă după o rază de lumină şi se târî afară. În patru labe, strigă spre copaci, dar cu cât striga mai tare, cu atât mai multe umbre mişcătoare vedea.

— Emma, Fleur, unde sunteţi? A venit mami!

Jack se năpusti afară pe altă ieşire, o găsi şi încercă să o ia de acolo, spunându-i:

— Lyd, nu mai e nimic de făcut.

Încă în patru labe, ea gâfâia ca un câine, încercând să-l împingă. Gâtul i se încleştă când deschise gura, fără să fie însă conştientă de strigătul ei mut, dând din braţe aiurea, cu ochii ieşiţi din orbite din cauza şocului. Copacii se înceţoşară. Rămase pe loc, ca şi cum ar fi prins rădăcini,

auzind bătăile aripilor, pe Jack vorbind şi vocea unui alt bărbat în depărtare. Cu ochii minţii, văzu flăcările galbene cuprinzând adăpostul, şuierând, trosnind. Fumul gros se strecura pe sub uşa lor, urmat de flăcările încovoiate. Privirile terorizate ale fetelor ei. Le trăi agonia şi mirosi carnea arsă a copiilor ei. „Mami! Mami!” Mintea i se goli, picioarele o lăsară şi se aşeză pe pământ, cu picioarele încrucişate şi fusta în neorânduială.

Lângă ea, ursuleţul unui copil privea în sus cu ochii lui din plastic topiţi de foc. Blăniţa îi era acoperită de funingine. Îl luă şi începu să-l legene, apoi îşi ridică ochii umflaţi dincolo de acoperiş, spre strălucirea neaşteptată a cerului limpede malaez. Ultimul lucru pe care îl văzu fu pământul gonind când se aplecă, apoi alunecă înapoi, spre cer.

CAPITOLUL 17

Mi-l imaginam pe domnul Oliver mort, întins pe podeaua dormitorului, şi nu-mi doream decât să vină odată Billy. M-am făcut mică într-un colţ, apoi am încercat să mă liniştesc gândindu-mă la el. De obicei, apărea şi dispărea rapid, urmare a dorinţei sale de a deveni magician. Îşi confecţiona singur, încetul cu încetul, recuzita de care avea nevoie, deja avea o pălărie înaltă şi un pachet de cărţi de joc. Îi promisesem să-l ajut să-şi facă o pelerină neagră cu stele argintii şi căptuşeală purpurie. Mami mă învăţase să folosesc acul şi aţa, nu putea să fie aşa de greu.

Îi înţelegeam ambiţia. Eu îl puneam să-mi asculte poveştile, iar, în schimb, el îşi exersa trucurile de magie pe mine. Am suspinat, gândindu-mă că era nevoie de mult mai mult decât de o magie ca să ies din asta.

Se întunecase, iar mirosul umed, mucegăit al hambarului umpluse aerul. Am închis ochii şi am încercat să-mi imaginez hambarul plin de frunze şi de ferigi lucioase, cu pisări de un albastru strălucitor zburând în jur. Dar nu reuşeam decât să văd în faţa ochilor chipul furios al domnului Oliver, gâtul şi mâinile lui pline de sânge.

Când m-am trezit, nu ştiam unde sunt, dar amintirea celor întâmplate m-a lovit ca un pumn în stomac. Îmi era sete, dar nu aveam nimic de băut, aşa că, în schimb, m-am ghemuit într-un colţ şi mi-am luat capul în mâini. La un moment dat, am auzit glasul tatei şi al Veronicăi. M-am dus tiptil până la margine să văd dacă erau chiar ei. Trei feţe se uitau în sus. Îl forţaseră probabil pe Billy să spună unde sunt, pentru că era şi el cu ei, la baza scării, roşu la faţă, posomorât, cu colţurile gurii lăsate în jos.

Am coborât şi am rămas apoi pe loc, scărpinându-mă. Billy a lăsat capul în jos, fără să mă privească, trăgându-şi

nasul şi ştergându-şi-l cu mâneca puloverului. Am aruncat o privire spre tata. Avea faţa imobilă şi pumnii strânşi. Îmi era atât de frică, încât am făcut pe mine, simţind cum lichidul cald mi se scurge pe interiorul coapselor. Când a văzut pata întunecată întinzându-mi-se pe fustă, a strâns din buze atât de tare, încât gura i-a devenit o linie subţire.

Veronica a îngenuncheat lângă mine. Avea părul răvăşit, faţa albă ca hârtia şi ochii roşii. Mi-a spus cu blândeţe:

— Emma, spune-ne ce s-a întâmplat. De ce ai făcut asta?

Nu puteam scoate un cuvânt.

Tata a intervenit:

— Pentru numele lui Dumnezeu, copilă, ţi-a mâncat pisica limba? Ce te-a posedat de-ai ajuns să-l înjunghii pe domnul Oliver?

Am lăsat capul în jos.

— Prea bine, tot ce pot să spun e că ai noroc totuşi că Sidney nu s-a dus la poliţie.

„Măcar nu e mort”, m-am gândit eu.

— Să nu crezi c-o să scapi uşor, m-a avertizat tata, luându-mă de cot.

Acasă, m-a dus în dormitor şi a încuiat uşa. Nu era corect. Nu eu trebuia să fiu în bucluc, ci domnul Oliver. Am deschis gura să spun ce se întâmplase, însă numai gândul de a rosti acele cuvinte mi-a făcut greaţă.

— O să rămâi în camera ta! a strigat tata de pe casa scării, dând cu pumnul în uşă.

M-am încordat, temându-mă de ce avea să se întâmple. Oare era vina mea? Provocasem cumva asta?

După o vreme, Veronica mi-a adus o tavă cu Bournvita şi doi biscuiţi Cadbury cu portocală. Ochii mi s-au umplut de lacrimi.

S-a aplecat spre mine şi m-a mângâiat pe picior, spunându-mi:

— Nu plânge, Sidney nu e grav rănit. La fel ca tatăl tău, mai mult latră decât muşcă. O să fie bine.

I-am privit încheieturile înguste şi mâinile mici, albe. Se schimbase într-o rochie cu flori galbene şi îşi aranjase puţin părul, dar agrafele i se lăsaseră, iar ridurile i se adânciseră. Mi s-a pus un nod în gât. Aş fi vrut s-o întreb cum avea să fie totul bine, dar nu am îndrăznit. Ştiam că e bună, chiar mai bună decât meritam să fie cu mine, dar nimic nu avea să mai fie bine vreodată.

Au scos patul lui Fleur din camera mea. Urma să dorm singură. Bunica s-a strecurat la mine când tata nu era acasă, descuind uşa încet şi intrând în vârful picioarelor, făcându-mi semn să tac. S-a aşezat lângă mine pe pat, îmbrăţişându-mă. O rază de lumină a căzut pe ea, arătându-mi ce bătrână şi obosită era. Faţa îi era numai riduri. Am lăsat capul în jos. Părea atât de mică... şi era numai vina mea.

— Emma, răţuşca mea, ce s-a întâmplat?

Vorbea foarte încet. Ochii mi s-au umplut din nou de lacrimi. Aş fi vrut să-i spun, dar vorbele nu voiau să iasă.

Bunica mi-a dat două pachete de biscuiţi cu ciocolată şi mi-a spus:

— Drămuieşte-i, iubita mea. Şi ai grijă să nu afle taică-tău.

— Ce se va întâmpla, bunico?

A dat din cap, netezind cu mâinile cutele şorţului. Cumva, cu cât îl strângea mai tare, cu atât mai mult arăta ca un sac.

— Îţi caută un internat.

Mi-a căzut faţa.

— Cine, tata şi bunicul?

— Nu, draga mea, tatăl tău şi Veronica. Să ştii că ea e foarte preocupată de binele tău. Ai noroc că nu e supărată din cauza întâmplării cu fratele ei.

M-am încruntat. Ce însemna asta? Oare ştia cum e el cu adevărat? Dacă bănuia ceva, poate că nu avea să-mi fie foarte rău.

Am suspinat şi, privind-o drept în ochi pe bunica, am întrebat-o:

— De ce mă urăşte?

— Cine, draga mea?

— Tata. De ce mă urăşte?

Bunica părea încurcată şi a rămas pe gânduri, netezindu-şi şorţul cu palmele. A oftat şi am avut impresia că va începe să plângă.

— Nu e vina ta, draga mea, dar sunt lucruri pe care nu le înţelegi.

— Ce lucruri?

— Poate când vei fi mai mare, răţuşcă. Acum va trebui să-ţi ceri iertare şi să accepţi situaţia. Tatăl tău are multe pe cap, face tot ce poate. Să nu uiţi asta! Nu fi obraznică deloc cu el şi totul va fi bine, îţi promit, dar, Em, draga mea, trebuie să înveţi să te mai controlezi!

Am lăsat capul în jos, dar vorbele ei mi-au dat de gândit. Oare tata chiar era aşa de rău cum mi se părea mie sau inventasem un personaj, ca un ticălos din poveştile scrise de mine? Oare eu mă înşelam, şi nu el? Cum de toţi ceilalţi păreau să ştie ce e bine? Această ultimă întrebare mă frământa mai mult decât pot spune.

— Nu pot zice decât că rămâne de văzut, a adăugat bunica, privindu-mă ciudat, apoi m-a sărutat pe frunte. Eşti o fată bună. Nu uita, nu trebuie să spui o vorbă despre întâlnirea noastră. O să pornesc radioul în bucătărie, ca să nu te simţi prea singură. Acum e difuzată emisiunea „Muzică de lucru”, dar poate mai târziu o să fie Lonnie Donegan la „Top 20”.

Am zâmbit vag.

— Poate şi Bill Hayley, am adăugat.

— Aşa te vreau. O să-l dau tare ca să auzi de aici, bine, răţuşcă?

— Poate veni Fleur să ne jucăm „Şerpi şi scări”?

— Fleur se duce o vreme la Veronica, draga mea, până rezolvă tatăl tău ce mai are de făcut. Marţi i-a făcut programare la oftalmolog.

Am simţit că mi se frânge inima. Venea ziua ei. Deşi nu eram noi foarte apropiate, eram totuşi surori, deci ar fi trebuit să ne iubim. Nu mă gândisem niciodată că domnul Oliver ar putea să-i facă şi ei ceea ce-mi făcuse mie. Oare tata ar fi observat dacă era ceva în neregulă în cazul ei? Cu mine nu o făcuse, dar Fleur era preferata lui, uneori chiar mă întrebam dacă ei îi era vreun pic dor de mami.

Înainte ca bunica să plece, am întrebat-o dacă mami va mai veni vreodată la noi.

— Nu ştiu, draga mea, decât ce ştii şi tu. Doar ce ne spune tatăl tău.

— Dar de ce îi ia atât de mult?

Bunica a ridicat din umeri, a spus că nu-şi poate aminti şi că nici măcar tata nu ştie. Am mormăit ceva şi m-am întins pe pat.

Bunica a strigat-o pe Fleur, apoi mi-a spus;

— Vă las să vă luaţi rămas-bun.

Când a intrat, Fleur a lăsat uşa întredeschisă.

A rămas în prag, mutându-se de pe un picior pe altul. Am întrebat-o dacă-i era dor de mami. A zis că le avea pe Veronica şi pe bunica, aşa că la ce bun? Răspunsul ei m-a deranjat.

— Mealy, dar tu nu o iubeşti pe mami? Nu ţi-e dor de iarba înaltă?

Fleur n-a scos o vorbă. Trebuia să aştept. Învăţasem să o fac, mai întâi când era mică şi nu putea ţine pasul, apoi când începuse cu greu să înveţe să vorbească. Acum trebuia să aştept pentru că îi lua timp să spună ceea ce

simţea.

— Ba mi-e dor, Em, îmi e.

— Dar nu plângi!

Şi-a muşcat buza.

M-am ridicat, privind-o fix.

— Nu-ţi aminteşti insula, Fleur?

A clătinat din cap.

— Dar e imposibil! Cum să uiţi?

În faţa ochilor mi-a răsărit linia argintie a coastei din vacanţele noastre pe insule.

— Sigur îţi aminteşti când pe manii au înţepat-o meduzele şi cum trebuia să fim atente pe unde călcăm.

Fleur a lăsat capul în jos.

— Îţi mai aminteşti cocotierii, nu-i aşa? Şi ce frică îţi era de valuri?

— Nu mi-era frică, a zis ea abia auzit.

— Deci îţi aminteşti, ştiam eu! Mai ştii cum eu şi tata alergam prin ele, tu construiai castele de nisip, iar mama înota goală...

— Taci, Emma! Termină! Nu mai vorbi tot timpul despre mami! a ţipat Fleur, după care a ieşit şi a trântit uşa după ea.

Nu m-am dus după ea, deşi o auzeam suspinând în baie din cauza mea.

După o vreme, m-am gândit că, dacă tot voi fi obligată să plec, ar trebui să-mi iau cu mine toate lucrurile care îmi plac, aşa că mi-am scos cutia cu comori şi am început să le pun deoparte. Caietul, pentru observaţii, câteva mărgele negre de-ale lui mami, o bilă din sticlă minunată, în care se amestecau portocaliul cu violetul, şi peria mea de păr. Trebuia să-mi perii părul de o sută de ori în fiecare zi. Cea mai preţioasă comoară erau însă stiloul meu cu rezervă şi sticluţa de cerneală Quinn. La şcoală trebuia să folosim un toc groaznic, din lemn, cu o peniţă din metal care zgâria şi

pe care trebuia să o înmoi în cerneală la fiecare câteva cuvinte, aşa că picura, iar toate caietele mele erau pline de pete.

Am rămas pe podea, cu picioarele încrucişate sub mine, împachetându-mi lucrurile, cu lacrimi în ochi. Am auzit zgomote pe hol. Tata. Am aruncat repede totul înapoi în cutie şi am ascuns-o în şifonier, când am dat cu ochii de urechea unui iepure roz, care se iţea de sub o pătură, unde fusese uitat. L-am scos ca să i-l dau lui Fleur să-l ia cu ea la Veronica, silindu-mă să-mi compun o expresie de fată bine-crescută.

CAPITOLUL 18

Lydia nu-şi mai amintea nimic din timpul petrecut în spital. Nici cum aşteptase să i se vindece plămânii arşi, nici din călătoria până la adăpost, nici din cursa ei nebună printre ruinele acestuia. Când Jack încerca să-i spună ceva despre copii, se întorcea cu spatele. O hrănise timp de o săptămână, forţând-o să înghită, iar, când nu reuşea să adoarmă, îi citea. Îl auzea, dar nu înţelegea cuvintele. Trăia, în schimb, într-un trecut în care fetele ei erau vii şi respirau, zâmbeau, râdeau şi se certau, aşa cum făceau în fiecare zi înainte. *Mami, vino să vezi! Mami, uită-te la noi, dansăm!* într-o atmosferă de un calm artificial, îi îngrijiseră rănile şi arsurile, apoi o sedaseră. Când deschiseseră pentru prima oară obloanele, rămăsese întinsă, clipind des, orbită de lumină. Sub soarele puternic al amiezii, visase să fugă, să alerge departe în pădure, până la un pârâu întunecat în care să se arunce şi să simtă cum o înghite apa. Îl auzi pe Jack vorbind pe un ton scăzut cu un doctor. — în mod cert, căldura puternică, semne de împuşcături şi urme de carburanţi de jur-împrejurul adăpostului, ceea ce înseamnă focare multiple.

Ascultă în continuare.

— Investigaţia incendiului este completă, a fost o activitate teroristă, ajutată de direcţia vântului. Nu a putut fi identificat niciun cadavru.

— Opriţi-vă! le strigă ea, ridicându-se în genunchi, acoperindu-şi urechile cu mâinile şi legănându-se înainte şi înapoi.

Două asistente, aşezate de o parte şi de cealaltă a ei, se străduiră să o facă să se întindă la loc. Lydia reuşi să-şi elibereze braţul drept şi vru să lovească, dar una din asistente reuşi să-i înfigă un ac în coapsă. În cealaltă parte a camerei, Jack încerca să-şi reprime suspinele, cu obrajii

scăldaţi în lacrimi. Luminile începură să se stingă una după alta. „Oare ce-o fi păţit Jack?”, se întrebă în timp ce aluneca într-o lume rece, subacvatică, pe care o împărţea doar cu peştii argintii şi cu broaştele-ţestoase uriaşe.

Dimineaţa, se trezi dintr-un vis cu palmieri şi plaje cu nisip alb, auzind un tropăit pe hol şi răpăitul ploii pe acoperiş. Nu-şi dorea decât să închidă ochii, să dispară toate, să se întindă pe cearşafurile albe de spital şi să vină sfârşitul. Când sosi vizita, fu şocată să afle că se chinuia acolo de săptămâni întregi, cu mintea rătăcită şi zvârcolindu-se de pe o parte pe alta. Deşi trecuse atâta timp, parcă totul se scursese într-o clipă. Ridică privirea şi văzu un şir de flori galbene pe pervazul ferestrei. Lângă patul ei descoperi un bărbat care o privea îngrijorat.

— Pot să mă duc acasă? îl întrebă ea, luând o înghiţitură din ceaiul călduţ.

Bărbatul încuviinţă:

— Domnul Harding a venit să vă ia. Arsurile se vindecă de acum, iar plămânii vor fi şi ei ca noi în câteva săptămâni.

Îşi ţinu respiraţia, apoi întrebă:

— Harding?

Bărbatul dădu din cap.

— Ah, Jack...

Când acesta intră în cameră, cu un zâmbet îngrijorat pe faţă, Lydiei i se umplură ochii de lacrimi.

— Spune-mi că nu e adevărat. Te rog, Jack...

Îl văzu înghiţind în sec.

— Lydia...

— Trebuie să ştiu sigur. Poţi să te duci la Ipoh? Sau să-l suni pe George? El trebuie să ştie, întreabă-l pe el. Te rog, Jack!

— Deja am făcut-o. Îmi pare rău, dar fetele au fost acolo. George s-a interesat direct. Lui Alee nu i s-a dat o

casă şi nici nu au fost în altă parte.

— Poate s-or fi dus în Borneo?

— Lydia, Alee şi fetele au fost în adăpost, George spune că nu există urmă de îndoială. Au murit în incendiu.

În drum spre plantaţie, ploaia puternică se transformă treptat într-o ceaţă caldă, iar ea îşi dădu seama că-i era dor de Anglia şi de ploaia domoală de acolo. Chipurile fiicelor ei îi treceau prin faţa ochilor, uneori fulgerător, alteori mai lent. Nu-şi putea controla emoţiile. Durerea îi încleştase pieptul, necruţătoare, lacrimile îi curgeau pe obraji, urmate apoi de o furie oarbă, fără cuvinte. Privea drept înainte, nevrând să mai trăiască într-o lume care permisese ca fetele ei să moară. Azi ai o familie, iar a doua zi nu mai ai nimic. Cum se poate întâmpla aşa ceva? Se gândi la poveştile Emmei şi se plesni cu pumnii peste faţă.

Maz dormea singur în camera de oaspeţi. Ea alesese să doarmă cu Jack, doar să doarmă, nimic mai mult, cu toate că în somn îi era frică de ele, se temea că se vor ridica din mormintele în care nu fuseseră întinse şi îşi vor întoarce privirile acuzatoare spre ea. Jack o lua în braţe când, transpirată, începea să strige, să se apere. „N-am ştiut, îmi pare rău, îmi pare atât de rău!” în timpul zilei, rămânea în pat, încovrigată, nedorindu-şi decât să uite, cu faţa îngropată în perna care-i înghiţea lacrimile. Cum reuşesc oamenii să supravieţuiască, se întreba ea, cum de mai pot trăi?

Doar durerea fizică o sili să se mişte. Făcu duş cu mişcări lente, îndoindu-şi trupul rigid ca o bătrânică. Şterse aburul de pe oglinda lui Jack, cercetând-o pe femeia fragilă care o privi înapoi, atingându-şi pielea ca de ceară, zgâindu-se la ochii înfundaţi în orbite. Unde era ea? Nimic nu mai semăna cu ce fusese înainte, cu excepţia unei sprâncene, care era mai sus decât cealaltă. O ridică şi o lăsă la loc, apoi se întoarse, auzindu-le vocile. Nu-şi

imagina, le auzea limpede înlăuntrul ei. „Nu-i nimic, dragilor, mami e aici!” Ba nu, nu-i aşa, nimic nu e bine, iar mami nu fusese acolo.

Îşi rase părul de pe picioare cu aparatul lui Jack, îşi puse o fustă răcoroasă din în şi o bluză de culoarea smaraldului, apoi ieşi să ia micul dejun. Soarele strălucea pe un cer perfect albastru. Inspiră şi expiră încet, dându-şi seama că îi era foame pentru prima oară după multă vreme.

O indiancă îmbrăcată într-un sari de culoare deschisă ieşi pe verandă, cu o tavă în braţe.

— Unde e Lili? întrebă ea.

Femeia ridică din umeri şi spuse:

— Numele meu este Channa.

Lydia mestecă încet biscuiţii de orez îndulciţi cu prea mult gem de mango, simţind că nu poate să bea nimic, dar apoi ridică totuşi ceaşca pentru încă o cafea. Maz stătea în faţa ei, urmărind-o atent, în tăcere.

Îl privi, dându-şi seama că se înălţase, iar părul îi crescuse dezordonat. Era atât de viu! Cum era posibil ca Emma şi Fleur să fie moarte? Cum se putea una ca asta, când el era încă viu? Când *ea* era încă vie. Nu-şi putu reprima amintirile. Dimineaţa când plecase spre Suzanne i se derulă în minte. Dacă ar fi primit vreun semn. Dacă nu i-ar fi răspuns acesteia la telefon. Dacă ar fi ajuns la timp în Ipoh. Dacă ar fi făcut ceva mai mult decât să-şi ia rămas-bun.

Simţea cum îi creşte tensiunea. Nimic nu avea sens. Cineva trebuia să plătească, altcineva decât rebelii chinezi fără chip care dăduseră foc adăpostului, cineva pe care să-l poată privi în ochi şi la care să poată striga.

Furia o luă prin surprindere. Degetele cu care se ţinea de marginile mesei îi înţepeniră, închise ochii şi, urlând, împinse masa cât colo. În timp ce se răsturna, ceaşca de cafea, farfuria, gemul şi biscuiţii alunecară de pe ea. Le

auzi spărgându-se şi împrăştiindu-se pe podea şi pe Maz ţipând şi luând-o la fugă. Lăsă capul în jos, ţinându-şi ochii în continuare închişi, tânjind după fetele ei, acel dor care nu duce nicăieri şi care nu putea decât s-o îndurereze şi s-o înnebunească. Când deschise ochii, nu mai era nimic, doar ziua, praful, mirosul umed al copacilor şi al gemului de mango.

Channa ieşi cu o mătură şi un făraş.

— Îmi pare rău, îi zise Lydia.

Femeia o privi cu ochii ei mari, alungiţi, dar nu spuse nimic.

Ascultă scârţâitul arborilor de cauciuc şi sunetele scoase de creaturile care se agitau printre crengile din apropiere. În minte îi veneau frânturi din poveştile pe care le spunea grădinarul fetelor ei şi ţipetele lor de încântare. *Mami! Mami!*

Maz o privea cu ochii lui mari şi trişti. Lydia se întinse şi-i apucă mâna micuţă, strângând-o uşor. Îşi zâmbiră şi, pentru o clipă, totul fu ca înainte. Ştia că nu era corect faţă de el, se temuse că fugise cât ea fusese în spital. Băiatul se întoarse în bucătărie şi îl auzi pălăvrăgind cu Burhan, fiul Channei. Speră ca băiatul să se bucure numărând pietre şi vânând fluturi împreună cu noul său prieten.

Zilele se scurgeau în mod implacabil. În minte îi veni imaginea unei europene deştepte pe care o cunoscuse în Malacca. Cum se numea oare? A, da, Cicely. Îi trimisese un bilet. „îmi pare tare rău că nu pot să fiu lângă tine, dar fac o călătorie prin Australia.” Oricum, Lydia n-ar fi vrut să vină. Nu voia să vadă pe nimeni. Chiar Cicely o avertizase în privinţa lui Jack încă de la început. În minte i se ivi o imagine cu Jack dezbrăcat. Din gelozie o făcuse, probabil. Gin cu apă tonică, sunetul cubului de gheaţă, o felie de lămâie; o discretă amatoare de un pahar servit devreme. Treaba asta îi dădu o idee. Un mod de a şterge amintirile.

Barul conţinea multe sticle încă nedeschise, dar nicio picătură de apă tonică. Porni repede spre bucătăria întunecată.

— Apă tonică? întrebă ea cu sticla ridicată. Pentru gin?

Niciun răspuns. Femeia ridică din umeri. Lydia deschise uşa frigiderului, unul înalt, model american, pe kerosen. Multe beri. Cercetă şi cămara înnegrită de funingine, strâmbând din nas la mirosul de ananas răscopt, însă reuşi să zărească şi câteva cutii îngrămădite într-un colţ. Fără să-i pese de păianjenii potenţial mortali din vârtejurile de praf, trase afară două lăzi de bere şi una cu sucuri şi le târî pe terasă.

Primele înghiţituri de gin îi oblojiră durerea din inimă şi din membre şi-i îmblânziră furia. Ăsta era răspunsul. Ar fi fost bună şi o ţigară. Jack se lăsase de câteva ori, dar sigur mai era vreun pachet ascuns printr-un sertar. Nu mai fumase de când o născuse pe Emma, dar, odată ce-i încolţi ideea în minte, nu mai scăpă de ea.

În dormitorul lui Jack nu erau prea multe locuri unde-ai fi putut ascunde ceva, în afara unei comode cu sertare şi a unui şifonier înalt. Deschise sertarul de sus. Maiouri, chiloţi şi şosete. Nimic altceva. Al doilea era plin cu tricouri şi pantaloni scurţi. Al treilea – cu diverse articole amestecate, bucăţi ciudate din rochii elegante. Un papion. Un pachet de cărţi de joc, un joc de Scrabble. Ochelari de citit. Nu-l prea văzuse pe Jack citind, poate doar vreun document sau un ziar, deşi rafturile bibliotecii gemeau sub greutatea cărţilor.

Al patrulea sertar era înţepenit. Îngenunche lângă el, trase tare până ieşi de tot, revărsând pe podea o grămadă de haine chinezeşti. Pipăi materialul delicat al rochiilor, al pantalonilor vaporoşi, al frumoaselor bluze albe, simţind acelaşi parfum pe care-l regăsise în dulăpiorul din baie, impregnat în fiecare obiect. Luă o rochie verde din

mătase, cu o inserţie de dantelă neagră pe coapsă şi se duse la oglindă. Nu se putea vedea în întregime, dar, la orice parte s-ar fi uitat, fie ea cea de sus, de jos sau mijlocul, îşi putea da seama că femeia era minionă. Cercetă gulerul pe interior. Câteva litere brodate cu fir de aur formau numele *Lili,* ieşind cu îndrăzneală în evidenţă. Dumnezeule! Ce idioată fusese! Lili nu-i zâmbise nici măcar o dată, nu-i arătase niciodată acea consideraţie tipică chinezoaicelor, ba mai mult, era de o siguranţă de sine ieşită din comun sau, cel puţin, aşa i se păruse Lydiei – şi iată şi de ce.

Lydia auzise poveşti din perioada colonială îndepărtată, când coloniştii singuri aveau ceea ce se numea o *întreţinută.* O fată care le purta de grijă, le gătea, le făcea curat şi le încălzea patul, uneori şi inima. Dar de ce nu-i spusese? Renunţă să mai caute ţigări şi se întoarse pe terasă. Luă sticla, deschise poarta şi fugi.

Trecu dincolo de potecă, în întuneric, făcându-şi loc printre tufele de ferigi uriaşe şi evitând ramurile de pe care se aruncau maimuţele răutăcioase. Păsări în culori vii îşi luau zborul spre coroanele înalte ale copacilor, iar ea începu să simtă cum i se preling râuri de transpiraţie pe gât în jos, pe sub bluză. Viaţa ei ajunsese la limita de jos, ca şi cum trăia cumva în afara timpului, fără să-i pese de pericolul scorpionilor de pădure ascunşi sub ramurile căzute sau al viperelor din iarbă.

Nimeri lângă un pârâu larg şi trecu drept prin el, rupându-şi bluza udă leoarcă. O ţinu tot înainte. Deschise sticla şi bău pe nerăsuflate, ca pe apă, până când mintea i se întunecă. Rămase fără aer, apoi furia ei explodă. Cu toată puterea pe care o mai avea, azvârli sticla în trunchiul unui arbore de cauciuc. Lovitura îi aduse ceva satisfacţie, dar nu fu suficient. Nici o mie de sticle sparte nu ar fi fost de ajuns. Fără să-i pese încotro o ia, se împiedică de-a

lungul cărărilor mlăştinoase, încă incapabilă să reprime amintirea actului de terorism care-i ucisese fiicele.

Într-un luminiş mic, fu orbită de razele soarelui. Auzi un ciripit metalic şi văzu o pasăre a soarelui purpurie săgetând peticul de cer. Lili plutea primprejur, ca o nimfa, cu pielea limpede ca alabastrul. Lydia îşi atinse obrajii aprinşi şi închise ochii. Când îi redeschise, fata nu mai era. O altă rază de lumină explodă în aerul de un verde apos. Acum Emma apărea şi dispărea printre copaci, cu o acadea în gură şi un zâmbet neastâmpărat pe faţă, îmbrăcată ca o chinezoaică pentru un bal elegant de Crăciun. Le auzi râsetele şi zâmbi tandru.

Când Jack, întorcându-se acasă la prânz, dădu peste ea, se topea la marginea drumului în aerul pâclos, plin de ţânţari. Se uita în gol, apoi îi vomită pe pantofi. Îi scoase cioburile din tălpi, apoi îi arse cu ţigara lipitorile de pe picioare înainte să o ducă în braţe acasă. Mai vomită de câteva ori, dar starea asta era infinit mai bună decât cea care-i sfâşiase inima în bucăţi.

Cât timp Jack dormi, ea se întinse la răcoare în grădină, privind luna ce-şi arăta faţa doar pe jumătate, şi o văzu pe Emma chemând-o din umbre. Îşi dori să se poată duce la ea. Se simţi lunecând departe, dincolo de viaţă, unde nimic nu o putea ajunge, unde nu există nici dragoste, nici durere şi nici speranţa nu are vreun rost.

Acolo o şi găsi Jack dimineaţa, rece ca gheaţa, cu Maz în genunchi lângă ea, îmbrăcat într-o cămaşă veche a lui Jack. O ridică, o pălmui uşor, apoi o duse înăuntru. Îl îmbrăţişă pe Maz, rugându-l apoi să se ducă în bucătărie şi să o roage pe Channa să-i dea cafea şi câţiva biscuiţi. Când băiatul se întoarse cu ele, o forţă pe Lydia să înghită cafeaua amară, apoi îi frecă şi plesni palmele ca să o încălzească. Lydia leşină.

Când se trezi, lumina se schimbase, soarele asfinţea şi

colora încăperea într-un roz prăfuit. O dureau tălpile şi gleznele.

— Promite-mi că nu mai faci asta niciodată, îi zise el.

— Ce-o să mă fac?

— O să staţi cu mine, şi tu, şi Maz, oricât e nevoie. Apoi mai vedem.

— Nu am nimic...

— Mă ai pe mine.

— Nu, vreau să zic că nu am niciun ban.

— Pentru Dumnezeu, Lydia, avem salariul meu, nu trebuie să-ţi faci griji pentru nimic acum. Fă-te bine, asta e tot ce contează.

Încuviinţă.

— Ştiu că nu crezi asta acum, dar să ştii că va fi mai bine.

Lydia se strâmbă şi dădu din cap.

— Nimic nu mai are sens pentru mine.

Jack o privi fix.

— Ştiu, draga mea, dar va trebui să-ţi găseşti propriul sens de-acum.

Deşi nu-i putea contesta bunătatea, simţi că ia foc.

— Cum poţi spune asta? Emma şi Fleur erau sensul meu în viaţă.

— Trebuie să mai fie şi altceva, Lyddy.

Îi vorbea tandru, prinzând-o de bărbie şi privind-o cu ochii lui la fel de albaştri precum cerul Malayei.

Îi dădu mâna la o parte.

— Altceva în afară de copiii mei? Eşti nebun?

— Mai suntem eu şi Maz, spuse el, atât de încet, că trebui să facă eforturi să înţeleagă ce zicea.

— Nu ştiu, Jack, mă gândeam să-l sun iar pe George, să-l întreb dacă mai ştie ceva.

Jack strânse din buze, apoi expiră.

— Bine, dacă asta doreşti.

Dar amândoi ştiau că, odată ce va accepta pierderea lor, avea fie să se înece, fie să înoate. Spera ca Jack să fie atât de înţelept, încât să ştie că ea încă nu era pregătită să spună în ce direcţie o va lua.

Maz apăru timid, ochii umflaţi trădându-i plânsul cu suspine, îl ridică şi-l îmbrăţişă.

— Îmi pare rău, dragul meu, doar că nu e normal să-ţi moară copiii înaintea ta.

Îi ciufuli părul şi, privind peste capul lui, observă că şi Jack avea lacrimi în ochi.

Când acesta plecă să stea de vorbă cu unul dintre muncitori, luându-l pe Maz cu el, Lydia îl sună pe George.

El oftă când ea îi spuse ce voia.

— Uite, Lydia, îmi pare rău, dar nu are rost să despicăm firul în patru. Alee şi fetele au pierit în incendiu, caz închis. Apropo, să ştii că nu e nevoie să-ţi face griji în legătură cu documentele, mă pot ocupa eu de asta, te anunţ dacă am nevoie de ceva.

— Mulţumesc.

— Nu că ar fi avut vreo proprietate. După cum ştii, Alee nu avea nimic nici în Anglia şi nici aici, nici măcar nu a apucat să-şi deschidă vreun cont în Ipoh. Din nefericire pentru tine, cel mai probabil banii au pierit şi ei în incendiu. Dar maşina ta a ajuns la poliţia de aici, din Malacca, vrei să aranjez să fie vândută?

— Te rog, o să am nevoie de bani. Dar, George, cum de eşti aşa de sigur că au fost acolo?

— Faptele sunt fapte. Niciun semn de la ei de atunci şi, cum ţi-am zis deja, totul ne arată că au fost acolo. Lui Alee nu-i fusese încă repartizată o casă. Hai, capul sus, fetiţo! O să începem procedura de obţinere a certificatelor de deces, dar fără cadavre va fi un proces de durată, îmi pare rău, dar trebuie să fiu direct.

Lydia înghiţi în sec, abia reuşind să murmure un

mulţumesc. Puse telefonul jos, apoi se aşeză afară şi deschise caietul Emmei pentru prima oară după incendiu. Începu să citească.

Unul dintre îngeri stă pe patul meu. Are părul roşcat, ondulat, pielea deschisă la culoare şi poartă o rochie albă. Nu are aripi, nici măcar strânse. E doar aer în spatele lui. Azi, a venit Jack pe la noi.

Mi-aş fi dorit să n-o facă. E mai puternic decât tata şi mi-e teamă să nu se ia la bătaie. La început, mi-a plăcut de el. Am ieşit să ne cumpărăm şlapi. Ai mei aveau o floare portocalie la mijloc. Jack a venit şi i-a pus mamei o mână pe umăr, apoi ne-a dat, mie şi lui Fleur, câte o acadea. L-am rugat pe înger să-l ţină departe, dar el a venit din nou. Aceea a fost noaptea în care i-am văzut împreună în pat.

Închise caietul şi urmări un fluture uriaş cum zbura în jurul felinarului. Se uită la el până când începură să o înţepe ochii. Rămase pe verandă, în aerul umed şi călduţ, privind norii şterşi cum plutesc, ca o acuarelă a fetelor ei, neputând să citească mai departe. Ştiuse. Emma ştiuse.

CAPITOLUL 19

Era o zi rece de septembrie. Câmpurile se pierdeau în ceaţa albă, aşa de deasă că, pe măsură ce ne apropiam de şcoală, ne dădeam seama că o ascundea complet. Speram să rămână aşa. Să dispară pentru totdeauna. Tata condusese pe o şosea mărginită de stejari care se arătau treptat vederii, cu frunzele lor roşii şi aurii.

Toamna era ceva ce eu şi Fleur nu mai văzuserăm până acum. În ultima mea zi acasă, sora mea alergase pe pajişte cu o mătură, vânând frunzele pe care vântul le zburătăcea de-a lungul gardului din sârmă, unde creşteau urzicile. În fundul grădinii era un fag de un portocaliu strălucitor, eram singurii în grădina cărora creştea un copac aşa de înalt. Bunicul pusese un leagăn în el la începutul verii, iar Fleur obişnuia să se dea în el cu orele.

Cu o seară înainte, bunica mă ajutase să-mi fac bagajul. Pe listă erau trecute două schimburi de haine, uniforma şi o ţinută de zi, papucii, pijamaua, caietele şi stiloul. Mai aveam biletul îndoit lăsat de mama şi fotografia pe care reuşisem să o iau înainte să plecăm din Malacca. Nu erau pe listă, aşa că erau secretul meu special. Când am terminat, bunica m-a îmbrăţişat strâns. Mirosea a lăcrămioare. Am văzut că avea lacrimi în ochi.

Penridge Hali era o clădire mare, cu trei etaje, în stil victorian. Bunica îmi spusese că în timpul războiului funcţionase ca spital, iar acum era o şcoală cu internat, mai ales pentru „copii-problemă”, condusă parţial de măicuţe. Asta eram acum. Un copil-problemă.

Am încercat să mă abţin cât tata şi-a parcat automobilul Morris Oxford. Asta, pentru că ştiam că n-o să servească la nimic, dar până la urmă m-am agăţat de haina lui şi cuvintele mi-au ieşit din gură oricum:

— Te rog, nu mă obliga să o fac. O să fiu cuminte, jur, te

rog, tati.

Mi-a dat mâna la o parte, dar s-a înmuiat puţin:

— E cel mai bine aşa, Emma. Nu te poţi aştepta să nu fii pedepsită după ce l-ai atacat pe domnul Oliver.

— Dar nu am mai făcut nimic rău toată vara. Promit că n-o să mai fac niciodată aşa ceva.

Maxilarul i s-a încleştat, iar pielea din jurul ochilor i s-a albit.

— Am mai discutat despre asta. E prea târziu pentru promisiuni. Te-am întrebat de ce ai făcut-o, iar tu nu ai fost în stare să-mi răspunzi. Nu pot avea încredere în tine. Să sperăm că aici vor reuşi să-ţi bage minţile în cap. Acum, ieşi, Emma, şi nu te mai încrunta, e foarte urât.

Mi-am scos bărbia în faţă, încercând să ignor privirile care mă urmăreau de la o fereastră de la etaj, deşi teama pe care o simţeam îmi făcea palmele să transpire. Am traversat pajiştea îngrijită, am urcat treptele din faţă şi, când am intrat în holul pătrat, am avut senzaţia că sunt înghiţită. Uşa din sticlă mată s-a închis în spatele nostru şi am dat peste o femeie care aştepta, mângâind un terrier mic.

— Bună ziua, doamnă directoare! a salutat-o tata, strângându-i mâna.

Era evident că o cunoştea.

— Am trimis după sora Ruth, a spus ea.

— Va mulţumesc foarte mult.

Femeia avea o voce oribilă, ca un nechezat. Îmi lăsasem capul în jos, dar o analizam printre gene. O femeie ciudat proporţionată, cu părul tuns pătrăţos şi faţa plină de pete roşii. Ochii ei mă urmăreau din spatele unor ochelari cu ramă metalică.

Am întins o mână să mângâi câinele.

M-a privit furioasă, spunând:

— Nu atinge câinele! Măicuţele ştiu totul despre tine,

mai mult decât atât, au primit ordin să te supravegheze strict.

Am lăsat capul în jos.

— Iar doamna directoare o să-mi spună în fiecare lună cum te-ai purtat şi o să văd cum te descurci, a adăugat tata.

— Asta înseamnă că o să pot veni acasă? l-am întrebat, simţind o emoţie în stomac, şi mi-am ţinut respiraţia.

— Vom vedea.

Tata i-a înmânat directoarei valiza mea, mutându-se de pe un picior pe altul. Părea că nu se simte deloc în largul lui şi se tot uita spre uşă. În cele din urmă, cu un zâmbet pe faţă, a salutat-o pe femeie cu o mişcare din cap şi a dispărut. Am clipit de câteva ori, încercând să nu plâng. Niciun sărut pe obraz, nicio îmbrăţişare, niciun gest prin care să încerce să mă facă să mă simt mai bine. Directoarea mi-a poruncit să aştept, umflându-şi obrajii, apoi a intrat într-un birou.

Mi-am adunat destul curaj cât să îndrăznesc să ridic privirea şi să mă uit de-a lungul holului. Într-un colţ, trei femei flecăreau nestingherite. Purtau fuste largi din tweed, pulovere bleumarin şi bluze albe, lălâi, iar gleznele li se umflaseră, revărsându-se peste marginea pantofilor strâmţi, strânşi cu şireturi. Mai era o fată care avea atârnat de gât un afiş pe care era scris că e leneşă. După ce l-am citit, mi-am ridicat privirea spre faţa ei. Mi-a făcut cu ochiul. I-am răspuns în acelaşi fel.

La auzul sunetului strident al unui clopoţel, femeile au plecat.

— Cine sunt? am îndrăznit să o întreb pe fata cu afişul de gât.

— Engleză, franceză şi muzică.

— Profesoare? am şoptit, obişnuită cu doamnele deştepte de la Holy Infant College.

Clopoţelul a sunat din nou şi holul s-a golit, fata cu afişul făcându-se şi ea nevăzută. Am închis ochii. Oare tata nu făcuse niciodată nimic rău? Chiar nu putea înţelege?

În prima noapte în clădirea rece şi plină de igrasie, am pus pe mine toate hainele. Ferestrele erau lăsate deschise şi noaptea, iar frigul mi s-a strecurat în oase. Tremuram în patul meu din metal, acoperită doar cu o păturică şi o pilotă subţire. Cum nu puteam să adorm, gândul la mama mă încălzea, exact ca un bol cu terci de ovăz şi sirop auriu cum făcea Lyle. Nu-mi venea să cred că trecuseră nouă luni de când plecaserăm din Malaya *şi* de lângă mama. Mi-au venit în minte casa noastră şi grădina de acolo. Florile mov de bougainvillea, orhideele albe, şopârlele înspăimântătoare. Nu era niciodată frig, nimic nu era ca aici.

Ziua, în şcoală era aproape la fel de frig ca noaptea. Caloriferele scoteau un sunet înfundat, dar nicio cameră nu se încălzea. Fetele stăteau în grupuri, majoritatea nici nu se uita la mine, excepţie făcând vreo două, mai răutăcioase, care mi-au luat ghiozdanul şi mi l-au ascuns o zi întreagă. Sâmbătă, după una dintre cele mai lungi săptămâni din viaţa mea, am primit prin poştă o ciocolată Cadbury de la bunica. Lipise chiar şi o monedă de doi şilingi pe spatele acesteia. Multe fete veneau de departe, era cam la fel de probabil să fii trimis aici din India, ca şi din Worcestershire. Nu toate erau atât de norocoase să primească ciocolată, aşa că m-am oferit să o împart pe a mea cu fata cu afişul – şi bine am făcut. Imediat şi-a pus mâinile în şolduri şi mi-a zâmbit.

— Eu sunt Susan Edwards.

Noua mea prietenă avea părul castaniu şi rebel, nasul destul de mare şi ochi căprui.

Ne-am aşezat să mâncăm ciocolata pe treptele de afară.

— Cum ajungi să te obişnuieşti aici? am întrebat-o.

— Pur şi simplu.

— Dar cu mâncarea?

Ridică din umeri.

— Oribilă. N-ai cum să te obişnuieşti cu ea.

Avea dreptate. Mirosul de varză fiartă plutea peste tot. În ziua aceea mâncaserăm tocană de miel cu cartofi şi carne tocată, cu un strat de grăsime care acoperea totul, iar la desert primiserăm o tartină însiropată, cu gem şi nucă de cocos rasă.

— Trebuie să găseşti o cale să te distrezi, a adăugat ea. Eu sunt adoptată. Tu ce poveste ai?

— Câteodată, chiar îmi doresc să fi fost şi eu.

Fata a izbucnit în râs.

— Chiar aşa?

Mi-am dat ochii peste cap.

Tata n-a mai venit să mă vadă, dar îmi trimitea scrisori severe, pe care le semna „Tatăl tău”, fără vreun semn că i-ar fi fost dor de mine. Nu a pomenit nimic despre scrisoarea din Malaya sau despre domnul Oliver, ca şi când nici nu ar fi existat, deşi eu îmi aminteam deseori sângele care-i curgea din rana de la gât. Scrisorile transmiteau pur şi simplu aprobarea sau dezaprobarea, în funcţie de profesoara care-i dăduse raportul. Însă a fost şi una altfel.

Era o zi rece şi senină când o primisem şi speram să pot ieşi la joacă la prânz, dar mi-au zis să o citesc în birou, iar o secretară mi-a adus o cană cu cacao şi un biscuit cu gem. Din cauza acestuia, mi-am dat seama că era ceva important. O clipă, mi-a fost teamă să o deschid, dar cum secretara stătea cu ochii pe mine, nu am avut încotro. Înăuntru nu era decât o coală de hârtie Basildon Bond albastră. Ciugulind din biscuit, am citit că bunicul plecase dintre noi. La început, nu am înţeles despre ce era vorba, dar, când am făcut-o, mi-am dat seama că-mi părea foarte rău pentru tata. Nu se înţeleseseră niciodată, iar acum, că

bunicul nu mai era, nici nu mai aveau cum s-o facă.

Îmi venise în minte chipul de om bătrân al bunicului, cu pielea acoperită de petele maronii provocate de boala lui de ficat, coama de păr alb şi firele care-i ieşeau din nas. M-am întristat, nu mă simţeam prea bine. Secretara trebuia să plece, aşa că a chemat-o pe Ruth, măicuţa palidă care avea grijă de mine. Avea ochi blânzi, cenuşii şi o faţă destul de comună, dar, când zâmbea, era frumoasă. Nu te cicălea, ca alte profesoare. Era bună, îţi lăsa senzaţia că-i pasă de tine şi că e de partea ta.

M-au dus la cabinetul medical, iar a doua zi când m-am trezit, era aplecată deasupra mea. Lumina intra prin ferestrele mari din spatele ei.

— Ce am păţit? am întrebat-o, îngrozită de gândul că aveam să mor.

— Ai gripă.

— Nu mi s-a întâmplat niciodată asta în Malaya.

— Nici nu avea cum, e specifică Angliei. Vremea nu ajută deloc, a adăugat ea zâmbind. Ridică-te o clipă, să-ţi aşez pernele şi să te spăl puţin.

Săpunul aspru pe care ni-l dădeau pentru a ne spăla dimineaţa şi seara m-a făcut să mă simt şi mai rău, dar am îndurat de dragul ei.

— O să te simţi mai bine după asta. Îţi promit.

La rândul ei, tuşea îngrozitor, de i se cutremura tot trupul şi-i dispărea culoarea din obraji.

— Şi dumneata ai gripă? am întrebat-o.

A dat din cap în semn că da.

— De ce nu mă pot opri din tremurat?

A mai pus o pătură pe mine, apoi s-a aşezat.

— Cum era în Malaya? Mereu m-am întrebat cum ar fi să mă duc în Est, ca misionară.

Am înghiţit în sec, simţind cum mi se umezesc ochii.

— Ai vrea să-mi povesteşti despre mama ta?

Măicuţa Ruth a înmuiat apoi un prosop în apă călduţă şi mi l-a pus cu blândeţe pe frunte, după care s-a aşezat tăcută, cu mâinile adunate în poală.

M-am întrebat de ce adusese vorba despre mama, gândindu-mă ce să-i spun, apoi m-am bucurat că mă întrebase, căci nu aveam niciodată ocazia să vorbesc despre ea.

— E frumoasă, o cheamă Lydia. Am stat pe gânduri o clipă, apoi am continuat: Cântă mereu şi face nişte costume minunate – sau, cel puţin, făcea. Lui Fleur, sora mea mai mică, i-a făcut unul de Miss Muffet, iar mie – de om de zăpadă.

— Cred că v-aţi distrat pe cinste.

— Da. Eu am luat şi un premiu, la fel mama şi tata, care au fost Peter Pan şi Căpitanul Hook. Mama a învăţat să coasă la mănăstire. Dar a fost tristă cât a stat acolo.

— De ce?

— Pentru că nu şi-a cunoscut niciodată mama, nu i-a ştiut decât numele, Emma. Pe mine m-a numit după ea.

Mi-a zâmbit, apoi m-a întrebat:

— Ştii ce i s-a întâmplat mamei sale?

— Nu. Mama s-a născut chiar acolo, la mănăstire, acolo a şi mers la şcoală. Au crescut-o măicuţele.

— Ştii cumva despre ce mănăstire e vorba?

— Nu sunt sigură, posibil Saint Joseph... sau poate Saint Peter?

Cred că mă întristasem, căci sora Ruth m-a sărutat pe obraz, apoi mi-a spus:

— Nu ştiu dacă e vorba despre acelaşi loc, dar e o mănăstire Saint Joseph nu departe de aici, deşi nu e şcoală, ci un loc pentru măicuţe. Dar destul pentru acum, trebuie să te odihneşti.

Am privit-o în ochi şi am ştiut că am în ea un prieten.

A devenit profesoara noastră, iar când era bine, ne

preda educaţie religioasă şi istorie. Când se îmbolnăvea, redevenea subţire şi agitată, pe obraji îi apăreau pete roşii, iar ochii îi străluceau. Când era bolnavă, o înlocuia doamna Wiseman, o scoţiancâ scundă cu ochi negri, păr grizonant şi o bărbie încăpăţânată. Avea nasul roşu şi un accent atât de puternic, încât mi-a luat săptămâni bune să înţeleg ce spune. Dar acum, cu Susan Edwards şi măicuţa Ruth de partea mea, eram fericită că măcar nu mai eram singură de tot. Nu erau ca mami, dar cine ar fi putut să-i ia locul?

CAPITOLUL 20

Lili fusese ca o floare mistică, Lydia nu se putea compara cu ea nici dacă ar fi fost trează. Iar acum era. Auzi râsete în timp ce-l aştepta pe Jack, aşa că se duse la fereastră. Channa îl dădea pe Maz în leagănul pe care Jack îl prinsese pe cea mai groasă creangă din grădină. La început, îl dădu încet, dar Lydia bănui că nu era destul de tare pentru Maz.

— Mai tare, Channa, mai tare! striga el.

Channa îl ignora, dar el continuă să strige:

— Mai tare! Mai tare!

Femeia cedă, iar el chiuia de încântare acum.

— Mai vreau!

— Gata! zise ea, întorcându-se.

Supărat, Maz trase de frânghie, dând din picioare în încercarea de a-şi lua avânt, apoi sări din leagăn, ţipând.

— Ai grijă să nu-l lovească leagănul în cap! strigă Lydia.

Channa se grăbi să-l ţină jos.

— Pune-te în genunchi! strigă ea, întinzând mâna să prindă leagănul.

Maz să lăsă pe jos, oblojindu-şi genunchiul.

Channa îngenunche lângă el.

— E doar o tăietură mică, zise, apoi îl sărută ca să-i treacă.

După ce se ridică, Maz începu să se plimbe prin grădină, cu un coş după el. Lydia văzu că alegea pietricele. Băiatul îi aruncă o privire.

— Pentru protecţie, zise el, cu un început de zâmbet, apoi se apucă să alinieze pietricelele într-un cerc în jurul copacului. Leagănul ăsta râu n-o să-mi mai facă nimic de-acum.

Jack ajunse târziu. Rămase în prag, cu mâinile în şolduri, legănându-se. Mirosul de gin din răsuflarea lui îi aduse

aminte Lydiei de noaptea în care îi mărturisise totul lui Alee.

Stăteau pe veranda acoperită, daţi amândoi cu un strat gros de loţiune împotriva ţânţarilor. Îi putea simţi mirosul şi acum, amestecat cu cel de gin şi cu briza slabă, încărcată de praf. În depărtare se auzeau sunetele ritmice ale ciocănitorilor şi zgomotul valurilor, îşi strânsese părul într-un nod în creştet, încercând să găsească o cale de a vorbi. Alee era relaxat, îmbrăcat în halatul lui din flanel, şi povestea despre asistentul indian, în care nu mai putea avea încredere de când fusese retrogradat. Când a făcut o pauză, Lydia a tras adânc aer în piept şi a îndrăznit:

— Alee, trebuie să-ţi spun ceva.

S-a făcut linişte. I-a evitat privirea, aşa că şi-a dat seama că nu avea să-i uşureze situaţia.

— Îmi pare râu, dar am început să mă întâlnesc cu cineva...

— Credeai că nu ştiu? izbucni el. Tare prost mă crezi.

— Cum ai aflat?

— Te-am auzit vorbind la telefon. Mie nu-mi spui „iubitule”...

A şuierat apoi numele lui Jack.

— Îl iubesc, Alee. Îmi pare râu.

Expresia lui arogantă a dispărut, iar ea a fost redusă la tăcere de durerea din ochii lui. Conştientă că îl dezamăgise, a simţit că-i iau foc obrajii. N-a mai putut scoate un cuvânt.

Pauza lungă a fost întreruptă când Alee a tras aer în piept şi a rostit:

— Sexul nu înseamnă dragoste, Lydia. Ai văzut o grămadă de plantatori ologi prin baruri.

— Alee...

— Şi pe muieruştele lor, piţipoance cu câlţi în cap.

Tresări auzind cuvintele aspre, din jargonul specific

celor din Forţele Aeriene. Alee a strivit un cub de gheaţă între dinţi şi o venă a început să i se zbată la gât.

— Duhoarea bordelului. Nici Jack nu e altfel.

Inima i-o luase razna. Nu era aşa.

— Ai dat-o în bară, Lydia, recunoaşte.

A simţit că nu mai are aer. S-a lăsat liniştea.

— Bineînţeles, nu mă opun să le vizitezi pe fete, a zis ea.

— Îţi imaginezi că te las să pleci cu unul de pe o plantaţie de arbori de cauciuc?

0 Cuprindea furia.

— Nu ai încotro, a replicat.

— Chiar aşa? Poate înainte de război era altceva, dar acum, cu toţi partizanii ăştia care spânzură oameni şi-i despică apoi cu macetele, asta vrei?

1 S-a făcut râu. Îl văzuse odată pe grădinar folosind una ca să taie cu ea iarba înaltă.

Alee şi-a frecat bărbia cu degetele, în locul unde un muşchi i se zbătea vizibil. Apoi a rostit, cu bărbia semeţită:

— În orice caz, cu aventura asta murdară a ta, fii sigură că n-o să primeşti custodia.

— O să aibă Jack grijă de noi, ne vom întoarce în Anglia.

— Şi-o să rişte să-şi întrerupă contractul?

— Economiseşte bani ca să poată pleca.

Alee a făcut o pauză, apoi a continuat:

— Cum spuneam, n-o să primeşti niciodată custodia fetelor.

— O să mă angajez.

— Cum? Nu ai şcoală, nici experienţă, nu ai casă, nici vreun mijloc de întreţinere. Plus că tu eşti cea vinovată. Nu mai visa, Lydia!

— Îmi pare râu, nu am vrut să te rănesc. S-a întâmplat pur şi simplu.

— Nu, Lydia! s-a răstit el, cu mărul lui Adam ridicându-se şi coborând brusc. Lucrurile astea nu se întâmplă pur şi

simplu. Ai făcut o alegere.

— Am încercat să fiu sinceră cu tine. Ştii prea bine cum au fost lucrurile între noi. Tu nu poţi fi fericit.

— Fericire! Dar nu despre fericire e vorba, Lydia, ci despre datorie.

Sperase să ajungă cumva la inima lui, dar când el a pus mâna pe balustradă, şi-a dat seama că aşa ceva nu era cu putinţă. Alee nu vorbise niciodată despre sentimente. Când s-a întors din nou cu faţa spre ea, încheieturile îi erau albe.

A ascultat o clipă sunetele nopţii, apoi l-a întrebat:

— Aşa, şi? Eşti cumva fericit?

Fără să clipească, ţintuind-o cu privirea dură ca oţelul, i-a ignorat întrebarea, mulţumindu-se să strâmbe din buze.

— Nu ai de ales, a zis el. Poţi rămâne, dar, dacă vrei să pleci, nu le vei lua pe fete. Alegerea îţi aparţine.

Abia îşi reţinea lacrimile. Dar nu avea cum să-i facă asta! Sau putea?

— Şi, Lydia, ai grijă să nu mai faci vreo greşeală, a adăugat el, ştergându-şi ochelarii cu o batistă. Altfel, o să am grijă să nu-ţi mai vezi niciodată fetele.

Şocată, fără să mai fie în stare să scoată vreo vorbă, şi-a încrucişat braţele la piept, ca şi cum s-ar fi apărat de o lovitură, apoi a înghiţit cu greu şi a ridicat fruntea.

— Nu poţi face asta.

— Ba da, Lydia, o să vezi că pot. De ce nu-ţi mai pui un gin cât timp te gândeşti?

Iritată de tonul lui, a simţit că o cuprinde furia. A luat sticla şi a aruncat-o drept în balustrada verandei. O vreme, niciunul n-a mai scos un cuvânt.

Alee a strănutat când mirosul de gin a cuprins totul în jur.

— Să înţeleg că rămâi? a zis el.

I-a cercetat faţa obosită. Nu avea de ales, iar Alee o ştia.

Înţelegea că nu avea cum să-şi părăsească fetele, fiindcă legătura dintre ele era prea puternică. S-a gândit la Jack şi a simţit cum i se frânge inima. I-au venit în minte pielea lui aurie, energia lui. Nu se aşteptase să se îndrăgostească, să-şi simtă inima cum îi tresaltă la vederea lui. Nu-i păsa dacă Alee avea dreptate, dacă Jack îşi făcea de cap peste tot. Nici dacă ea nu însemna nimic serios pentru el.

Şi-a sprijinit capul de spătarul scaunului.

— Nu vorbeşti niciodată cu mine, Alee. Nu ştiu niciodată la ce te gândeşti.

— Despre asta era vorba, deci? Asta ai făcut cu Jack?

S-a ridicat. Ştia că nu ar fi trebuit să o spună, dar nu s-a putut abţine:

— Nu, Alee, pentru prima oară în viaţa mea am avut parte de o partidă de sex pe cinste.

S-au privit fix.

— Nicio şansă, Lydia, nu cad în capcana asta. Ştiai la ce să te aştepţi atunci când te-ai măritat cu mine.

— Pe atunci aveai nevoie de mine.

— E atât de greu să mergem mai departe? încă am nevoie de tine.

— Da, ca să am grijă de fete.

Alee a ridicat din umeri, apoi s-a întors.

— Am fost fericiţi cândva, Lydia, dar eşti foarte impulsivă, asta te bagă în bucluc.

O vreme, a rămas privind spatele lui. Îşi avea sportul şi narcisismul, probabil îi erau de ajuns. Nimic nu i-ar putea ştirbi mândria. S-a răsucit spre ea şi i-a întins o mână, dar ea a lăsat ochii în jos, prea furioasă ca să-l poată privi.

— Mai bine te-ai aduna puţin, a zis Alee, nu vreau să le superi pe fete. Mâine-dimineaţă trebuie să mergem la nuntă.

Îşi dădu seama că Jack rămăsese în uşă, privind-o precaut, cu obrajii în flăcări. Se gândea de zile întregi la

cearta cu Alee, întorcând-o pe toate părţile. Era vina ei. Totul era din vina ei. Dacă n-ar fi avut aventura cu Jack. Dacă nu i-ar fi răspuns lui Suzanne la telefon. Nu era nimeni altcineva de vină, doar ea.

Se uită la Jack şi zise:

— Credeam că eşti în stare de mai mult decât atât.

O privi confuz.

— Ce vrei să spui?

— Alee avea dreptate. Chiar nu faci diferenţa, nu-i aşa?

Privi umbrele pe care singura veioză din încăpere le arunca pe faţa lui. Era prea slab. Slăbise prea mult.

— Despre ce naiba vorbeşti?

Se înroşi, dar continuă, privindu-i faţa nedumerită:

— Despre dragoste şi sex.

Jack se încruntă.

— Deci acum e vina mea...

— Cum ai putut să nu-mi spui?

În sfârşit, îşi dădu seama despre ce vorbea.

— A, asta era. Lili. Ce rost avea să-ţi spun? Doar te întorceai la Alee, draga mea. Nu aveam nicio şansă, mi-ai spus-o limpede.

— Dar atunci când erai cu mine, pe cine voiai, de fapt, pe mine sau pe ea?

— Lydia, te rog. Am ţinut la Lili. Oamenii mai fac şi greşeli.

Veni în faţa scaunului lui. Ce satisfăcut ar fi fost Alee dacă ar fi aflat că Jack avusese pe altcineva în tot timpul ăsta! Jack se ridică şi îşi întinse braţele spre ea, dar, în loc să-l îmbrăţişeze, îi trase o palmă.

Bărbatul îşi frecă obrazul, apoi zise:

— De ce mă tot împungi aşa? Nu sunt eu de vină pentru ce s-a întâmplat.

Avea dreptate. Fetele îi muriseră, iar asta era doar pedeapsa ei.

— Am crezut că eşti singurul om din lumea asta care mă cunoaşte. Că suntem sortiţi să fim împreună.

— Încă putem fi aşa. Pentru Dumnezeu, vino aici!

Lydia rămase unde era, luptându-se în continuare cu umbrele.

— Unde-ai găsit-o, la bordel?

Jack îşi deschise braţele, cu palmele în sus, şi dădu din umeri.

Aproape fără să-şi dea seama că e ridicată în braţe şi dusă în pat, Lydia nu-şi dorea decât ca totul să se termine. O întinse pe pat, apoi se aşează pe marginea acestuia, cu capul în mâini. Când ridică privirea, lumina lunii cădea pe obrajii lui. Întinse o mână şi-i urmări conturul feţei cu degetele. Ce nemernică era, nici nu se gândea la sentimentele lui...

Îi scoase rochia, apoi o ajută să se aşeze confortabil.

Faptul că era în viaţă o umplea de furie şi de ruşine; rămase întinsă, fără să poată adormi, evocând chipurile fetelor şi încercând să-şi imagineze că totul nu fusese decât o greşeală groaznică şi că ele erau, de fapt, în viaţă. Îndoiala i se ivi în minte şi continuă să crească până nu mai suportă şi-l trezi pe Jack.

Acesta se ridică, frecându-se la ochi şi spunând:

— Lyddy, trebuie să dormi. Amândoi avem nevoie de somn. Cât e ceasul?

— Poţi să te mai duci o dată la Ipoh? Să găseşti o dovadă că Alee chiar a fost acolo?

Jack oftă.

— Lydia, trebuie să încetezi. Ştii doar ce a zis George. Au fost acolo, iar de atunci nimeni nu a mai auzit de Alee. Administraţia nu poate face o listă cu toţi cei care au murit în incendiu pentru că toate documentele au ars. Ştii că nu au fost supravieţuitori.

Lydia clătină din cap.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred. Mai spune-mi o dată ce ţi-au zis.

— Vrei să fiu sincer?

— Da.

— Au zis că, orice rămăşiţe ar mai fi rămas, ele au fost luate de animale.

Îşi acoperi gura cu mâinile.

— Până şi George a spus că e pierdere de vreme.

Lăsă capul în jos, amintirea râsului răguşit al Emmei şi a nasului cârn şi a gropiţei din bărbie a lui Fleur făcând-o să tremure. „Am înnebunit oare, suferinţa m-o fi scos din minţi? Sau poate nu mai ştiu deloc cine sunt?”

Dimineaţa, făcură dragoste. Timp de o oră, se contopi cu el şi se lăsă pradă senzaţiilor. Tresări la atingerea pielii lui ca şi când ar fi fost prima dată, iar când o penetră, tresări, uimită şi uşurată. Timp de o oră, se simţi mai bine, trăind un alt sentiment decât bine-cunoscuta durere. Îşi dorea din toată inima să descopere cum ar putea să fie fericită alături de el. Jack se băgase în pat, fără să fi făcut duş, iar acum ea îşi trecu degetele prin părul lui, descoperind urme lipicioase de cauciuc.

— Mulţumesc, Jack, spuse. O să încerc.

În acea după-amiază, urmări cum coboară dinspre munte norii negri, umflaţi. Auzi glasuri de copii. Era Maz, care se juca afară cu Burhan. Când se porni furtuna, îi chemă înăuntru. Le citi o poveste în engleză, cu voce cam prea voioasă, timp în care Maz rămase aşezat pe jos, lângă scaunul ei, cu picioarele încrucişate sub el. Din când în când, îi ciufulea părul, dar el nu scoase o vorbă. Nu mai comenta despre tot ce vedea, iar când se apuca să numere, o făcea în şoaptă. Celălalt băiat, agitat, se duse la maică-sa.

Maz se ridică şi el.

— Mă duc cu el, doamnă.

Ar fi vrut să-l facă să-şi recapete încrederea în ea, dar era chinuită încă de imaginea fetelor ei. Îşi dădu seama, cu mustrări de conştiinţă, că uitase cum să-l asculte pe băieţel.

Abia când vântul se opri din urlat şi atmosfera se linişti iar, abia atunci şi chipurile fetelor ei începură să-şi piardă conturul, nemailăsând părţi din ele în urmă. Soarele apăru şi furtuna se sfârşi. Pentru moment. Dar şansa de a se vindeca atârna, firavă, ca de un fir de aţă. Şi, pe când se pregătea sufleteşte să-şi reclădească viaţa distrusă, Maz veni să i se alăture. Îi arătă o pasăre a soarelui care străpungea o floare, cu căpşorul negru-albăstrui sclipind în timp ce sorbea nectarul. Îi zâmbi. O să se străduiască mai mult. O să încerce.

CAPITOLUL 21

În Malaya, dimineaţa, mirosul puternic al animalelor răzbătea din junglă până la noi. Aici, era înlocuit de cel de terci de ovăz ars. În Malaya, ne căţăram în arbori cu coroana imensă şi ne ascundeam de demonii care absorbeau toată lumina din lume. Aici, scriam acelaşi lucru de mai multe ori, dar îmi imaginam că sunt în drum spre Malacca, încercând să evit pericolele care pândeau din crăpături. Puteai fi muşcat de degetele de la picioare dacă nu aveai grijă pe unde calci. Nu-l mai întrebam pe tata când vine mami, iar el schimba mereu subiectul când îl întrebam de la cine primise scrisoarea aceea din Malaya – asta, dacă nu-mi zicea direct că nu e treaba mea. Renunţasem să-l mai întreb pentru că se enerva, dar eram hotărâtă să stau cu ochii în patru, în caz că mai sosea vreuna.

Aveam mai mult de treisprezece ani şi jumătate acum, iar în anul pe care-l petrecusem la internat fusesem pedepsită de multe ori, mai ales de doamna Wiseman, deşi nu mă puteam compara cu Susan, care deţinea recordul. Încă eram cele mai bune prietene, deşi ne certam ca nebunele.

Trebuie să fiu mai atentă la oră, şi nu la fereastră. Trebuie să fiu mai atentă la... Iar luam prânzul în sala de detenţie. De data asta fusesem dată afară de la ora de gătit pentru că aruncasem fainã în părul rebel al lui Susan. Ei nu-i păsa, ura oricum gătitul. Fără să mă gândesc, am desenat şi o faţă mică în partea de jos. O, nu, doamna Wiseman o să mă pună să scriu totul de la capăt! Nu mă plăcea, deşi ceilalţi profesori erau de treabă. Aveam un creion cu gumă de şters la un capăt, aşa că m-am apucat să şterg faţa zâmbitoare. Când au intrat fetele, m-am speriat şi mi-a alunecat mâna, găurind foaia.

Erau trei, toate mai mari decât mine, dar nu o ştiam decât pe una dintre ele. Nu ea din nou, mi-am spus. O chema Rebecca, era una dintre fetele care îmi ascunseseră rucsacul în ziua în care ajunsesem aici. Avea picioarele ca nişte trunchiuri de copac şi era una dintre fetele din zonă, ca şi mine. Umbla zvonul că în şcoala primară îi învineţise ochiul unui profesor. Nu ştiu ce făcuse înainte, dar acum era pornită pe mine.

Când mi-a smuls foaia, una dintre prietenele ei mi-a băgat mâna în păr şi mi-a răsturnat scaunul, trăgându-mă pe spate. Cealaltă mă ţinea; degeaba încercam să o lovesc cu piciorul.

— Lasă-mă în pace, vaco! am strigat, reuşind să o ciupesc.

A izbucnit într-un râs răutăcios, lăsându-mi scaunul şi mai jos, apoi dându-i drumul pentru o clipă şi prinzându-l din nou chiar când am scos un ţipăt.

— Ha! Te-am prins!

Continuam să dau din picioare, până când am văzut-o pe Rebecca mâzgălindu-mi foaia. Am reuşit s-o împing pe cea care mă ţinea şi am încercat să smulg foaia de la Rebecca, dar ea m-a dat cu uşurinţă la o parte.

— Nu face asta, o să mă omoare tata!

— Ghinion! Iar, dacă sufli o vorbă, o păţeşti din nou! m-a ameninţat alta.

— Nu mai eşti prea curajoasă acum, că n-o mai ai pe Susan, aşa-i? Oricum, e prietenă cu tine doar pentru că nimeni altcineva nu o place.

Clopoţelul care anunţa sfârşitul prânzului le-a întrerupt. Au împins băncile, au fluturat pumnii la mine şi au trântit uşa de perete, ieşind în goană. Încă le puteam auzi vocile şi paşii zgomotoşi, chiar şi de pe cel mai îndepărtat coridor. Eram ameţită, ca şi cum aş fi fost încă pe mare, toate în jurul meu rostogolindu-se dintr-o parte în alta.

M-am adunat cât de cât şi m-am uitat la ce mai rămăsese din tema mea. O, nu! Desene cu părţile intime ale corpului – destul de bine realizate, ce-i drept – acopereau pagina. Aş fi râs dacă nu mi-ar fi fost aşa de frică. În schimb, eram ameţită. Nu ştiam ce să fac. Singurul lucru la care mă puteam gândi era să rup hârtia şi să o iau de la capăt. Am privit în jur. Nu era nicio foaie în plus. Ce era mai rău: să rup foaia în mii de bucăţele sau să las desenele acelea neruşinate? M-am apucat să rup coala. Bucăţi de fund şi de penis căzură pe podea ca nişte confetti.

Uşa s-a deschis.

Micuţa doamnă Wiseman a intrat cu o privire supărată. Mi-a stat inima, deşi furia ei era incomparabilă cu a tatei.

Cu mâinile în şolduri, doamna Wiseman a făcut ochii mari.

— Ce crezi că faci aici? Dă-mi asta!

M-au trecut toate transpiraţiile când mi-a smuls din mână ultima bucată. Pot să jur că am văzut cum i se iveau peri din bărbie.

M-am gândit repede la ce variante aveam.

— Eu... mi s-a părut că nu am scris frumos, am reuşit să îngaim. Voiam să o iau de la capăt.

— Ce minciună sfruntată! Se vede că ai desenat ceva.

S-a uitat repede în jur, s-a dat înapoi şi a văzut bucăţile de hârtie de pe jos. Trupul ei mic a început să se mişte dintr-o parte într-alta, părul tuns bob i se ridica şi se lăsa la loc odată cu mişcările capului, iar fălcile îi fluturau. Părea că fiecare parte a ei se mişca de una singură, fără legătură cu restul. Credeam că o să izbucnească în orice secundă, cu spume la gură, şi o să pot să adun repede bucăţile de hârtie şi să fug; în schimb, şi-a strâns mâinile şi, cu un accent atât de puternic încât suna de parcă s-ar fi înecat, a şuierat:

— Du-te în dormitor! Ieşi! O să mă ocup de tine mai târziu!

Am zbughit-o din cameră. Avea să-l cheme pe tata. Aş fi putut să-i explic, să-i povestesc ce s-a întâmplat, dar asta însemna că fetele alea aveau să vină din nou peste mine. Şi oricum, după treaba asta, tata n-o să mai fie niciodată de acord să plec de aici.

În loc să mă duc în dormitor, am luat-o la fugă pe hol spre cealaltă parte a clădirii, trecând printr-o uşă pe care scria *Doar pentru angajaţi.* Am luat din cămară un pachet de biscuiţi şi m-am ascuns într-o nişă întunecată, aproape de uşa din spate. Când s-a apropiat o menajeră, mi-am ţinut răsuflarea. Doamne, dă să se ducă afară la o ţigară! O, nu, ar trece exact prin faţa mea, imposibil să nu mă vadă! Dă să intre în cămară!

Chiar atunci a strigat-o cineva din bucătărie, făcând-o să se oprească. S-a răsucit pe călcâie, ezitând o clipă, apoi a zis:

— Mă duceam să mai iau nişte unt.

— Da, sigur, mai degrabă la o ţigară, vrei să spui. Hai, treci înapoi la treabă!

Abia în clipa în care uşa de la bucătărie s-a închis în urma ei am putut să respir din nou şi am ieşit din ascunzătoare.

Trebuia să fac cumva să trec prin grădină fără să fiu văzută din vreuna dintre clasele ale căror ferestre dădeau într-acolo. Nu era lucru uşor, dat fiind că grădina era descoperită complet în faţa a zeci de ochi plictisiţi ce scrutau orizontul în căutare de subiecte de bârfa, mai ales că noul grădinar era principala sursă în ultima vreme. Era superb, cu părul lui negru şi creţ şi aspectul de ţigan. Fetele mai mari suspinau după el, dar umbla zvonul că se ducea la film cu domnişoara de franceză, braţ la braţ. Noi, cele mai mici, umblam să-i prindem, ca să avem cu ce le

necăji pe cele mari. M-am uitat repede pe pajişte – din fericire, nu lucra pe partea aia. Mă gândisem să aştept să se sune de ieşire, apoi să o rup la fugă.

Voiam să o iau spre pădure, unde găsisem împreună cu Susan câteva ascunzători când ne gândiserăm să fugim. Erau o mulţime de copaci uscaţi şi crengi pe care le clădiserăm unele peste altele. Dacă reuşeam să ajung acolo, mă puteam ascunde până mă hotărâm ce aveam să fac.

Nu-mi mai stăteau în faţă decât tufele de trandafiri care mărgineau aleea ce pornea din spatele şcolii şi ajungea până la pădure. Nu-mi ofereau mare protecţie, dar asta era singura şansă pe care o aveam.

O voce de bărbat m-a oprit. M-am întors, ascunzând biscuiţii într-o cută a uniformei, bucurându-mă, de data asta, că-mi era mare. Era brutarul, care tocmai se ducea la maşină.

Clopoţelul a sunat din nou; ştiam că trebuia să o iau din loc, dar n-am putut rezista tentaţiei când mi-a întins gogoaşa glazurată.

— Mulţumesc, o păstrez pentru mai târziu, i-am zis, apoi am fugit ca o nebună, fără să privesc înapoi.

Odată ajunsă în pădure, m-am aşezat şi am înfulecat gogoaşa sub un stejar uriaş, hotărând să păstrez biscuiţii pentru mai târziu. Nu aveam niciun plan.

Când s-a întunecat, am văzut oameni cu lanterne, trecând printre copaci şi strigându-mi numele. S-au îndepărtat, copacii foşnind în urma lor. Mi-au venit în minte bărbaţii care împuşcau crocodili şi se scufundau după raci, jungla şi bandiţii care se ascundeau în frunzişul ei, la fel ca mine acum. Mi-am amintit de Malacca, de mirosul de peşte prăjit şi de orezul pe care îl îngropa grădinarul pentru spiritele pământului. Voiam mai mult decât oricând să fiu cu mami, dar m-am acoperit cu şi mai

multe frunze şi crengi, ascultând vântul.

Eram protejată de stejari şi de ulmi, iar mirosul de umezeală şi de pământ, precum şi sunetul scos de creaturile necunoscute din jurul meu mi-a amintit de *hantu hantuan.* Niciodată nu-mi mai fusese aşa de frică de întuneric. M-am ghemuit şi mai mult, tânjind după o cană de ciocolată fierbinte şi nişte omletă cu pâine prăjită.

Nu aveam decât să urc pe un vapor şi să mă întorc în Malacca. Să o găsesc pe mami. Dar eram doar un copil, cum aş fi putut să fac asta? Poate Veronica ar fi vrut să mă ajute, dar era greu de crezut că m-ar fi urcat pe un vapor ca să mă trimită într-o ţară aflată în război. Am suspinat. Nu e corect, m-am gândit, chiar n-am făcut nimic rău.

A doua zi dimineaţă, în pădure şi-au făcut apariţia tata, directoarea şcolii şi doi poliţişti. Udă fleaşcă, eram destul de bucuroasă să-i văd.

— Hai, Emma, ştim că eşti aici!

Vocea tatălui meu era puternică, bine controlată, dar ştiam că el clocotea de furie.

— Hai, drăguţă, ieşi din ascunzătoare, nu o să ai probleme dacă ne asculţi! a zis şi unul din poliţişti, pe un ton mai blând.

— Emma Cartwright, ieşi imediat!

Aceasta fusese directoarea.

Am ezitat o clipă, dar când mi s-a părut că poliţistul ajunsese cel mai aproape de mine, am dat la o parte frunzele şi crengile şi am ieşit, simţind că mi se taie picioarele.

— Aici sunt, am zis încet, apoi am simţit că nu mă mai ţin picioarele.

Nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat apoi.

M-am trezit în cabinetul medical. În capătul celălalt al încăperii l-am văzut pe tata. Părea slab şi obosit. Doctorul îi spunea ceva, pe o voce joasă, despre tensiunea

arterială.

— E periculos de mică, zicea. Aveţi un istoric de boli cardiace în familie?

— Tatăl meu a murit în urma unui atac de cord.

— Şi ceilalţi bunici?

Printre gene, am văzut cum tata îşi muşca buzele. A clătinat din cap, apoi a zis:

— Soţia mea a fost crescută de măicuţele de la mănăstirea Saint Joseph. Nu şi-a cunoscut niciodată părinţii.

Aş fi vrut să zic ceva, dar buzele mi-au rămas lipite. Am aţipit o vreme, în timp ce ei continuau să vorbească încet. Întrebări, răspunsuri, consemnate rapid. O asistentă se mişca de colo până colo cu diverse lucruri, făcând ordine.

— Ne puteţi lăsa adresa soţiei? a întrebat doctorul.

Tata a tras aer în piept, a făcut o pauză, apoi a spus încet:

— Mă tem că mama Emmei şi-a abandonat familia. E dată dispărută, posibil chiar să fi murit.

Am simţit că se prăbuşeşte tavanul peste mine, prăvălindu-mă şi eu în gol. Nu mai vedeam decât un cerc de lumină de la fereastră, pulsând, galbenă cu o margine portocalie, făcându-se din ce în ce mai mică, până devenea un punct. Camera a fost cuprinsă de întuneric. Eram trasă şi eu în el, dar am întins mâinile să mă apăr, disperată să regăsesc lumina care venea de la fereastră. Am revăzut-o o clipă, apoi m-am auzit strigând: Mami! Mami! Ajută-mă!

Dar şi eu, şi vocea mea eram foarte departe, în Malaya, pe insulă, alergând prin valuri, în timp ce mami ţinea nişte sticle reci de bere la subţiori, ca să ostoiască arsura înţepăturilor de meduze. Nisipul era alb şi fin, atât de moale, iar apa oceanului – caldă. Era o zi senină. Exact ca în viaţa reală.

Am avut un şoc când mi-am revenit şi mi-am dat seama că nu sunt, de fapt, acolo. Am scuturat din cap, încercând să mă dezmeticesc. Unde eram? Ce se întâmplase? Am văzut două pungi pline cu un lichid ataşate de nişte tuburi care îmi intrau în mâini. În timp ce picăturile cădeau şi altele le luau locul, mi-am amintit. „Mami! Mami! Mami!” Lacrimile mi-au umplut obrajii, căci aveam inima frântă.

CAPITOLUL 22

Septembrie 1956. Speranţa reveni, la mai bine de optsprezece luni de la incendiu. Lydia stătea în picioare în salon, nebănuind nimic. Se uită spre fereastră, făcu un pas spre ea. Se gândi să mănânce, aşa că se întoarse, surprinzând o şopârlă gri care trecu iute ca un fulger pe perete, ascunzându-se într-o crăpătură. Urmărind-o cu privirea, luă, absentă, un mango de pe măsuţa de cafea. Îşi trecu palma peste suprafaţa netedă a acesteia, apoi pipăi fructul. Era moale, dar sub coajă se ghicea fermitatea. Perfect.

În dormitor, lăsă jos fructul, apoi deschise ultimul sertar al comodei. Hainele lui Lili dispăruseră, bineînţeles. Le luaseră locul propriile bluze şi fuste, împăturite frumos. Îi era dor de vechile ei haine, de mătăsurile indiene delicate, de satinurile în culori vii, de jachetele cu specific local. Inima i se strânse când în minte i se ivi o amintire – ea şi fetele cumpărând materiale. Îşi aminti cum pipăiau satinul roz, cu dragoni scoţând flăcări. Îşi aminti şi de Cicely, vechea ei prietenă din Malacca, pentru că şi ea îşi luase acelaşi model, dar pe mov.

Cu o zi în urmă, aceeaşi Cicely, care se întorsese de-acum din călătoria ei prin Australia, îşi făcuse apariţia pe neaşteptate. Calmă ca de obicei, îmbrăcată într-o rochie turcoaz din în, cu un colier din argint la gât, spusese că se oprise la ei, fiind în drum spre

Penang. Când o întrebase ce căuta acolo, se mulţumise să ridice doar din umeri, dar îi spusese că ar putea să revină la întoarcere. Lydia murmurase nişte scuze.

— Bine atunci, draga mea, zisese Cicely, înţelegând aluzia, dacă ai vreodată nevoie de ceva, o locuinţă, bani, un umăr pe care să plângi, mă găseşti în Malacca.

— Sunt bine, Jack a fost mai mult decât generos cu

mine. Dar îţi datorez oricum banii pentru bijuteriile pe care le-ai vândut pentru mine.

— Uită de ei. Iar propunerea mea rămâne valabilă, să ştii, în caz că se schimbă ceva.

Gândul la prietena ei o făcu să zâmbească. Nu prea putea să explice de ce nu vrusese să stea mai mult timp cu ea, în afară de faptul că era o parte importantă din viaţa ei de dinainte. Îşi puse apoi o fustă drăguţă, dintr-un bumbac imprimat, îşi dădu cu un ruj roşu şi ieşi pe verandă, în ploaia măruntă.

Bătea încet vântul. Maz era şi el pe verandă, urmărind o ceată de maimuţe care tot apăreau şi apoi se făceau nevăzute. Simţi că sângele îi curge mai repede prin vene, făcându-i capul să vâjâie. Se sprijini de balustrada din lemn, închise ochii, dar culorile arborilor de cauciuc încă i se învârteau în faţa ochilor. Când îi trecu ameţeala, şterse umezeala care se depusese pe scaune în timpul nopţii şi se aşeză, privind spre pădure. Atâtea cărări se pierdeau printre copaci încât i se părea de mirare că Jack reuşea să-şi găsească drumul spre casă.

Maz fu primul care auzi fluieratul când Jack sosi prin iarbă.

— Jack! strigă băiatul, luând-o la fugă spre el.

— Nu m-aş apropia prea mult, îi zise însă acesta, făcându-i semn cu mâna să se oprească.

Maz făcu un pas în spate când Jack se apropie, iar Lydia dădu înapoi când simţi mirosul puternic de urină.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat? zise ea strâmbându-se.

— N-o să-ţi vină să crezi.

Ridică o sprânceană. Într-o cămaşă kaki mototolită, cu mâinile în şolduri, Jack avea un zâmbet larg pe faţă. Nu era beat.

— Când ne întorceam de la Ipoh, ne-am oprit pe drum să dăm la o parte nişte copaci arşi.

— Şi?

— Păi... am crezut că plouă, dar gălăgia de deasupra noastră ne-a făcut să ne uităm în sus. Abia atunci i-am văzut pe nemernici.

— Ce?!

— Vreo zece macaci cu cozi lungi ţipau şi ţopăiau în sus şi-n jos pe crengi, oprindu-se doar ca să urineze pe noi.

Lydia zâmbi.

— Mă bucur să te văd zâmbind. Îmi pare rău, nu am veşti noi.

Ridică din umeri. Chiar dacă nu vedea sensul, Jack tot se dusese din nou la birourile statale din Ipoh ca să ceară informaţii despre incendiu. Totul fusese însă distrus în întregime, aşa că orice informaţie dispăruse în flăcări. În plus, nu exista niciun indiciu că Alee fusese în Ipoh. Întregul său departament fusese mistuit de foc.

În după-amiaza aceea, se împrieteni cu casa lui Jack, trecând încet şi în tăcere dintr-o cameră într-alta. Ascultă sunetele care veneau cine ştie de unde, poate din sat; petrecu aşa o oră liniştită, într-o stare de graţie. Maz se ţinea după ea, păstrând distanţa. Când îi vorbi, ochii îi erau îngrijoraţi şi atenţi. I se strânse inima; când intră în biroul lui Jack, îi veni o idee. Adună repede câteva foi de hârtie, creioane, stilouri şi îl chemă pe băiat.

În salon, dădu la o parte bolul cu mango, îngenunche pe podea şi întinse foile şi creioanele pe măsuţa de cafea, apoi se apucă să scrie literele alfabetului, trasându-le abia vizibil conturul. Îl strigă din nou, dar Maz rămase în prag. Continuă să scrie încet, laborios.

— Maz, mai încearcă ea o dată, haide! O să te învăţ să scrii. Nu ţi-ar plăcea să ştii?

Băiatul dădu din cap că nu, dar continuă să o privească.

Se eoneentră la scrisul ei, iar când ajunse la litera *k,* auzi un târşâit. Când se apropie, îi dădu un creion negru.

Maz clătină din nou din cap, dar se aşează lângă ea, înconjurându-şi genunchii slăbănogi cu braţele subţiri. Lydia începu să contureze literele pe care le schiţase mai devreme. Când ajunse la m, băiatul întinse mâna după creion.

— *M* este de la Maz, zise Lydia. Şi de la marmură, miere şi măgar.

Băiatul desenă litera cu mare grijă, apoi, iară să se uite la ea, spuse:

— Şi de la *mama.*

Lydia îşi muşcă buzele.

— Aşa e, mititelule, aşa e.

Maz învăţa rapid, iar Lydia îşi luă sarcina foarte în serios. Neavând la dispoziţie cărţi pentru copii sau materiale adecvate, se eoneentră pe alfabet, încurajându-l să copieze cuvintele de bază, şi desenă animale şi obiecte ca să le ilustreze. O maimuţă care arăta ca un câine. O cobră regală cu două capete. Un porc spinos malaezian care zâmbea. Râseră împreună de animalele ciudate care trăiau acolo, iar Maz reîncepu să sporovăiască.

Îl încurajă să deseneze scene din viaţa lui: mama, mătuşa, vechea lui casă, apoi ea le-a scris numele, iar, încetul cu încetul, lecţiile au fost asimilate. Se mai întâmplă însă ceva.

Maz desenă o colibă cu şapte omuleţi înăuntru. Lydia zâmbi văzând desenul, apoi îl rugă să i-l explice.

— Aceasta e mama, el e unchiul meu, ea e mătuşa şi aceştia patru sunt verii mei, spuse el, apoi mai desenă o siluetă, aproape identică, numai că îi lipsea faţa.

— Maz, ai uitat pe cineva, îl atenţionă ea.

Băiatul lăsă capul în jos.

— Maz?

Tăcere.

— Nu vrei să-mi spui cine lipseşte?

Maz se uită în sus, spre ea, cu ochii plini de lacrimi.

— Unchiul meu, doamnă. A fost ucis.

Îl trase lângă ea şi îl strânse în braţe, în timp ce suspina. Luă o batistă curată şi îi şterse lacrimile. Era clar că îşi iubise unchiul.

— Am stat cu mătuşa şi cu verii mei.

— De ce a plecat în junglă mama ta? întrebă ea, dar copilul nu vru să-i spună.

Poate nu ştie, îşi zise ea.

— Vrei să citim în continuare? adăugă ea.

Maz încuviinţă, iar Lydia îl mângâie pe cap. Deşi o parte din ea fusese distrusă, ştia că băiatul îi era de mare ajutor pe drumul sinuos al recuperării. Eu am grijă de tine, tu de mine, nu aşa îi spusese cândva?

A doua zi, Jack apăru clătinându-se, cu o cutie mare din carton în braţe. Arăta bine şi părea mândru de el. Puse cutia pe măsuţa de cafea, apoi se întinse să prindă un disc şi nişte partituri care alunecară de pe ea. O deschise şi scoase un pick-up Black Box.

— Nu e nou, zise el, dar ar trebui să funcţioneze.

În câteva minute, îl băgă în priză, puse un disc şi îl porni. Nu se întâmplă nimic. Se posomorî. Încercă apoi altă priză şi vocea lui Frank Sinatra umplu încăperea. Lydia zâmbi şi bătu din palme. Jack o luă în braţe şi începură să danseze, lipiţi, râzând şi împiedicându-se de pantofi, reviste şi ceşti de ceai. Pentru o clipă, îi reveniră toate speranţele. Începu să fredoneze „Three Coins în a Fountain”, iar Jack i se alătură.

— Fir-ar, Jack, eşti complet afon! zise ea, plesnindu-l peste piept, şi, pentru o vreme, totul fu aşa cum ar fi trebuit să fie.

Se gândi la noaptea din club, în ajunul Anului Nou. Purta o pereche de pantofi cu tocuri înalte, o rochie neagră crăpată pe ambele părţi, băuse prea multe cocktailuri şi

stătuse cu ochii pe Jack, cu umerii lui largi şi braţele puternice. O viaţă inocentă, într-un fel, fără niciun indiciu despre ce avea să urmeze.

— Dar asta nu e tot, zise Jack, întrerupându-i gândurile, apoi dispăru o clipă pe hol.

Reapăru cu o maşină de cusut Sânger veche.

— Mulţumeşte-i unchiului Jack!

Îi trase una.

— Dumnezeu ştie de unde o ai!

— Am şi material.

Lydia se înroşi până la urechi, ruşinată de faptul că nu avea niciun ban. Se gândi la oferta lui Cicely. Când îi spuse, Jack îi zâmbi ca şi când ar fi fost un cuplu căsătorit de când lumea.

— Nu ai nevoie de ajutorul ei. Tot ce am îţi aparţine, Lydia, şi, oricum, nu e ca şi cum ai cheltui zilnic, nu-i aşa?

Apoi îi spuse unde îşi ţinea banii pe care îi punea deoparte ca să-şi răscumpere contractul:

— Îi ascundeam în birou, dar acum i-am pus sub scândura asta mai lăsată de sub covor. Să ştii şi tu, în caz că ai nevoie vreodată.

Dădu la o parte covorul, trase scândura şi scoase câteva teancuri groase de bancnote de un dolar, legate cu benzi din cauciuc.

— Dumnezeule, sunt o grămadă de bani!

Jack încuviinţă.

— O sumă frumuşică, da. Ţi-am spus că fac economii.

— Ar fi trebuit să te iau mai în serios, clar, zise ea, sărutându-l pe nas. Mulţumesc.

Îi urmări cu privirea o venă care i se zbătea pe gât. Ce s-ar fi făcut oare fără el? Ce-ar fi putut face? Avea grijă mereu de ea, din toate punctele de vedere – financiar, emoţional şi într-atâtea alte feluri. Duceau o viaţă destul de izolată, puţini veneau să-i viziteze, deşi Jack îi mai

propunea câteodată un drum la Ipoh sau pe o plantaţie din apropiere, la un cuplu pe care-l cunoştea şi ea. Nu avea însă nici cea mai mică dorinţă de a trăncăni cu necunoscuţi, deşi poate Jack simţea nevoia să mai iasă. Era un bărbat bun, iar ea învăţase să aibă răbdare cu momentele lui de proastă dispoziţie, căci treceau.

— De ce nu te duci la piaţă în Ipoh? o întrebă el. Găseşti tot ce vrei acolo. O să-ţi facă bine. Şi e destul de sigur.

Îl privi, oftând.

— Îmi pare rău, ştiu că îţi mai trebuie timp să-ţi revii.

Lydia îşi muşcă buzele. Nu voia să mai dureze. Nu voia nimic. Lua zilele aşa cum veneau, una câte una, cu durerea provocată de absenţa fiicelor ascunsă undeva înăuntrul ei. Se temea că în curând absenţa lor avea să i se pară ceva normal. Uneori, când se trezea având senzaţia că sunt cu ea, rămânea şocată dându-şi seama că în jurul ei nu e decât aer şi tot ce mai avea de la ele erau caietul Emmei şi pozele din pandantiv.

— Am învăţat să fac curry de legume, zise ea, cam prea voios.

Jack dădu din cap, cu ochii închişi.

— Eşti obosit. Hai să luăm prânzul şi să tragem un pui de somn după, ce zici? îl întrebă ea, atingându-i uşor mâna.

— Ce-ai zice dacă am merge să înotăm diseară? zise el, deschizând ochii.

Îşi sprijini capul într-o mână şi zâmbi. Asta era ceva nou.

Erau atâtea cărări încâlcite printre copaci, încât îşi dădu seama în timp ce se ţinea, împreună cu Maz, după Jack că nu ar fi reuşit vreodată să găsească locul de una singură. Maz însă ar fi făcut-o. Odată ce mergea pe o cărare, o găsea apoi fără probleme. Se întrebă dacă o făcea numărând copacii sau pur şi simplu era ceva la care bărbaţii se pricepeau mai bine.

Când zări oglinda apei printre copaci, văzu că pornea de undeva de sus, dintr-un izvor, trecea pe sub pământ şi era aruncată afară printr-un jgheab din lemn într-un lac adânc, ascuns de copaci şi de ferigi uriaşe. Deasupra, în aer, erau perdele de fluturi portocalii şi mov, iar apa reflecta milioane de nuanţe de verde. Pe fundul lacului cu apă limpede se vedeau câteva siluete întunecate. Jack observă că era îndoită.

— Nu-ţi face griji, sunt doar câteva ţestoase de apă dulce. Nu muşcă, zise el, apoi îşi scoase hainele şi se aruncă în apă, gol-puşcă. Hai!

Maz îl urmă imediat, plonjând cu un strigăt ascuţit.

— Hai, Lyd! strigă din nou Jack. Ce mai aştepţi?

Ezită încă o clipă, apoi îşi scoase hainele transpirate şi intră în apă, cu părul plutind în urma ei.

— Dumnezeule, ce bine e! exclamă ea, stropindu-l apoi pe Jack, care o băgă sub apă.

Maz se cutremura de râs, ţopăia în apă şi arăta când spre unul, când spre celălalt, însoţindu-şi mişcările de un şuvoi de vorbe în malaeză.

— E fantastic, nu-i aşa? strigă Jack, făcând salturi şi împăunându-se cu forma lui de zile mari.

Dădeau din mâini şi din picioare şi se zbuciumau prin apă. Lydia alunecă şi se scufundă. Jack o sărută pe frunte când reveni la suprafaţă să ia aer, apoi înotă mai departe, dar el o trase înapoi de păr. Căzu în braţele lui, iar Maz înota în jurul lor în cercuri, ţipând şi împroşcând cu apă şi vânând fluturi. Răceala apei pe pielea lor fierbinte era o adevărată eliberare.

„Cred că aşa se simte pacea”, îşi zise ea, apoi se scufundă iar, stropind în jur. Maz chicoti, urmărind dârele de bule, în timp ce Jack o scufunda tot mai adânc, atingându-i sânii sub apă, acolo unde Maz nu putea să-i vadă.

Mai târziu, ieşiră, strigând unul la altul, scuturându-şi părul de apă şi ştergându-şi stropii de pe gene. Se aşezară într-un luminiş, lângă lac, sprijinindu-se unul de spatele celuilalt, iar Jack îşi aprinse o ţigară. Lydia nu-şi putea aminti când începuse din nou să fumeze.

Îşi aminti în schimb apele strălucitoare din vacanţele cu familia ei pe insulele nelocuite, marea de culoarea turcoazelor, delfinii şi ţărmurile umbrite de palmieri. Închise o clipă ochii, ca să se bucure de linişte, dar avu deodată senzaţia stranie că e privită. Vreo maimuţă, îşi spuse, dar când o limbă lungă trecu pe lângă umărul stâng al lui Jack, acesta strigă şi sări ca ars. Se întoarse şi dădu peste nişte nări largi şi o creatură deschisă la culoare. Maz se tăvălea, cu dinţii albi strălucind, râzând şi lovindu-se cu mâinile peste picioare până-i dădură lacrimile.

— E o şopârlă, zise el, doar o şopârlă!

Auzindu-l pe Maz, varanul se lăsă să alunece din nou în apă.

— Nu cred că te-am mai văzut vreodată mişcându-te atât de repede, îl zgândări ea.

— Da, foarte amuzant, desigur, se strâmbă Jack.

Ploaia uşoară încetase, iar acum lumina cădea pe faţa lui Jack. Acesta îl lăsă pe Maz să o ia înainte şi o prinse pe Lydia de un cot, ţinând-o pe loc. Mult în faţa lor, Maz cânta cu voce răguşită un cântec malaiezian. Lumina verzuie a serii deveni trandafirie, iar văzduhul se umplu brusc de sute de fluturi mici, alb cu negru, plutind ca nişte bucăţi de hârtie de orez.

— O să fie bine, să ştii, îi zise el, luând-o de mână.

Rămaseră îmbrăţişaţi sub baldachinul pădurii, legănându-se uşor, înconjuraţi de orăcăitul broaştelor de râu.

CAPITOLUL 23

Niciodată nu mi-a fost uşor să mă întorc acasă, dar acum fusese chiar mai greu decât de obicei. Din cauza mamei şi a bolii mele, mă lăsaseră însă în pace; de bucurie că scăpasem după ce fugisem de la Penridge Hali, aproape uitasem de sora mea. Când mi-am amintit însă cum obişnuiam să ne oprim la magazinul din Malacca unde se vindeau oglinzi şi pene, dar puteai cumpăra şi o tobă sau un flaut, m-a apucat plânsul. Împreună cu mami şi cu Fleur, cumpăram hârtie creponată şi făceam aripi din sârmă. Mami ne lăsa să ne îmbrăcăm în rochiţele de ocazie, apoi dansam ca zânele în faţa lui tati. De obicei, eu mă plictiseam repede şi mă duceam să mă ascund sub casă şi să o spionez pe Amah. Acum, că nimic nu avea să mai fie vreodată la fel, nu-mi doream decât să retrăiesc zilele acelea; mi se părea că întreaga lume se sfârşise.

Bunica ne aştepta la uşă; m-a strâns aşa de tare în braţe, că mi s-a tăiat răsuflarea. Avea vinişoare sparte pe obraji şi se îngrăşase. În spatele ei era Fleur, cu un zâmbet precaut pe buze şi ochelari cu rame roz pe nas. Bunica şi-a şters ochii cu dosul palmei şi mi-a dat drumul. Fleur m-a îmbrăţişat scurt. Avea acum propria cameră; eu urma să stau cu bunica.

— De când a murit bunicul tău, patul lui e liber, a zis ea, privind cu tristeţe spre locul unde obişnuia să doarmă acesta. Tatăl tău l-a mutat la fereastră. Acum e al tău, răţuşcă.

M-am încruntat.

— Dar credeam că o să cumpere o casă.

— Nu-i merg prea bine treburile, e cam strâmtorat cu banii.

— Dacă m-aş întoarce de tot, nu ar trebui să-mi mai plătească taxa la şcoală.

— O, nu, draga mea, tatăl tău nu...

— Nu ce?

S-a întrerupt însă, acoperindu-şi gura cu mâna.

— Vai de mine, uite cum stau şi trăncănesc când ar trebui să mă ocup de prânz...

— Dar, bunico...

— Memoria îmi joacă feste urâte în ultima vreme. A trebuit să merg şi la medic săptămâna trecută.

— Cum a fost?

M-a lovit uşurel în coaste şi mi-a zis râzând:

— Nu-ţi face griji, răţuşcă, m-am descurcat mai mult decât bine. Doar toţi ştim că Winston Churchill e prim-ministru, nu?

Nu-mi clădeam seama dacă doar glumea, ştiind că prim-ministru era, de fapt, Anthony Eden, sau chiar credea cu adevărat ce spunea. N-aş fi vrut s-o întreb. Şi-a amintit totuşi că tata şi Veronica se vedeau des.

— Cred că e mai mult decât un foc de paie, a comentat ea.

Am lăsat capul în jos.

— Îmi pare rău, draga mea, pentru mama ta.

Nu ştiam ce să zic, aşa că am bâiguit ceva, iar ea m-a mângâiat pe spate, zicând:

— Haide acum... Ce-ar fi să-ţi piepteni părul şi să ţi-l prinzi? în timpul ăsta, eu îţi pregătesc o felie de pâine cu gem de agrişe.

Fleur îl avea pe tata, acum şi pe Veronica, şi putea fi uşor cumpărată cu dulciuri, dar eu aveam nevoie de mami şi îmi era ruşine de furia pe care începusem să o simt faţă de ea. Nu era corect. De ce ne abandonase? De ce murise?

Am început să mă pieptăn, trecând încet peria prin păr. Odată, în Malaya, mă plânsesem că pieptănatul m-ar ajuta prea mult. „Chiar şi aşa”, îmi răspunsese ea, luând peria şi pieptănându-mă cu putere. Era ziua nunţii, aceeaşi în care

avuseserăm şi accidentul, iar ea fusese într-o dispoziţie foarte ciudată.

Fleur se uita la noi cu gura căscată.

— Dar la mine cum e? întrebase ea.

— Mult mai uşor, zisese mami, iar după vreo câteva mişcări cu un pieptăn cu dinţii rari, părul surorii mele era aranjat, cu o cărare netedă într-o parte şi o agrafa în formă de arc în cealaltă.

— Pot să-mi pun şi eu o agrafa? întrebasem eu.

— N-are niciun rost, la părul tău, Em, n-o s-o mai găsim niciodată. Şi, pentru Dumnezeu, nu mai sta trântită aşa, adăugase ea râzând.

Mă simţisem stupid de rănită.

Nu mai pot să suport, mi-am spus, cu mintea frământată de întrebări. Ce se întâmplase cu mami? Ştia oare cineva? M-am hotărât să o întreb pe Fleur dacă auzise ceva, aşa că m-am dus în camera ei. Stătea pe pat şi colora o hartă a Marii Britanii, făcând marginea cu albastru ca să arate că acolo era marea.

— Nu aşa e marea, Viermilica, i-am zis, amintindu-mi felul în care cerul se uneşte cu oceanul violet noaptea.

M-a privit cu superioritate.

— Nu-mi mai spune aşa, e prea copilăros. Şi hai, pleacă, am treabă, trebuie să termin harta până la Ziua porţilor deschise.

— Ţi-a fost dor de mine?

— Puţin, a zis.

Am mai rămas o vreme, dar, cu excepţia unor suspine cu subînţeles, m-a ignorat complet. Am ieşit. N-avea niciun rost s-o întreb. Nici măcar nu eram sigură că mi-ar fi spus. Oare nici surorile nu puteau avea încredere una în alta? Gândul ăsta m-a întristat, dar aveam nevoie de o soră care să-mi semene mai mult, cu care să pot vorbi şi care să-mi spună că totul va fi bine, că mami era în viaţă. Că nu era

moartă. Sau care ar fi ştiut măcar ce se întâmplase.

Nu am aşteptat prea mult ocazia de a afla mai multe. Bunica şi tati s-au dus cu Fleur la şcoală. Era o zi minunată, numai bună pentru un eveniment ca Ziua porţilor deschise, cu prăjituri şi ceai, aşa că ştiam că am suficient timp la dispoziţie.

Camera tatei nu era încuiată, dar, ca un bun spion, m-am asigurat că se îndepărtaseră suficient şi nu li se mai auzeau vocile pe stradă.

Camera lui era mobilată astfel: un şifonier de culoarea alunei, o masă de toaletă şi un scaun, un pat dublu şi două noptiere, toate din acelaşi set. O rază de lumină cădea pe podea, punând în evidenţă părţile roase ale covorului. M-am uitat pe noptiere. Doar CV-uri şi scrisori de refuz. Deci asta voia să spună bunica atunci când zisese că nu-i mergea prea bine. Apoi am deschis şifonierul. Costume, tricouri, o haină, pantofi negri şi cafenii aşezaţi milităreşte şi nişte cutii din carton unele peste altele, în partea de sus. Am tras scaunul şi m-am urcat pe el. Toate erau sigilate. Mai aveam să caut sub saltea şi în măsuţa de toaletă.

Salteaua era grea şi plină de gloduri, dar am reuşit să-mi strecor mâna dedesubt cât să-mi dau seama că nu era nimic acolo. Am tras primul sertar şi pe podea s-au împrăştiat obiecte de curăţat pantofii: o cârpă, două perii, una moale şi una mai dură, un spray şi patru cutii cu cremă de diferite culori. Tata îşi păstra totul în cea mai mare ordine. Mi-am dat seama cu groază că nu mai ştiam cum fuseseră aşezate lucrurile, aşa că n-am putut decât să sper că reuşesc să le pun înapoi aşa cum fuseseră. Era momentul să mă uit în sertarul de jos. Acolo trebuia să fie. „Măcar de-aş vedea cu ochii mei, aşa mi-ar fi mai uşor să cred”, mi-am zis. Am scrutat conţinutul: un calendar, un carneţel cu adrese, o sticlă de autobronzant şi, sub toate, o carte. Am dat la o parte sticla de autobronzant, zâmbind.

Tatei îi plăcea mult să fie bronzat. Am ridicat cartea: *Anul unui grădinar.* Probabil era a bunicului. Frunzărind-o, din ea a căzut deodată pe podea un plic albastru, venit prin poşta aeriană. Am ezitat o clipă, apoi l-am luat şi am văzut ştampila poştei malaieziene. Am scos scrisoarea şi inima aproape că mi-a stat în loc. Nu era nicio adresă, dar după data de pe plic mi-am dat seama că fusese trimisă de mai bine de un an, înainte de a-l răni pe domnul Oliver. Cel mai probabil, era scrisoarea despre care crezusem că era de la mami.

Dragă Alee,

M-am ocupat de toate. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Cred că suntem chit acum, bătrâne.

Al tău, George

Am citit-o pe nerăsuflate şi abia apoi am dat drumul aerului din piept. Ce însemna asta? Nu scria nimic despre lucrurile de care se ocupase. Foarte ciudat. Era oare vorba despre mami? Sau nu avea nimic de-a face cu ea... N-am mai găsit nimic altceva, nici o altă scrisoare care să-i anunţe dispariţia sau că ne abandonase. Probabil am rămas mai bine de o oră în camera tatei, gândindu-mă şi imaginându-mi ce-i mai rău, până când am simţit că înnebunesc. Mintea mă tot ducea înapoi, la galeria exponatelor din ceară de la muzeul din Malacca. Oare-i făcuse cineva rău mamei? De câte ori mă gândeam la asta, îmi venea să mor. Aproape nici nu i-am auzit vorbind în timp ce se apropiau pe alee.

— Se descurcă bine, nu-i aşa? spunea bunica. O să-i fie la fel de bine şi la şcoala mare, când va veni vremea să meargă.

Inima a început să-mi bată cu putere. Am strecurat scrisoarea în carte, pe care am băgat-o la loc în sertar şi am ieşit repede, în vârful picioarelor. M-am aşezat la mine pe pat, cu braţele încrucişate peste abdomen.

Ceva mai târziu, în bucătărie, luptându-mă din greu să-mi controlez vocea, l-am întrebat pe tata dacă pot să văd certificatul de deces al mamei. Şi-a întors ochii obosiţi spre mine, spunând:

— Nu există unul. *Se presupune* că a murit, Emma.

— Atunci, cum poţi fi sigur? l-am întrebat, simţind o brumă de speranţă.

— Pentru că mi s-a spus.

— Cine?

— De către cine, Emma.

— Da, de către cine?

Tata s-a ridicat să plece.

— George Parrott are toate informaţiile.

M-am ţinut după el ca un câine.

— Scrie-i! Întreabă-l!

— Emma, nu primesc ordine de la tine. George Parrott mi-a spus asta şi gata. Sunt ocupat.

Nu m-am lăsat şi am continuat, ignorându-i iritarea din privire:

— Când ţi-a scris? Arată-mi scrisoarea!

A tras adânc aer în piept; puteam să văd cum în el se ducea o luptă. Apoi a zâmbit, ca şi cum ar fi zis: ce fetiţă prostuţă, ce tam-tam face! Era un zâmbet menit să mă facă să mă simt ca o proastă.

— Deci, Emma, dacă am înţeles eu bine, am impresia că nu crezi ceea ce-ţi spune tatăl tău, aşa e?

Ştiam că-mi sap singură groapa, dar nu m-am putut abţine:

— Nu vreau decât să-i scrii. Ce e greşit în asta?

— Am primit acum o lună scrisoarea de la el. Acum, domnişoară, dacă ştii ce e bine pentru tine, ar fi mai bine să nu mai scoţi o vorbă.

Mi-a întors apoi spatele şi a tras uşa după el.

Oare propriul tată mă minţea? Nu era niciun semn de

vreo scrisoare, nimic de la George Parrott despre presupusa moarte a mamei mele, deşi era posibil ca tata să o fi aruncat, dacă într-adevăr venise vreuna. Dar chiar ar fi făcut asta? Nu eram deloc bucuroasă, ba chiar aveam senzaţia că niciuna dintre întrebările care mă chinuiau nu primise răspuns.

M-am dus sus, m-am aşezat din nou pe pat şi am deschis caietul pe care îl ascundeam sub pernă, ca să nu-l vadă bunica. Uneori, aveam senzaţia că lumea nu e deloc dreaptă, aşa că, atunci când lucrurile nu mergeau deloc bine, scriam poveşti. Îmi plăcea că puteai inventa absolut orice. Îmi doream mai mult decât orice să devin scriitoare când aveam să mă fac mare. Când inventam poveşti în minte, puteam pretinde că sunt oricine îmi doream să fiu.

M-am pierdut într-o poveste despre statui cu ochi gri care prindeau viaţă şi îşi foloseau mâinile din piatră ca să sugrume oameni. Una dintre ele tocmai era să-i vină de hac tatei când l-am auzit întorcându-se. Nu era singur însă, venise şi Veronica, îi auzeam vorbind. Tata spunea că bunica trebuia să fie dusă la un azil şi că autorităţile locale îi ofereau un loc înainte să fie prea târziu. Când Veronica a urcat să mă salute, m-a găsit aproape plângând. A venit lângă mine, m-a îmbrăţişat şi m-a mângâiat. M-am tras înapoi.

— Cum îţi e la internat? m-a întrebat.

— Bine, am suspinat eu.

— Nu promit nimic, dar, dacă te străduieşti, cred că există o şansă ca tatăl tău să te aducă înapoi acasă.

Am privit-o fix.

— Mie mi-a zis că la şcoală i s-a spus că nu sunt pregătită pentru asta.

— Ştiu, dar lucrurile se schimbă... îmi pare foarte rău, Emma. Ştiu că nu o să o pot înlocui vreodată pe mama ta, dar aş face tot ce-mi stă în putinţă, dacă m-ai lăsa.

Nu mă simţeam în stare să spun ceva.

— Ştiu! a exclamat ea deodată. O să vin să te iau de la şcoală să petrecem o zi în Cheltenham. Luăm ceaiul la Oriental Café pe Promenadă, apoi mergem la un film la Gaumont, ce zici?

M-am gândit o clipă la ce-mi spusese. Să însemne oare asta că era de partea mea? Sau poate chiar încerca să ia locul mamei şi doar se prefăcea că nu e aşa?

— De ce ai vrea să faci asta? am întrebat-o.

— Să ştii că n-am uitat cum e să fii tânăr.

Am aruncat o privire spre obrajii ei pudraţi, palizi, spre unghiile vopsite în roz, spre buclele strânse, întrebându-mă dacă era chiar aşa. Cred că-ţi ia secole să-ţi iasă buclele în felul ăsta, mi-am zis, trecându-mi degetele prin părul nesupus. Tot roşu, tot sălbatic.

— Hai să-ţi spun cum facem. O să-ţi arăt vechea mea şcoală, dacă vrei, Colegiul Wellington pentru fete, din cartierul Pittville Circus. O, Doamne, ce ne-am mai distrat ascunzându-ne pe coridoarele pustii! îmi amintesc că erau o mulţime de ferestre înalte care dădeau în stradă, vreo treisprezece... Sau să fi fost paisprezece? Clasele acelea din faţă ne plăceau cel mai mult.

A zâmbit, sărutându-mă pe frunte cu buzele ei reci, apoi mi-a făcut cu ochiul şi a adăugat:

— Şi-apoi o să-ţi arăt unde obişnuiam să-i aşteptăm pe băieţii de gimnaziu.

După ce a ieşit din cameră, m-am dus la fereastră şi am deschis-o larg, apoi mi-am şters urma de ruj de pe frunte. Afară, lumea strălucea în lumina serii – copacii, turla bisericii, chiar şi pajiştea, dar eu mă simţeam ciudat, nesigură. Dacă m-aş fi împrietenit cu Verónica, n-ar fi însemnat oare că o trădam pe mami?

CAPITOLUL 24

Câteva săptămâni mai târziu, întorcându-se de la piscină, Jack îl încurajă pe Maz să alerge înainte, în timp ce el încetini. Cerul era auriu, iar în aer se simţea un miros dulce, făcându-te să uiţi de pătura de muşte de la suprafaţa mlaştinilor puturoase şi de spinii de dimensiunea cârligelor măcelarilor, care nu aşteptau decât să-ţi sfâşie carnea. Lydia simţi o altfel de pace. Îi plăceau felul în care o învăluia căldura după răceala apei din iaz, senzualitatea arzătoare şi atingerile lui Jack în timp ce-şi croiau drum pe cărare.

Jack se opri şi-i prinse faţa în mâini, apoi o sărută pe frunte şi pe buze.

— Copilul, zise ea.

— Nu ne poate vedea. Probabil e deja acasă.

Îl lăsă să o sărute iar, apoi porniră încet, ţinându-se de mână.

Când ajunseră acasă, Maz ţâşni afară, cu ochii aproape ieşiţi din orbite.

— Channa mi-a deschis, zise el şi un şuvoi de vorbe se revărsă apoi de pe buzele lui, în timp ce ţopăia în sus şi în jos.

Jack izbucni în râs.

— Ce-ai păţit, Maz, ţi-au intrat furnici în pantaloni?

Lydia îl cuprinse în braţe, iar băieţelul arătă spre uşa din spate.

— Aşteptaţi aici, zise Jack. Probabil nu e nimic, dar mai bine să fim prevăzători.

Lydia îl trase pe Maz mai aproape. Nu mai scotea o vorbă, în schimb suspina şi îşi ascunsese faţa în fusta ei. O pasăre ţipă într-un copac din apropiere, făcând-o să tresară.

Jack se ivi în prag.

— Mai bine intri să vezi.

Când intră, Lydia îşi duse mâinile la inimă. Peste tot pe podea erau porţelanuri sparte, cărţi şi haine aruncate unele peste altele; o jupă atârna peste un lampadar. Gândul că lucrurile îi fuseseră atinse de mâini necunoscute o înfurie. Ridică un ceainic spart şi îl aruncă în coşul de hârtii. Sunetul vasului spart îi provocă o uşoară satisfacţie.

— Ce căutau? îl întrebă ea.

Jack clătină din cap, îşi îndreptă umerii şi scoase revolverul.

— Jack, spune-mi despre ce e vorba. Nu sunt din sticlă!

Bărbatul îşi frecă maxilarul, apoi spuse:

— Pe mine mă caută. Nu au găsit banii ascunşi sub podea şi, în afară de ei şi de câteva liste cu proprietăţi, nici nu e mare lucru aici. Nu cât să justifice asta.

Jack anunţă poliţia, repară o spărtură din gardul de sârmă şi înlocui încuietoarea uşii din spate, pe unde intraseră spărgătorii. Luau acum cina toţi trei, în tăcere, apoi, după ce grăbi povestea dinainte de culcare şi în ciuda protestelor lui Maz, Lydia îl duse devreme la culcare.

Pe verandă, repelentul contra insectelor pe care îl lăsau să ardă toată noaptea împrăştia un miros slab, antiseptic, amărui, amestecându-se cu cel de cauciuc şi de frunziş putrezit. Privi fluturii uriaşi care zburau în cercuri în jurul singurei făclii pe care o puseseră la ceva distanţă de scaunele lor. Lumina vagă şi zgomotele făcute de păsările de noapte o nelinişteau.

— În două zile, casa va fi împrejmuită de un gard nou din sârmă ghimpată, zise Jack. Cel vechi nu mai ţine. Mi-e teamă că, până atunci, n-o să fim prea în siguranţă, în ciuda paznicilor în plus.

Umerii Lydiei se lăsară. Îi plăcea să bea ceva rece pe verandă, mai ales după un drum la piscină, când pielea o furnica de la soare şi de la apa rece, dar în seara aceea

nimic nu era cum trebuie. Pielea o pişcă, iar pe piept începură să-i apară bine-cunoscutele pete roşii. Jack îşi freca absent braţele, părând îngrijorat.

După o clipă, îşi deschise o bere Tiger rece şi zise:

— Chestia e, Lyd, că nu avem de-a face doar cu spărtura din gard. Am primit asta.

Căută prin buzunare, scoţând o scrisoare, pe care i-o întinse. O citi o dată, apoi încă o dată. Era de la Jim Dobson, şeful lui Jack. O reluă apoi cu voce tare:

Mi s-a spus că adăposteşti o europeană şi un copil băştinaş. E de datoria mea să-ţi reamintesc termenii contractului. Înţeleg circumstanţele, dar te sfătuiesc să faci alte aranjamente, mai ales în ceea ce-l priveşte pe copil. Îţi recomand să iei legătura cu un cuplu scoţian care locuieşte nu departe de Penang. Au o şcoală pentru copiii din zonă care au fost strămutaţi, îi vei putea convinge să-l ia şi pe el.

Inima i se umplu de tristeţe. Jack îşi umflă obrajii şi oftă.

— Jim e un tip de treabă, nu mi-ar fi zis asta dacă nu ar fi avut încredere în cei doi. Dar scrisoarea asta e şi un avertisment. Aş putea să-mi pierd slujba şi, cum n-am strâns încă destui bani, penalităţile vor fi uriaşe. Pe de altă parte, la Penang marea e de vis. Am putea merge să-l vizităm.

Lydia ridică ochii la cerul de culoarea cernelii, amintindu-şi momentul în care stătuse pe o plajă lângă femeia în rochie albastră, cea despre care crezuse în tot acest timp că ar fi putut fi mama ei. Nu avea de gând ca un drum ocazional la mare să fie singurul contact cu Maz.

Îl privi pe Jack în ochi şi zise:

— Deci eu pot să rămân, dar el nu, asta vrei să spui?

Jack îşi drese vocea. Muşchii gâtului i se încordară.

— Ştii regulile – fără soţii sau copii, nu la primul contract.

— Nu poate pleca. Are nevoie de mine.

— Mâine trebuie să mă duc la Jim. Am scrisoarea asta de trei săptămâni deja.

— Ar fi trebuit să spui ceva!

— Eşti atât de ataşată de el... Şi lucrurile începuseră să meargă mai bine. N-am vrut să...

Se întrerupse şi ridică din umeri.

Lydia era obişnuită cu faptul că Jack dormea cu un pistol lângă el, dar în seara aceea i se păru de rău augur. Liniştea acoperise totul, dar putea simţi pericolul în care se aflau. Poliţia îi promisese lui Jack că avea să trimită câţiva paznici în plus, iar ea spera că se instalaseră deja la marginea plantaţiei.

În ciuda somnului neodihnitor, nu simţi când Jack plecă de lângă ea. Când se trezi, era trecut de miezul nopţii, iar el nu mai era în pat. Îşi puse halatul şi porni spre sufragerie, printre lucrurile care zăceau încă aruncate pe podea.

Îl găsi ghemuit pe canapea, cu ochelarii cu ramă aurie pe vârful nasului, pistolul în poală şi cartea pe care o citea lăsată deoparte, la picioare. O privi peste ochelari şi-i zâmbi strâmb.

— Serios, Jack? Poţi să-mi spui ce Dumnezeu se întâmplă? Trăsneşti a whisky.

— Nu putem continua aşa.

Se încruntă, văzându-i ochii. Ardeau.

Jack privi de jur-împrejur prin cameră şi îşi lovi cu putere cu pumnul palma deschisă, spunând:

— Hai să o ştergem de aici! Dă-l încolo de contract!

— Şi unde să ne ducem?

Jack îi zâmbi trist.

— M-am săturat, Lyd. Mi s-a luat de ţânţari, de căldură, de mlaştini, dar mai ales de nenorociţii ăştia de arbori de cauciuc. Hai să scăpăm de toate astea! Putem lua copilul

cu noi. Spunem că-i al nostru.

— Da, sigur!

— De ce nu? Ai spus chiar tu că nu-şi găseşte locul nicăieri, nefiind nici chinez, nici malaez, nici alb.

Lydia îi cercetă figura căzută, mai palidă decât de obicei. Părea deodată resemnat.

Jack ridică pistolul şi şi-l puse la tâmplă.

— Poc! făcu el. Poc, poc, poc!

Lăsă apoi pistolul să-i cadă pe masă.

Ea se duse la el, prinzându-i capul în palme.

— Of, Jack!

Acesta continua să se uite la pistolul căzut.

Lydia îi vorbi pe un ton blând:

— Dar ai spus-o chiar tu, acum lucrurile merg mai bine între noi.

Urmă o lungă tăcere. Dacă Jack trecea printr-o depresie, la el părea un fel de tristeţe mai rezervată.

Într-un final, bărbatul ridică din umeri.

— Vorbeşte băutura din mine. Ştii că aş face orice pentru tine, Lyddy.

Îşi luă arma, o ridică şi pe ea şi o duse în dormitor. Adormi instantaneu, dar ea rămase trează, încolăcindu-se lângă el şi ascultându-i respiraţia.

După ce Jack plecă la instrucţia de dimineaţă, încercă să se adune, tresărind la fiecare trosnitură a casei. În sufragerie, aruncă o privire peste cartea pe care o citea Jack: *Ghid de supravieţuire.* Pe hol, găsi pe podea o carte de reţete englezeşti – tocană de coadă de vită sau budincă la aburi. Se gândi că lui Jack i-ar prinde bine ceva care să-i aducă aminte de casă, să-l înveselească.

Făcu clătite cu scorţişoară şi zahăr, apoi se duse să-l trezească pe Maz. „O să mâncăm pe verandă, uitându-ne la şopârle”, îşi spuse, aruncând o privire prin fereastra de pe hol înainte să deschidă uşa de la camera lui. Afară,

ceaţa groasă încă nu se ridicase.

Intră în camera lui Maz.

Fereastra era larg deschisă, iar patul, gol. Îi stătu inima. Maz nu avea obiceiul să lase fereastra deschisă. Din contră, el trăgea mereu obloanele ca să nu intre căldura în cameră. Le închise ea, apoi porni prin casă, strigându-l. Nici urmă de el.

Ajunse pe verandă şi sunetul unor crengi rupte o făcu să se întoarcă, dar nu văzu nimic. Jungla se făcea simţită de jur-împrejurul casei.

Trecu repede prin culoarul acoperit. În camera ei de zi, Channa stătea cu picioarele încrucişate pe podea, ţinând ochii închişi.

— Maznan e aici? o întrebă Lydia. Nu-l găsesc nicăieri.

Femeia o privi drept în faţă. Ochii ei câprui-închis erau liniştiţi şi concentraţi. Dădu din cap, apoi se ridică.

— Vă ajut să-l căutaţi.

— Crezi că ar putea fi ceva serios? Ştii tu, după incidentul de aseară.

Channa o prinse de braţ.

— Cu siguranţă e pe undeva pe aici. Mă duc să mă uit în spatele casei.

Lydia încuviinţă şi începu să-l strige din nou pe Maz. Îi spusese mereu să nu se ducă prea departe, dar dacă o făcuse? Dacă se rătăcise şi nu mai ştia cum să se întoarcă acasă?

Channa veni din spate.

Lydia se duse repede spre ea.

— L-ai găsit?

Femeia întinse o mână spre ea. Tinându-şi răsuflarea, Lydia văzu mărgelele lui Maz.

— Era pe alee, zise femeia, aproape de spărtura din gard.

— O fi fugit? zise Lydia, uitându-se prin gardul care

înconjura casa.

— Băiatul fericit aici. Nu fugit.

Are dreptate, se gândi Lydia, se simte ca acasă aici. N-ar fi plecat de unul singur.

Channa îi puse o mână pe umăr şi o strânse uşor. Se priviră în ochi. Părea că fiecare ştia ce gândeşte cealaltă, deşi Lydia nu reuşea să o spună cu voce tare. Channa dădu din cap, iar Lydia înghiţi cu greu nodul care i se pusese în gât. Îşi aminti faţa zâmbitoare a lui Maz, ei doi scriind literele alfabetului şi râzând de desenelor lor cu animale.

— Rebelii, zise ea, în cele din urmă.

Channa ridică din umeri, dar Lydia îi surprinse privirea şi ştiu că şi ea credea acelaşi lucru.

— Ce facem? întrebă ea.

— Mergem înăuntru. Aşteptăm, zise Channa.

— Sun la poliţie.

Intrară. Nu avea rost să încerce să-l găsească pe Maz fără cineva care să ştie împrejurimile. Plantaţia se întindea pe kilometri întregi, iar, pentru un novice, totul arăta la fel. Nesfârşit şi la fel.

Sună la poliţia locală şi le explică situaţia cu tot calmul de care era în stare, reuşind să nu plângă, dar, când îi spuse poliţistului numele complet al băiatului, ochii i se umplură de lacrimi. Duse o mână la tâmplă, ameţită, cuprinsă din nou de amintirea momentului în care îşi găsise casa goală. Malacca: fetele ei dispărute. I se puse un nod în gât. Nu iar. Te rog, nu iar. Nu putea să se întâmple acelaşi lucru din nou.

— E fiul dumneavoastră, doamnă? o întrebă poliţistul.

— Nu. Eu doar... am grijă de el, bălmăji ea.

Omul făcu o pauză.

— Aşteptaţi o clipă, doamnă. După un moment de linişte, reveni: E şi el englez, ca dumneavoastră? Maznan

Chang nu e nume englezesc.

— Nu, e jumătate chinez, jumătate malaez.

Bărbatul scoase un sunet printre dinţi, apoi zise:

— O să facem tot ce putem

Lydia lăsă telefonul, apoi mai dădu o tură prin grădină, sperând să-l zărească pe copil. Un fluture i se aşează pe genunchi şi simţi din nou că se sufocă.

Când Jack se întoarse la masa de prânz, Lydia era pe verandă, legănându-se înainte şi înapoi.

— Hei, Lyddy, ce Dumnezeu...?

Se opri din legănat.

— Maz a dispărut.

Bărbatul oftă apăsat.

— Asta e tot ce mai lipsea.

— L-o fi dus şoferul tău în sat?

Jack se prăbuşi în scaunul de lângă ea şi se lăsă pe spate.

— Channa e soţia lui, ar fi ştiut dacă l-ar fi luat Tenuk.

— Dar dacă nu ştie?

— O să aflăm când se întoarce Tenuk.

Lydia se ridică, privindu-l fix:

— Chiar nu-ţi pasă?

— Ba îmi pasă, oftă Jack.

— Ai un fel foarte ciudat de a o arăta, spuse ea, apoi intră, trântind uşa în urma ei.

Se aşează pe marginea căzii, învinovăţindu-se. N-ar fi trebuit să-l aducă pe Maz aici. Chipurile îngrijorate ale fetelor ei i se iviră în minte, limpezi ca lumina zilei, ca şi cum ar fi fost cu ea în cameră. Emma părea supărată, iar Fleur îşi muşca degetele. Dispărură încet, iar şiroaie de lacrimi îi acoperirâ obrajii.

Jack intră în baie şi o luă de mână.

— Îmi pare rău, spuse el.

Începu să tremure.

— O, Doamne, Jack! Nu pot să suport... Ce-or fi făcut cu el?

— O să-l găsim, îţi promit.

O strânse de mână, apoi îi spuse să stea liniştită şi porni în căutarea băiatului, împreună cu doi dintre asistenţii săi.

Lydia îşi şterse lacrimile şi se privi în oglindă.

După-amiaza trecu. Se lăsă seara. Vântul foşnea frunzele şi ridica praful în spirale. Lydia se mişca de colo până colo pe verandă, urmărind cum întunericul acoperea treptat spaţiile dintre copaci. Îşi apăsa tâmplele cu palmele, gândindu-se la mlaştini şi la insectele veninoase de pe lângă ele. Dacă pe Maz chiar îl luaseră rebelii? Dacă-l făcuseră să treacă prin apă şi noroi, scufundându-se până la gât? Se gândi la taberele ascunse în întuneric şi la bandiţii care scoteau sunete de păsări ca semnale şi care foloseau sârmă ca să stranguleze oamenii până la moarte.

O trosnitură o sperie. Îşi imagină feţele lor slabe, hrăniţi fiind doar cu vreun bol de orez rece. Cum ar fi putut Maz să supravieţuiască?

Îşi întinse muşchii încordaţi, spunându-şi că-şi lasă imaginaţia să meargă prea departe. Poate că Maz era cu mama lui acum. Încercă să desluşească totuşi ceva printre copaci, dar întunericul era deplin de acum şi nimic nu mai părea cunoscut. Jungla aştepta, imensă şi neagră, plină de ameninţări. Iar Lydia ştia că, până când luna plină nu umplea cu lumină tunelurile dintre copaci sau până când stelele nu se arătau, întunericul era momentul cel mai propice pentru a strânge pe cineva de gât fără vreun zgomot sau pentru a răpi un copil.

CAPITOLUL 25

Noile sate fuseseră gândite pentru a-i izola pe teroriştii de susţinătorii lor. Deşi ştia asta, Lydia tot era şocată la vederea ţepilor de bambus din şanţul care înconjura trei astfel de sate, a gardului din sârmă ghimpată şi a turnurilor de pază.

Aruncă o privire spre Jack. Arăta bine în cămaşa lui albă, proaspăt spălată. Însă părea şi complet nelalocul lui.

— Poliţia ne va spune dacă au vreo pistă nouă, zise el, dar socotesc că locul ăsta e cea mai bună şansă a noastră. Asta dacă nu a dispărut în junglă.

Odată ce trecură de pază, începură căutarea.

Lydia îşi astupă nasul.

— Miroase îngrozitor!

— De la latrine, zise Jack. Nu au apă curentă.

Locul era mai mare decât se aşteptaseră, zgomotos şi aglomerat. Se întristă o clipă, spunându-i lui Jack:

— E ca şi cum am căuta acul în carul cu fân. Câţi oameni or fi aici?

— Vreo două mii.

— Ce fac aici?

— Vreo câţiva sunt muncitori de-ai mei.

— Şi restul?

Jack ridică din umeri.

— Restul sunt o problemă.

Lydia alungă ţânţarii care i se aşezaseră pe braţe, apoi aruncă o privire spre rândurile de colibe mohorâte, care-ţi dădeau fiori, niciuna mai mare decât o magazie de grădină.

— Arată ca un lagăr de concentrare, zise ea.

Sună un clopoţel. Un anunţ se auzi printr-un difuzor. Străzile erau din ce în ce mai aglomerate, iar zgomotul se făcu şi mai puternic. Oamenii începură să-şi facă loc spre o

platformă aflată la înălţime, la unul dintre capetele unei zone deschise. Era ora şase şi începea să se întunece.

Inima începu să-i bată mai tare.

— Uite! Acolo! îi zise lui Jack.

Un băieţel scund, cu pielea maronie, se vedea în umbra unei colibe.

— Maz? zise ea, făcând câţiva paşi spre el. Tu eşti?

Băiatul ieşi din umbră, zdrenţăros, privind-o cu nişte ochi mari şi negri.

Lydia oftă.

— Bănuiesc că ar fi fost prea uşor, zise ea.

Jack o îmbrâţişâ.

— Dacă e rănit? continuă ea. E vreun doctor pe aici?

Jack clătină din cap.

— Nu ar trebui să mai stăm? Dacă Maz e aici, cel mai probabil se uită şi el.

— Nu şi dacă e prizonier.

— Hai să ne mai uităm puţin prin mulţime şi mai vorbim după aceea. Încearcă să nu pari prea ostentativ.

Lydia se strădui să ignore mirosul puternic de transpiraţie cât se ţinură după mulţimea care se aduna lângă platformă. Jack reuşi să-şi facă loc şi se strecurară în faţă, unde luminile acoperite cu sariuri portocalii şi verzi încercau să recreeze atmosfera junglei. Un gong dădu semnalul de începere.

Din spatele unei cortine improvizate îşi făcură apariţia câţiva dansatori chinezi, în costume tradiţionale, cu coafuri elaborate. Lydia se uită dincolo de ei, cu capul învârtindu-i-se, cercetând mulţimea. O mulţime de copii ar fi putut fi Maz. Începea să zâmbească, crezând că de data asta chiar era el, ca să-şi dea seama de fiecare dată că se înşelase din nou.

Prezentatorul ieşi să spună câteva cuvinte despre reprezentaţie.

— E o piesă de propagandă, zise Jack, menită să le convingă pe fete să nu-i mai idolatrizeze pe rebeli.

Doar că acum Lydiei nu-i stătea capul la asta. Nu voia decât să-l găsească pe Maz.

Piesa începu.

— Zâmbeşte şi încearcă să te porţi normal, îi mai zise Jack.

Lydia nu-l asculta. Sângele îi bubuia în urechi. Văzu pe cineva cunoscut. Nu era Maz, dar, în mulţimea aflată de cealaltă parte a scenei, o zări pe Lili, strivită între doi bărbaţi zdrenţăroşi. Nu mai era îmbrăcată frumos, ba mai mult, nu părea deloc bine. Şocată de faţa trasă a fetei, Lydia îl prinse pe Jack de braţ şi se întoarse spre el.

— Uită-te acolo, e Lili! Arată îngrozitor...

Când se uită înapoi însă, fata dispăruse.

— Nu cred că era ea, zise Jack. Lili ştie cum să-şi poarte de grijă, sunt sigur că e bine. Hai să mergem, Maz nu e aici.

— Unde mergem?

— Căutăm afară, apoi ne întoarcem.

După ce reuşiră să-şi facă drum cu coatele şi să iasă din mulţime, trecură pe lângă un container pătrat din metal, un fel de colibă uriaşă, lâcătuit bine. Zeci de păsărele scurmau prin praf în faţa lui.

— E un siloz cu cereale, zise Jack, surprinzându-i privirea nedumerită. Poliţia controlează aprovizionarea.

Merseră spre capătul taberei, unde-i lovi o duhoare puternică de mlaştină ce venea de dincolo de şanţ. Acolo, aleile dintre colibe erau pline de noroi, atmosfera era încărcată, peste tot erau roiuri de insecte şi nu se vedea niciun copil alergând. Lydia se uită dincolo de gardul din sârmă ghimpată, spre adâncurile verzi, întunecate ale junglei. Tăcerea era mai apăsătoare decât zgomotul de mai devreme. Nu suporta gândul că Maz putea fi acolo.

— Nu avem prea mari speranţe aici, zise Jack.

Lydia clătină din cap, rugându-se să fie totuşi pe-acolo, pe undeva.

Se întoarseră pe unde veniseră şi se opriră să-şi ia o cafea.

— Aşteaptă aici, îi spuse Jack, mă duc să vorbesc cu proprietarul.

Zeci de pliante căzură în praf, în jurul ei. Ridică unul, cercetând figurile foştilor terorişti graşi, dându-se mari în faţa camarazilor lor leşinaţi de foame. Logogramele chinezeşti din partea de sus nu lăsau urmă de îndoială că era un apel la supunere. Se aşeză să-l aştepte pe Jack, uitându-se la o ceată de copii care alergau pe cărarea strâmtă. Să fi fost şi Maz printre ei? Îi strigă numele, dar nu se întoarse niciunul. Apăru însă un bărbat, mirosind puternic a tutun, care întinse o mână spre ea, apropiindu-se prea mult şi căutând cu cealaltă mână prin buzunarele pantalonilor largi. Lydia se dădu înapoi, temându-se că va scoate vreun cuţit, dar bărbatul dădu la iveală o poşetă uzată, din piele.

Căută ceva mărunţiş şi puse zece centi pe masă. Nu se simţea deloc în largul ei. Se lăsa seara, iar felinarele cu parafină din colibe făceau locul mai prietenos, dar încă îi bătea inima cu putere.

Jack veni cu două cafele.

— Mă bucur că te-ai întors! Ai aflat ceva?

— Nu, dar uite-l pe Bert.

Arătă spre un bărbat care supraveghea mulţimea din cealaltă parte a drumului îngust, în timp ce doi soldaţi intrau în fiecare colibă, uneori trăgând pe cineva după ei.

— Caută orice ar putea fi ilegal, ca să nu lase lucrurile să ia amploare. Dacă găsesc ceva, proprietarul va fi închis pentru optsprezece luni.

— Fără niciun proces?

Jack încuviinţă:

— Mă tem că da.

Se duseră la Bert să-l întrebe despre Maz.

Poliţistul clătină din cap.

— Cei de la poliţia locală mi-au spus că a dispărut un copil. Îmi pare rău, dar nu am auzit nimic. O să arunc şi eu o privire, apoi ne vedem la ieşire.

Intrară într-un magazin, la vreo câteva sute de metri mai jos. Înăuntru era întuneric, doar două pete de lumină de la nişte felinare cu kerosen. Jack îi puse câteva întrebări proprietarului, rugându-l apoi să fie atent, în caz că băiatul apare pe undeva.

Pentru încă o jumătate de oră, merseră din magazin în magazin şi se opriră la fiecare chioşc de cafea, întrebând de Maz, apoi, conduşi de Bert, trecură din nou pe lângă duhoarea mlaştinii înapoi la pază; o mulţime destul de mare părea că se îndreaptă în aceeaşi direcţie. Pe Lydia o mânca pielea. Un bebeluş plângea, iar de-a lungul străzii acoperite de gunoaie erau înşiraţi cerşetori.

În tot acest timp, Lydia se uita după Maz.

Îi era dor de ochii lui încrezători, de faţa lui dulce, de felul în care număra şi vâna fluturi. Nu putea suporta gândul că se pierduse undeva în lumea aceea străină. Se rugă din nou să fi fost luat de mama lui, dar nu ca să ajungă lângă rebelii din junglă. Ridică privirea. Chiar şi pe fundalul cerului întunecat, jungla încă ieşea în evidenţă, neagră, cocoşată şi zdrenţuită. Păsări de pradă se învârteau pe deasupra capetelor lor. Îi venea să plângă.

Dinspre un grup care se înghesuia la ieşire se auziră voci ascuţite. O trecu un fior de groază. Jack înţepeni, iar ea se ridică pe vârfuri să vadă ce se întâmpla. Rămase cu gura căscată şi-l prinse de braţ.

Două cadavre zăceau aruncate în noroi, dezbrăcate şi ciuruite de gloanţe. Lydia se zgâi în întuneric la corpurile

sfrijite şi la ochii lipsiţi de viaţă. Fiul cuiva, fratele altcuiva... Auzi pe cineva numărând şi se întoarse. Un şir de femei în vârstă, îmbrăcate în negru, îşi arătau una alteia găurile de gloanţe, clătinând din cap.

— E o metodă de intimidare, zise Bert, cercetând leşurile.

Lydia dădu drumul braţului lui Jack şi făcu un pas în spate, spunând:

— Deci pe de o parte îi distrăm, iar pe de alta îi speriem de-i lăsăm mai mult morţi decât vii?

— E cam mult spus, zise Jack.

— Dar sunt oameni şi ei!

— Da, probabil aceiaşi care au dat foc la adăpost, se amestecă Bert, cu o faţă impasibilă. Încearcă să ne sperie, să ne facă să ne simţim în pericol ca să cedăm.

Neştiind ce să spună, Lydia nu mai ascultă. Mirosul, suspinele, zgomotul erau deja prea mult. O luă ameţeala; îl văzu pe Jack încruntându-se, apoi întinzând o mână să o prindă.

— Nu te lăsa prostită, îi zise el. I s-o fi spunând stare de urgenţă, dar crede-mă pe cuvânt că avem de-a face cu un război. Şi toţi vor să profite la maximum.

— Ce să zic, pe noi nu ne ajută prea mult.

Jack pufni.

— Cerule! Nu, nu cred că ne ajută.

Se aprinseră reflectoarele de la poartă. Un bărbat înalt îi conduse dincolo de şanţ, amintindu-i, datorită capului ras şi posturii drepte, de Adil, bărbatul pe care îl întâlnise în călătoria cu trenul. Pentru o clipă, chiar crezu că el era. Îşi dori să fi fost el, să fi venit să-i ajute cu tot ceea ce ştia despre cum merg lucrurile în ţara asta. Să-i ajute să-l găsească pe Maz. Desigur, nu era el, ba chiar descoperi, când trecu pe lângă el, că-i semăna foarte puţin. Erau pe cont propriu. Deşi Jack făcea tot ce-i stătea în putinţă, nu

aveau să primească niciun ajutor ca să-l găsească pe băieţelul metis, nici de la poliţie, nici de la nimeni altcineva.

CAPITOLUL 26

Dispariţia mamei mele era o rană greu de suportat, pe care, la internat, o ascundeam însă aproape tot timpul. Poate dispăruse, dar nu credeam că era moartă. Noaptea, mă întorceam în Malaya, la ploaia care cădea atât de tare, încât stropii săreau până la un metru când atingeau pavajul, iar şuvoaiele musonului se amestecau cu apa murdară, revărsată. Auzeam vocea mamei şi mă trezeam scăldată în sudoare şi tremurând de durerea pierderii ei, îngrozită de gândul că nu mă iubise niciodată.

Ziua, împreună cu Susan Edwards ne băteam joc de profesori *şi* de colege. Era singurul mod în care puteam supravieţui acolo, îmi povestise că mama ei venise din India, însărcinată, şi născuse într-un aşezământ pentru mame necăsătorite din Birmingham. Asistenţa Socială găsise o familie pentru fetiţă, dar, chiar şi după ce fusese adoptată, Susan nu se putuse adapta la noua familie. Aşa ajunsese la Penridge Hali.

— Cine îţi plăteşte taxa? am întrebat-o odată, când ne târâm obosite prin sat, în ceea ce se numea „drumeţie la ţară”.

— Autorităţile locale. Nu aveau unde altundeva să mă ducă. Rebecca e în aceeaşi situaţie, deşi nu vrea să o recunoască. Am auzit-o pe directoare spunându-i unei profesoare că nu o vrea nimeni.

Pentru ea plăteşte o asociaţie pentru copii cu probleme; a avut de ales între a veni aici sau a merge la un centru de detenţie.

M-a luat prin surprindere. Susan a încuviinţat şi s-a strâmbat, dar ceea ce spusese m-a pus pe gânduri.

— Bunica mi-a spus că tata e falit, am zis, aproape s-a dat de gol că, de fapt, nu el plăteşte pentru mine. Cel puţin, aşa am înţeles de la ea.

— De ce nu-l întrebi?

— Nu-l cunoşti pe tata.

— Am putea afla, a zis ea încet.

— Cum?

Şi-a atins nasul.

— Chiar l-am atacat pe bărbatul ăla. Schimbă asta cu ceva lucrurile?

— Credeam că eşti trimis la un centru de detenţie pentru asta.

— Nu a depus plângere. Sora lui e iubita tatei.

— Poate se ocupă tot autorităţile şi de taxa ta. Sau vreo organizaţie caritabilă, ca în cazul Rebeccăi...

M-am încruntat.

— Dar părinţii ei nu sunt bogaţi?

— Aşa zice ea!

Stăteam sub un castan imens, cel mai bun loc de jucat *conkers*[18] toamna. În faţă se întindeau dealurile spălăcite, acoperite de nori murdari.

— Dacă şcoala vrea să ne trimită în drumeţii, ar trebui să ne ducă în Malaya, am comentat eu, scoţându-mi bărbia în faţă. În junglă!

— Of, mai termină cu Malaya asta! Dar ce-ai zice să ne abatem un pic de la drum şi apoi să ne întoarcem rapid prin pădure?

M-am gândit la noaptea pe care o petrecusem printre copaci.

— Nu ştiu ce să zic.

— Sau o putem lua pe drumul lăturalnic. Hai, Em, nu vrei să ştii cine-ţi plăteşte taxa? Poate fi tatăl tău sau poate fi Consiliul local... O să ne distrăm. Nu mai e nimeni în birou la ora asta. Şi, în plus, mai scăpăm de nenorocita

[18] Joc englez tradiţional în care jucătorii încearcă să-şi spargă reciproc castanele, prin care este trecută o sfoară şi cu care lovesc, pe rând, în castanele celorlalţi (n. Tr.).

asta de burniţă...

Îmi plăcea cum înjura, ochii negri îi străluceau când o făcea. Şi avea dreptate, cel mai greu de îndurat era cerul întunecat, apăsător. În plus, în fiecare miercuri, imediat după prânz, toată lumea trebuia să meargă într-o drumeţie prin împrejurimi, inclusiv profesoarele.

Am escaladat o bucată de gard căzut la pământ, am sărit peste şanţul de la marginea drumului, am traversat pajiştea, cu iarba înaltă şi rece încolăcindu-ni-se peste picioare, şi am ajuns repede pe drumul lăturalnic. Jumătate de oră mai târziu eram lângă şcoală, în singurul loc de unde te puteai căţăra, nevăzut, pentru a pătrunde în clădire.

Înăuntru, ne-am furişat pe coridoarele circulare, ascunzându-ne în nişe şi făcându-ne semne ca agenţii secreţi.

— Stau de pază pe hol, mi-a zis Susan. Tu du-te şi vezi dacă biroul chiar nu e încuiat.

Ne-am oprit cu greu din chicotit în timp ce mă strecuram către biroul directoarei. Am apăsat pe clanţă, am împins uşa şi am dat peste teancuri de fişe care ajungeau până la tavan. I-am făcut semn lui Susan să vină la mine.

A apucat-o deznădejdea.

— Fir-ar, sunt sute! Nici într-un milion de ani n-o s-o găsim pe a ta!

— În cazul ăsta, ai face bine să începi chiar acum, i-am spus eu. Dar ţine minte, trebuie să le punem la loc exact aşa cum le-am găsit.

— Aş prefera să le amestec, a zis ea râzând, apoi a pornit prin cameră, deschizând sertare la întâmplare.

A luat o revistă dintr-un coş imens de ziare.

— Ia te uită! Se pare că citeşte *Woman and Home*[19].

[19] Revistă lunară pentru femei, lansată în 1926 (n. red.).

Mi-a arătat poza unei femei zâmbitoare, cu părul bine aranjat, purtând un şorţ.

I-am smuls revista din mână şi m-am apucat să citesc, cu accent puternic:

— „Orice femeie găseşte fericirea şi împlinirea în bucătărie şi în camera copilului, cele mai satisfăcătoare locuri unde ea se poate afla. Cu opt pagini de modele de tricotat şi o poveste plină de sensibilitate scrisă de Lucilla Smythe-Watkins.”

Susan a scos limba.

Am luat un scaun şi era cât pe ce să calc într-un castron cu mâncare pentru câini. Foarte rar vedeam terrierül. M-am urcat pe scaun ca să văd mai de aproape dosarele de sus, dându-mi seama că nu era nevoie să le mut. Trebuia doar să-mi strâmb gâtul şi să-mi aplec capul de o parte şi de alta, căci pe cotorul fiecăruia era lipită o etichetă cu numele şi anul sosirii, scrise citeţ.

— Nu sunt puse în ordine alfabetică?

— Unele sunt. Mă uit eu în partea de sus, tu ia-le la rând pe cele de jos!

— Dar o să ne ia ani să terminăm! În plus, au şi culori diferite...

O rază de soare intra pe fereastră, desenând umbrele frunzelor pe un ziar uitat deschis pe biroul directoarei. Susan şi-a făcut loc printre şi mai multe reviste, aruncate grămadă pe scaunul de alături.

— Uite, e numărul cu Marilyn Monroe pe copertă!

— Credeam că ne uităm după fişa mea...

— *Starul care străluceşte,* începu ea să citească, *adevărul din spatele visului.*

— Dumnezeule, cred că am găsit-o! am exclamat eu, scoţând un dosar cu numele meu scris cu litere îngroşate atât pe copertă, cât şi pe cotor.

Chiar atunci am auzit vocea directoarei de sub

fereastră. Susan a îngheţat.

— Fugi! i-am zis eu.

Susan mi-a zâmbit recunoscătoare peste umăr, apoi s-a făcut nevăzută. Câteva secunde mai târziu am auzit alţi paşi pe hol, urmaţi de o voce ascuţită:

— Ce cauţi pe holul ăsta, fato?

— Mi-e rău, doamnă, a răspuns Susan suficient de tare cât să o aud.

— Ai primit permisiunea să părăseşti drumeţia?

— Nu, doamnă. O să vomit, doamnă.

— Bine, atunci, du-te la cabinet mai repede. Totuşi, chiar nu-mi dau seama de ce ai luat-o pe aici!

Am cercetat repede încăperea. „Ce mă fac dacă-şi aduce şi câinele? O să înceapă să mârâie imediat la mine”, mi-am spus.

În spatele biroului erau două ferestre cu cercevele care dădeau spre terenul de joacă, acoperite de draperii până la podea, menite să blocheze lumina. Nu aveam de ales, nu mai era nimic altceva, aşa că m-am strecurat îndărătul lor, cu dosarul lipit de piept, sperând că lumina apusului n-o s-o facă pe directoare să vrea să tragă draperiile şi să mă prindă. Mi-am ţinut răsuflarea, temându-mă că va fi în stare să mă descopere acolo cu ochii pe care-i avea cu siguranţă şi la ceafa.

A aprins o veioză, iar lumina aurie a cuprins încăperea. Slavă Domnului, nu-şi adusese şi câinele. S-a aşezat la birou, la niciun metru de mine, a dat ziarul la o parte şi a început să scrie ceva. A ţinut-o aşa mai bine de o oră, deşi nu am îndrăznit nici să mă uit la ceas. Am auzit râsetele şi glumele fetelor pe măsură ce ajungeau în curtea din spate şi o maşină accelerând undeva departe. Le auzeam şi pe profesoare zorindu-le pe fete, morocănoase după atâta drum. În curând aveau să facă prezenţa. Făceam pe mine şi nu-mi mai simţeam deloc picioarele. Directoarea

continua să scrie, aşa că am rămas pe loc, în mirosul înecăcios de cretă al draperiilor, încercând din greu să nu strănut. Când a sunat telefonul, m-am rugat din toate puterile, ţinându-mi respiraţia.

— Alo, doamna Watson aici, Penridge Hali.

O, Doamne, te rog, fă-o să plece!

S-a legănat în scaunul rotativ, scârţâitor, a vorbit vreo câteva minute, apoi s-a ridicat şi a căscat. I-a luat o veşnicie să-şi facă ordine pe birou. Într-un târziu, a stins lumina şi abia atunci a ieşit din încăpere, încuind uşa pe dinafară. O, nu! S-a zis cu mine. O să mă găsească aici mâine-dimineaţă. Nu mă puteam gândi decât că va trebui să-mi fac nevoile în coşul de gunoi. Apoi mi-am dat seama că biroul era la primul etaj, iar dedesubt, în stânga, erau magaziile pentru biciclete. Oare nu cumva cealaltă fereastră era exact deasupra acestora? Era destul de înţepenită, dar am împins cu putere în ea, reuşind să o deschid suficient cât să pot vedea cerul albastru-închis. Am rostit o rugăciune în gând, apoi, cu un oftat de uşurare, am descoperit că dedesubt era chiar capătul magaziei.

CAPITOLUL 27

În primele şase luni de la dispariţia lui Maz, Lydia oscilă între speranţa că fusese luat de mama lui şi disperarea că nu se întâmplase asta. Nici n-ar fi putut spune cu ce variantă se împăca mai greu. Toate telefoanele ei la biroul ofiţerului districtual, la poliţie şi la oricine îi trecu prin cap nu îi aduseră nicio informaţie. Jack îl căuta prin Ipoh şi prin toate satele din jur, dar Maz pur şi simplu dispăruse.

Lydia era la pământ. Cerul sufocant, gri ca oţelul, nu era deloc de ajutor. Era după-amiază, iar pe plantaţie teroriştii provocau tot mai multe neajunsuri. Jack vorbea la telefon cu şeful lui, încercând să-l convingă să o lase să rămână cu el. Îşi trecea degetele prin părul blond, des, răvăşit în toate părţile, încercând să-l mai aşeze. Oftă. Unii dintre poliţiştii malaezi erau corupţi, ceea ce nu-l ajuta deloc, dimpotrivă.

Jack era maleabil, dar Lydia ştia că nu va permite ca prezenţa ei să dăuneze bunei funcţionări a plantaţiei. Pentru un adjunct de director, ca Jack, era nevoie de timp să se pună pe picioare, să se împace cu singurătatea, să înţeleagă greutăţile vieţii pe o plantaţie şi să câştige încrederea celorlalţi, nemaivorbind de cât de grea era din punct de vedere fizic o astfel de muncă. Trebuia să fie puternic şi rezistent, să facă faţă mersului prin desişurile mlăştinoase, croindu-şi drum prin iarba înaltă şi trebuind să-i înfrunte zilnic pe muncitorii ostili. Şi toate astea fără ameninţarea constantă a rebelilor chinezi. Dacă exista un pericol, şi de obicei exista, Jack nu avea altceva de făcut decât să-l ignore.

Când puse telefonul jos, Lydia ridică privirea spre el.

— O să mă anunţe el, spuse Jack.

Lydia se gândi la toate dăţile când îi închisese gura şi se simţi vinovată. Jack avea suflet bun, dar clar nu se

aşteptase la nimic din toate astea când o întâlnise. Se uită din nou la el. Acum că nu se mai aveau decât unul pe altul, Jack vorbea despre viitorul lor împreună cu ochi strălucitori.

— Hai să mergem la culcare, îi zise el, e prea cald oricum pentru altceva.

Acum făceau dragoste cu tandreţe. Când se lăsară înapoi pe perne, el îşi puse un braţ bronzat peste mijlocul ei. Ea îşi trecu palma peste părul deschis la culoare de pe mâna lui, iar brăţara din argint pe care o avea la încheietură scânteie în lumină. Lumina soarelui trecea prin obloane, iar Jack o gâdilă până când îi dădură lacrimile de râs. Un măcăleandru cânta chiar lângă fereastră; îl ascultară o vreme, apoi Jack acoperi oblonul cu un sari portocaliu cu auriu. O lumină rozalie scăldă încăperea.

— Îmi place cum îţi stă cu părul de lungimea asta, îi spuse el, smulgându-i unul dintre numeroasele fire de păr argintii.

— Au!

Jack îi dădu la o parte părul umed de pe faţă, apoi îi luă mâna şi-i sărută palma.

— Îmi place, mai spuse el, apoi ridică firul în lumină.

Părea acum argintiu-rozaliu.

Lydia se încruntă.

— Ce Dumnezeu, nici nu sunt aşa multe!

Se lăsă o tăcere reconfortantă. Jack urmări cu degetul venele albastre de pe încheieturile ei, apoi îi zise:

— Mai povesteşte-mi despre fete.

Îi crescu inima. Nu se mai temea acum de prezenţa lor, ba chiar şi-o dorea, retrăind iar şi iar zilele în care dăduse naştere acelor bebeluşi grăsuţi, Crăciunul şi celelalte ocazii petrecute împreună. Acum că se întâmplase ceea ce era mai rău, trupurile lor lipsite de viaţă erau parte din ea, dar ceea ce făceau zi de zi era în pericol să se piardă. Primele

lor cuvinte, pupilele imense şi obrajii în flăcări când erau bolnave. Strâmbăturile amuzante, râsetele lor. Acum, de teamă că va uita, încerca să le trezească spiritele ca să stea de vorbă cu ele, iar Jack ştia asta şi o lua în braţe în timp ce îi povestea. Îşi lipi spatele de trupul lui; faţa îi era atât de aproape, că-i putea simţi răsuflarea pe ceafă.

— Emma citea întotdeauna aşezată pe burtă, legănându-şi piciorul stâng în aer. Aveam un cufăr mare, din lemn de camfor, în care ţineam rochiile de ocazie şi costumele lor, iar ele se certau mereu care să poarte prima costumul crocodilului din Peter Pan.

Îi era dor de zilele însufleţite de odinioară. De Fleur, întinzându-i mâna şi spunând: „Te iubesc, mami.” îi era dor să o vadă pe Em alergând acoperită de noroi şi de păianjeni. Acum, fetele ei ar fi fost mari, Emma ar fi avut aproape paisprezece ani, iar Fleur, zece. Încercă să-şi imagineze cum ar arăta acum, dar gândul era prea dureros. Se gândi, în schimb, la Jack. Era puternic şi chipeş, iar ea era recunoscătoare că o primise la el. Îi plăceau cum îi venea în ochi părul blond şi felul în care şi-l dădea la o parte cu mâinile lui mari.

O ţinea strâns în braţe, aşa de strâns că avea senzaţia că face parte din ea, apoi se dădu mai în spate, cu ochii umezi, căută sub pat şi reveni, presărând petale de trandafiri peste aşternuturi.

Lydia izbucni în râs.

— Ce mai e şi asta, diavol frumos ce eşti? Vreo nouă tehnică de seducţie?

— Am putea să ne căsătorim, când termin aici.

— Serios?

Despărţirea noastră O clipă, se lăsă tăcerea.

— Dar nu am avea nevoie de certificatul de deces al lui Alee? George zicea că se ocupă el, dar nu a mai dat niciun semn de atunci.

— Ai putea să-i reaminteşti, zise Jack. Dar, ca idee, ce părere ai? Îl sărută cu foc, inima bătându-i tare de bucurie.

— Spun da. Da!

— Atunci, dragă doamnă Responsabil de Plantaţie, am ceva pentru tine.

Un zâmbet larg îi trădă intenţiile, iar după ce suspinele şi gemetele se sfârşiră, Jack se lăsă pe spate, aprinzându-şi o ţigară, cu ochii în tavan.

— Obsedat de sex ce eşti! zise ea, sprijinindu-şi faţa de umărul lui.

Jack îşi încordă muşchii, izbucnind în râs.

— Am o întrebare pentru tine, spuse el.

— Alta?

— Unde ai vrea să locuieşti?

— În Malaya?

— În lume.

Lydia ridică o sprânceană, apoi spuse:

— Nu ştiu, nu m-am gândit la asta. Dar tu?

— În Australia, în Perth, mai precis. Se pot face bani frumoşi acolo. Un prieten înfiinţează o mină de cupru. Are nevoie de un partener.

— Cum e acolo?

— Nu prea ştiu. Dealuri, desigur. Ocean.

— La ocean?

— Da. Ne-am putea lua o barcă. Lydia râse şi se ghemui lângă el.

— Sună minunat, Jack!

O străfulgeră o idee şi simţi că-i renaşte speranţa. Dacă se căsătoreau, ar fi putut să facă un copil. Ar da naştere unei noi vieţi, doar ei, împreună, şi toate rănile aveau să i se vindece. Pierderea fetelor ei era o cicatrice pe care o va purta pentru totdeauna, atât de cumplită, încât multă vreme nici nu putuse să conceapă o viaţă fără ele. Cu toate astea, iată că supravieţuise. Şi poate chiar va veni o

zi în care gândul la ele nu-i va mai stăpâni fiecare clipă.

După-amiaza târziu, când nevoia de somn deveni mai puternică decât orice altceva, îi trezi telefonul. Jack se duse în hol, să răspundă.

— Da, bineînţeles, vin imediat, îl auzi spunând.

Se întoarse zâmbind.

— Era Bert. N-o să-ţi vină să crezi, dar cineva l-a găsit pe Maz.

Lydia suspină şi sări în picioare.

— Serios, Jack?

— Ar fi bine să ne grăbim. Trebuie să plecăm acum, înainte să se dea stingerea. Legătura a fost extrem de proastă, abia dacă am reuşit să înţeleg ce zicea, se pare că e o problemă cu unul dintre muncitori. Dar lasă toate astea, îţi vine să crezi? O să-l revedem pe Maznan, după atâta vreme!

— Ia-l pe Tenuk, să conducă el.

— Păi, nu e el de serviciu azi...

— Chiar şi aşa.

Jack se duse în aripa servitorilor, trecând prin culoarul acoperit, dar reveni aproape imediat, încruntându-se.

— Nu e nimeni acolo.

Lydia ridică o sprânceană.

— Ciudat, dar nu mai contează, vin eu cu tine. Chiar aş vrea să merg.

— O să luăm camioneta, spuse Jack, automobilul nu mai are combustibil.

Lydia începu să se îmbrace, emoţionată că avea să-l reîntâlnească pe băieţel într-un fel pe care Jack nu-l putea înţelege. Cum ar fi putut să cunoască puterea dulce-amăruie pe care o are un copil asupra inimii tale? Felul în care ţi-ai da viaţa într-o clipă pentru el. Cât e de greu, atunci când un copil moare, să mai poţi respira.

Afară se auzea corul obişnuit al broaştelor, pe cer, norii

gheboşi, mărginiţi de lumină, se rostogoleau de pe vârful dealurilor. Aşteptă până când Jack aduse camioneta. Geamurile laterale erau blindate cu foi mari de oţel, cu câteva fante înguste prin care puteai privi afară. Era mai sigură decât automobilul, deşi Jack rareori se aventura să plece fără şoferul lui, Tenuk, sau fără unul sau chiar doi poliţişti speciali. Dacă aceştia nu erau disponibili, apela la poliţia malaeză, mai ales atunci când foloseau camioane mari cu care-i transportau pe muncitori. Jack obişnuia să spună că nu ştie în cine să se încreadă mai puţin, în poliţia malaeză sau în rebelii chinezi. Dar de data asta nu mergeau decât până în satul vecin.

Lydia ducea dorul momentelor în care lua micul dejun pe terasă împreună cu Maz, priveau copacii năpădiţi de umbre şi ascultau păsările, înainte ca soarele arzător să-i trimită înăuntru. Se cuprinse cu braţele. Totul avea să fie bine acum. Era emoţionată. Cineva îl găsise pe Maz. Trebuia doar să-l recupereze şi copilul avea să fie bine, ea şi Jack aveau să se căsătorească *şi* să aibă un copil. Aveau să locuiască împreună cu toţii. Îi trecu deodată prin minte că nici nu ştia dacă Jack îşi dorea copii.

Dădu să urce pe scaunul din faţă.

— Nu, Lyd, du-te în spate. Mai bine să respectăm regulile.

Lydia mormăi ceva, dar, plină de speranţă, se supuse.

— Mă întreb de ce oare Channa nu e acasă, zise ea tare, aplecându-se şi vorbind prin deschizătura dintre foile de oţel. De obicei, se odihneşte înainte să se apuce să pregătească cina.

— Poate a plecat să-şi viziteze rudele. Pleacă uneori cu bicicleta, după prânz. Dar ce veste bună! exclamă Jack.

Din cauza oţelului, care separa parţial partea din faţă a maşinii de cea din spate, era greu să auzi ce spune.

Entuziasmată, abia aşteptând să-l vadă pe Maz, Lydia se

cuprinse cu braţele.

— Sunt atât de fericită! zise ea. Ce-a mai spus Bert?

— Nimic. Se întâmpla ceva, nu am înţeles.

Nu era nici locul, nici momentul, dar nu se putu abţine. N-o auzi din prima, aşa că-l mai întrebă o dată, de data asta strigând:

— Ce-ai zice dacă am avea un copil?

Camioneta se smuci, iar ea îşi ţinu respiraţia. Dacă nu-şi dorea copii? El se gândea la o barcă, la crichet sau rugby. Poate nici nu voia să fie tată. Bărbaţii au aventuri, femeile – copii, aşa merg lucrurile de obicei.

— Fir-ar să fie, Lydia, uite-aşa îi provoci un infarct unui bărbat! Făcu o pauză, apoi continuă: Hai să-l luăm pe Maz mai întâi, apoi mai vedem ce ne aduce viitorul.

— Poate reuşim să-l adoptăm.

O vreme, conduse în tăcere. Lydia, zâmbind la gândul că-l va revedea pe Maz, se simţea plină de energie. O să-i facă un costum de paj. N-o să poarte alb, dar se vor căsători cu siguranţă când Jack îşi va termina contractul, nici nu mai era mult până atunci, apoi o să încerce să facă un copil. Pentru prima dată, viitorul i se părea strălucitor, iar lumea le era deschisă, îi aştepta. O vor lua de la capăt în Perth sau oriunde vor dori. Se lăsă purtată de imaginaţie. Cum avea să fie viaţa lor împreună, alături de Maz şi de copilul lor. Un frăţior sau o surioară pentru el. Grădina lor, cu o peluză imensă, meri şi un leagăn pentru amândoi.

Visarea îi fu întreruptă de o zarvă îngrozitoare. Maşina făcu dreapta şi intră cu partea din faţă într-un şanţ de scurgere.

— Lasă-te jos, Lydia! şuieră Jack, băgându-şi capul prin fanta din oţelul care îi despărţea.

— Ce se întâmplă?

— Nu ştiu.

Îi trimise o sărutare, apoi îi strecură pistolul lui.

Lydia îl luă cu mâini tremurânde.

— Indreaptă-l spre deschizătură şi nu ezita să-l foloseşti. Şi, orice s-ar întâmpla, nu coborî din maşină.

Inima începu să-i bubuie.

— Dar tu?

— Trebuie să văd ce se întâmplă.

— Nu, Jack!

Îl auzi luptându-se cu portiera când coborî din maşină, apoi sunetul ascuţit al unor voci care spuneau ceva în chineză. Încercă să se uite prin deschizătura din oţel de pe latura maşinii, dar Jack, aflat în faţă, nu era în raza ei vizuală. O văzu însă, cu o secundă înainte să se audă focul de armă, pe Lili, ceva mai departe de drum, ascunsă după un arbore de cauciuc. Văzu cum icneşte şi îşi acoperă gura cu palma, cu ochii măriţi de şoc.

O mie de imagini începură să i se învârtă prin minte. Jack în siguranţă, alături de ea. Căsătorit. Fericit. Un copil, al lor. Abia dacă înregistră al doilea foc de armă. Totul deveni nefiresc de liniştit. Cu degetul pe trăgaciul pistolului lui Jack, îngheţă pe loc, deşi inima îi gonea tot mai tare pe măsură ce liniştea acoperea totul. I se făcu rău, îngrozitor de rău, ca şi cum corpul ei voia să dea afară adevărul din spatele acelui foc de armă.

Nu se putea întâmpla una ca asta. Nu lui Jack, nu după ce le pierduse pe fete. Închise ochii, dar tot ce văzu fu expresia de pe faţa lui Lili.

Se îndoi de spate şi începu să tremure. Îşi încleştă pumnii şi şi-i îndesă în orbite, refuzând să creadă, implorându-l pe Dumnezeu ca lumina din ochii lui albaştri şi căldura trupului său să fie încă acolo. Zâmbetul lui jucăuş când voia să facă dragoste, mâinile lui mari. Râsul lui. Auzi bâzâitul ţânţarilor, văzând cu ochii minţii şerpi şi scorpioni. Şocul îi făcuse corpul să înţepenească, dar

trebuia să se mişte. Să iasă. Să-l găsească pe Jack. Să fie cu el.

Se întinse şi încercă uşa din spate. Încuiată.

Desigur, nu se putea deschide decât din afară. Se ridică şi îşi împinse mai întâi capul prin deschizătura îngustă din partea din faţă a camionetei. Când se ridică, văzu sângele lui, foarte mult sânge pe asfalt. Mirosul, dulce şi sărat în acelaşi timp, umplea aerul. Cu palma la gură, deschise portiera, care acum atârna într-un unghi ciudat, apoi se strecură afară şi se căţără pe panta şanţului, reuşind să iasă. Alergă, căzând în genunchi în locul unde zăcea Jack, cu faţa în jos. Ploaia care începuse lua cu ea ultima rămăşiţă de viaţă, vărsând-o în şanţul de la marginea drumului.

Îl întoarse încet, ca să-i vadă faţa. Buzele îi erau albe, ochii – goi. Ochi morţi. Nici cea mai mică privire acuzatoare în ei. Atât de repede, se întâmplase atât de repede. Îşi aminti cât de calde erau buzele lui când o săruta, zâmbetul lui, cum o gâdila. Lacrimile îi acoperiră faţa.

Of, Jack!

Ploaia se opri, lăsând în urmă doar sunetul picăturilor şi căldura care se ridica în aer. În umbrele prelungi, se duse să urineze, ghemuindu-se într-un tufiş, fără să-şi ia o secundă ochii de la el. Nu-i păsa dacă o împuşcau şi pe ea. O merita. Se simţea vinovată. Dacă nu l-ar fi necăjit atâta cu Maz, concentrându-se, în schimb, la munca lui, nu s-ar fi întâmplat niciodată una ca asta. Nici nu băgă de seamă că se lăsa noaptea, dar când întunericul deveni deplin, despărţindu-i de restul lumii, îl întâmpină cu bucurie. Se întinse lângă Jack, pe drum, luându-l în braţe pentru ultima oară, strângându-l şi ţinându-l în siguranţă, în timp ce hainele i se îmbibau cu sângele lui.

Se ivise prima geană de lumină când o găsiră. Erau

patru, doi poliţişti speciali îmbrăcaţi în uniforme kaki, Bert şi încă un poliţist într-un camion blindat. Privi în sus şi văzu nişte păsări argintii care se învârteau pe cerul dimineţii, în spatele lui Bert. Degetele lui îi atinseră mâna, apoi o ridică de pe drum. Bert, cu accentul lui puternic din nord şi cu mersul hotărât. „Cât de nepotriviţi par englezii în jungla malaeză”, îi trecu prin minte.

Bert începu să-i frece mâinile ca să i le mai încălzească.

— Hai, Lyd! spuse el apoi. Nu mai putem face nimic pentru Jack.

Resimţi fizic pierderea lui Jack, ca şi cum o lovitură i-ar fi scos tot aerul din piept. Atingerea lui Bert o făcu să tresară. Gâtul îi ardea de durere. Ţinându-se cu o mână de abdomen, încercă să se adune. Când Bert o conduse la maşină, se întoarse spre el, dar, pentru o clipă, nu putu să-l privească în ochi.

— Veneam spre tine, bălmăji ea.

Bert părea confuz.

Lydia se îndreptă şi se puse în faţa lui, privindu-l furioasă.

— Tu l-ai sunat. I-ai spus că Maz a fost găsit. Trebuie să-ţi aminteşti, tu l-ai sunat. I-ai spus să se ducă în sat.

— Nu.

Îl prinse de bluză şi strigă:

— Trebuie să-ţi aminteşti!

Bert îi dădu cu blândeţe mâinile la o parte, apoi o prinse de umeri.

— Lydia, nu l-am sunat eu pe Jack.

Sunetul împuşcăturii răsună în mintea ei. Sigur se înşela.

— Nu mai putem face nimic, adăugă el. Mi-e teamă că lui Jack i s-a întins o cursă. Îmi pare extrem de rău.

Picioarele îi tremurau atât de tare, încât se temu că se va prăbuşi, dar ceva din ceea ce spusese Bert o făcu să se

hotărască. Clătină încet din cap. Nu avea deloc dreptate, chiar *era* ceva ce putea face. Avea să afle cine îl trădase pe Jack, cine îl sunase, de fapt. Va afla, orice ar fi, cine ştia că va fi pe drum singur, neprotejat de poliţie. Şi va începe prin a o găsi pe Lili.

Se întoarse când cei doi poliţişti porniră spre Jack, neputând suporta să-i vadă luptându-se să-i ridice trupul înţepenit sau dând din cap în faţa pierderii unei alte vieţi.

Funeraliile avură loc a doua zi. Perdeaua de nori se împrăştiase, iar ziua devenise toridă şi senină. Ceremonia fusese scurtă, căci căldura din Malaya nu lăsa loc de mai mult. Un grup restrâns întoarse privirile de la groapă, zâmbindu-şi nesiguri unul altuia. Lydia, ţinând un buchet de crini galbeni, ofiliţi, făcu un semn cu capul către Bert şi celălalt poliţist, apoi către unul sau doi prieteni de-ai lui Jack pe care nu-i cunoştea, către Jim, şeful lui, şi către o chinezoaică frumoasă care presăra petale de trandafir pe pământ. Femeia nu vorbea cu nimeni, doar murmura ceva ca pentru sine, cu ochii lipsiţi de orice expresie.

Se ţinu o slujbă scurtă afară. Iarba, încă umedă de la ploaia recentă, strălucea în lumina soarelui, iar vântul ridica norişori de ţărână din jurul mormântului. Cât de crudă poate fi viaţa, îşi spuse ea, rămânând cu ochii în jos cât timp Jim recită o poezie:

Nu sta la mormântul meu, înlăcrimat.
Nu sunt acolo – nu am pat.
Sunt în ale dimineţii şoapte.
Sunt în bătaia gingaşă
A zborului de pasăre măiastră.
Sunt în a stelelor lucire-n miez de noapte.
Nu sta la mormântul meu, nefericit —
Căci eu nu am murit.[20]

[20] „Nu sta şi plânge la mormântul meu”, poezie scrisă în 1932 de Mary Elizabeth Frye (n. tr.).

Se potrivea. Jack credea în lumea de aici, nu în Dumnezeu sau într-o viaţă de după, în rai sau în iad. „Iadul e locul ăsta blestemat”, ar fi zis el, oftând.

Sicriul fu apoi coborât în mormânt. Alesese unul decorat, pe care îl plătise cu o parte din banii ascunşi de Jack sub podea, deşi el ar fi zis că face risipă. Cu restul avea să trăiască până când aveau să i se termine. Se gândi la ceea ce-i spusese când i-i arătase: în caz că vei avea nevoie. Din adâncul junglei se auzi un sunet puternic, zdrobitor, apoi, pentru o clipă, lumea deveni tăcută, ca şi cum timpul s-ar fi oprit. Simţi o durere surdă în spatele ochilor; presără nişte pământ uscat din grădina plantaţiei peste coşciug, apoi aruncă deasupra crinii. La picioarele ei se zvârcolea un muşuroi de furnici, desprins de mormânt. Fără să se mişte, mirosi pământul şi crinii, şocată de vederea sicriului, apoi gândul la locul unde îi bătuse inima până atunci o făcu să îngheţe. Trase adânc aer în piept şi toate sunetele junglei reveniră: foşnetul şi tropăitul, zumzetul şi bâzâitul.

Bert o conduse cu blândeţe spre locul unde cineva adusese copane de pui cu ardei iute şi curmale; mâncară cu mâna, stând cu picioarele încrucişate direct pe pământ. Când plecă preotul, băură gin direct din sticlă, pe rând, în amintirea lui Jack. Cei care săpaseră mormântul veniră să-l acopere cu pământ, aşa că se retraseră mai la umbră, între copaci, să privească. Undeva în depărtare se auzi un câine lătrând. Scotea un sunet prelung şi trist. Când se lăsă înserarea, cineva făcu rost de un felinar mic, iar Lydia începu să urmărească apoi cu privirea fluturii portocalii ce se învârteau în lumina lui, în timp ce o briză uşoară răcorea aerul.

După o vreme, Bert se întoarse spre ea.

— Ar trebui să plec. Te duce Jim?

— Mă duce acasă la Jack să-mi iau lucrurile. Mâine

pornesc spre sud.

— Ai bani?

Lydia încuviinţă, apoi văzu pe cineva mişcându-se printre copaci. Pentru o clipă, simţi că inima i se umple de o furie oarbă.

— Nu cumva era Lili? zise ea.

— Îmi pare rău, n-am văzut nimic. Că veni vorba, ştii ceva de pistolul de rezervă al lui Jack? Nu ştim ce s-a întâmplat cu el.

— I l-am dat lui Jim.

Chiar când urcau în maşină, Lydia îşi aminti de chinezoaica de mai devreme, care, de altfel, nu li se alăturase la praznicul de la mormânt. Roşie la faţă de la gin, îl întrebă pe Bert dacă ştia cine era.

Acesta îşi ridică palmele spre cer şi dădu din umeri.

— Vreo aventură de-ale lui Jack, mă gândesc. Mai contează?

Lydia clătină din cap. Nimic nu mai conta acum.

Vântul aduse frânturi de sunete, bâzâit de insecte, o maşină accelerând, gemetele junglei. O clipă, lumea străluci în lumina scăzută, prelungă. Se gândi la umbra uriaşă a lui Jack şi la râsul lor, secret cândva. Era atât de mult de atunci, înainte să se întâmple toate astea... îşi aminti spatele lui lat, umerii puternici, cum obişnuia să se lipească de el, atât de îndrăgostiţi că ar fi putut respira unul pentru celălalt. Inima începu să-i bată tare, aproape să-i sară din piept, când se întoarse spre mormânt să privească movila de pământ care îl acoperea de-acum.

— Rămas-bun, dragostea mea! şopti, nemaiputând să-şi stăpânească lacrimile. Iartă-mă!

Nimic original, însă doar de asta fu în stare.

CAPITOLUL 28

Am reuşit să o evit pe pedagoga noastră, iar acum mă zgâiam la dosarul meu. Era gros şi abia dacă îndrăzneam să ridic coperta sepia. Oamenii care îşi bagă nasul unde nu le fierbe oala află lucruri pe care nu ar vrea să le ştie, zicea bunica. Oricum, cel mai probabil taxa îmi era plătită de primărie, deci nu avea să fie o surpriză să aflu asta, dar o altă idee mi-a încolţit chiar atunci în minte: nu cumva la mijloc era Veronica? Uşa s-a dat de perete.

Susan a ţâşnit înăuntru, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Cum ai reuşit să scapi?

— Am sărit pe fereastră.

— I-auzi! a exclamat ea, dându-mi un cot în coaste. Nu l-ai deschis încă, nu?

Am clătinat din cap.

Susan a rânjit.

— Dă-mi-l mie.

A deschis dosarul, a cercetat prima pagină, a frunzărit alte câteva, apoi s-a oprit. Zâmbetul i-a dispărut de pe faţă. Şi-a acoperit gura cu mâna.

— Ce e?

Mi-a dat dosarul înapoi fără să scoată o vorbă.

Prima pagină cuprindea numele, adresa şi datele părinţilor. Următoarea mi-a atras atenţia. Am aruncat o privire spre Susan, apoi am continuat să dau pagină după pagină. Informaţii de la profesori. Copii ale scrisorilor trimise către tatăl meu, în care îmi era descris progresul la şcoală, atrăgând atenţia asupra câtorva incidente, minore însă. Majoritatea spuneau că, deşi atitudinea mea mai avea nevoie de îmbunătăţiri, în general mă descurcam bine şi puteam merge acasă, pentru că aici se făcuse tot ce era de competenţa lor. Recomandarea lor era să revin acasă.

— Dar tata mi-a zis că de la şcoală i s-a spus că încă nu sunt pregătită!

Susan şi-a umflat nările.

— Câtă răutate!

Am mai dat o pagină şi am descoperit o scrisoare de la tatăl meu, în care spunea că mama dispăruse, dar cerea ca mie să nu mi se spună nimic despre asta, că va decide el când va veni momentul potrivit. Dar, pentru mai multă stabilitate, îşi dorea să rămân la şcoală.

Am înghiţit în sec.

— Oare dacă nu aflam, avea să-mi spună vreodată?

Susan m-a bătut uşor pe spate, pentru încurajare.

— Tata vrea să-i facă loc Veronicăi, de-asta mă ţine aici.

Uram gândul ăsta. M-am ridicat şi mi-am lipit obrajii de peretele dormitorului, ca să mă răcoresc.

— Şi pe bunica vrea să o ducă la un azil.

Gândul că bunica va trebui să plece din casa unde locuise atâta amar de vreme era prea trist. Plus că nici nu era într-o stare chiar atât de rea. Mi-a venit în minte faţa radioasă a Veronicăi. Poate ea era în spatele tuturor acestor lucruri, ea îi dădea tatei bani să-mi plătească şcoala, împingându-l în acelaşi timp să scape şi de bunica.

— Tata vrea să scape de noi.

— Ce?

Vorbisem prea încet, aproape doar pentru mine, uitând complet de Susan.

— Tata le vrea doar pe Veronica şi pe Fleur, aşa că încearcă să scape de toţi ceilalţi.

— Chiar crezi asta?

— Nu ştiu ce să cred.

— Ai găsit vreo factură?

— Încă nu.

Eram confuză. Dacă bunica avea dreptate, tata nu-şi putea permite taxa şcolară. Dar, şi dacă se ocupa primăria

sau altă autoritate locală, ar fi trebuit să o facă doar cât era necesar, nu?

Susan părea de-a dreptul curioasă.

— Hai, Em, să vedem ce mai e aici!

Mi-a luat dosarul şi a răsfoit repede câteva pagini, apoi a rămas cu ochii ţintă la ultimele.

— Ce e?

Mi-a înapoiat dosarul, apoi a spus cu voce şovăitoare:

— Em, sunt toate de la acelaşi avocat.

Am frunzărit repede toate scrisorile capsate pe facturi. Cuvânt cu cuvânt, toate spuneau acelaşi lucru:

Veţi găsi aici cecul care acoperă taxa şcolară pentru domnişoara

Emma Cartwright, din partea clientului nostru.

Toate erau trimise de un anume domn N. Johnson, de la Johnson, Price&Co., din Kidderminster.

— Nu înţeleg. Cine e clientul?

— Nu scrie.

— Dacă i-aş scrie avocatului?

— N-o să-ţi spună nimic. Dacă numele nu apare pe facturi, e confidenţial.

Ne-am aşezat pe pat şi am stat aşa câteva clipe, în tăcere, înainte ca uşile dormitorului să se deschidă şi restul fetelor să înceapă să intre. Susan s-a aşezat în faţa mea, crăcănată.

— Hei, ce-aţi păţit, fetelor? a întrebat una dintre colege. Celelalte au început să facă glume, dar apoi Rebecca a zis cu o uşoară nervozitate:

— Draci alunecoşi ce sunteţi, cum aţi ajuns aici aşa de repede? Puneţi voi ceva la cale, nu-i aşa?

Am simţit cum îmi iau foc obrajii, dar mă bucuram în sinea mea că reuşisem să ascund dosarul sub cuvertură şi speram că nu mă văzuse nimeni.

CAPITOLUL 29

În gară, aerul mirosea a metal şi a transpiraţie, iar zgomotul făcut de oameni, de trenuri şi de negustori era copleşitor. În ciuda tuturor piedicilor, Lydia era hotărâtă; cu ceva greutate, reuşi să găsească o cabină telefonică. Formă numărul lui Cicely, trase adânc aer în piept când prietena ei răspunse, încercând să-şi stăpânească vocea. Pentru o clipă, vocea liniştită, nonşalantă a prietenei ei o tulbură, dar îşi apăsă receptorul pe obraz, mai trase o dată aer în piept şi reuşi să o scoată la capăt.

— Nu am unde să mă duc, spuse.

Auzi respiraţia prietenei ei iuţindu-se.

— Deci e adevărat, spuse aceasta. Unde eşti?

— Aici, în gară.

— Rămâi acolo.

Lydia îşi şterse broboanele de transpiraţie de pe frunte, recunoscătoare că Jack, parcă presimţind ceva, îi arătase teancurile de bani pe care le ascunsese sub podea. Tot avea nevoie de o slujbă, dar cu ajutorul lor reuşea să se ţină pe linia de plutire vreo două luni. Şi izbutise să ajungă întreagă în sud. De data asta, călătoria fusese lipsită de ambuscade, deraieri sau diversiuni, ba chiar lucrurile fuseseră incredibil de normale. Atât de normale încât aproape că simţise nevoia să se ciupească pentru a-şi reaminti că Jack şi fetele nu mai erau, iar ea nu se întorcea acasă, la Alee.

Când ajunse Cicely, proaspătă şi bine îmbrăcată, Lydia sorbea un ceai de lămâie cu gheaţă. Cicely îi atinse obrajii cu buzele reci, spunându-i:

— Îmi povesteşti pe drum.

Cicely deschise uşa casei şi privi în jur. Era o veche casă de negustori, situată într-o zonă foarte prosperă a oraşului.

— Bun, nici urmă de Ralph. Bărbaţii nu înţeleg nimic.

Draga mea, arăţi îngrozitor. Îţi pregătesc baia, apoi ceva de mâncare.

— Mereu m-am gândit că bărbaţii sunt cei care *chiar* înţeleg tot, zise Lydia.

Cicely izbucni în râs, apoi o ameninţă în glumă cu degetul.

— Mai ai o grămadă de învăţat, fetiţo!

Traversară holul în tăcere.

Cicely se întinse spre ea şi o luă de mână.

— Draga mea, zise ea încet, ştii cât de rău îmi pare pentru Emma şi Fleur. Iar acum şi Jack... îngrozitor, nu am cuvinte... Dar măcar a murit aşa cum a şi trăit.

Lydiei i se întoarse stomacul pe dos.

— Cineva l-a atras într-o capcană, de aceea era pe drum atunci.

Cicely o privi lung.

— Ai idee cine ar fi putut face asta?

Lydiei îi veni în minte faţa lui Lili, dar, în schimb, ridică din umeri.

— În plus, a mai dispărut şi un băieţel de care aveam grijă. Trebuie să mă asigur că nu a păţit nimic.

Se sprijini de perete, apoi continuă:

— Harriet Parrott ar putea fi persoana cea mai potrivită cu care să încep, ştii tu, George cunoaşte o mulţime de lume. Vrei să mă ajuţi?

— O sun şi-i spun că te duci la ea mâine la douăsprezece fix. Rămâi la mine cât timp e nevoie, bine?

Un zâmbet larg îi luminã faţa, iar Cicely adăugă:

— Până la urmă, pentru asta sunt prietenii, nu-i aşa?

Lydia o urmă până la apartamentul pentru oaspeţi, incredibil de frumos, aflat la primul etaj.

— E potrivit pentru dumneavoastră, doamnă? întrebă Cicely. Nu trebuie să cobori, o să trimit eu mâncarea sus.

După ce Cicely ieşi, Lydia îşi lăsă jos geanta şi se uită pe

geam, la îndepărtata Strâmtoare Malacca. Ploaia îi estompa vederea, amestecând culorile până când totul deveni albastru-deschis şi liliachiu. Simţi cum i se relaxează umerii; nici nu-şi dăduse seama cât de încordată stătuse. Camera ei dădea spre curte şi spre grădina în care se vedeau un heleşteu pe care pluteau nuferi uriaşi şi o fântână arteziană. Se învârti prin apartamentul de oaspeţi. Decorat în roz-pal şi auriu, era la polul opus faţă de casa lui Jack. Avea aici un dormitor, o baie şi propriul salon. Nici că era un moment mai potrivit pentru un astfel de adăpost.

Învăţase ca, ori de câte ori gândul la uciderea lui Jack ameninţa să o cuprindă, să-şi pună o mână pe inimă şi să inspire adânc. Reuşea astfel să se calmeze, iar panica şi bubuiturile inimii se linişteau treptat. Apoi, ca să nu-şi reprime de tot sentimentele şi, deşi de obicei începea să plângă, se gândea la clipele frumoase petrecute împreună şi la dragostea pe care o împărtăşiseră. Doar astfel putea să reziste în faţa amintirii cadavrului lui Jack întins pe asfalt. Doar gândul era de-ajuns să o distrugă.

Fu trezită de cerul imens, alb de soare, fără nici cel mai mic semn de ploaie, exact genul de zi care îi plăcea cel mai mult.

În baie, oglinda strălucitoare, bine luminată, o făcu să dea înapoi. Crini pictaţi se încolăceau în colţurile băii şi palmieri subţiri se întindeau spre lateral. Tapet indian, îşi zise. Umerii i se lăsară când se văzu în întregime, slabă, cu ochii încercănaţi şi cu pielea pătată. Amintindu-şi cum îi renăscuse speranţa, chiar înainte ca Jack să fie ucis – rochia frumoasă, rujul roşu cu care se dăduse –, tresări, îşi aruncă la gunoi sticluţa atât de preţuită de parfum *Shalimar.* Mirosul era acum prea dureros. Îşi dădu cu apă rece pe faţă, apoi îşi trecu degetele prin părul umed. Pe hol se auzi zgomotul unor paşi repezi pe tocuri înalte şi

Cicely îşi făcu apariţia, aducând cu ea un val de *Chanel No* 5 şi o tavă din argint cu inserţii de abanos.

Lydia dădu buzna goală-puşcă, cu mâinile întinse în lături.

— Uită-te la mine! Priveşte doar! zise ea.

— Oribil, ştiu, râse Cicely. Avem multe pe listă. Ţi-am făcut nişte programări între timp: coafor la opt, apoi mergem la cumpărături. Dar, mai întâi de toate, avem nevoie de un plan.

Se aşeză apoi pe o canapea deschisă la culoare de lângă fereastră şi-i făcu semn să vină lângă ea.

— Mă gândeam la Jack.

Cicely se încruntă.

— Ştiu, draga mea, mare ghinion, spuse ea, apoi arătă spre cealaltă parte a camerei, adăugând: Ai acolo o rochie pe care poţi să o foloseşti.

Lydia rămase tăcută cât şi-o puse. Mătase, desigur.

— M-a cerut în căsătorie, ştii? zise într-un târziu şi simţi că se îneacă brusc cu lacrimile ce erau gata să izbucnească.

Calmă şi relaxată, într-un costum bleu şi etalând un colier cu smaralde, Cicely dădu din cap şi spuse:

— Draga mea, trebuie să-l uiţi acum pe Jack.

Lydia oftă, simţind cum i se adună transpiraţia pe frunte, la baza părului.

— Uşor de zis, greu de făcut.

— Cea mai bună cale de a o face este să te gândeşti la altceva, să-ţi faci planuri. În caz contrar, disperarea o să te distrugă.

Rămaseră tăcute.

— Care e secretul tău? o întrebă Lydia, schimbând subiectul. Clima de aici nu pare să te facă deloc să suferi.

— Apa, zise Cicely. Fac duş foarte des, adăugă ea râzând.

— Cu apă sau nu, eu una nu cred că o să mă obişnuiesc vreodată cu aceste călduri.

Îi veni în minte lacul. Cât de bine se distrase cu Jack şi cu Maz. Răcoarea minunată a apei în zilele toride, o cale atât de bună de a face faţă căldurii. Brusc, îi veni în minte însă omul din tren. Adil. Îşi aminti călătoria pe care o făcuseră împreună, cu atât de mult timp în urmă. Sângele îi năvăli în obraji. Se întâmplase cu mult înainte ca totul să se schimbe atât de dramatic. Înainte de Emma şi Fleur. Înainte de Jack.

— La ce te gândeşti? o întrebă Cicely.

Nu prea ştia de ce, dar Lydia se feri să-i dezvăluie gândurile cele mai intime prietenei ei.

— A, nimic deosebit, zise ea. Îmi aduceam aminte tot felul de lucruri. Am mai întâlnit pe cineva care reuşea să rămână calm în orice situaţie. Ca tine.

— Cine? Credeam că sunt singura regină a gheţii din Malaya!

— E bărbat, se numeşte Adil. L-am întâlnit când am plecat spre nord. La început, n-am prea ştiut ce să cred despre el.

O umbră trecu pe faţa lui Cicely.

— Ah, deci un rege, înţeleg?

— I-a salvat viaţa unei femei, în tren. Mi-a rămas în minte.

Cicely îşi mângâie colierul.

— Pare un tip de treabă. Băştinaş, desigur, ce altceva poate să fie cu numele ăsta?

Lidia încuviinţă.

— Femeia voia să sară din tren, iar el a reuşit să o tragă înapoi. Şi cu mine a fost bun, fără vreun motiv anume, pur şi simplu.

— Ce făcea în nord?

— Voia să vadă ceva, aşa zicea...

— Îţi place ăsta? o întrerupse Cicely, atingându-şi colierul. Nu-i aşa că e superb? Mi l-a dat Ralph aseară. Se simte vinovat.

— Te înşală?

Cicely ridică din umeri.

— În mod constant. Cu chinezoaice.

Lydia se gândi la legătura lui Jack cu Lili.

— S-a întâmplat de mai multe ori, adică?

— Mă faci mincinoasă, draga mea?

Lydia clătină din cap, apoi o întrebă:

— Cum poţi suporta?

— Nu mai fi atât de serioasă, iubito! Se întâmplă tot timpul... iar eu dau înapoi exact ceea ce primesc, ce pot să zic.

Lydia îşi aminti că Alee îi spusese ceva despre aventurile lui Cicely, cu o privire dispreţuitoare.

— Măcar Ralph umblă cu fete, nu ca alţii, aflaţi în funcţii înalte. Ţine-o pentru tine, dar să ştii că îmi pare tare rău pentru Harriet.

Lydia rămase cu gura căscată.

— Ei, hai, Lyddy, în ţara asta, totul e de vânzare. Mai ales acum, când suntem pe picior de plecare.

— Sfârşitul unei epoci?

— Mai degrabă al unui imperiu, draga mea, zise Cicely, dându-şi ochii peste cap şi râzând.

Lydia îi cercetă pometii bine definiţi, buzele rujate, părul blond, lucios. Chiar nimic nu o afecta pe femeia asta?

— Le avea şi el pe ale lui, dar măcar Alee nu a fost ca Ralph sau ca George, zise ea.

— Alee nu a fost nici el un sfânt, îi răspunse Cicely, scuturându-şi o scamă de pe fustă şi privind-o amuzată pe Lydia.

Lydia rămase din nou cu gura căscată.

— Vrei să zici că şi-a încercat şi el norocul?

Cicely încuviinţă.

— Cu tine?

Cicely pufni:

— Cu cine altcineva?

Lydiei îi veni să râdă, dar, zdruncinată de spusele prietenei sale, se ridică, deschise ferestrele franţuzeşti şi ieşi pe balconul cu balustrade din metal. Tot zgomotul străzii urcă până la ea: claxoane de bicicletă, sunetul traficului şi nenumăratele voci ale trecătorilor, vorbind în chineză, malaeză şi indiană.

— Eşti o romantică incurabilă, Lydia Cartwright. Ce urmează acum? Asta e marea întrebare. Ai vreo poză cu băiatul?

Lydia clătină din cap.

— Bine, închide geamurile şi vino aici. Nu avem noi un plan? O sun chiar acum pe Harriet. Şi ţine minte, scumpo, dacă ai nevoie de bani, trebuie doar să ceri.

Lydia încuviinţă.

— Mulţumesc. Va trebui să-mi iau o slujbă la un moment dat, dar acum am destul cât să mă descurc.

Observă că Cicely o privea atent.

— Să ştii că nu am... cu Alee.

Orice i-ar fi spus, Lydia nu se putu opri să nu se întrebe dacă vinovăţia o împinsese să-i ofere bani şi se simţi destul de tulburată că nu bănuise niciodată nimic.

CAPITOLUL 30

Dincolo de zidurile gri ale azilului, un vânt tăios de ianuarie îmi pişcă obrajii. Cum aveam aproape paisprezece ani, tata considerase că sunt suficient de mare ca să iau autobuzul şi să o vizitez singură pe bunica. Noaptea trecută avusesem un vis în care eram cu Fleur, pe vremea când eram încă mici şi ne jucam de-a v-aţi ascunselea în parc, în Malacca. Am zâmbit când mi-am adus aminte de zilele în care-i spuneam Viermilica. Mami mergea mândră, prefăcându-se că nu ştie unde suntem şi strigându-ne numele cu subînţeles. „Unde-or fi fetele astea? Sunt sigură că erau aici acum un minut”, spunea, apoi ne îmbrăţişam, chiuind de încântare.

M-am uitat pe o fereastră mare, al cărei cadru se scorojea. Speram că nu era vreun fel de avertizare. Înăuntru era exact aşa cum mă aşteptasem: scaune uzate aşezate prin colţuri, ca nişte insule mici, singuratice.

Am fost condusă într-o încăpere care dădea spre grădina din spate, cu ferestrele acoperite de draperii dintr-un material subţire, înflorat. M-am aşezat şi am rămas nemişcată pe un scaun din lemn cu spătar înalt. Ce groaznic să fii nevoit să trăieşti înconjurat de mirosul de învechit al bătrânilor, să-ţi vezi viaţa măsurându-şi ultimele clipe, fără să poţi mânca altceva decât budincă de griş.

Când o însoţitoare tânără, cu obrajii roşii, o conduse înăuntru pe bunica, am clipit ca să-mi alung lacrimile. Bunica nu fusese niciodată masivă, dar era dureros să văd cât de fragilă devenise. Cu umerii lăsaţi şi privirea în jos, părea să nu aibă prea multă stabilitate pe picioare. Avea o tunsoare pătrăţoasă, cu un breton ciudat, care nu-i venea deloc bine.

Când a ridicat privirea, ochii albaştri i s-au luminat.

— O, Emma, rățuşcă! Eşti ca o rază de soare pentru mine! a exclamat ea, ducându-şi degetele tremurânde la gât, în locul unde i se zbătea o venă.

Am îmbrăţişat-o cu grijă şi am condus-o la o canapea maronie. Însoţitoarea s-a retras, spunându-ne că revine cu biscuiţi şi ceai. Când bunica s-a sprijinit mai bine pe pernă, m-a cuprins neliniştea, pierzându-mi uşor speranţa că m-ar putea ajuta.

— Din cauza şoldului sunt aşa, draga mea. Nu mă mai ţin prea bine pe picioare. Dar să lăsăm asta, spune-mi cât stai acasă de data aceasta.

Măcar îşi amintea că nu mai locuiam acasă.

— Nu prea mult, bunico, se apropie de-acum sfârşitul vacanţei de Crăciun. Tata te-a mai vizitat?

— Mi-e teamă că nu-mi mai amintesc. Cred totuşi că a venit cu femeia aceea...

— Veronica?

— Da, ea. Săraca femeie! Ştii, ea chiar îşi dorea o familie. Au venit împreună cu fratele ei. Neplăcut om...

Mi-am muşcat buzele, cu ochii în podea. Amintirea a ceea ce făcusem încă îmi era vie în minte.

— Nu te teme, draga mea, nu te învinovăţesc că i-ai înfipt cuţitul în gât. Dacă aş avea ocazia, aş face la fel.

— Bunico! Eşti ceva... Şi oricum, să ştii că a fost o săgeată, nu un cuţit.

Ne-a pufnit râsul şi atmosfera a redevenit relaxată.

Nemaiavând ocazia să vorbesc cu Veronica, nu mai ştiam nimic despre domnul Oliver. Am suspinat, nevenindu-mi să cred ce uşurată mă simţeam.

Bunica a oftat zgomotos când ne-a fost adus ceaiul. Pentru mine era prea fierbinte, dar ea l-a sorbit aşa. Îi plăcea ceaiul fierbinte, la fel ca tatei. Am privit-o în timp ce mânca un biscuit. Se umplu de firimituri pe piept şi pe fustă, dar altfel părea neschimbată şi nici cu memoria nu

mi se părea că stă prea rău.

— Mereu aduc biscuiţi digestivi, deşi mie îmi plac cei cu cremă, a mormăit ea, apoi s-a oprit brusc, ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte ceva. Răţuşcă, trebuie să-ţi spun ceva.

M-am uitat lung la ea.

— Da, a întărit ea. Ceva.

M-am gândit imediat la mami. Oare era legat de ceea ce i se întâmplase? Bunica s-a încruntat şi a dat din cap. În orice caz, eram aproape sigură că nu ştia ce era cu mami. Nimeni nu ştia.

— Mda, nu-mi mai amintesc despre ce era vorba.

— Nu-i nimic, bunico, dacă e ceva important, o să-ţi aminteşti tu.

— Exact asta obişnuia să spună şi draga de maică-ta. Mi-e teamă însă că nu mă mai pot baza pe faptul că-mi voi aduce aminte, cel puţin, nu atunci când am nevoie...

Bunica şi-a lăsat o mână brăzdată de vene peste a mea şi m-a privit atent, apoi m-a întrebat:

— Cum e acolo, draga mea? Spune-mi sincer, cum e la şcoală?

Am ridicat din umeri, încercând să par indiferentă, şi i-am răspuns pe un ton cam prea vioi:

— E bine, bunico. Ştii, voiam să te întreb ceva despre tata. Ştii cumva cine îmi plăteşte taxa?

— Of, răţuşcă...

S-a uitat la mine cu buzele tremurânde, dar, chiar când credeam că-mi va spune ce avea de spus, s-a întors spre geam, cu o privire goală, şi a zis:

— Cam întunecat azi, dar în curând totul va prinde viaţă.

I-am surprins o lacrimă alunecându-i pe obraz.

— Mi-e dor de bunicul tău, a şoptit. Mă gândesc în fiecare zi la el, morocănosul...

Am mângâiat-o pe mână.

— Nu era morocănos, bunico. Poate doar cu tata.

— Dintotdeauna s-au împuns ei doi, răţuşcă. Ce-i drept, nu a ajutat prea mult nici faptul că nevrednicul m-a părăsit când tatăl tău nu era decât un copil.

— Serios? Nu am ştiut asta! Deci de-asta a devenit tata aşa?

A strâns din buze.

— De-acum nu mai contează.

— L-ai iertat?

— Desigur. Aşa faci când iubeşti.

— Dar tata era morocănos şi înainte?

— Când, răţuşcă?

— În tinereţe. Când era pilot.

— Pilot? O, nu, draga mea, nu a fost niciodată pilot.

— În timpul războiului, bunico. Mi-a povestit mami.

S-a încruntat.

— Tatăl tău nu a fost pilot, Emma, ci controlor de trafic. Iar eu am fost foarte mândră de el.

Am rămas mută. Afară sufla vântul, făcând crengile pomilor din grădină să se încovoaie. Umerii bunicii s-au lăsat, iar tristeţea de pe faţa ei obosită m-a îndurerat profund. Nu-mi dădeam seama dacă avea dreptate sau dacă memoria îi juca din nou feste. Biata bunica. Era ca o frunză veştedă, încă atârnată de creangă, dar gata să se desprindă în orice clipă.

— Despre ce voiai să vorbim?

— Despre taxa mea, am mai făcut eu o încercare.

O rază de soare a traversat încăperea. Din felul în care mă privea am înţeles că devenise circumspectă.

— Uite! a zis, privind cruciş când raza îi atinse faţa. Se înseninează. Dar ar trebui să te închei la haină, e destul de frig.

A clătinat din cap. Eram sigură că înţelesese ce o întrebasem, dar nu era corect să insist.

CAPITOLUL 31

Nefiind obişnuită să poarte tocuri aşa de înalte, Lydia se clătină urcând treptele casei în stil colonial a lui Harriet Parrott. Dar azi nici pantofii prea strâmţi nu îi puteau şterge zâmbetul de pe faţă. Îşi netezi fusta roşie, nouă, din bumbac satinat. Cicely i-o alesese. Cu o formă conică, îi venea minunat, mulându-i-se pe picioare şi pe şolduri în timp ce urca. O asortase cu o bluză albă şi îşi schimbase şi coafura. Nu se mai simţise atât de bine de luni întregi. Aruncă o privire înapoi, spre strada zgomotoasă, apoi trase adânc aer în piept.

În biroul mic, pereţii proaspăt vopsiţi în verde-albăstrui îţi dădeau senzaţia de răcoare, deşi nu pe de-a-ntregul, căci umiditatea persista sub ventilatorul cu trei palete. Ce păcat, se gândi. Prospeţimea dimineţii dispăruse, îşi dădu seama uitându-se pe fereastră spre grădina căreia soarele îi furase culorile şi profunzimea.

Cât o aşteptă pe Harriet, două pisici siameze tropăiră pe podeaua lăcuită, din stejar, frecându-i-se de picioare. Harriet va şti pe cine să abordeze, cu cine să vorbească. Se aplecă să mângâie pisicile, dar se ridică imediat, surprinsă să audă vocea lui George pe hol. În scurt timp, acesta se ivi în uşă, trosnindu-şi încheieturile.

— Harriet a ieşit, zise el, aşa că va trebui să te mulţumeşti cu mine. Ceva de băut?

Lydia clătină din cap, apoi se aşeză pe marginea unui scaun îngust din lemn de tec, lăsându-şi geanta pe podea, lângă ea.

— Credeam că mă aşteaptă, zise ea.

— Te pot ajuta cu ceva? o întrebă el, în timp ce-şi pregătea ceva de băut.

Lydia rămase tăcută o clipă.

— Să fiu sinceră, sunt aici pentru că vreau să aflu de ce

a fost ucis Jack.

Când se aplecă spre ea, văzu că părul său grizonant începuse să se răărească. Agita în mâna cărnoasă un pahar cu whisky şi sifon.

— Dar, draga mea, doar ştii că rebelii comunişti au făcut-o, deci nu putem vorbi despre un motiv, zise el, privind-o compătimitor.

— Cineva a pus asta la cale.

— Nu cred că putem fi siguri. Uite, înţeleg, e normal să vrei să ştii, dar oamenii ăştia azi sunt, mâine nu mai sunt. Iar acum, că Malaya e pe cale să-şi declare independenţa, cine ştie în ce haos se va transforma totul? Sincer, nu pot decât să mă bucur că ies la pensie, adăugă el, apoi se duse din nou la bar. Sigur nu vrei şi tu?

Lydia îşi făcu vânt cu palma şi nu mai zise nimic, conştientă de cât de tare îi bătea inima. Îi era jenă să o spună cu voce tare, dar continuă:

— George, să ştii că mai e ceva. Cred că o chinezoaică frumoasă cu care a fost încurcat Jack ne-ar putea oferi o pistă.

— Chinezoaică, zici? Mi se pare mie sau vorbeşte gelozia, monstrul cu ochi verzi?

— Exact ce spuneam!

— Nu, draga mea, despre tine vorbeam.

George zâmbi, apoi deschise larg geamul, deşi nici cea mai mică adiere nu mişca aerul. Undeva în casă sună un telefon, însă nu răspunse nimeni. Simţi cum i se strânge transpiraţia la baza gâtului şi se aplecă să-şi ia o batistă din geantă. Când se îndreptă, descoperi că George o privea insistent.

Nu era un bărbat atractiv, cu urechile lui mari, nasul borcănat şi ochii înguşti, înghiţiţi de sprâncenele ca nişte tufişuri şi de obrajii roşii. Într-un final, George îşi drese vocea şi zise:

— Întotdeauna mi s-a părut că aduci cu un fluture. Nu m-am gândit că ai putea fi geloasă.

Urmă o tăcere penibilă, întreruptă doar de bâzâitul unui ţânţar. Lydia îşi şterse fruntea cu mâna, ignorându-i comentariul, nedându-şi seama dacă voia doar să o împungă sau era pur şi simplu insensibil.

— Numele ei e Lili. Chiar cred că ea l-a trădat pe Jack.

— O să pun o întrebare, cât mai pot.

— Speram să poţi face mai mult de atât.

O studie de sus până jos, apoi scoase un sforăit aprobator.

— Arăţi bine, poate cam slăbănoagă, dar eşti suficient de tânără să o poţi lua de la capăt. De ce n-o laşi baltă?

Lydia clătină din cap.

— Cum poţi spune aşa ceva? Mi-am pierdut soţul, copiii, acum şi pe Jack.

— Nu ar trebui să te simţi insultată, ci flatată, îi zise el zâmbind, cu o sprânceană ridicată sugestiv.

Lydia strânse din dinţi. O fi fost el greu de suportat, dar avea nevoie de ajutorul lui. O ţinu pe-a ei:

— Ştiu că am mai discutat despre asta, dar crezi că ai putea găsi o listă cu cei ucişi în incendiu? Lui Jack i-ai zis că nu se poate, dar mă întrebam dacă...

George îşi îndreptă umerii, apoi zise, privind-o cu ochii mijiţi:

— După atât timp?! Nici când s-a întâmplat nu ştia nimeni cu exactitate cine a fost acolo în noapte aceea. Dar ştiu sigur că Alee şi fetele, precum şi întregul lui departament, erau în adăpost. Orice altceva e doar presupunere.

— Eşti sigur?

— Sper că nu insinuezi că te mint.

Lydia încercă să-şi ascundă iritarea.

— Chiar deloc, voiam doar să te rog să dai un telefon.

George ridică din umeri.

— Dacă insişti... Dar mi-e teamă că e în zadar. Aici mor oameni tot timpul, într-un fel sau altul.

— Mi-ai spus la un moment dat că ai început formalităţile pentru obţinerea certificatelor de deces.

— Draga mea, oare am uitat să-ţi zic? Persoana care se ocupa de asta a intrat în concediu de maternitate, lăsând totul baltă. Tare mi-e teamă că va trebui să o luăm de la capăt. Aflu chiar acum.

Cât se duse în biroul lui să dea un telefon, Lydia întoarse lucrurile pe toate părţile. Dată fiind poziţia pe care o avea, oare nu cumva ştia mai multe decât spunea?

George se întoarse şi îşi aprinse o ţigară pe care o luă dintr-o tabacheră din argint şi fildeş. Îl privi cu speranţă.

— Îmi pare rău, dar nu există nicio listă. Se pare totuşi că vor fi reluate formalităţile de obţinere a certificatelor de deces. Eu te sfătuiesc totuşi să laşi trecutul în urmă, adăugă el precaut, pe un ton care nu lăsa să se înţeleagă nimic.

Lydia oftă, apoi spuse:

— Bine, în cazul ăsta, dă-mi cuvântul tău că nu mai există nimic ce aş putea să fac ca să aflu cine l-a ucis pe Jack.

George se aşeză lângă ea, cu picioarele crăcănate, frecându-şi un genunchi cu mâna. Mirosea a whisky şi a transpiraţie. Stătea prea aproape. Îi puse o mână transpirată pe coapsă şi zise:

— Eşti o femeie foarte atrăgătoare, Lydia.

Avu senzaţia că nu mai poate să respire. Afară, burase uşor, iar acum ieşise soarele, dar nu era suficient de puternic ca să alunge umiditatea din încăpere.

— N-are sens să ne batem capul în căldura asta, draga mea. Cum ţi-am zis, o să mă interesez şi o să aflăm curând dacă există vreo pistă.

Lydia miji ochii.

— Mai e ceva.

— Da?

— A dispărut şi un băieţel care fusese lăsat în grija mea.

Când porni spre bar, văzu cum i se prelingea transpiraţia pe ceafa groasă şi roşie.

— În cazul acesta, ar trebui să aflăm ceva, o să căutăm la persoanele dispărute. Cum îl cheamă?

— Maznan Chang.

— E european?

— Nu, rasă mixtă – malaez, chinez şi încă ceva.

George trânti uşa dulăpiorului.

— Dacă aşa stau lucrurile, nu am cum să te ajut. Noi nu înregistrăm decât cazuri de europeni dispăruţi.

Lydia se ridică de pe scaun. Căldura o sufoca. Pielea i se înroşise şi începuse să o mănânce.

— Îmi pare bine că te-am revăzut, draga mea, zise George, dar sfatul meu e să-ţi vezi de treabă. În Malaya se petrec multe schimbări. Vezi-ţi de viaţa ta, n-are niciun rost să tot scormoneşti trecutul.

Îl urmări desfăcându-şi gulerul de la cămaşă; în sprâncene i se iviră broboane de transpiraţie. Şi le şterse cu o batistă mototolită, plimbându-se încet prin încăpere.

— Afurisita asta de căldură, zise el, apoi, cu mâinile la spate, se întoarse spre ea.

Un muşchi i se zbătea pe obraz.

Se gândi că aventurile lui George, deşi nu dădea prea mare crezare zvonurilor, ar fi putut totuşi să-i fie utile. Se îndreptă de spate. Oare putea să folosească tot ce aflase de la Cicely ca să-i forţeze mâna?

— Am auzit că ţi-a plăcut mult în Singapore, Alee mereu zicea că-ţi aduci aminte cu plăcere de oraş. De ce nu te întorci acolo? Ai putea să-ţi găseşti ceva în administraţie, sunt multe companii care se extind. Aş putea să-ţi pun o

vorbă bună. La cum arăţi, sunt sigur că nu-ţi va fi deloc greu. Poate în industria tutunului, ce zici?

Se lăsă tăcerea. Instinctul îi spunea Lydiei că-i ascunde ceva, deşi nu-şi putea da seama ce anume. Se hotărî brusc şi făcu un pas spre el.

— George, ştiu multe despre tine. Lucruri pe care sunt sigură că nu ai vrea să le afle nimeni.

Ochii bărbatului deveniră două linii.

— Eşti nedreaptă. Sincer, eu, unul, nu mi-aş pierde timpul cu asta. Şi nici nu m-aş pune cu unul ca mine. În plus, nu e sănătos să trăieşti în trecut. Mă gândesc că, la starea în care eşti, ţi-ar prinde foarte bine o vacanţă. Ce zici de Kuala Terengganu? Palmieri, nisipuri albe, briză... Pot să mă ocup imediat.

Lydia clătină din cap, minunându-se de modul în care îi fusese respinsă ameninţarea.

— Nu? în cazul ăsta, am terminat discuţia. Ca de obicei, a fost o plăcere, mai zise el, apoi chemă servitorul.

Uşa se închise cu zgomot în spatele ei. Clipi des, orbită de lumină, apoi se îndepărtă repede, păşind furioasă pe tocurile înalte, înainte de a face colţul, se opri să-şi tragă răsuflarea, uitându-se în jur. Căzu pe gânduri. Poate George chiar avea dreptate, poate trebuia să-şi vadă pur şi simplu de viaţă. Pe Jack nu-l mai aducea oricum nimic înapoi, iar dacă George nu voia să o ajute să-i găsească pe Maz şi pe Lili, cine ar fi putut să o facă? Auzi uşa închizându-se din nou şi aruncă o privire peste umăr, apoi se întoarse. Un bărbat înalt, osos stătea pe trotuar, cu spatele spre soarele puternic al amiezii. Nu-i putea desluşi faţa, dar picioarele lungi, postura, capul ras îi aduseră instantaneu aminte de Adil.

Se întoarse nesigură, simţind că roşeşte. Oare să se ducă la el, să-l salute? Sau să-i facă semn cu mâna, să vadă dacă vine spre ea? Şi-ar fi dorit mult să-l revadă, dar

era încă zguduită după discuţia cu George. Se hotărî însă repede – în momentul acela, chiar avea nevoie de un prieten. Când se răsuci însă, omul nu mai era acolo. Poate nici nu fusese el de la bun început, ar fi fost a doua oară când îl confunda cu altcineva, atunci când plecaseră din satul unde îl căutaseră pe Maz şi acum.

CAPITOLUL 32

Discuţia cu bunica mă întristase profund. Deşi era o zi frumoasă, afară era rece. Era deja aprilie, iar prima persoană pe care am întâlnit-o, după sfârşitul de săptămână petrecut acasă, a fost măicuţa Ruth. Părea că rătăceşte la întâmplare pe hol, dar, după ce a aruncat rapid o privire peste umăr, m-a luat de mână şi m-a scos afară.

— Am nişte informaţii, a zis ea, strâmbându-se în lumina puternică. S-a uitat la pământul crăpat de ger, apoi a adăugat: Dar trebuie să-mi promiţi că nu spui nimănui că ai aflat de la mine.

Am încuviinţat, luată prin surprindere.

Măicuţa Ruth s-a înroşit la faţă.

— După masa de prânz, mă găseşti în grădină, după rododendroni, lângă pădure.

M-am înveselit brusc. Măicuţa Ruth era extrem de sinceră, aşa că toată treaba asta nu-i stătea deloc în fire. În acelaşi timp însă, era exact genul de situaţie care mie îmi plăcea la nebunie.

Imediat după prânz, am găsit locul despre care îmi vorbise şi am aşteptat-o, întrebându-mă ce era cu atâta mister. Vreo două fete au trecut în fugă, fără să mă observe. Era o ascunzătoare foarte bună. Rododendronii mă fereau de băgăcioşi, ba chiar am reuşit să o evit şi pe Susan, ceea ce m-a făcut să mă simt prost.

A apărut şi măicuţa Ruth cu un coş imens şi am intrat în pădure. Nu mai fusesem acolo din noaptea pe care o petrecusem singură, ascunsă între crengi. Astăzi, locul părea complet nevinovat, umbros, deşi soarele reuşea să pătrundă prin frunzişul proaspăt, aruncând pete de lumină pe pământ.

— Ce e cu atâta mister? Pentru ce este coşul?

— O să-ţi explic imediat. Coşul e doar de faţadă, să pară că am treabă.

I-am zâmbit.

— Cum ţi-a fost acasă? m-a întrebat ea, privind peste umăr.

Întorcea capul în toate părţile, ca o acadea.

— Bine.

A încuviinţat.

— Emma, ce mai ştii de mama ta? Lydia, aşa e?

Am făcut o faţă lungă.

— Ce întrebare ciudată!

— Vreau să zic, ce ştii despre naşterea ei.

Mi-am înfipt tălpile în stratul de frunze uscate.

— Nu prea multe, doar că s-a născut la o mănăstire şi că a fost crescută de maici.

— Nu ţi-a povestit nimic despre mama ei?

— Nu, cred că a pomenit ceva despre una dintre măicuţe, dar atât.

— Numele acesteia era cumva Patricia?

M-am gândit o clipă.

— E foarte posibil.

Păstrând distanţa, a aruncat din nou o privire spre şcoală, apoi a continuat:

— Uite, Emma, în vacanţa de Paşti am cunoscut pe cineva care o ştie pe măicuţa Patricia. Se numeşte Brenda, a fost la aceeaşi mănăstire cu Patricia timp de cinci ani. E vorba despre mănăstirea Saint Joseph. Din nefericire, Patricia a murit.

— De unde ştiţi că e vorba despre aceeaşi femeie?

— Mi-a spus că aceasta, înainte să moară, i-a povestit despre o fetiţă pe nume Lydia. Se pare că a fost de faţă când copila s-a născut.

Măicuţa Ruth a înclinat capul şi m-a privit încurajator. Am auzit în minte vocea mamei, ca şi cum mi-ar fi vorbit

doar mie. Copleşită de dorul ei, m-a luat cu frig, în ciuda soarelui.

M-am cutremurat.

— Dar despre cine e vorba? Cine e femeia care a născut acolo? Mai trăieşte?

— Brenda nu a putut afla decât prenumele, dar, din câte mi-a spus, nu cred că a murit.

— Deci?

Mi-a zâmbit iar şi mi-a strâns mâna.

— Măicuţa Patricia i-a dat Brendei un portret, o miniatură a tinerei care a născut. M-am gândit că tu ar trebui să o ai, deşi cel mai corect ar fi să i-o dau directoarei spre a i-o înmâna tatălui tău.

M-am uitat spre un pâlc de zambile albastre care prinseseră viaţă printre copaci, sub lumina soarelui.

Ruth şi-a umbrit ochii cu palma şi mi-a zis:

— Hai să ne aşezăm pe bancă.

A căutat prin cutele veşmântului şi a scos la iveală un portret mic.

— Măicuţa Patricia l-a păstrat în toţi aceşti ani. Uite, în colţul din dreapta se văd nişte iniţiale.

Părul femeii era foarte deschis la culoare, aproape rozaliu, dar inima mi-a sărit din piept când mi-am dat seama că mă uitam drept în ochii mamei mele. Aceeaşi nuanţă de căprui-deschis, stropit cu picuri albaştri şi verzi, aceleaşi sprâncene arcuite, una vizibil mai sus faţă de cealaltă, aceeaşi faţă ovală şi aceeaşi gură mare. Poate părea ciudat, dar imaginea m-a făcut să simt imediat mirosul mamei. Îi simţeam mireasma părului şi a pielii. Am revăzut-o stând în vechea noastră grădină, într-un nor de fluturi cât păsările care zburătăceau de colo până colo, şi mi-a venit în nas mirosul tutunului din pipa pe care o fuma tatăl meu, în timp ce citea *The Straits Times.*

— Mama Lydiei a implorat-o pe măicuţa Patricia să aibă

grijă de portret şi să i-l dea acesteia doar când avea să împlinească optsprezece ani. Din păcate, mama ta a fugit de la mănăstire la vârsta de şaptesprezece ani, iar măicuţa Patricia nu a mai văzut-o de atunci.

Am pufnit, iritată.

— Dar e ridicol! Nu putea încerca totuşi să o găsească în vreun fel?

Sora Ruth a clătinat din cap.

— A vrut să o facă, dar maica stareţă i-a spus să lase lucrurile aşa.

— Cu siguranţă ar fi trebuit să o caute, aşa ar fi fost corect. Sau măcar să încerce...

— Probabil că s-a gândit că aşa era mai bine în acel moment. M-am uitat în altă parte. Zambilele erau acum umbrite şi, în ciuda începutului promiţător al zilei, o linie de nori gri cucerea treptat cerul. Am clătinat din cap şi am împuns cu piciorul noroiul mâlos din jurul băncii, desenând zigzaguri cu tocul.

— Care e data naşterii?

— Şase august 1924. Mi s-a tăiat respiraţia.

— Pe şase august e ziua mamei mele! Tot 1924! Măicuţa Ruth m-a mângâiat pe obraz.

— Cum o cheamă? Ruth a zâmbit.

— Asta e cea mai bună parte. Se pare că se numea Emma, dar, din păcate, nu ştim şi numele de familie.

Oare era cu putinţă să fi fost vorba despre mama mamei mele? Femeia pe care nu o cunoscuse niciodată? Am căzut pe gânduri. O măicuţă pe nume Patricia, o fată care a fost numită Lydia, aceeaşi dată a naşterii... nemaivorbind că pe mama acesteia o chema Emma.

Mami îmi spunea mereu că m-a numit după mama ei. Eram aproape sigură că aveam în mână un portret al bunicii mele. O bunică despre care, cel puţin până acum, nu ştiusem absolut nimic.

Deşi toată lumea spunea că mami era moartă, eu nu crezusem asta niciodată. Îmi doream atât de mult să-i pot arăta portretul femeii care speram să fie mama ei! Nu voiam să intru înapoi în şcoală, să fiu nevoită să-mi fac temele. Voiam ca în tot acest timp să nu mă gândesc decât la imaginea asta. Dar suna clopoţelul, aşa că nu aveam încotro.

— Mulţumesc, soră Ruth, am spus şi am sărutat-o pe obraz, apoi am traversat în fugă pajiştea şi am intrat în şcoală.

În dormitor, înainte să mă întorc în clasă, m-am uitat din nou la portret. Femeia chiar semăna mult cu mami. M-am rugat ca mama să fie încă în viaţă şi în timpul ăsta am simţit gustul florilor dulci de hibiscus, am auzit rândunicile de noapte şi bâzâitul albinelor uriaşe. Chiar şi sâsâitul şerpilor în iarba înaltă din spatele casei noastre.

Toată lumea spunea că Malaya e o ţară periculoasă; cu toate astea, eu nu de pericole îmi aduceam aminte.

Îmi aminteam cât de frumos era apusul, când cerul strălucea ca şi când ar fi fost din aur, iar jungla aştepta în tăcere în spatele dealurilor întunecate. Acolo eram când avusesem accidentul, iar mama îşi pierduse unul din cerceii în formă de şopârlă cu ochi de smarald. Îmi aminteam pentru că se întâmplase pe când ne întorceam acasă de la o nuntă. Era în ziua de după ce se certaseră, iar atmosfera era îngrozitoare.

După aceea, am venit în Anglia.

M-am gândit la ziua care aproape se încheia. De la agonia tristeţii, dintr-odată inima mi se umpluse din nou de speranţă. Dacă aveam noroc şi femeia aceea era încă în viaţă, era posibil să-mi găsesc bunica. Cine şi-ar fi imaginat vreodată aşa ceva? Am aruncat o ultimă privire asupra portretului şi iniţialelor din colţul din dreapta: C.L.R, scrise cu vopsea neagră. Primul lucru pe care îl aveam de

făcut era să aflu cine îl pictase.

CAPITOLUL 33

La piaţă, Lydia auzi paşi grei în urma ei. Încă nu se familiarizase cu străduţele înguste din Malacca, deşi se străduia să o facă. Azi era rândul periferiei cartierului chinezesc, unde spera să găsească vreo informaţie despre locul unde s-ar putea afla Lili. Părul i se încreţise de la umiditate, trebui să se oprească lângă o casă de amanet să-l mai aranjeze, folosindu-se de geamul acesteia ca de o oglindă. În timp ce-şi aranja părul, zări reflexia înceţoşată a unei feţe printre colierele ieftine şi perlele din vitrină. Îşi netezi fusta.

— Lydia!

Se răsuci pe călcâie. El era, în haine europene – o pereche de pantaloni închişi la culoare, o cămaşă bej cu mâneci scurte. La gât îi sclipea un lănţişor din aur. Veni spre ea fără să se grăbească. Era bronzat şi avea, ca întotdeauna, capul ras proaspăt. Îi întinse o mână.

Lydia îl privi o clipă, apoi îi zâmbi nesigură.

— Adil, mă urmăreşti cumva?

— Vino cu mine! îţi promit că merită.

Se încruntă. Soarele, la zenit de-acum, o lovea parcă şi simţi cum roşeaţa îi cuprinde deja gâtul. Îl lăsă să o conducă pe o alee strâmtă, unde zgomotul traficului era mai domol. Bărbatul se opri în faţa unei mici cafenele, cu o siglă albastră cu auriu deasupra intrării.

Înăuntru, se cocoţară pe scaunele inconfortabile din capătul cel mai îndepărtat al barului aburit, păstrând distanţa faţă de jucătorii de *Mah-Jong* adunaţi în cealaltă parte a acestuia. Adil îi zâmbi. Lydia îl privi curioasă, apoi luă exemplarul din *The Straits Times* pe care cineva îl lăsase pe bar.

— Eşti surprinsă că George nu a vrut să te ajute? o întrebă el.

Lydia îi studie fruntea netedă şi cele două cute adânci care-i coborau pe lângă nas până la gura cu buze pline.

— Poftim?

Adil îşi lăsă capul într-o parte, o privi drept în ochi şi luă o sorbitură de cafea aromată din ceaşca gravată, din alamă, apoi îi spuse încet:

— Cred că amândoi ştim foarte bine la ce mă refer.

Îi evită privirea, apoi îl întrebă:

— De unde îl ştii pe George?

Adil ridică din umeri.

— Bine, ca să răspund la întrebarea ta, să ştii că nu m-a ajutat şi nu, nu a fost o surpriză prea mare pentru mine. Tu ce ai de spus?

O privi atent. Razele soarelui pătrundeau prin fereastra îngustă, aruncând o pată de lumină pe bar. Lydia îşi masă tâmplele cu degetele ca să mai reducă tensiunea, conştientă că-i fusese remarcat decolteul prea adânc. Pielea începu să i se acopere de bine-cunoscutele pete roşii. N-avea să se obişnuiască vreodată cu umiditatea.

Se lăsă un moment de tăcere.

Adil îşi frecă bărbia, zâmbindu-i empatic.

— Îmi pare rău pentru prietenul tău. Ştiu că orice cuvânt e de prisos...

Lydia lăsă să-i scape un oftat.

— O să fie mai bine cu timpul, adăugă el.

Inima îi bătu mai repede când în minte îi veniră Emma şi Fleur. Încercă să nu se enerveze.

— Dar, desigur, tu ştii mai bine decât mine asta. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să fii protocolar... Oricum, de unde ştii despre Jack şi despre fete?

Adil ridică din umeri.

— Lucrurile astea se află repede.

Nu voia să se gândească la Jack în momentul acela, dar

la radio începu o melodie a lui Pat Boone[21], preferata lui. Imediat îi veni în minte chipul lui în clipa în care îl cunoscuse. Se scutură de această amintire.

— Uite care-i treaba, zise Adil, nu e loc de negocieri. Ai încredere în mine?

Lydia îşi şterse umezeala de pe frunte, apoi bău ce-i mai rămăsese din cafea. Ar fi vrut să-l roage să o ajute, dar putea avea oare încredere în el? Nu era prea sigură, deşi fusese bun cu ea şi înainte. Se simţea înfierbântată şi transpirată. Zgomotul făcut de un camion care îşi golea încărcătura o făcu să tresară şi scăpă din mână ceaşca rubinie.

— Dumnezeule, îmi pare aşa de rău!

După ce barmanul strânse cioburile, Adil o privi serios şi o întrebă:

— De ce te-ai dus la George?

— Nu că ar fi treaba ta, dar să ştii că m-am dus să-l întreb nişte lucruri, numai că nu am primit niciun răspuns. Mai mult, a insinuat că am probleme cu nervii şi-ar fi bine să-mi iau o vacanţă.

— Poate avea dreptate, zise Adil zâmbind. Apoi continuă, pe acelaşi ton amuzat: Poate o ieşire cu barca în amonte, cu păsările zburând deasupra şi mangrove de jur-împrejur ţi-ar fi de folos. Sunt multe de văzut, într-adevăr. Spre exemplu, ştiai că rădăcinile mangrovelor cresc parţial deasupra solului?

Lydia comentă, privindu-l printre pleoapele strânse:

— Nu pomeneşti nimic de ţânţari sau de căldura îngrozitoare.

— Aşa e, râse el. Şi mai trebuie să fii atentă la şarpele-

[21] Parrick Charles Eugene Boone (n. 1934) este un interpret american, compozitor, actor, scriitor, personalitate de televiziune, vorbitor motivaţional şi purtător de cuvânt. A fost un interpret de succes în Statele Unite în anii 1950 şi începutul anilor 1960 (n. tr.).

coral albastru, fiindcă este foarte veninos.

— Bun, mulţumesc pentru predică, dar acum e rândul *tău* să-mi spui ce căutai la George. Mi s-a părut că erai afară când am plecat.

— Lucrez pentru el... câteodată. În cea mai mare parte a timpului, eu...

Lydia îl întrerupse:

— Lucrezi pentru George! Cum Dumnezeu aş putea avea încredere în tine, în cazul ăsta?

— Păi, mai bine zis, am lucrat.

Fu luată prin surprindere. Îl privi cu ochii mari de uimire şi spuse:

— Minţi.

Adil clătină din cap.

— Îmi pare rău că asta crezi. O să-ţi povestesc totul, dar hai să plecăm de aici.

Se ridicară şi rămaseră faţă în faţă. Lydia ameţi, dar el îşi dădu seama la timp şi o prinse, privind-o cu bunătate. De ce nu-şi amintise de bunătatea lui? Uitase doar pentru că nu era alb?

Adil îşi trecu mâna pe sub cotul ei şi o conduse pe aleea îngustă.

— Ce-ai zice dacă am merge în parc, să stăm la aer curat?

În drum, trecură pe lângă lumea plină de viaţă a magazinelor chinezeşti. O conduse cu precizie printre sforile cu peşti uscaţi care atârnau de-a lungul unei alei. Când ajunseră în parc, mulţimea se mai împuţinase. Porniră pe o cărare printre copacii cu frunziş des, pe trunchiurile cărora se căţărau şobolani negri, dispărând printre crengi. Se opriră într-un loc liniştit, cu vedere la un mic iaz, înconjurat de tufe de hibiscus roz, iar ea se aşeză pe banca pe care i-o arătă Adil. Pantofii noi începuseră să o roadă.

— Simbolizează pace, zise ea, arătând spre hibiscus. Pace şi curaj.

Soarele nu mai strălucea cu atâta putere şi, din spatele norilor care se apropiau, ploaia se lăsă peste oraş. Un păun mergea ţanţoş printre macii sălbatici, o feerie de pene albăstrui cu verde şi auriu. Ultima rază de soare cădea exact pe coada lui.

— Zâmbeşti, îi spuse el. Dar nu pari fericită.

Îi era cald. Transpirase. Îşi aruncă pantofii cât colo şi îşi dezmorţi gleznele. Între ei se aşternu tăcerea.

Se întoarse apoi spre el şi-i spuse:

— Tot nu mi-ai zis cum ai putea să mă ajuţi.

— L-am auzit din întâmplare vorbind despre băiat. Despre Maznan.

— Deci George era la curent? Ştiam eu! Nemernicul! îmi pare rău, dar chiar nu-l plac deloc, adăugă, apoi se aşeză mai bine pe bancă, masându-şi tâmplele. Dar de ce m-o fi minţit?

Adil se încruntă.

— Sunt lucruri despre care nu pot vorbi.

— Adil, dacă ştii ceva, te rog, spune-mi!

Bărbatul tăcu o clipă, făcând-o să-şi ţină respiraţia, apoi continuă:

— Aşteptam în hol, iar el vorbea la telefon în biroul lui, dar uşa rămăsese deschisă. Nu ştiu unde e băiatul, dar am toate motivele să cred că e în viaţă.

Lydia îşi puse o mână pe inimă şi respiră uşurată.

— Mulţumesc, Adil, e foarte important pentru mine.

Un grup de şcolăriţe îmbrăcate în uniforma şcolii unde merseseră Emma şi Fleur, cu şorţuleţe albastru-închis, îi atrase privirea. Se împungeau una pe alta în coaste şi chicoteau, apoi se întoarseră să se uite la ea şi la Adil. Vederea i se înceţoşă şi închise ochii. Senzaţia trecu însă, iar dinspre iaz veni o adiere răcoroasă, care pătrunse aerul

torid.

Adil continuă, nebăgându-le în seamă:

— O să fac tot ce îmi stă în putinţă. Încă o dată, să ştii că îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat cu Jack şi cu fetele tale. Ştiu cum e să pierzi pe cineva drag, dar chiar am nevoie să ştiu că ai încredere în mine.

Lydia nu mai putea să respire. Adil o luă de mână şi i-o strânse prieteneşte, ca şi cum ar fi vrut s-o încredinţeze de bunele sale intenţii. O şopârlă verde cu creastă trecu în viteză exact peste degetele ei mari de la picioare.

— Le-ai văzut pe fetele alea?

— Ajută mult să fii selectiv când e vorba de ceea ce vezi.

Îi plăcu senzaţia lăsată de mâinile lui reci pe pielea ei încinsă, dar, după o clipă, îşi schimbă poziţia.

— Îmi pare rău, zise el, cu umerii deodată căzuţi. N-am vrut să sar calul.

Lydia clătină din cap, apoi se uită în sus. Cerul se întunecase; căzu prima picătură de ploaie, mare cât pumnul Emmei. Se strădui să se gândească la altceva.

— Ce ai făcut pentru George?

— În general, diverse treburi sub acoperire.

I se păru că nu prea era în largul lui şi îl îndemnă să continue:

— Cum ar fi?

— Nu am cum să-ţi spun, dar implică multă corupţie. Ştii, localnicii le spun europenilor „diavoli cu părul roşu”. Uneori, tind să cred că au dreptate.

Lydia se ridică. Alee îi spusese exact acelaşi lucru. Dezamăgită că trebuia să plece, îi atinse mâna şi îi spuse:

— Ar fi mai bine să plecăm înainte să înceapă ploaia.

Adil îi zâmbi.

Prima ei impresie, cu atâta vreme în urmă, fusese complet greşită. Îi păruse rece şi distant, dar apoi se

dovedise că avea o inimă bună. Acum îi lăsa senzaţia că e un bărbat cu sentimente puternice. Vedea asta în ochii lui.

— Cum pot să iau legătura cu tine?

— Nu te teme, te găsesc eu.

Fu uimită să-şi dea seama cât de mult îşi dorea să o facă.

CAPITOLUL 34

Stăteam în salon, frunzărind o culegere de exerciţii. Numi făceam temele. Ziua era prea frumoasă, însorită şi caldă. Razele soarelui intrau pe fereastră şi am deschis una, să las aerul să intre. M-am uitat afară. Pământul era acoperit cu flori de primăvară, iar iarba era de un verde-aprins. Rebecca însă, şi ea prezentă, avea o expresie întunecată, în ciuda vremii superbe.

Veronica întârzia. Îmi trimisese o scrisoare în care îmi spunea că vrea să mă vadă. Încă nu ştiam dacă pot avea încredere în ea, dar nu aveam cum să o refuz. Mi-am pipăit geanta. Aveam în ea portretul, pe care, de altfel, îl luam cu mine pretutindeni.

O femeie scundă, cu faţa roşie, îmbrăcată într-un costum de un galben-aprins, a dat buzna în cameră, fluturând nişte hârtii chiar sub nasul Rebeccăi.

— A, deci aici erai! Ţi-ai lăsat noii părinţi vitregi să te aştepte, drăguţă. Ar fi bine să faci o impresie bună de data asta.

Avea o voce stridentă şi nu-i păsa dacă o mai aud şi alţii. S-a întors apoi pe tocuri, legănându-şi fundul mare, galben, în timp ce se îndepărta.

Rebecca s-a ridicat de pe scaun, împingându-şi bărbia în faţă. Când a trecut pe lângă mine, mi-a şuierat:

— Te omor dacă spui cuiva!

Am zâmbit. N-aveam de gând să spun nimănui, dar aveam acum dovada că era adoptată, şi nu fiica unui cuplu bogat care locuia peste hotare. Mă rezemasem de perete, savurând descoperirea şi razele soarelui pe faţa mea, când am auzit ţăcănitul unor tocuri înalte.

Veronica părea înaltă şi bine îmbrăcată, foarte englezeşte. Foarte subtil, nu evident sau atrăgător, ca mami, dar frumos: o jachetă bleumarin şi o fustă largă, de

aceeaşi culoare, care foşnea în mers. Pe cap purta o pălărie mică, rotundă şi albă.

A văzut că o priveam şi a dus mâna la ea.

— Îţi place? m-a întrebat ea. E ultima modă.

Am încuviinţat şi ochii i-au scânteiat. Mi-a întins o mână acoperită de o mănuşă albă şi mi-a zis:

— Emma, draga mea, ce mai faci?

— Bine, am murmurat eu.

Mi-am dat seama că mă transformasem într-o prostănacă mormăitoare, mai ales într-o zi liberă, dar în care trebuia să port oricum uniforma şcolii, inclusiv o pălărie Panama stupidă. Mă simţeam ca o tâmpită.

Ne-am aşezat pe nişte scaune cu tapiţerie înfloratã, în restaurantul dintr-un mare magazin din oraş, pe un fel de balcon de unde se putea vedea partea de jos a magazinului. Mă simţeam cam nelalocul meu, dar se presupunea că ieşirea asta era un răsfăţ, aşa că mi-am luat nasul la purtare şi am început să studiez vitrinele decorate cu draperii franjurate din catifea roşie. Tapetul de pe pereţi era romantic; cel din spatele nostru îl înfăţişa pe Sfântul Gheorghe călare pe cal, înconjurat de zambile albastre. Din loc în loc, pe toată lungimea balconului, erau cinci lampadare înalte, cu abajururi în dungi albastre şi aurii.

În fundal se auzea „Memories Are Made ofThis”[22]. Mă îndoiam profund de adevărul acestor spuse, iar în minte mi-au năvălit amintirile frumoase cu mama. Le păstram în siguranţă în inima mea, exact cum îşi ascunsese mami cele mai de preţ mătăsuri în inima imensului ei cufăr chinezesc. Chelneriţa ne-a adus un suport de prăjituri aurit; când ne-a fost adusă vesela, era una frumos decorată cu boboci de trandafir roz în jurul marginii

[22] Cea mai cunoscută melodie a cântăreţului american Dean Martin, înregistrată în 1955 (n. tr.).

farfurioarei şi a cupei. Veronica tot învârtea cupa, vorbind neîncetat despre şcoală şi întrebându-mă întruna cum mă simt.

Eram la jumătatea îngheţatei când am aflat care era motivul.

— Eu şi tatăl tău am fixat data, a zis ea pe un ton neutru, încercând să sune la fel de normal ca şi când m-ar fi întrebat „Mai vrei o ceaşcă de ceai?”

S-a îmbujorat puternic, obrajii colorându-i-se într-un roz-aprins. Am rămas cu îngheţata scurgându-mi-se pe la colţurile gurii, furioasă.

— Am vrut să afli de la mine, s-a bâlbâit ea, privindu-mă cu ochii ei albaştri, perfect asortaţi cu fardul de pleoape.

M-am holbat la genele ei. Oare cum se făceau fardurile de pleoape aşa de sclipitoare?

— Emma?

M-am şters la gură cu mâna cu care ţineam linguriţa şi nişte îngheţată de ciocolată se scurse astfel pe mocheta albastră, cu roz în mijloc, care străbătea întregul etaj. Nu-mi venea să cred că-mi stătea gândul la mochetă într-un moment ca acela. Am aruncat o privire spre Veronica.

— Dar cu mami cum rămâne? am întrebat, fără să-mi pot controla tonul vocii.

Veronica a oftat, cu o expresie atât de tristă încât am avut impresia că o să izbucnească în lacrimi.

— Îmi pare rău, chiar îmi pare, dar mama ta nu mai e, Emma. Credeam că te-ai împăcat cu gândul ăsta până acum.

Mi-am scos pălăria şi am lăsat capul în jos, cu un nod în gât. Nu exista nicio cale de a accepta faptul că mama mea nu mai era în viaţă, deşi îmi puteam da seama că tata şi Veronica erau chiar potriviţi unul pentru celălalt. Cumva, îl făcea să se simtă în siguranţă, într-un fel în care mami nu reuşise s-o facă vreodată.

— Emma, îl iubesc pe tatăl tău.

Mi-a venit să strig cât mă ţinea gura: „Şi eu o iubesc pe mami!” Şi nu a murit, doar a dispărut. Mi-am muşcat buzele şi mi-am înghiţit vorbele. Lumina soarelui cădea drept pe faţa albă de masă, iar sunetele din magazin se contopeau într-un zumzet puternic.

Mi-a zâmbit larg.

— Nu crezi că e mai bine pentru voi două să aveţi o mamă vitregă decât deloc?

— Poate pentru Fleur, am pufnit eu.

S-a aşternut tăcerea. Am încercat să ridic cu linguriţa îngheţata topită în timp ce ea a rămas cu privirea în jos, spre mâinile pe care şi le ţinea în poală. La masa de alături, un bebeluş chiuia, iar undeva în depărtare se auzea o maşină claxonând iar şi iar. Îmi venea să urlu la ei să se oprească.

— La ce te aşteptai, Emma? a zis ea după o vreme. Tatăl tău e încă tânăr, la fel şi eu. Ni s-a mai dat o şansă să fim fericiţi. Ai vrea să ne iei asta?

S-a întins spre mine, încercând să mă ia de mână, dar mi-am smuls-o, zgâindu-mă la faţa de masă, la îngheţata topită, la ea, apoi din nou la oamenii care făceau cumpărături în spaţiul imens de sub noi. Mi-aş fi dorit să fiu singură, să nu mai fiu acolo, dar şcoala era prea departe ca să mă pot duce pe jos până acolo, iar pentru autobuz nu aveam bani.

Am strâns din buze şi m-am uitat fix la ea. Se juca nervos cu mănuşile, scoţându-şi degetele, apoi băgându-le înapoi. Când a vorbit din nou, continua să privească în jos. Părea supărată.

— Mi-am permis să sper că mă placi puţin.

M-am gândit la ce spusese. S-a lăsat tăcerea. Nu mă deranja, dar nu-mi doream o mamă vitregă.

— Mi-ar plăcea să fim prietene. Nu vreau să o înlocuiesc

pe mama ta, dar ţi-aş putea face viaţa un pic mai uşoară cu tatăl tău.

Am ridicat privirea.

— Nu e vreun sfânt şi ştiu că uneori e cam dur cu tine.

— E cam puţin spus, am zis eu, cu o umbră de zâmbet.

Veronica s-a strâmbat şi a înclinat din cap.

— Ştiu ce spui. Dacă-mi dai voie, pot să fiu de partea ta. Nu sunt obligată să-i spun totul tatălui tău.

M-am uitat din nou la ea, încă neconvinsă, dar în minte începuse să mi se înfiripeze o idee.

Veronica a privit în jur, apoi a zis:

— Nu îi prea place în Anglia, ştiai? Uneori, mă gândesc că ar prefera să se întoarcă în Malaya.

M-am înseninat, gândindu-mă la veveriţe, la păuni şi la lilieci.

— Serios?! am exclamat.

— Bine, nu cred că se va şi întâmpla asta. E mai mult vorba despre nostalgie.

M-am dezumflat. Era visul meu să mă întorc în Malaya. Primul lucru pe care l-aş face ar fi să mă duc la casa noastră şi să mă ascund sub ea aşa cum obişnuiam să fac, apoi m-aş întinde în iarba înaltă, fără să mă gândesc la şerpi. După care aş începe să o caut pe mami.

Veronica s-a uitat lung la mine.

— Te simţi bine, Emma?

— Mi-e dor de mami, i-am răspuns, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi.

S-a întins din nou să mă ia de mână, dar de data asta i-am îngăduit.

— Îmi imaginez cât de greu trebuie să-ţi fie. Dar am putea fi aliate.

A urmat o tăcere lungă. M-am uitat o vreme pe fereastră, urmărindu-i pe muncitorii care se căţărau pe schelele de pe clădirea de peste drum. Gândurile mi se

băteau cap în cap. Veronica nu a mai insistat, doar aştepta să vorbesc, ceea ce era emoţionant, pentru că-mi dovedea astfel că nu era deloc ca tata, care nu asculta niciodată. De fapt, ăsta a şi fost argumentul decisiv.

— Poţi să mă ajuţi cu ceva? Dar tata nu trebuie să ştie nimic.

Nici nu terminasem bine cuvintele, că am simţit cum mi se strânge stomacul. Intram în bucluc dacă-i spunea, dar dacă nu o rugam pe ea, cine altcineva ar fi putut să mă ajute? Sora Ruth făcuse tot ce-i stătuse în putere.

— Atât timp cât nu e ceva ilegal... a zis Veronica.

Am căutat miniatura în geanta de şcoală. O clipă, am ţinut-o la piept, nesigură încă, cu inima bătându-mi tare. Am privit-o apoi pe Veronica drept în ochi. Părea aşa de sinceră, bunătatea ei era aşa de reală, îmi venea greu să cred că m-ar fi trădat. Am întors portretul spre ea.

L-a luat, l-a cercetat, s-a uitat apoi la mine, studiindu-mi faţa, apoi din nou la imagine.

— Nu are cum să fie ea. Hainele sunt prea demodate.

— Nu e mami, e bunica mea.

Veronica a zâmbit.

— E frumoasă. Dar Alee nu mi-a povestit nimic despre cealaltă bunică. Ştiam doar de bunica din partea lui, iar asta nu e ea.

— E mama mamei. Asta voiam să te rog... Am nevoie de ajutorul tău să o găsesc.

— Şi tatăl tău nu trebuie să ştie?

Mi-am ţinut respiraţia, sperând că luasem decizia corectă. Era o loterie. Iar, dacă-i spunea tatei, acesta avea să-mi ia portretul, caz în care avea să-mi fie şi mai greu să o găsesc.

— Până nu aflu unde e sau măcar ceva mai multe despre ea, nu aş vrea să se amestece.

— În cazul acesta, trebuie să ne facem un plan, a spus

ea. Confidenţial, desigur.

— Crezi că ai putea afla cine a făcut portretul? Uite, iniţialele sunt în colţul din dreapta. C.L.P. Mai e şi anul, 1923, anul dinainte să se nască mami.

— Mă duc destul de des la Londra să mă întâlnesc cu Freddy, avocatul meu. Stă în apartamentul meu şi cum acesta e foarte aproape de muzee şi de galerii de artă, nu ar trebui să fie foarte greu să aflu.

Urechile îmi ardeau. Era şansa mea să întreb, ca din întâmplare:

— Deci avocatul tău nu e de la Johnson, Price&Co. Din Kidderminster?

— Nu, draga mea.

— Şi nici n-ai avut un alt avocat?

— Freddy e singurul de care am avut vreodată nevoie. În plus, mi-e şi bun prieten. Îl cunosc de când era în Birmingham la facultate şi chiar dinainte de prima lui slujbă în Worcester. Acum e un avocat important, desigur. Dar de ce întrebi?

— Fără vreun motiv anume.

A încuviinţat, apoi a zis:

— Totuşi, ciudată întrebarea ta.

S-a dus să plătească nota, iar eu să găsesc toaleta. Mă hotărâsem să-i scriu domnului Johnson şi să-l implor să-mi spună adevărul.

În toaleta doamnelor, am aşteptat la coadă câteva minute, cu o durere înfiorătoare de burtă. Când s-a eliberat una, am descoperit şi de ce. Sângerarea era uşoară, dar îmi pătase chiloţii. Mi-au dat lacrimile şi mi-am plâns o vreme de milă, dar suspinele exasperate de afară m-au faeut să mă şterg la ochi. Mi-am îndesat apoi câteva bucăţi de hârtie igienică în chiloţi, am verificat să nu-mi fi pătat şi fusta, am deschis uşa şi am mers cu ochii în jos pe lângă coada care se formase. Mă simţeam umilită. Hârtia

igienică era dintr-aceea tare, foşnind când mă mişcăm.

Veronica mă aştepta la ieşire. Şi-a dat seama totuşi că nu era în ordine ceva.

— Ce s-a întâmplat, Emma? Arăţi ca şi cum ai fi văzut o stafie.

— Nu o stafie, asta e sigur.

— Dar ce?

Cum nu voiam să-mi pătez fusta şi nici scaunul din maşina ei, trebuia să îi spun. Am înghiţit cu greu, apoi am reuşit să îi zic în şoaptă:

— Mi-a venit. Ştii tu.

— Ah, înţeleg, a zis ea roşind. E prima dată?

Am încuviinţat, simţindu-mă jalnic.

— Ai la tine ce îţi trebuie?

Am clătinat din cap.

— Of, draga mea, du-te înapoi la toaletă, e un automat acolo cu tot ce ai nevoie.

— L-am văzut, dar nu am niciun ban.

— Nu e nicio problemă.

A făcut o pauză, apoi m-a întrebat:

— Dar centură sanitară ai?

Am clătinat din cap, făcându-mă mov la faţă şi dorindu-mi să se deschidă pământul şi să mă înghită.

— Hai să luăm mai întâi un tampon din automat. De obicei, au ace de siguranţă, aşa că ar trebui să meargă. Măcar o să reuşesc să te duc înapoi la şcoală.

Mi-au dat iar lacrimile şi mi le-am şters cu încheietura mâinii.

— Apoi mergem până la Timothy Whites să luăm o centură şi tot ce mai trebuie.

Nu mă simţeam mai mare, aşa cum sperasem, ba dimpotrivă, mi se părea că sunt mică şi singură. Eram recunoscătoare că o aveam cu mine pe Veronica, dar îmi doream din tot sufletul să fi fost mami aici.

Când m-a dus înapoi la şcoală, am coborât din maşină şi am ţinut portiera deschisă o clipă.

— Mulţumesc, Veronica!

Mi-a zâmbit.

— Cu plăcere.

— Nu mi-ai spus când e nunta.

— În vacanţa de vară, ca să puteţi veni amândouă. După, o să mergem o săptămână în Torquay.

— Şi de noi cine o să aibă grijă în timpul ăsta?

— Sper ca fratele meu să poată rămâne, caz în care se va ocupa el de voi, a zis ea, apoi a văzut probabil cum îmi căzuse faţa. El e problema? m-a întrebat ea.

Mi-am muşcat limba, bălmăjind ceva şi evitându-i privirea.

— Dacă-ţi faci griji din cauza poveştii cu săgeata, să ştii că te-a iertat.

Am clătinat din cap.

— Atunci, ce-i?

Nu puteam scoate un cuvânt, sperând doar ca domnul Oliver să păţească totuşi ceva până atunci, ceva groaznic. I-am simţit din nou degetele pe mine, iar palmele mi s-au umezit şi inima a început să-mi bată cu putere. Nu voiam să-l mai văd niciodată, dar şi dacă avea să se întâmple asta şi să mă pună în aceeaşi situaţie, ştiam ce aveam să-i spun.

CAPITOLUL 35

Ajunse înapoi la Cicely şi se aşeză pe pat, urmărind cum apusul colorează cerul în violet. Ventilatorul îi răcorea pielea încinsă, iar ziua deveni noapte; când răsăriră luna şi stelele, începu să se gândească la Jack. Îi simţi prezenţa aşa de clar, ca şi cum ar fi fost acolo, strivindu-i stomacul cu umerii lui largi; simţi mirosul de săpun cu gudron al pielii lui.

Îşi lăsă mintea să zboare. Văzu o femeie îmbrăcată în albastru ivindu-se din ocean cu mişcări graţioase; pielea aurie îi strălucea, deşi era noapte. Când încercă să o atingă, viziunea dispăru, iar ea rămase cu gibonii zgomotoşi agăţaţi de crengi. Se trezi, tremurând fără să se poată opri. Cicely stătea pe pat, lângă ea.

— Vino jos, să bem ceva!

— De când stai aici?

— Nu de mult. Ai auzit ce ţi-am zis?

Lydia se şterse la ochi şi se acoperi cu un cearşaf.

În salonul elegant al lui Cicely, în nuanţe pale, crem şi bleu foarte deschis, Ralph le pregăti câte un G&T[23]. Aruncă înăuntru şi câteva cuburi de gheaţă, amestecând şi făcându-le să se învârtă. Lydia se aşeză pe un scaun franţuzesc delicat, auriu, simţindu-se nelalocul ei.

— Ai slăbit, îi zise Ralph. Îţi stă bine.

Lydia lăsă privirea în jos, gândindu-se la Jack.

— N-a fost ceva intenţionat.

— Ralph, dragul meu, se pisici Cicely, cu o privire manipulatoare, vino lângă noi. Avem nevoie de ajutorul tău... De fapt, Lydia are.

Ralph nu păru să-i bage în seamă privirea, dar îşi umflă obrajii şi se prăbuşi lângă soţia lui.

Cicely îi zâmbi.

---

[23] *Gin and tonic,* în lb. engleză, cocktail cu gin şi apă tonică (n. tr).

— Nu ştim de ce, dar avem senzaţia că George Parrott ne ascunde ceva. Poate are ceva de-a face cu Jack sau cu locul unde s-ar putea afla un băieţel pe nume Maznan Chang, zise ea, întorcându-se spre Lydia, pentru confirmare.

— Da, a cam sărit ca ars când i-am cerut lista cu cei care au murit în incendiu, adăugă aceasta. Mi-a zis că e imposibil.

Ralph se încruntă.

— Probabil e şi adevărat, zise el.

Cicely, grijulie şi sigură de sine, îl bătu uşurel pe coapsă. Lui Ralph îi apărură imediat două pete roşii în obraji.

— Ştiu, dragul meu, ne întrebam doar dacă nu cumva ţi-a ajuns ceva la ureche.

Lydia se uită afară, în întuneric, printre draperiile trase în lături, surprinsă de cât de bine se înţelegeau cei doi. În ciuda tuturor lucrurilor pe care i le spusese Cicely, între ei era o legătură strânsă. Chiar şi dacă aveau un pact, nu părea să-l deranjeze interesul din spatele afecţiunii.

Ralph clătină din cap.

— Tot ce ştiu e că Alee a fost surprins de incendiu când se mutau din birourile din Ipoh şi... ei bine, ştii continuarea. Mulţi oameni aduşi în adăpost, aglomeraţie, nimic trecut în acte, toate documentele arse, rămăşiţe neidentificabile. Deci nu avea cum să existe o listă completă. Îmi pare rău, Lydia, spuse el, zâmbindu-i compătimitor.

— Da, dar Lydia crede totuşi că George îi ascunde ceva. Ralph ridică o sprânceană, surprins.

— Despre incendiu?

— Nu, zise Lydia. De fapt, poate şi despre asta, dar poate şi despre Jack sau Lili.

— Lili?

Lydiei i se tăie respiraţia.

— O fostă iubită a lui Jack. Cred că a fost implicată în uciderea lui.

Se lăsă o tăcere jenantă. Cicely fii cea care o rupse:

— Ce ciudat, draga mea! Dar de ce nu ai spus nimic despre asta? Lydia ridică din umeri.

Cicely se întoarse spre Ralph, îl sărută pe frunte şi îi trecu un deget cu unghie roz peste un obraz.

— Ai putea intra în biroul lui George fără să ştie? Fiind superiorul lui, adică?

Ralph se foi în scaun, nelalocul lui.

— Şi ce să fac? Ar putea dura o vreme...

— Dar ai face-o? îl întrerupse Cicely.

Inima Lydiei o luă la goană când Ralph încuviinţă, dar tocmai când el începu să-i pună întrebări, se auzi o bătaie puternică în uşă. Era târziu, iar Ralph şi Cicely se uitară unul la altul.

— Aşteptai pe cineva? o întrebă el când ieşi din salon.

Lydia o surprinse pe Cicely făcându-şi de lucru cu colierul, căzută pe gânduri. Mintea o purtă din nou la Jack şi la şirul de copaci frangipani care mărgineau cimitirul unde se afla trupul lui. Din hol se auziră voci, apoi Ralph intră înapoi, palid. Se uită de la una la alta, apoi zise:

— Mi-e teamă că e imposibil acum să fac ceea ce m-aţi rugat. George Parrott s-a sinucis.

Mai târziu, în acea după-amiază, zgomotul oraşului aproape o dărâmă. Îl văzu aşteptând la colţul străzii unde se afla casa lui Cicely; nu se putu preface că nu-l văzuse. Când se apropie, bărbatul ridică o sprânceană şi încuviinţă din cap, cu o privire hotărâtă.

Lydia clătină din cap.

— Se pare că nu prea mai am de ales, nu?

Adil veni lângă ea şi-i oferi braţul.

Îl împinse, spunându-i:

— Mă descurc singură.

— Cum vrei, dar hai să plecăm de aici.

Îl privi alarmată. El zâmbi, iar privirea i se mai îmblânzi.

— Arăţi foarte bine azi, Lydia.

Niciodată nu-i mai spusese ceva atât de personal, iar ea descoperi că-i plăcea asta. Îşi ascunse zâmbetul ridicând ochii spre soarele strălucitor, tăind astfel calea unei ricşe. Adil o trase înapoi, privind-o drept în ochi, stând foarte aproape:

— De ce tot cauţi necazuri?

— Mi-e greaţă, din cauza căldurii... De ce nu vii înăuntru, s-o cunoşti pe Cicely?

— Nu e o idee bună, zise el dând din cap.

— Nici n-o cunoşti, se încruntă Lydia.

— Ba dimpotrivă. Lucrez cu ea.

Lydia se dădu înapoi.

— Dar ai zis că lucrezi sub acoperire.

— Aşa e.

— De acum înainte, nu şi pentru George Parrott.

— Deci ai aflat...

Lydia încuviinţă.

— Dar pentru Cicely?

— Ce-ai zice dacă am merge la mine? Ne-am putea gândi liniştiţi la toate acolo.

Lydia aruncă o privire înapoi, spre casa lui Cicely. Regulile se schimbau repede. Ar fi vrut să meargă cu el, ştia că nu ar trebui s-o facă, dar cumva simţea nevoia să aibă încredere în bărbatul acesta.

Adil îi zâmbi.

— Doar puţin?

În staţia de taxi de pe strada principală, alături de un magazin cu obloanele deschise plin de păsări exotice, un indian îmblânzitor de şerpi stătea pe trotuar, suflând într-un fluier din lemn. Lydia se opri.

— Deci Cicely e...

Adil încuviinţă:

— Dar nu am cum să vorbesc despre asta.

Lydia oftă. „Deci de-asta e aşa de relaxată”, se gândi ea, „de parcă nimic nu ar putea să o atingă.”

— Apartamentul meu e de cealaltă parte a cartierului chinezesc. O să-ţi placă, sunt câteva locuri grozave unde se poate mânca. Dar tot uit că ai locuit într-o casă colonială în suburbii. Probabil n-ai văzut prea mulţi şobolani pe acolo.

Lydia ridică din umeri.

— Tot trebuia să mă asigur, când mergeam la baie, că nu sunt şerpi sau păianjeni. Iar şobolani sunt peste tot!

Adil izbucni în râs.

Locuia pe strada Trei dragoni, aproape de cartierul roşu. Deşi era o clădire veche, coşcovită, avea un farmec prăfuit, cu ferestrele sale arcuite şi obloanele decolorate, acoperite de florile roşii, ca nişte felinare, ale plantei de coral. Părea să fi avut şi zile mai bune, dar nu era un loc urât. Ajunsă sus, se aşează la fereastră, pe un scaun din ratan, lăsându-se pe spate, pe o pernă din mătase neagră. Adil îi aduse un G&T.

Băutura îi încălzi treptat venele, iar ea privi mişcarea oceanului, lăsând precauţia deoparte. O briză uşoară îi pişcă obrajii. Din stradă ajungeau până la ea acorduri muzicale şi voci orientale, dar măcar acolo era departe de mirosuri. Apartamentul însuşi era minimalist şi elegant, asemenea lui Adil, îşi spuse ea, cu o măsuţă de cafea din lemn de tec acoperită cu sticlă fumurie şi un bol cu fructe de rambutan. Alte câteva perne negre din mătase erau aruncate pe covorul cu modele în formă de romburi ce acoperea o parte din podeaua ceruită. Într-un colţ, nişte ierburi uscate decorative se mişcau în bătaia ventilatorului. Îl privi printre genele strânse, întrebându-l:

— De ce mă aşteptai?

Adil aprinse un arzător de tămâie, căzut pe gânduri, dar nu răspunse. Se duse apoi să se schimbe în camera lui, lăsând uşa întredeschisă. Din apartamentul de dedesubt se auzi sunetul unui pian. Muzică sud-americană. Îşi imagină cum ar fi să danseze un tangou cu el sau o rumba, ea într-o rochie cu paiete, el – în smoking. Cum se uita spre clădirea de peste drum, o casă chinezească străveche, uimitoare, cerul luă repede culoarea cernelii, iar în apa de dedesubt începură să se reflecte lumini.

Când se întoarse, Adil purta o cămaşă turcoaz cu mâneci lungi, proaspăt călcată, în contrast cu pielea închisă la culoare a feţei, a gâtului şi a mâinilor sale. Emana o masculinitate diferită de tot ceea ce simţise până atunci. Era atletic, subţire, puternic.

Îi aruncă o privire curioasă.

— Cine eşti?

Adil zâmbi.

— Un prieten, spuse.

Lydia se luptă cu propriile sentimente, nesigură, deşi îşi dorea să-l creadă.

Ieşiră să mănânce la un mic restaurant chinezesc aflat la vreo două străduţe de apartamentul lui. Ca să ajungă acolo, trecură pe lângă templul Cheng Hoon. Stâlpii săi roşii erau acoperiţi de cuvinte în chineză scrise cu negru, căpriorii – pictaţi cu lei şi tigri, iar acoperişul, scufundat la mijloc, se arcuia în sus la capete. Pentru Lydia, era ceva complet nou.

— E locul meu preferat, spuse Adil la restaurant, zâmbind larg în timp ce studia meniul.

Câteva becuri cu lumină roşie, atârnate de o bârnă, erau singura sursă de lumină, deşi de fiecare dată când apărea chelnerul, din bucătărie veneau o lumină puternică şi un val de aburi fierbinţi.

— Puiul cu alune e foarte bun, la fel şi orezul cu şofran.

Ce-ai zice de o supă de rechin pentru început?

— Alege tu, eu sunt prea obosită să mai pot gândi.

El ceru apă rece, iar ei îi turnă o bere Tiger. Bău cu înghiţituri zgomotoase, apoi îi întinse paharul să-i mai pună.

— Ai grijă, îi zise el, e mai tare decât crezi.

— Pentru Dumnezeu, doar nu sunt copil! se răsti ea. Eşti la fel ca soţul meu... mă rog, când încă era în viaţă.

Adil se încruntă.

Ştia că n-ar trebui să o spună, dar nu se putu abţine:

— Aşa facem noi, albii, ştii? Ne facem praştie.

Pe gâtul lui Adil se umflară câteva vene, iar privirea i se întunecă.

— Dacă ţii neapărat, Lydia, n-ai decât, dar parcă aveam planuri de făcut...

Îl privi ursuză.

Când se uită drept în ochii ei, păru că trece prin ea.

— Îmi pare rău, spuse ea. N-ar fi trebuit să zic aşa ceva.

Adil îi zâmbi.

— Nu te pierde cu firea, acum că am ajuns aşa departe.

— Sunt aşa de obosită...

— Eşti bolnavă?

Lydia clătină din cap.

— Nu. Hai să vedem ce putem face.

— Bun. Pentru început, sper să-l pot găsi pe băiat.

— Crezi că o poţi face?

Adil rămase pe gânduri o clipă, apoi spuse:

— Da. Ca şi Cicely, şi eu cunosc multă lume.

Siguranţa lui o surprinse. Îşi lăsă capul într-o parte şi-l privi.

— Multe lucruri par atât de ciudate...

I se păru că-i evită privirea, întorcându-se spre chelner şi comandând rapid în chineză pentru amândoi. Cât el se uită în altă parte, profită de ocazie şi îi cercetă profilul

colţuros.

— Între tine şi Cicely nu e doar muncă, nu-i aşa?

Era doar o bănuială, dar ar fi putut jura după roşeaţa care-i apăru o clipă în obraji că atinsese un punct sensibil.

— Te înşeli, zise el, fără să o privească.

Lydia oftă, dezumflându-şi obrajii, apoi îl privi. Simţi miros de lămâie şi de cardamom. Era cumsecade. Bun. Era sigură de asta. De încredere, ăsta era cuvântul cel mai potrivit.

— Ai fost vreodată căsătorit?

Buzele îi deveniră o linie subţire.

— Nu. Am putea să ne concentrăm pe ce avem de făcut?

În vocea lui se simţea o dezaprobare care o Iovi; îşi dădu seama că fusese insensibilă şi murmură câteva cuvinte de scuză.

— Nu-i nimic, oftă Adil.

După o scurtă tăcere, Lydia continuă:

— De unde vii? Nu-mi pot da seama.

— Chiar nu sunt într-o dispoziţie prea potrivită pentru un astfel de interogatoriu.

Lydia se strâmbă ca un copil, iar el cedă:

— Bine, sunt parţial malaez, parţial portughez, cu ceva indonezian şi restul chinez. Mă trag, probabil, din piraţi. Eşti mulţumită acum?

Lydia zâmbi.

— Exotic.

Adil nu mai avea expresia împietrită de mai devreme, iar ea se simţi uşurată.

— Mă gândeam să mă duc în Singapore şi la Johore, zise ea, să văd dacă găsesc vreo pistă.

— Nu poţi să te tot duci de colo până colo. Trebuie să te odihneşti.

— Nu pot, trebuie să-mi iau o slujbă.

Adil întinse braţele în lături.

— Lydia, eşti foarte curajoasă, dar trebuie să-ţi încarci bateriile mai întâi, altfel o să te îmbolnăveşti. Pari extenuată.

Gândul că-l va găsi pe Maz o făcu să se dezmeticească.

— Tu ce vrei să faci? îl întrebă.

— Cum am spus, mai întâi copilul, apoi fata despre care mi-ai povestit.

— Lili.

— Nu avem prea multe, dar cineva va şti ceva. Întotdeauna e aşa.

Lydia se scărpină în cap şi căscă. Adil avea dreptate, trebuia să se odihnească.

— Ştiu pe cineva, un fost coleg de-ai lui George. O să văd ce pot face. Pornim de aici, zise el, apoi se uită la ceas. E târziu. Putem să căutăm un taxi, dacă vrei, dar să ştii că poţi rămâne la mine. Stai liniştită, nu trebuie să te îngrijorezi, o să dorm pe canapea.

Părea amuzat, dar cu siguranţă nu grijă ar fi văzut pe faţa ei.

— Mulţumesc, reuşi ea să spună. Rămân.

CAPITOLUL 36

M-am trezit în zori. Pielea mă mânca, iar pătura mi-era înfăşurată în jurul picioarelor. M-am ridicat şi am scos scrisoarea de la Veronica. O ştiam deja pe dinafară, dar tot am ţinut-o în lumină ca să citesc din nou cuvintele.

Draga mea Emma, în timpul ultimei mele vizite la Londra, am descoperit numele pictorului. Charles Lloyd Patterson. Din nefericire, nu mai e printre noi, dar am adresa lui, unde acum este o mică galerie deschisă publicului. Mi-am permis să le scriu în numele tău şi să-i întreb dacă le putem face o vizită. Am primit răspuns ieri.

Dacă eşti de acord, o să vin să te iau foarte devreme ca să mergem la Cheltenham, unde se află casa. Iar după aceea putem merge la cinema, la Gaumont, dacă crezi că ţi-arplăcea.

Şi cât tot suntem acolo, vreau să te duc la o probă pentru rochia de domnişoară de onoare. Sper că îţi place galbenul. A lui Fleur deja egata.

Cu drag, Veronica

Era prea devreme să mă îmbrac, aşa că m-am întins înapoi în pat, ascultând răsuflarea fetelor şi primele triluri ale dimineţii. Rebecca a plâns în somn de multe ori, iar din colţurile întunecate ale încăperii se auzeau sforăituri uşoare. Deşi era mai, vântul bătea tare, şuierând în jurul clădirii. Pe sub uşă intra un curent rece.

Imediat ce a sunat clopoţelul, eram în picioare, îmbrăcată şi încălţată. Am sărit peste micul dejun, am fugit să-mi iau haina şi am ieşit în goană din clădire. Vântul îmi băga părul în ochi. Veronica mă aştepta deja, cu ochii strălucitori, stând dreaptă în automobilul ei Morris Minor. Arăta foarte drăguţ într-o pereche de pantaloni negri şi un pulover galben, strâmt.

— Emoţionată? m-a întrebat ea.

— Mai întrebi?

Am străbătut un sat drăguţ, apoi prin Kidderminster. Îi invidiam pe copiii murdari care jucau crichet în stradă, ţipând unii la alţii. Am deschis geamul să-i aud mai bine. Am trecut apoi pe lângă alţii care atârnau de nişte căpriori într-o biserică distrusă. Aveam impresia că băieţii se bucură de o libertate pe care eu nu o aveam.

O oră mai târziu, la intrare în Cheltenham, am trecut printre şiruri de case simple, în grădinile cărora se vedeau sârme de rufe, parcele de legume şi coteţe de porci, urât mirositoare. Străduţele, cu excepţia copiilor, erau strâmte şi goale, dar pe măsură ce înaintam, locul le-a fost luat de străzi largi, mărginite de copaci şi de clădiri mari de locuinţe. În centru era foarte aglomerat, plin de maşini, biciclete şi trecători.

Veronica a parcat, apoi am mers pe lângă cinematograful Gaumont, ale cărui steaguri fluturau peste stradă şi unde un afiş uriaş făcea reclamă celui mai nou film al lui John Mills, *The Dambusters*[24].

— Ştiu mai bine Birminghamul, dar îmi place mai mult în Cheltenham, mi-a spus Veronica, zâmbind cu gura până la urechi. E oraşul meu preferat, după Londra.

— Unde o să locuiţi? Tu şi tata, adică.

— În sat. Tatăl tău nu se prea dă în vânt după Londra, deşi eu încă am apartamentul de-acolo, o vechitură în Wandsworth. Ar trebui să-l vând sau să scap cumva de el, dar mi-e aşa de util când ajung pe-acolo. O să te duc şi pe tine cândva.

S-a oprit şi mi-a zâmbit, apoi a spus:

— Am ajuns. Să-mi aminteşti să cumpăr înainte să plecăm nişte brânză şi şuncă feliată de la *Victoria Stores.*

---

[24] Film de război realizat la doar câţiva ani de la terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, bazat pe povestea reală a Operaţiunii Chastise (n. Tr.).

Am urcat treptele din piatră ale unei clădiri potrivite ca mărime, ajungând pe o terasă mică. M-am uitat peste umăr la copacii care mărgineau ambele laturi ale străzii şi ale căror rădăcini ridicaseră pavajul.

Femeia care ne-a deschis avea vreo şaizeci de ani. Părul alb îi era prins neglijent în creştet, era palidă, purta nişte ochelari aurii şi avea o privire plină de importanţă. Papucii roz, pufoşi nu se prea potriveau însă cu restul înfăţişării. De fapt, mi-o puteam uşor imagina cu bigudiuri în păr, parţial acoperite de un batic, fumând pe treptele uneia dintre casele pe care le văzusem în drum.

Ne-a întins o mână şi a spus:

— Eu sunt Bonnie Butcher. Poftiţi în salon! Puteţi întreba orice acolo. Era camera preferată a domnului Patterson. Iar acum a mea, desigur.

Nu aveam idee cine era. Mi-a trecut prin cap că putea fi soţia pictorului, dar accentul disimulat şi prima impresie pe care mi-o făcuse mi-au dat de înţeles că mă înşelam.

— Ce casă frumoasă! a remarcat Veronica.

— Simţiţi-vă ca acasă. Pun imediat de un ceai. Doriţi o prăjitură? Să ştiţi că va trebui să o trec pe nota de plată, ca şi intrarea.

Veronica a încuviinţat politicos, iar stomacul meu dădea semne că suferă din cauză că sărisem peste micul dejun.

M-am uitat în jurul meu. Obiecte decorative peste tot, un tapet încărcat, cu sălcii galbene şi păsări exotice, albastre. Canapeaua era acoperită cu o husă din catifea verde, pluşată, cu un model hexagonal, încăperea era luminată de trei lampadare clasice care aruncau umbre aurii. Ciucurii de pe marginile abajururilor se mişcau uşor. M-am aplecat, sprijinindu-mi palmele pe braţul din catifea al canapelei.

Bonnie Butcher a revenit cu o tavă delicată, pe care a lăsat-o pe măsuţa rotundă dintre noi.

— Serviţi, vă rog.

Erau două feluri de prăjituri. Am luat o felie din cea cu ciocolată, dar chiar atunci am văzut amprentele pe care le lăsaseră mâinile mele transpirate pe catifea. Am mormăit neauzit şi, luând prăjitura în cealaltă mână, am încercat să şterg cu atenţie una dintre urme, însă nu am reuşit decât să înrăutăţesc lucrurile. M-am foit, sperând doar să nu fi observat cineva.

S-a lăsat o tăcere întreruptă doar de clinchetul ceştilor şi de mine, deşi încercam să mestec cât mai puţin zgomotos. Doamna îşi bea ceaiul privindu-mă fix, cu degetul mic ridicat. Când a terminat, şi-a tamponat buzele cu un şerveţel din hârtie şi a tras aer în piept.

— Spuneţi-mi, am înţeles că doriţi să aflaţi numele unei persoane care a pozat pentru artist?

— Da, undeva prin anii ’20. Am portretul aici, spuse Veronica, luându-mi-l şi înmânându-i-l doamnei.

Aceasta a dat din cap.

— O, da, vă pot ajuta cu asta.

— Va rog! am exclamat eu.

Femeia a ridicat o sprânceană.

Cu un zâmbet încrezător, speram eu, am încercat să-i explic ieşirea mea:

— E posibil să-mi fie rudă.

Nu ştiu dacă tot ce spusesem o supărase sau nu, dar s-a încruntat şi a mijit ochii, precaută. Mi-am ţinut respiraţia şi mi-am încrucişat degetele, cu mâinile la spate, pentru noroc.

— O ştiu pe femeia aceasta, a spus ea după o tăcere îndelungată. Mai sunt două picturi în care apare. Veniţi cu mine!

M-am ridicat de pe canapea cât de încet eram în stare, iar ea ne-a condus la etaj, pe o scară în spirală, într-o încăpere cu ferestre mari, de la tavan până în podea.

Dădeau spre o grădină cu copaci înalţi care se clătinau sub rafalele de vânt. Deşi nu era frig, în şemineul deschis, bogat ornamentat, fusese aprins focul.

Pereţii erau acoperiţi de portrete de diferite mărimi. Chipuri ale unor oameni în vârstă sau tineri, urâte sau frumoase; ochii lor te urmăreau oriunde te-ai fi uitat. Pe peretele opus ferestrelor, între portretele unor bărbaţi corpolenţi, se reliefa cel al unui domn între două vârste, bărbos şi misterios.

— Aceasta este galeria, a spus mândră femeia.

A arătat cu degetul peste umărul meu şi a adăugat:

— Iar aceasta este femeia din portretul pe care mi l-aţi arătat. Doamna Emma Rothwell.

M-am întors. O faţă luminoasă, ovală, cu obraji fini şi sprâncene mândre, arcuite deasupra ochilor de culoarea alunei, deşi stropii de nuanţa apelor adânci îi duceau undeva între albastru şi verde. Semăna chiar mai bine cu mami decât în miniportretul meu. Mi s-a tăiat respiraţia. Veronica a încuviinţat zâmbind, dar pe mine m-a cuprins un val de căldură. Încăperea a început să se învârtă şi m-am dat în spate, sprijinindu-mă de o masă.

Probabil că leşinasem, căci, când mi-am revenit eram întinsă pe spate pe o canapea imensă, moale, iar Veronica era aplecată deasupra mea. Bonnie Butcher dispăruse.

— Eşti bine? m-a întrebat Veronica, părând îngrijorată.

— E din cauza căldurii.

Mi-a întins o mână. I-am luat-o, iar vorbele mi-au ieşit de pe buze fără să le pot opri:

— Numele de fată al mamei era Rothwell, dar nu a crezut niciodată că e real. Credea că era doar unul dat la întâmplare la mănăstire.

— Bine, măcar acum ştim ce avem de făcut: să aflăm dacă Emma Rothwell mai e în viaţă.

Am încuviinţat, rugându-mă să fie aşa. „Te rog,

Doamne, fă să fie în viaţă, te rog, ajută-ne să o găsim!” Am coborât la parter. Veronica mă sprijinea de cot. La capătul scărilor, Bonnie Butcher ne-a dat un mic catalog.

— Niciuna dintre picturi nu e de vânzare. Mi-a lăsat mie casa, cât trăiesc, atâta tot, dar cu condiţia de a ţine galeria deschisă.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Dacă doriţi, vă pot arăta şi restul casei.

Am profitat de ocazie. Gândul la Emma Rothwell nu-mi dădea pace. Cine era, ce căuta acolo, cum îl cunoscuse pe pictor. Speram să aflu mai multe de la Bonnie Butcher.

Parterul era de modă veche, trei camere cu lespezi inegale din piatră pe jos şi ferestre înalte pe care ai fi putut vedea afară doar dacă te ridicai în vârful picioarelor. Cele două din spate dădeau spre o curte. A observat că picasem pe gânduri.

— Aici ţinem cărbunele şi, desigur, tot aici e şi toaleta originală.

În camera strâmtă din faţă, o plită neagră cu o tigaie din aramă pe ea ocupau jumătate din perete, iar pe peretele opus se vedeau o chiuvetă din ceramică şi un fier de călcat. De tavan atârna o maşinărie mare, cu roţi şi o frânghie, un scripete. Am presupus că era folosită pentru uscarea rufelor.

— Îi plăcea să păstreze lucrurile aşa cum erau, a spus femeia.

Sus, ochii îi fugeau de colo până colo în timp ce ne-a arătat studioul, o încăpere cu tavan înalt, orientată spre nord, cu o fereastră neobişnuit de mare. În timp ce noi făceam turul, ea mângâia obiectele din jur, ca şi cum doar atingându-le putea să se asigure că vor continua să existe. Totul părea intact, de parcă artistul tocmai ar fi ieşit din încăpere – tuburi de vopsea în ulei, pensule, chiar şi un iz de terebentină amestecat cu miros de dezinfectant Ibcol.

Nu era un fir de praf, deşi nu-mi puteam imagina totuşi cum arăta încăperea când lucra aici. Bonnie Butcher alesese să fie aşa, mi-am spus. Era mai uşor să faci curat în studioul unui pictor mort.

— Probabil că aici a stat când i s-a făcut portretul, a spus ea.

M-am uitat spre scaunul decolorat de la fereastră. Scaunul acela.

Emma Rothwell a stat pe el când nu era, probabil, mult mai mare decât mine.

— Pot să mă aşez? am întrebat.

A încuviinţat, aşa că am luat loc. Aveam vedere spre o grădină de modă veche, cu o peluză pătrată înconjurată de un gard viu. În partea din spate era un gard din lemn acoperit de iederă, în faţa căruia se vedeau câţiva plopi înalţi. Bunica mea privise, probabil, aceiaşi copaci, trecând prin toate stările posibile, ascultând trilurile mierlelor şi vocile ce veneau din grădina învecinată. O clipă, nici că aş fi putut să mă simt mai singură decât acum. Cerul era apăsător, acoperit de nori, dar poate când se uita ea afară, soarele îşi arunca razele pe iarba de sub copaci. Sau poate era iarnă, iar peluza şi gardul erau acoperite de zăpadă.

M-am simţit atât de aproape de ea, că am alunecat în trecut. M-am întrebat dacă se parfuma şi cum mirosea. Aş fi vrut să-i aflu povestea, deşi nici chiar eu, care inventam poveşti de dimineaţa până seara, nu îmi puteam imagina vreun motiv care s-o facă să îşi abandoneze copilul în modul în care o făcuse.

Dintr-o grădină învecinată ajunse până sus sunetul unui radio cu tranzistori. Era emisiunea *Housewives Choice*[25]. Se auzea unul dintre cântecele preferate ale mamei, „Que

[25] .Alegerea gospodinelor”, emisiune foarte populară difuzată la radio BBC în fiecare dimineaţă în perioada 1946-1967, destinată în special gospodinelor care stăteau acasă (n. tr.).

sera, sera”, al lui Doris Day. Am revenit în prezent.

— Îl cunoşteaţi de mult pe domnul Patterson? am întrebat-o pe Bonnie Butcher.

— Dintotdeauna. Nu a fost niciodată căsătorit, deşi era un bărbat prezentabil. Am fost menajera dumnealui. A devenit cunoscut ca pictor de războaie, în Primul Război Mondial, desigur.

Nu ştiam asta. În galerie nu erau expuse decât portrete.

— Toate picturile sale de război au fost vândute. După război, s-a orientat către portrete, deşi nu erau la fel de căutate. Am cunoscut-o şi pe Emma Rothwell, de altfel.

M-a privit ciudat, apoi a continuat:

— Aşa cum stai acum, îmi aduci aminte de ea.

Inima îmi bătea asurzitor când am întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— O, draga mea, nu am de unde să ştiu. Nu am văzut-o decât de câteva ori, când a venit să pozeze. Iar asta s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă.

N-am mai mers în parc să vedem bărcile, nici la film. Veronica m-a dus însă la Bell View Hotel să luăm prânzul, apoi la cumpărături. Nu mi-a venit să cred când m-a lăsat să-mi iau nişte pantaloni negri strâmţi exact ca ai ei, o haină albastru-închis, cu găitane, pe care mi-o doream de secole, şi o salopetă albastră, pe corp. Îmi venea să plâng de bucurie. Apoi mi-a spus că ea îşi făcea părul permanent şi m-a întrebat dacă nu vreau să mi-l fac şi eu. Am izbucnit în râs, arătându-i buclele mele sălbatice, dar i-am spus că aş vrea totuşi să-l tund, iar ea m-a dus la coaforul ei. În timp ce buclele îmi aterizau pe podea, la radio se auzea „Sweet Sixteen”[26].

Veronica a scos o ţigară subţire dintr-o tabacheră

[26] Cântec foarte cunoscut scris de James Thornton în 1899, reluat de atunci de numeroşi artişti, precum: Perry Como, The Mills Brothers, The Chordettes, Etta Jones, Bany Manilow etc. (n. tr.).

argintie şi şi-a aprins-o, iar eu mi-am dorit să *am* şaisprezece ani. Am plecat cu o tunsoare Pixie, scurtă, şi simţindu-mă deodată mult mai mare. Am uitat de brânză şi de şuncă, dar nu şi de rochia galbenă de domnişoară de onoare, din păcate.

Fleur era mai înaltă acum, crescuse şi ea. Păpuşica grăsuţă care fusese dispăruse de-acum, iar părul ei, cândva blond, era acum şaten-deschis şi îl purta prins într-o coadă de cal. Când a intrat în camera mea, îmbrăcată în nişte haine vechi de-ale bunicii – o fustă neagră, lungă, pe care o ridicase mult, şi o bluză înflorată –, parcă o vedeam prima oară. Mi-am dat seama că era foarte frumoasă, cu nasul ei cârn şi gropiţa din bărbie. Băieţii ce îşi doreau o fată care să le soarbă flecare cuvânt, în timp ce ei pot arăta ce puternici sunt, aveau să se bată pentru ea. Nu era deloc ca mine. Aveam prea multe păreri ca să fiu plăcută de vreun băiat.

— Vrei să ne costumăm? m-a întrebat ea. Am putea pune în scenă o poveste de-ale noastre, cum făceam înainte.

— De ce aş vrea să fac asta? E un joc pentru copii mici.

M-a privit ciudat.

— De ce te uiţi aşa la mine? m-am răstit eu.

— Fără motiv. Mă uitam la părul tău. Te-ai schimbat, Em, nu te mai joci deloc cu mine.

— În caz că nu ai observat încă, să ştii că în cea mai mare parte a timpului nici nu sunt aici.

Mi-a aruncat o privire printre lacrimi.

— Dar nici atunci când eşti nu o faci!

— Nu fi prostuţă! Oricum, nu are legătură cu tine.

Nu era chiar adevărat ce-i spusesem, ba dimpotrivă, dar, dacă îi mărturiseam, m-ar fi dat de gol.

Am plecat să o caut pe Veronica. Tata era tot timpul acasă, deşi primise un post de administrator la un lanţ de

hoteluri din Birmingham, dar nu începuse încă munca. Era lipit de televizor, la ştiri, aşa că i-am făcut semn Veronicăi să vină afară.

Se lăsase întunericul şi ceaţa care începea să se ridice peste pajişte făcea copacii să pară nişte stafii. Imaginea mi-a adus aminte de grădina din Malacca; m-am gândit la ea cu tristeţea pe care mi-o inspira şi cea de aici, care fusese mândria bunicului. Cândva, era plină de tufişuri de agrişe, un liliac, tufe de zmeură într-un colţ şi un măr noduros în spate; de-a lungul gardului, bunicul cultiva cei mai buni dovlecei şi varză.

Imediat ce a apărut şi Veronica, ceaţa s-a transformat în ploaie.

— M-am tot gândit la Emma Rothwell, a zis ea, acoperindu-şi părul cu o mână ca să-l protejeze de ploaie.

— Şi eu.

— Dacă trăieşte şi dacă reuşesc să aflu unde stă, hai să-i facem împreună o vizită!

— Cam mulţi dacă...

M-a bătut pe umăr, apoi a intrat în casă. Mă tot întrebasem dacă puteam avea încredere în ea, iar acum chiar simţeam că o pot face. Oare era greşit? S-ar supăra mami să ştie că mă ajuta chiar rivala ei? Am clătinat din cap. În inima mea, ştiam că Veronica nu era rivala ei, ştiam că mami nu-l iubea pe tati.

Când eram în Malaya, atunci când luna lumina balconul, mă ascundeam să trag cu urechea la discuţiile adulţilor şi mă uitam la vulpile care zburau dintr-un copac într-altul. Când îi spusesem lui Billy că vulpile pot zbura, mă făcuse mincinoasă şi nu mai vorbise cu mine o săptămână. Ştiam despre aventura mamei cu Jack, deşi ea nu avea habar de asta. O dată, când Jack rămăsese peste noapte, m-am strecurat pe balcon şi am tras cu ochiul prin fereastra deschisă la ei. Dormeau îmbrăţişaţi, iar cearşaful subţire

abia dacă le acoperea trupurile. Nu ştiam ce să fee. Eram furioasă, îmi venea să intru peste ei şi să-l scot afară. Acolo era locul tatei, nu al lui. Dar apoi mami a zâmbit în somn, iar eu am plecat. Zile întregi m-am uitat la ea întrebându-mă ce să fee, dar totul a mers mai departe ca de obicei. Lumea nu s-a sfârşit, cel puţin nu atunci.

CAPITOLUL 37

O trezi mirosul acru al propriei transpiraţii, apoi auzi ţârâitul telefonului. Îşi şterse sudoarea de pe frunte, se împiedică de propriile haine, apoi se aşeză la capătul patului, masându-şi glezna. Era târziu. Soarele strălucitor gonise deja ceaţa dimineţii, iar ea se întrebă de ce-o fi rămas acolo. Sigur că ştia motivul, dar încerca să se convingă că o făcuse pentru că fusese dezamăgită de Cicely, care nu-i dăduse niciun indiciu despre ceea ce făcea, nici măcar nu ştiuse că avea o slujbă. Şi dacă asta era adevărat, nu se putea abţine să se întrebe dacă nu-i ascunsese şi altele.

Se auzi un ciocănit. Se ridică, împiedicându-se şi ştergându-se la ochi, luă halatul lui Adil şi deschise uşa.

În prag stătea Cicely, senină şi responsabilă, într-o rochie din mătase gri-porumbel şi o pereche de sandale roşii din piele, cu barete. Avea o geantă mare, un zâmbet plin de remuşcări şi mirosea, ca de obicei, a parfum scump. Nici că-ţi puteai imagina pe cineva care să pară mai puţin spion decât ea, dacă nu luai în calcul capacitatea ei neobişnuită de a-şi menţine calmul.

— Ce Dumnezeu? zise Lydia.

— Îmi pare rău că deranjez, draga mea, dar nu am avut de ales, răspunse Cicely, punând piciorul în prag.

Lydia ridică o mână ca să o oprească.

— Cicely, ştiu totul despre lucrurile cu care te ocupi.

Cicely făcu ochii mari, apoi îşi lăsă capul într-o parte şi zâmbi.

— În cazul ăsta, spuse ea, ştii şi că pragul uşii nu e cel mai bun loc să vorbim despre asta.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

— Of, draga mea, nu fi prostuţă! Sigur că ştiam unde eşti.

Lydia o lăsă să intre. Cicely se aşeză în faţa ferestrei, apoi îşi întoarse privirea spre ea.

— Vad că mi-ai ascultat sfatul, spuse ea.

Lydia se uită în jos, la halatul din mătase neagră al lui Adil. Noaptea trecută se trezise dintr-un coşmar cu Lili şi se repezise la baie, auzindu-i respiraţia regulată când trecuse pe lângă el. Luna plină îşi arunca lumina argintie peste fruntea şi pometii lui, făcându-i scobiturile feţei să pară şi mai întunecate. Se mişcase în somn, făcând-o să fugă înapoi în pat.

— Nu e ceea ce crezi tu.

— Te cred, deşi alţii nu ar face-o, spuse Cicely. Trebuie să recunosc însă că e foarte arătos, adăugă ea, ridicând o sprânceană şi zâmbind. Oricum ar fi, permite-un sfat, stai departe de darul lui Dumnezeu. E periculos. Dar, stai, ţie îţi plac băieţii răi, nu-i aşa? Sunt mult mai buni la pat. Dar unde e Adil?

— El ţi-a spus că sunt aici?

Cicely ridică din umeri.

Lydia se uită în altă parte şi zise:

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Atunci, vino să-ţi spun ce am auzit.

Lydia a rămas însă unde era, cu mâinile în şolduri.

— Stai puţin, zise ea, nu mi-ai spus niciodată cu ce te ocupi, nici că lucrezi cu Adil. De fapt, când ţi-am povestit despre el, nici măcar nu ai pomenit că îl cunoşti.

— Nu e vorba numai de Adil, draga mea, nici Ralph nu ştie mare parte din adevăr. Ţi-am spus, bărbaţii habar nu au ce se întâmplă în jurul lor.

— Încep să-ţi dau dreptate.

Se uită dincolo de Cicely, spre cerul albastru, de dimineaţă tipică pentru Malacca. Unde era Adil? îi promisese că o să-l sune pe un coleg de-ai lui George, dar nu-i spusese şi cât va fi plecat. Se duse la frigider şi îşi luă

o bere.

Cicely îşi aprinse o ţigară, dându-şi după ureche părul blond, bine întins.

— S-a întâmplat ceva extraordinar, zise ea. Promite-mi că n-o să te superi.

Atmosfera se schimbă brusc.

— E vorba despre Lili, continuă ea.

Lydia se încordă.

În ochii lui Cicely se văzu o sclipire de amuzament.

— A fost ridicată de Poliţia Portuară. Ştii că trebuie să verifice bărcile de pescuit, să nu transporte suspecţi. Deşi eu aş zice că mai degrabă comuniştii trec ilegal prin strâmtoarea Johore, nu prin port. Dar, oricum, se pare că Lili a fost implicată în uciderea lui Jack. M-am gândit că ai vrea să ştii asta. Să continui?

Lydia trase adânc aer în piept şi încuviinţă scurt.

Cicely îi spuse întreaga poveste, apoi, când termină, se îndreptă spre uşă.

— Bine acum, te las să-ţi revii. Întoarce-te la noi când te plictiseşti de iubitul tău.

Lydia se aşeză pe canapea şi se lăsă pe spate. Potrivit lui Cicely, se pare că unul dintre stăpânii portului anunţase poliţia, care o găsise pe Lili rătăcind pe docuri. Le spusese că era distrusă şi că Jack ar fi violat-o. Insistase că nu vrusese decât să se răzbune. Lydia dădu ce-i mai rămăsese din bere pe gât ca să scape de gustul amar. Aducându-şi aminte de sticluţa de parfum, Lydia ştiu ci nu erau decât minciuni. Duplicitatea fetei o lăsă fără suflare. Îşi strânse pumnii, atât de furioasă că trebui să se abţină din greu să nu spargă ceva. Lili nu fusese violată, ci dimpotrivă. Iar moartea lui Jack fusese cauzată de gelozie şi de nimic altceva. George avusese dreptate. Îşi lăsă capul în jos şi îşi acoperi ochii, încercând cu disperare să-şi şteargă din minte imaginea lui Jack plin de sânge.

Când fusese adusă la poliţie şi interogată, Lili recunoscuse că era încurcată cu comunişţii, dar îşi menţinuse povestea conform căreia fugise ca să scape de Jack. Distrusă şi cu inima frântă, se ascunsese în singurul loc unde ştia că acesta n-o va găsi – în junglă. Când fusese găsită de comunişti, o convinsese pe mama lui Maznan că fiul ei era în pericol, aşa că-i răscoliseră casa lui Jack, furaseră mâncare, dar nu şi bani, şi, cel mai important, găsiseră o cale să intre, iar a doua zi îl răpiseră pe Maz.

Lydia îşi aminti talia subţire şi spatele suplu ale lui Lili, părul ei negru, care-i ajungea până la fesele tari. Şi-l imagină pe Jack culcându-se cu ea, noapte după noapte. Şi-o imagină pe Lili ţipând, apoi îi văzu pe amândoi zăcând unul lângă celălalt, Jack fumând, cu mâinile sub cap, cu ochii albaştri aţintiţi în tavan, cum făcea de obicei. Chiar şi acum simţi împunsătura geloziei. Pentru o clipă, se gândi la Alee şi la viaţa lor împreună. Felul în care ea obişnuia să iasă din baie şi să lase intenţionat prosopul să cadă pe podea, apoi, complet goală, îşi ridica mâinile chiar în faţa lui ca să-şi prindă părul. Nici aşa nu o băga în seamă. Acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru că-şi dorise să fie cineva şi pentru că ignorase presentimentul dezastrului.

Ar fi vrut să dea vina pe Lili, dar nu putea să-şi scoată din minte gândul că, dacă nu s-ar fi dus la plantaţie, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Lili ar fi fost fericită ca amantă a lui Jack, iar el ar fi fost încă în viaţă. În schimb, după câteva luni, Maz fusese răpit, iar unul dintre rebeli, dându-se drept Bert şi profitând că linia se întrerupea, dăduse acel telefon care îi fusese fatal lui Jack.

Lydia se ridică şi începu să se plimbe în sus şi în jos prin apartamentul lui Adil. Lua câte un obiect în mână, se uita la cărţile lui, încerca să înţeleagă ce îi dezvăluia locul. Alese un volum ilustrat despre Monet de pe rafturile

înţesate cu discuri şi cărţi, majoritatea de filosofie şi de artă, şi îl frunzări. În absenţa lui Adil, descoperi că se gândea prea mult la el. Pe măsuţa de cafea, câteva modele îngrijite aduceau la viaţă animalele din junglă, iar pe pereţi, printre tablouri mari, abstracte erau intercalate imagini alb-negru ce înfăţişau oameni.

Adil nu lăsase niciun indiciu despre când avea să se întoarcă şi nici nu suna, aşa că îşi pregăti ceva de mâncare – pâine prăjită şi sardine din conservă. Pâinea era veche, iar cutia de sardine – singurul lucru pe care îl găsi în bufet, căci în frigider nu erau decât câteva sucuri şi nişte cutii de bere.

Se gândi să se întoarcă la Cicely, dar voia să-l revadă pe Adil, aşa că se aşeză la fereastră şi începu să se uite la trecători, studiind cum erau îmbrăcaţi şi cum mergeau. Când adormi, fu chinuită de coşmaruri în care Lili o ţâra de păr.

Adil ajunse după miezul nopţii, găsind-o stând în întuneric, paralizată de vină, cenuşie la faţă.

— Lydia?

O clipă, abia dacă îl văzu aşezându-se lângă ea. Adil o luă de mână şi o mângâie uşor pe obraz. Din stradă se auzi zgomotul traficului şi sunetul unui pian. Lydia îşi acoperi faţa cu mâinile, iar când îi simţi răsuflarea pe gât, izbucni în plâns.

Adil o strânse în braţe. Respirau la unison, dar un zgomot în stradă strică momentul.

El tuşi, iar ea se trase într-o parte, simţindu-se jenată.

— Cine a pictat tablourile? îl întrebă ea, evitându-i privirea.

O clipă, niciunul nu mai zise nimic.

— O cunoştinţă, zise el după un timp.

Păru că îi cercetează faţa în întuneric.

— Îmi pare rău că am stat atât de mult, dar am veşti.

Reuşise să-şi controleze sentimentele, aşa că se putu uita la el.

— Sunt bune?

— Aşa sper...

CAPITOLUL 38

Veronica a băgat capul la mine în cameră să-mi spună că iese. Aş fi vrut să vorbesc cu ea înainte, dar m-am gândit o clipă. Dacă aflau cei de la şcoală cum scotocisem prin dosarele lor, acum mai bine de un an, aş fi intrat într-un mare bucluc.

Am tras aer în piept, mi-am încrucişat degetele pentru noroc şi i-am zâmbit, apoi i-am povestit cum aflasem că taxa şcolară îmi era plătită de un avocat.

— Aşa că i-am scris, dar mi-a zis că nu-mi poate spune numele clientului său, din motive de confidenţialitate sau ceva de genul ăsta.

M-am agitat puţin văzând-o consternată.

— N-o să-i spun tatălui tău, Emma, dacă de asta ţi-e teamă. Dar nu asta e problema, ci faptul că nu ştiam că nu plăteşte *el.*

— Şi eu am crezut la fel, dar bunica mi-a zis că e falit.

Veronica şi-a lăsat capul într-o parte, a mijit ochii şi mi-a zâmbit.

— Ai crezut că eu îţi plătesc, nu-i aşa?

M-am înroşit.

— Deci de-asta mă tot întrebai atunci despre Freddy, avocatul meu, nu-i aşa? Mi s-a părut mie cam ciudat interesul tău subit.

Am făcut o faţă lungă.

— Păi, draga mea, chiar nu e vorba despre mine, însă, data viitoare când mă întâlnesc cu Freddy, o să-l rog să vadă dacă nu poate afla el despre cine e vorba.

— Mulţumesc.

M-a strâns uşurel de un umăr şi a ieşit.

Jumătate de oră mai târziu, am ieşit şi eu, fredonând. Mi-am ridicat gulerul şi am pornit zgâindu-mă la pavaj, numărând şi încercând să ajung la o sută fără să calc pe

vreo crăpătură şi să deranjez fiinţele înfricoşătoare care se puteau ascunde acolo.

Îmi plăcea liniştea vacanţei scurte din mai. Într-un fel, era plăcut să nu ştii ce urmează să se întâmple, deşi adevărul e că nu se întâmpla mai nimic. La şcoală, toate se desfăşurau după un program, inclusiv pentru spălat pe dinţi sau mers la toaletă, şi să te ferească sfântul să nu poţi face treaba mare, că primeai imediat o doză zdravănă de ulei din ficat de cod.

Vântul sufla sălbatic printre copacii care mărgineau drumul. Pentru că eram atentă la numărătoarea mea, nu l-am observat când a ieşit din umbre. Nu l-am văzut decât când am aruncat o privire spre o casă de unde venea miros de bacon afumat.

— Emma! m-a strigat el, venind lângă mine.

Abia atunci l-am descoperit. În spatele lui se vedeau norii dimineţii, negri şi zdrenţuiţi, iar din golurile dintre ei izbucneau raze argintii.

— Billy! Scuză-mă, nu te-am văzut!

Eram îndeajuns de aproape de el cât să pot simţi mirosul şamponului pe care probabil tocmai îl folosise. Mentă. Şi destul cât să-i văd gulerul ros al cămăşii ce-i ieşea la spate.

— Credeam că mă ignori, a zis el cu privirea în pământ.

Vârfurile urechilor i s-au înroşit.

— Nu fi prostuţ! Eram doar cu gândul departe, atâta tot.

Se foia de pe un picior pe altul.

— Cum e la şcoală? m-a întrebat.

O amintire s-a întors din trecut să mă ruşineze. Cea a clipei când îmi scosesem hainele în faţa lui. Poate că şi el se gândea la acelaşi lucru, căci faţa i s-a făcut ca sfecla. În tăcerea stânjenitoare, Billy a izbucnit deodată în râs.

— Ce zici de un drum până la hambar? m-a întrebat el, deşi vocea îi suna forţat. De dragul vremurilor trecute.

Cum stăteam aşa, faţă în faţă, mi-am dat seama că o spusese doar ca să zică totuşi ceva. Nu ştiam ce să răspund. Nu-l mai văzusem pe băiatul ăsta înalt şi ciudat de secole, dar deodată un diavol m-a împuns să accept.

Picioarele mi s-au pus singure în mişcare şi am pornit amândoi spre hambar, fără un cuvânt. Soarele a început să strălucească mai tare, iar de pe câmpul din spatele copacilor ne-a ajuns un miros de bălegar. Firele de iarbă aveau culoarea smaraldului, luminate din spate, ca în filme, iar între norii negri, cerul se vedea galben.

În timp ce mergeam, fiecare zgomot părea că sună mai apăsat – păsările, vântul, paşii noştri târşâiţi, nesincronizaţi. Eram atât de emoţionată, încât simţeam furnicături în degetele mari de la picioare.

Billy era tot ponosit, dar când soarele i-a atins faţa, am văzut cu coada ochiului că avea totuşi trăsături frumoase. Mai mult aluneca decât mergea, cu mâinile înfundate în buzunare şi părul blond căzându-i în ochi. Îi crescuseră şi dinţii, albi şi strălucitori. Mi-a povestit că mergea la şcoala gimnazială.

— Şi cum e?

— Da, păi... bine, a zis el, apoi a făcut o pauză şi mi-a atins mâna. Em...

Ceva din expresia lui m-a făcut să roşesc, iar spaţiul dintre noi s-a micşorat brusc.

— Îmi pare rău pentru... ştii tu. N-am avut de ales.

Inima a început să-mi bată mai tare. Se referea la ziua în care fusese silit să spună unde mă ascundeam.

— Nu fi prostănac, Billy! A fost acum o mie de ani.

Am mers mai departe, trăncănind ceva mai relaxat, deşi cumva totul părea nelalocul lui. Când am ajuns la hambar, s-a oprit lângă ladă, s-a zgâit o clipă la propriile picioare, apoi m-a privit cu ochii strălucitori ca nişte oglinzi şi o expresie ciudată.

— Eşti foarte frumoasă, Em, a zis el, pe jumătate zâmbind, dar foarte sincer.

Mi-am dat seama atunci de ce ne duseserăm acolo şi în niciun caz nu era „de dragul vremurilor trecute”. Nu-mi păsa. Spusese că eram frumoasă, iar în clipa aceea asta îmi doream mai mult decât orice să fiu.

Am ocolit scândurile rupte şi ne-am aşezat pe margine, păstrând distanţa între noi, cu picioarele atârnându-ne în gol. Billy s-a înclinat spre mine să mă sărute, dar eu m-am ferit şi mi-a nimerit nasul. S-a făcut roşu ca racul, dar eu am chicotit, aşa că s-a dat mai aproape. M-a sărutat din nou, iar de data asta a ajuns unde trebuie. Şi-a pus un braţ în jurul meu, iar eu m-am sprijinit de el. Era cald, foarte cald, dar o voce din mintea mea a început să repete cuvintele pe care tata i le spunea mamei: „Sângele apă nu se face, Lydia. Emma nu poate fi stăpânită. O să-ţi calce pe urme – *şi* pe ale mamei tale – dacă nu încercăm să o controlăm.”

Trântise apoi uşa, dar eu rămăsesem în locul unde mă ascundeam. Oare ce făcuse mama şi cum avea să se facă sângele apă?

Înainte să ne întoarcem, am stat o vreme întinşi pe spate, ţinându-ne de mână. Nu am mai făcut nimic după acel sărut. Mirosea a fum de ţigară şi, deşi nu mai voia să se facă magician, mâinile încă-i erau magice. Ştiam asta pentru că, atunci când mă strângea de mână, furnicăturile îmi ajungeau până în piept. Parcă eram într-o altă lume, sigură şi izolată.

Mă întorsesem la şcoală, era o zi de sâmbătă. Aşteptam în hol, în faţa biroului, să-mi iau scrisorile. Omul bun la toate a apărut cu o ladă în braţe şi mi-a aruncat o caramea. Două surori au trecut pe lângă mine, aplecându-şi capetele una spre alta, foarte serioase. Au apărut şi trei eleve, dintre care una mi-a făcut cu ochiul. Rebecca. Se

pare că reuşiserăm cumva să facem pace.

Podeaua era din plăci albe şi negre de gresie, ciobite la margini, cu crăpături adânci, impregnate de mizerie. Pereţii erau de un maro tern, iar într-un colţ se chinuia să trăiască un arbore de cauciuc subţiratic, ce crescuse prea înalt şi căruia îi lipseau mai bine de jumătate din frunze. Nu semăna deloc cu cei din Malaya.

Odată, tata mă luase cu el la o plimbare cu elicopterul, foarte devreme. În timp ce se lumina, m-am uitat în jos, spre casa noastră şi spre şcoală, şi am văzut ceaţa care acoperea bolovanii uriaşi din râu, apoi am zburat peste plantaţiile de arbori de cauciuc şi peste junglă. De sus, totul părea compact şi înfricoşător. Tata mi-a spus că jungla are voce, o voce care vorbeşte în chineză. Am crezut că vorbeşte despre spirite şi am izbucnit în râs. Nu mi-a spus că se referea la terorişti.

Mama şi tata nici că puteau fi mai diferiţi. Mi-a venit în minte o imagine a mamei, plină de viaţă, zâmbind larg. Tata nu râdea la fel de mult ca ea. Am încercat să-mi aduc aminte cu ce era îmbrăcată ultima oară când o văzusem, când ne dusese cu maşina la şcoală. Mi-am amintit cum coborâsem din maşină şi cum îi făcusem cu mâna, alergând cu spatele, dar nu şi altceva. Mi s-au umezit ochii. Mă supăra foarte tare faptul că îmi pierdeam uşor-uşor amintirile.

În sfârşit, secretara a ieşit din birou şi a rămas în prag, cu un teanc de plicuri în mâini.

— Un bănuţ pentru gândurile voastre, a zis ea zâmbind.

M-am ridicat, în defensivă, ca şi când chiar mi-ar fi putut citi gândurile. S-a întins spre mine, ţinând un plic cu vârfurile unghiilor cu o manichiură perfectă, roz bombon. L-am luat şi l-am băgat în buzunar, apoi m-am dus să mă aşez pe bancă, în tufişuri. Cum se apropia vacanţa de vară, mă gândeam că o să reuşesc să vorbesc cu tata.

Lucra în Birmingham acum, se îmbrăca elegant şi era mereu plecat în călătorii lungi.

Am pipăit mai întâi prin buzunar scrisoarea pe care o primisem de la el, apoi am desfăcut-o. Niciodată nu-mi scria mult şi nici de data asta nu se schimbase nimic, cu excepţia unui amănunt de la final. Mai să ţopăi de bucurie când am citit că domnul Oliver era bolnav.

Numai gândul la nuntă îmi provoca ameţeli. Speram că, dacă Veronica reuşea să o găsească pe Emma Rothwell, bine sănătoasă, o să putem locui la ea după nuntă. Nici nu voiam să mă gândesc că nu ar vrea să ne primească, sau să nu ne recunoască drept nepoate, sau că era posibil chiar să nu fie bunica noastră...

M-am dus în sala de lectură să-mi continui ultimele aventuri pe care începusem să le scriu. M-am pierdut în poveste.

Încăperea era spaţioasă, cu ferestre înalte, ca să nu poţi să te uiţi afară; acolo ne dădeam temutele examene de sfârşit de an. Sâmbăta, eram supravegheate de eleve din clasa a şasea şi oricine simţea nevoia putea veni aici să facă tot ce-şi dorea. Era interzis să vorbeşti, aşa că devenise singura ocazie pentru mine de a scrie neîntrerupt. Cele mai multe dintre fete o ocoleau ca pe ciumă; mie îmi plăcea. Mă gândeam să-mi continui povestea pe care o începusem, o melodramă în care noua mea eroină, Claris de la Costa, suferea profund din cauza bunicului său diabolic. Cufundată în tăcerea din jur, trebuia să ajung rapid la o concluzie, ceva care să-l facă pe cititor să rămână cu gura căscată de uimire. Dar nu reuşeam să păstrez firul, căci scrisoarea de la tata îmi provocase o astfel de uşurare, încât nu mai reuşeam să mă concentrez. Mi-am încrucişat degetele, rugându-mă ca domnul Oliver să fie bolnav multă vreme de acum încolo. Pentru totdeauna, dacă s-ar putea.

CAPITOLUL 39

Spitalul degradat, cândva reşedinţa somptuoasă a ofiţerilor districtuali, fusese luat în stăpânire de către japonezi în timpul războiului, fiind folosit ca închisoare. Clădirea sumbră, aflată la jumătatea dealului, era acum adăpost pentru cei cu boli mintale. Se intra pe o uşă din lemn sculptată cu modele complicate. Duhoarea dinăuntru o făcu pe Lydia să tresară. Lipsa luminii naturale şi uşile încuiate de pe holul octogonal te lăsau să-ţi imaginezi urletele victimelor torturate. Tresări când se gândi cât de multă durere trebuie să fi fost absorbită în pereţii aceia.

Cu pumnii încleştaţi şi o expresie aspră, Adil se îndreptă spre recepţie. Nu mai rămăsese nicio urmă din blândeţea de care dăduse dovadă seara trecută. La tejghea, îşi arătă cartea de identitate. Paznicul ezită, apoi încuviinţă, deschise una dintre uşi şi îi conduse de-a lungul clădirii. Dinspre etajul superior venea sunetul suferinţei: râsete nefireşti, plânsete interminabile şi suspine. Chiar când se obişnuiră cu semiîntunericul, paznicul deschise o altă uşă şi le făcu semn să intre.

— Sunaţi când vreţi să ieşiţi, mormăi el trântind uşa.

Lydia auzi cheia răsucindu-se în broască şi se uită în jurul ei. O cămăruţă mohorâtă, din care dispăruse orice culoare. Dintr-o găleată acoperită aflată într-un colţ venea un miros de urină şi dezinfectant, iar de sub podea se auzea sunetul unei ape curgătoare. Odată cu umezeala, intrau şi toate mirosurile junglei. I se întoarse stomacul pe dos.

Lili stătea pe un scaun din fier. Era zdrenţăroasă şi greu de recunoscut – tenul cândva luminos îi era acum cenuşiu, era slabă, iar părul frumos şi lung îi fusese tuns scurt. Ridică spre ei o faţă furioasă şi acoperită de muşcături de ţânţari.

— Se poartă rău cu tine? o întrebă Lydia, îngrozită.

Fata se ridică, se întoarse şi aruncă scaunul spre ea, însă acesta nimeri în perete şi se prăbuşi apoi pe podea. Îşi ratase ţinta. Lili se repezi apoi la Lydia, dar Adil o prinse de un braţ şi o forţă să se dea în spate. Se luptă cu el, fără să-şi ia privirea de la Lydia, zgâriindu-l şi repezindu-se la faţa lui şi lovindu-l cu pumnii în piept. Când, într-un târziu, obosi, Adil îi dădu drumul.

— Mi l-a furat! şuieră ea, mijind ochii.

Un început de zâmbet îi schimbă trăsăturile.

— Doar eu ştiam ce îi plăcea cu adevărat.

Îşi ridică fusta, se întoarse cu spatele la ei şi începu să mişte din şolduri şi din fesele goale.

Lydia se dădu înapoi, reprimându-şi senzaţia de vomă.

— Nu am făcut decât să o conving pe mama copilului că acesta e în pericol. Iar, în schimbul lui, au spus...

Făcu o pauză şi lăsă capul în jos, apoi continuă:

— Nu am vrut să-l omoare.

— Continuă! spuse Adil rece.

Lili tresări.

— Au fost de acord să mi-l aducă.

Lydia îşi duse mâna la gură.

— Nu! Nu ca să-l omoare. Stabiliserăm ca eu să-i ajut să-l recupereze pe Maznan, în schimb, ei să-l ia pe Jack. De lângă tine. Târfa albă! Dar nu să-l ucidă, zise Lili, arătând cu degetul spre Lydia, apoi îşi sprijini corpul scheletic de perete şi se lăsă să alunece pe podea.

Adil se duse la ea, o ridică şi o ajută să se aşeze pe scaun, apoi o întrebă:

— Vrei un pahar cu apă?

Fata se dădu înapoi şi oftă. Se lăsă tăcerea. Lydia privi pătrăţelul de lumină ce venea dinspre fereastra prevăzută cu gratii. Ar fi vrut să poată da vina pe fată, dar nu putea. O imagine pe care-o îngropase adânc reveni la suprafaţă:

Jack întins în praf, cu sângele coagulându-i-se.

După moartea fetelor ei, sperase că dragostea pentru Jack o va salva. Îşi dăruiau unul altuia tot ce avuseseră vreodată nevoie. În schimb, asta provocase moartea lui, iar lui Lili – pierderea minţilor. Nimeni nu fusese salvat. Aerul stătut o ameţea. Nu exista salvare în ţara asta ca un iad, doar căldură, transpiraţie şi violenţă.

Adil o luă şi porniră spre uşă.

— Ce s-a întâmplat cu mama lui Maznan? Au luat-o şi pe ea? îl întrebă Lydia.

— Nu am vrut să moară. L-am iubit, suspină Lili.

Adil apăsă soneria şi zise:

— Îţi spun mai târziu.

— Am pictat peretele templului, zise fata aproape fredonând, aruncându-i Lydiei o privire periculoasă.

Lydia se uită la Adil. Acesta ridică din umeri.

— Am pictat patru dragoni galopând pe cer, dar le-am pictat pupilele întoarse înăuntru. Mare greşeală. Au zburat.

Cu un râs amar, fata se întinse apoi pe podeaua murdară.

Adil se uită înapoi, spre ea. Lili îşi duse un deget la gură, privindu-l feroce.

— Şşşş! Nu a mai rămas decât unul. Cel cu un ochi lipsit de viaţă... adăugă ea în şoaptă, încă privindu-l fix.

Părăsiră încăperea şi fură conduşi la ieşirea din spate. Când ajunse afară, la aer curat, Lydia închise ochii şi respiră în voie, uşurată. Adil pornise deja.

— Ai spus că o să-mi povesteşti despre mama lui Maz, îi zise ea, prinzându-l din urmă.

— Mama lui Maz este una dintre fetele care strâng bani pentru rebeli. Se deghizează în muncitor, cu haine albastru-închis şi o eşarfa neagră pe cap.

Lydia se încruntă.

— Strânge bani de la angajaţi, aşa a avut acces şi la

aceştia, dar şi la muncitorii de pe plantaţie.

— Dar Lili cum a ajuns aici?

Adil ridică din umeri.

— După ce a fost prinsă de poliţia portuară, s-a ajuns la concluzia că nu mai e în toate minţile.

Îşi continuară drumul sub un cer trandafiriu, pe o alee dintr-un mozaic cândva foarte frumos, acum spart şi găurit, înconjuraţi de tufe de hibiscus înalte de mai bine de trei metri, care năpădiseră grădinile. Sunete fragmentate urcau din oraşul aflat acum sub ei. Câteva păsări se ridicară în zbor şi undeva, într-o altă parte a grădinii, se auzi o uşă trântită de un vânt stârnit brusc.

— E un foişor mai încolo, vrei să mergem? o întrebă el, pornind spre un pavilion degradat, ascuns într-o mică dumbravă, înconjurat de copaci înalţi, ale căror crengi aplecate formau un baldachin înfrunzit.

Pe trunchiurile copacilor se alergau maimuţe gălăgioase, legănându-se de pe o creangă pe alta până în vârf. Prin ferestrele sparte îşi făceau loc flori de un roz intens şi frunze brăzdate cu negru, iar cioburile rămase erau scăldate într-o lumină aurie, acum că soarele aluneca în spatele munţilor.

— Obişnuiam să vin aici la început, zise Adil. George îmi făcuse rost de o slujbă de chelner. Ah, minunatele vremuri dinainte de război, pline de extravaganţe sociale... Atunci am cunoscut-o pe Cicely. Cu mâinile acoperite până la coate de coliere şi brăţări cumpărate din piaţa de mirodenii. Avea doar nouăsprezece ani, era lefteră şi zdrenţăroasă.

Lydia îl privi drept în ochi. Simţi că se încordează.

— Nu era ca acum, desigur. A fost o scenă de dragoste, Harriet Parrott a avut grijă de asta. Perne din mătase, lumânări parfumate, flori.

Adil scuipă în praf.

Lydia simţi că i se face pielea de găină. Îl întrebă:

— Ce înseamnă Cicely pentru tine?

Şi-a dres glasul:

— Ţi-am mai spus că am lucrat împreună.

— Atâta tot?

Se lăsă tăcerea. Cumva, Lydia îşi dădu seama că totuşi ceva nu era în regulă. Şi nu-l credea.

Adil îşi trecu mâna peste capul proaspăt ras, neted.

— Cicely e o femeie periculoasă, zise el.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Hai să mergem. Urăsc locul ăsta.

— E vorba doar de loc? îl întrebă ea, căutându-i privirea, dar el pufni şi o evită.

Îi studie precaută profilul, apoi zise:

— Sau mai e şi altceva?

— Nu mi-am dat seama că se vede.

— Ce anume?

— Eşti sigură că vrei să ştii?

Lydia încuviinţă, dar deja se obişnuise să caute indicii şi simţi că o cuprinde frica. Dacă tot ce avea să-i spună urma. Să facă lumină asupra celor întâmplate, nu era sigură că voia să afle.

Când începu să vorbească, fu destul de distant, iar ea îşi aminti brusc ce impresie îi făcuse prima dată când îl întâlnise. Aproape că uitase ce trufaş şi detaşat i se păruse. Îi întoarse spatele, dar ea continuă să-l privească.

— Nişte japonezi veniţi cu un jeep mi-au luat mama şi au dus-o într-un loc foarte asemănător cu acesta. De obicei, preferau chinezoaice tinere, dar, deşi mama era mai în vârstă, avea totuşi o prospeţime şi o anumită fragilitate, aşa că a fost dată pe mâna celor neexperimentaţi, care au tratat-o cu brutalitate. A avut noroc că a scăpat cu viaţă, majoritatea erau bătute până la moarte, asta dacă nu li se tăia capul.

Lydia se uită prin geamul spart spre cerul care începuse să se întunece. Închise ochii şi se concentră pe tonul vocii lui.

— Au băgat-o în apă rece până la gât. Trebuia să reziste patruzeci şi opt de ore... sau să se înece. Cum a supravieţuit...

Adil se opri, iar ea deschise ochii. Părea că era cu totul în altă parte, iar felul în care dădu neajutorat din umeri, cu palmele ridicate, îi frânse inima.

— Au ţinut-o timp de şase luni acolo, până într-o zi, când au aruncat-o în stradă, goală, acoperită de fecale, de vomă şi de rănile lăsate de ţigările stinse pe pielea ei.

Trase o creangă cu frunze întunecate care se răsucise prin geamul spart. Rupse un trandafir de un roz intens, îl duse la nas, apoi îl lăsă să cadă şi îl zdrobi cu călcâiul, făcându-l una cu pământul.

— Cum spuneam, a avut noroc, dacă poţi să spui aşa. Multe fete au fost obligate să-şi sape propriul mormânt, apoi au fost arse de vii. Mama nu şi-a mai revenit niciodată, nu cu adevărat. Mai târziu, când a avut cea mai mare nevoie, eu...

Ezită o clipă, apoi continuă:

— Eu eram ocupat. Ultima dată când am văzut-o, abia dacă m-a recunoscut. Poţi să-ţi imaginezi cum e asta, Lydia? N-o să mi-o pot ierta niciodată. Niciodată.

Lydia nu zise nimic, iar tensiunea dintre ei crescu. Când termină de vorbit, îi simţi pentru prima dată durerea, descoperind locul inaccesibil în care o ascunsese.

— Îmi pare foarte rău, Adil.

— Aşa era lumea pe atunci, zise el, ridicând din umeri.

— Au mai rămas mulţi japonezi?

— Nu ştiu decât că nu s-au născut prea mulţi bastarzi, pentru că obişnuiau să le ucidă pe femeile pe care le violau. Ştiu că bărbaţii pot fi foarte cruzi, dar din cauza

mamei...

— Adil...

Bărbatul îşi încleştă pumnii.

— Războiul s-a terminat la mijlocul lui august, zise el, după atacul de la Hiroshima. Mulţumesc lui Dumnezeu pentru bomba aia!

Lydia înghiţi în sec, şocată de vorbele lui.

Adil îşi aprinse o ţigară.

— Nu ştiam că fumezi, spuse ea, încercând să fie cumva de ajutor, dar neştiind cum să o facă.

— Foarte rar.

— Ce o să se întâmple cu Lili?

— O să se facă bine şi îi vor da drumul. Poate o să intre în vreo trupă de actori... sau o să se prostitueze.

— Dar mama lui Maznan?

— Hai să mergem, zise el, am stat destul aici. O să-ţi spun pe drum.

Ieşiră din foişor şi făcură cale întoarsă prin grădinile pustii. O noapte malaezã întunecată se lăsa cu rapiditatea unei cortine, aducând bezna totală. Se ţinu aproape de Adil. Nu voia nici să se împiedice, dar nici să-l atingă.

— O să apară şi ea la un moment dat. Cel mai probabil e închisă deja, împreună cu fiul ei.

— Ce-o să se întâmple cu Maznan, o să fie bine?

— Aşa cred.

— Dar nu va deveni oare mama lui o ţintă pentru teroriştі?

Adil ridică din umeri, apoi spuse:

— Să sperăm că nu, mai ales că tot mai mulţi au început să se predea.

— De ce?

— E multă suferinţă acolo. De când a preluat conducerea Templer, în 1952, e doar o chestiune de timp.

Lydia ştia asta. Alee spunea că Templer e un comisar

dur şi capabil care se folosea de propagandă şi de orice putea ca să pună capăt terorismului.

— A fost ideea lui, nu-i aşa? Să folosească trupele de actori şi caravanele de filmare?

Adil încuviinţă.

— Şi în sfârşit funcţionează.

Doar vârful aprins al ţigării le lumina calea, iar Lydia îşi pierdu echilibrul. Tocul i se înţepeni într-o crăpătură din pământ şi se prăbuşi în faţă. Adil o prinse, dar când se uită la pantof, îşi dădu seama că tocul înalt atârna nefolositor. Îl rupse de tot. Acum nu mai avea încotro, trebuia să se sprijine de el în timp ce şchiopăta spre intrarea unde parcaseră.

— Deci Maz e acum cu mama lui? îl întrebă ea când ajunseră la asfalt.

— Ţi-am spus că am dat de cineva care ştie. Asta e informaţia pe care am primit-o ieri, dar am vrut să venim mai întâi să vorbim cu Lili ca să ştim sigur ce implicare a avut în toată treaba asta.

În noaptea aceea, era rândul ei să doarmă pe canapea. Se duse în bucătărie şi îşi pregăti un gin mare, apoi ridică încet jaluzelele. O lună plină alunecă dintre nori, iar întinderea de apă deveni argintie, întreruptă doar din când în când de ambarcaţiunile pescarilor. Îşi cercetă unghiile curate, lăcuite, mult mai frumoase decât când locuia cu Jack. Of, Jack, se gândi, oare te-am şi uitat atât de repede? Nu se putu relaxa decât când ginul îşi făcu efectul şi o ameţi.

Acum că ştia adevărul despre moartea lui Jack şi despre ce se întâmplase cu Maz, ce o mai ţinea aici? Până la urmă, doar asta vrusese să afle. Cât despre Adil, nu-şi putea permite să se apropie mai mult de el. Lăsând la o parte faptul că nu era alb, era mult prea devreme, Jack era încă foarte prezent în mintea ei.

Cu gândul la Adil, cercetă cerul întunecat, încercând să nu şi-l imagineze dormind în camera de alături. În ea se dădea o luptă, între neîncredere şi dorinţă. Oare cine era omul ăsta cu adevărat? se întrebă. Făcuse tot ce-i promisese, dar, cu toate astea, era sigură că-i ascundea ceva.

CAPITOLUL 40

Autobuzul înainta zgomotos pe ţărmul accidentat al Strâmtorii Malacca. Bărcuţele pescarilor împestriţau apa, iar în depărtare se zărea ruina singuratică a unui fort olandez. Lydia întredeschise geamul ca să simtă mireasma orhideelor sălbatice care se prăbuşeau peste crengile aplecate ale smochinilor, amestecată cu mirosul sărat al aerului fierbinte. Lumina albă, puternică a soarelui brăzdă apa, iar ea, orbită, îşi trase capul înapoi, mutându-şi privirea în faţă, spre norii care se desfăceau ca un evantai.

Tânjea să se simtă din nou fericită, să spere din nou sau măcar să fie în stare să înfrunte viitorul. Credea că se obişnuise deja cu gândul, dar când autobuzul prinse viteză pe şoseaua care lega Johore de Singapore, inima i se umplu de amintiri cu fetele ei. Povara pierderii lor se lăsă asupra ei cu toată greutatea. Oare va reuşi vreodată să-i facă faţă?

Când ajunseră în Singapore, autobuzul o luă pe Connaught Drive, drumul sinuos care mergea paralel cu portul, apoi se opri lângă Cenotaph, la capătul Raffles Square.

Când autobuzul se îndepărtă, Lydia se uită spre est şi în larg, încercând să reziste tristeţii. Îşi îndreptă umerii şi, fără să arunce nici măcar o privire spre terasele arcuite de peTanglin Road, ignoră complet bulevardele umbrite de copaci ale cartierului european. Îşi întoarse faţa spre soare, spunându-şi că va fi bine. Pentru ea, ca pentru atâţia alţii, viaţa aceea nu mai exista; se îndreptă, în schimb, spre portul Victoria şi spre fluviul aglomerat care împărţea oraşul în două.

Câţiva englezi cu pălării albe, pantaloni scurţi şi şosete lungi zâmbiră când trecu pe lângă ei. Lydia dădu din cap, continuându-şi drumul până nu mai putu căra valiza. Se

opri să vadă cum erau încărcate şi descărcate vasele vechi. Surprinsă să le vadă încă acolo, îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Începu să se simtă mai bine când văzu haosul – maşinile şi ricşele ignorându-i pe poliţiştii indieni cu capul acoperit de turbane, care dirijau traficul, mulţimile de oameni care traversau străzile fără să se asigure. Oraşul nu se schimbase deloc.

Urcă în alt autobuz. Pe măsură ce se apropia de Cartierul Chinezesc, din clădirile decorate se auzea muzică tradiţională, iar hainele spălate atârnau ca steagurile de sârme aruncate la întâmplare în faţa fiecărui apartament. Răscrucea de drumuri a estului, nu aşa i se spunea oraşului? Cel mai ieftin centru comercial din lume.

Cele mai multe hoteluri ieftine erau bordeluri, aşa că avu noroc să dea peste Welcome Retreat, o clădire înaltă de trei etaje în care predomina, în mod cu totul neaşteptat, mirosul de ceară de podele. Se clătină pe scara îngustă, târându-şi bagajul spre una dintre cele trei camere de la etajul superior, cu baie comună.

După ce intră, se luptă cu încuietoarea ferestrei. Voia să o deschidă ca să intre aer. Nu era hotelul Oceanview, dar măcar era curat şi, cu toate că încăperea era prăfuită, nu mirosea a untură râncedă sau a parfum ieftin. Cercetă mobila sărăcăcioasă, apoi îşi numără bancnotele pe care se regăsea încă imaginea reginei. Mai avea foarte puţini bani şi, cum avea nevoie de o slujbă, Singapore era locul cel mai potrivit. Apoi, când va avea destui bani, se putea întoarce în Anglia, să o ia de la capăt.

Afară se auzi scrâşnet de cauciucuri pe asfalt. La etajul de dedesubt se trânti o uşă. Dar se mai auzi ceva – şoapte încordate din apartamentul de lângă. Un cuplu purta o discuţie aprinsă. Se aşeză pe marginea patului, încercând să nu asculte. Timpul abia se târa cât se plimbă prin camera mică de hotel, dorindu-şi să facă orice altceva. Îşi

spuse că trebuise să ia decizia asta. Nu se putea baza mereu pe Adil şi, oricum, era timpul să devină independentă. Puternică. Se gândi la faţa lui hotărâtă, îşi aminti răsuflarea lui pe gâtul ei când izbucnise în plâns.

Camera îi aduse aminte de dormitorul din capătul scării în spirală de la mănăstire. Îl împărţea cu încă două fete. Nu ajunsese prea departe, se gândi când se întinse pe pat şi închise ochii. Încercă să-şi amintească apoi cum era pe atunci, dar fata pe care o văzu cu ochii minţii părea cu totul altcineva, cineva dintr-o cu totul altă viaţă.

Se văzu chiar înainte de aniversarea de 16 ani. Războiul începuse deja. Era o zi însorită de vară, cu un cer perfect albastru. Aştepta o vizită. Părul ei era roşu-aprins pe atunci şi mult mai sălbatic, ca al Emmei, iar sora Patricia, cu mâinile în şolduri, insista să se tundă. Era singura care mai rămăsese la mănăstire, singura care nu avea unde să se ducă.

Îşi aminti cum aşteptase pe bancă, în faţa mănăstirii. Ora unsprezece venise şi trecuse. Îi aduseseră limonadă, apoi, o oră mai târziu, sandviciuri cu pastă de peşte. Nu putea mânca, aşa că le aruncase pe jos, pentru păsări. Tresărea la auzul fiecărei maşini, dar nu se mişcase de pe bancă. Sora Patricia îi adusese *The Family on One End Street*[27], dar cuvintele pur şi simplu nu voiau să stea liniştite pe pagini.

Persoana care trebuia să vină în vizită nu mai apăruse.

Lydia se frecă la ochi. Trecutul era dureros. Nevoia aceea dureroasă de iubire era mai puternică decât orice. Se gândi la cât de mult îşi iubise *ea* copiii şi cât de puţin, în schimb, şi-o dorise pe ea mama sa. Se gândi la Em şi la ultima competiţie de costumaţie de la club. Emma avusese un costum de clovn. Nu o câştigase datorită acestuia, ci

[27] Roman pentru copii (1937), aparţinând scriitoarei şi ilustratoarei Eve Garnett (n. tr.).

datorită dublului salt pe care-l făcuse când ajunsese la masa juriului. Privirea consternată când îşi îndoise pălăriuţa îi făcuse să râdă, iar Em primise premiul întâi. Zâmbi amintindu-şi cât de mult îi plăceau lui Fleur rochiţele frumoase, apoi îi veni în minte pneumonia groaznică după care se recuperase atât de greu.

Îşi mai aminti cum stătuse cu Alee în faţa oceanului, laTerengganu, în 1946, la şase luni după ce războiul din est se sfârşise. Malaya era dată peste cap de invazia japonezilor, dar rezistaseră, cu braţele încrucişate, mâncând nuci braziliene şi bând lapte de cocos direct din coajă. Era chiar înainte de prima sa plecare, Emma avea trei ani, iar Fleur era pe drum. Îşi aminti mirosul sărat al oceanului şi pe cel seducător de orhidee care-i invada noaptea, când lăsau fereastra deschisă. Modul în care aceste mirosuri se împleteau cu cel de biscuiţi Pimms şi cu căldura trupurilor lor. Cum, după ce făcuseră dragoste, îl rugase să-i povestească mai multe despre copilăria lui. Nimic neobişnuit, îi spusese, cu excepţia faptului că tatăl său dispăruse pentru o vreme când era doar un băieţel, dar aşa căpătase imboldul de a călători.

Oftă. Totul se schimbase. Nu mai rămăsese nimic de atunci, iar acum, că nu mai avea decât foarte puţini bani de la Jack, trebuia să nu mai stea pe gânduri şi să-şi găsească o slujbă. Asta era cel mai important acum.

Prima pe care o găsi fu în cel mai mare magazin universal din Singapore, un spaţiu vast, cu coloane din marmură şi ghişee parfumate, unde se vorbea în şoaptă, iar clienţii erau însoţiţi de angajaţi excesiv de curtenitori.

La etajul la care lucra ea însă era foarte mult zgomot. Nu era linişte, nu se simţea niciun parfum. O sută de produse de curăţenie erau aranjate în rânduri perfecte, iar recipientele în culori vii erau şterse zilnic de praf. Ceainicele erau perfect lustruite, iar ustensilele de

bucătărie – curate lună.

Pentru Lydia, platforma pe care demonstra calităţile noilor oale cu presiune era ca o mică scenă de teatru. Era plătită destul de bine şi nici nu-i displăcea ce făcea, atât timp cât reuşea să nu arunce în aer vreuna. Trebuia să facă o demonstraţie pe oră, indiferent că erau sau nu oameni în jur, aşa că stătea picior peste picior pe un scaun înalt pe platformă, cu tot magazinul sub ochii ei. De aici, prin fereastra imensă, îşi vedea trecutul – europene cu părul proaspăt coafat care-şi dăduseră întâlnire la un cocktail la Raffles, printre palmieri, unde bonele chinezoaice cu accent puternic le spuneau copiilor europeni să nu alerge. Era uimitor cum toate astea continuau în acelaşi ritm şi acum, că se întrevedea sfârşitul dominaţiei şi după ce războiul făcuse atâtea ravagii.

Într-o zi, reuşi să-şi găsească o a doua slujbă, ceea ce o umplu de speranţă. Era ceva la care se pricepea, şi încă bine. Emoţionată de propria îndrăzneală, se strecură pe sub o arcadă într-un cort cu mătăsuri în diferite modele, unde ventilatoarele mişcau aerul, făcând voalurile să plutească precum nişte fluturi. În rafturi ticsite care se ridicau de la podea până sus, la tavan, taftalele strălucitoare cu dragoni, păsări sau pagode se luptau pentru spaţiu cu brocarturi bogate. Mintea i se umplu de planuri, aşa că se puse să croiască repede vreo două rochii, ajutându-se de o maşină de cusut pe care o împrumutase de la o chelneriţă chinezoaică.

Deşi munca o ţinea ocupată şi era încântată de transformarea materialelor în rochii de seară cu paiete, emoţia începutului o părăsi repede. Trei luni mai târziu, în august 1957, când Malaya era foarte aproape de a-şi proclama independenţa şi la mai bine de doi ani şi jumătate de la moartea fiicelor ei, Lydia termină de cântat,

fără să primească prea multe aplauze. Singapore nu-şi pierduse strălucirea, dar azi era marţi, ziua în care lumea nu voia decât să-şi umfle burta cu pui prăjit şi băutură.

Sora Patricia îi spunea mereu că are o voce frumoasă şi ar trebui să profite de asta, dar nu se gândise vreodată că va ajunge să cânte la Traveller’s Inn, în hotelul Oceanview. S-ar fi văzut mai degrabă într-un musical sau într-un cor, dar managerul hotelului era un bărbat corpolent pe care ea şi Alee îl cunoşteau de ani buni, iar acesta îi propusese să cânte acolo, după ce o întrebase dacă are voce.

Îi ceru barmanului o bere rece, îşi netezi fusta şi se aşeză lângă o fereastră. Îi plăcea să privească luminile, iubea sunetul apei lovind stâlpii debarcaderului şi nu putea rezista mirosului nopţii, de ghimbir amestecat cu scorţişoară şi cu izul sărat, de peşte, al mării.

Managerul se apropie de ea, zâmbind.

— Te aşteaptă un cocktail la bar, îi zise el, arătând spre celălalt capăt al barului lung, lucios.

De multe ori i se făcea cinste când cobora de pe scenă. O cuprinse deznădejdea, dar se sili să se mişte. Ori asta, ori lăsa viaţa să o distrugă.

— Cine-i tipul? întrebă ea.

Era întuneric în acel capăt al barului, iar, tejgheaua fiind curbă, nu putea vedea acolo decât o siluetă fără trăsături.

El ridică din umeri.

— Habar n-am. Să ai o seară minunată! Eu plec mai devreme azi.

Porni spre bar, unde văzu două cocktailuri şi două pahare cu whisky. O voce foarte politicoasă spuse din umbră:

— Mă bucur că ai putut să mi te alături.

— Cicely!

— Ce mai faci, draga mea? spuse Cicely cu o voce egală, ridicând spre ea o mână cu unghii roşii, încărcată cu

brăţări sclipitoare, din argint.

Lydia făcu un pas în spate.

— Te rog, nu pleca. Hai să bem ceva împreună, de dragul vremurilor de demult, zise Cicely, trăgând un scaun şi făcându-i semn să se aşeze.

— Eşti beată.

— Puţintel.

Lydia se aşează. Nu era obişnuită să o vadă pe Cicely pierzându-şi cumpătul.

— Ce faci aici? o întrebă.

Cicely zâmbi.

— Aici stau când vin în Singapore. Nu-mi place Raffles, completă ea, dând din mâini.

Un miros de Chanel amestecat cu transpiraţie se împrăştie în jur.

— Toţi demodaţii ăia care trăncănesc întruna despre cum era înainte de război... Ce bucurie să te găsesc aici!

— Deci nu ai venit după mine?

— Nu, dar acum că te-am găsit... trebuie să-ţi spun că Adil te caută.

Lydia îşi dădu băutura peste cap şi se bucură de arsura ginului pe gât în jos. Se uită lung la Cicely, având în minte buzele lui şoptindu-i numele.

— Ca să înţeleg, el te-a trimis?

Cicely ridică din umeri.

— Draga mea, nu trebuie să fii aşa suspicioasă. De ce ar fi făcut asta? Şi oricum, ţi-am spus deja, nu am venit aici ca să te caut.

— Ce vrea?

— Părea că are ceva să-ţi spună. Doar ştii cât de misterios poate fi, nu a vrut să-mi spună despre ce e vorba.

Cicely îşi clătină paharul şi se foi pe scaun, apoi zise:

— E ceva ce am vrut mereu să te întreb, draga mea, l-ai

iubit vreodată pe Alee? Păreaţi aşa de nepotriviţi unul pentru celălalt. Un om de nimic.

În mintea Lydiei se porni furtuna.

— Pentru Dumnezeu, Cicely, e mort!

— Ce enervantă eşti!

Deodată, Lydia îşi simţi inima grea. Gândurile pe care le ţinuse ascunse până atunci despre adevăratul motiv pentru care se căsătorise cu el ieşiră la iveală. Oftă şi spuse:

— Bine, uite, am crezut că-l iubesc. Te poţi convinge singur de anumite lucruri, ştii? Era un bărbat arătos, iar eu aveam nevoie de ceea ce îmi putea oferi el.

— Poate că era mai sensibil decât crezi.

— Poftim?

— Alee era de părere că nu l-ai iubit niciodată. Mi-a plâns pe umăr după ce... ştii tu. Bărbaţii nu se prea laudă că nu sunt buni la pat, aşa-i? rânji ea.

Lydia rămase şocată.

— După? Dar mi-ai spus că nu...

— Am minţit. Hai să mai luăm ceva de băut, zise ea, fluturând câţiva dolari către barman.

Lydia miji ochii. Cicely nu părea să aibă nici cea mai mică mustrare de conştiinţă, începuse deja să povestească noutăţile din Malacca. Lydia era deja la al patrulea gin când subiectul discuţiei deveni Jack.

— Pe *el* l-ai iubit? o întrebă Cicely, apoi adăugă, prietenoasă, dar precaută: Mi se pare că avem aceleaşi gusturi la bărbaţi, nu crezi?

Lydia se încruntă.

— Nu şi cu Jack! Nu-mi spune că...

Vocea i se frânse însă.

— Nu, dar nu pentru că nu aş fi încercat. Doar că nu avea ochi decât pentru Lydia Cartwright cea voluptuoasă.

Luă o înghiţitură, apoi continuă:

— Deşi acum eşti ceva mai slabă. Dar hai, spune-mi, mor de curiozitate să ştiu cum era.

Se priviră o vreme în ochi.

— Am uitat, draga mea, că eşti una dintre acele femei care nu pot trăi fără dragoste.

Lydia oftă.

— Nu e aşa, dar fie, deşi nu e treaba ta, am să-ţi spun: la început, nici nu ne puteam lua mâinile unul de pe celălalt. Abia apoi ne-am implicat emoţional, deşi nu ar fi trebuit. Eram căsătorită, aveam copii... Apoi, după incendiu, a fost minunat cu mine.

Nu-şi dezvălui şi cel mai ascuns gând, acela că, deşi se iubiseră profund, exista totuşi posibilitatea ca mariajul cu Jack să fi fost doar o încercare de a-şi recrea familia pierdută. Un substitut. Cât de trist ar fi fost ca pasiunea să treacă şi să descopere că, de fapt, nu fusese nimic mai mult...

— Înţeleg. Şi iată-ne ajunse la Adil, asta dacă nu mai ascunzi alte poveşti. Mi-ar plăcea să ştiu că ai părăsit o groază de bărbaţi... sau femei, mârâi ea, privind-o pe Lydia pe sub gene.

Lydia clătină din cap.

— Deci, insistă Cicely, unde anume intră fostul meu iubit în povestea ta?

— Poftim?

— Draga mea, e în regulă, poţi să-l ai, dacă asta vrei.

Lydia roşi, dar, orice ar fi zis Cicely, îi surprinsese deja privirea alarmată.

— Vrei să spui că neastâmpăratul de Adil nu ţi-a zis nimic? Da, scumpo, am fost împreună cu bărbatul ăsta superb.

— Când?

— L-am întâlnit la scurt timp după război, nu aveam nici nouăsprezece ani, înainte ca toate să se prăbuşească, zise

ea, trecându-şi o mână peste sâni. E în regulă, draga mea, dacă poate cineva să te asigure că e de-a dreptul delicios, să ştii că eu sunt aceea.

— Zici că vorbeşti despre cină, nu despre un om.

— Hmm, păi, şi nu-l putem considera... un desert după care îţi lasă gura apă, să zicem? Sau poate că aşa a fost Jack pentru tine.

Îşi muşcă apoi buzele şi se aplecă spre Lydia. Îndepărtă ceva inexistent de pe umărul ei, apoi îşi linse un deget şi îl lăsă să alunece pe gâtul acesteia în jos, spre claviculă. Lydia îngheţă, iar Cicely îşi încercă norocul, trăgând-o spre ea şi sărutând-o cu putere pe buze.

O clipă, Lydia rămase fără reacţie. Nu mai fusese sărutată niciodată de o femeie, nici măcar nu-şi imaginase că ar putea fi. Clipi repede, îşi veni în fire, apoi o împinse la o parte pe Cicely, ţinând-o la distanţă.

— Eşti beată, îi spuse.

— Nu-mi zice că nu ţi-a plăcut nici măcar un pic. Eşti delicioasă, Lydia, draga mea, şi-mi doresc să fac dragoste cu tine. În mod foarte convenabil, stau chiar în hotelul ăsta. Ce spui?

Se lăsă tăcerea.

— Doar o noapte, draga mea?

Lydia clătină din cap, izbucnind în râs.

Cicely tresări, apoi zâmbi larg.

— Ce e aşa de amuzant?

Lydia clătină iar din cap. Cicely, care de obicei atrăgea privirile tuturor, bărbaţi şi femei deopotrivă, părea acum bătrână, demnă de milă, o regină a gheţii în curs de topire. Urmă o altă tăcere lungă, iar Lydia îşi trecu degetele prin păr. Care era oare sursa durerii acestei femei? îşi privi prietena mai îndeaproape, studiindu-i nările uşor dilatate, buzele rujate şi ochii superbi, ca topazul.

— L-am iubit, să ştii, pe Adil. Singurul bărbat care a fost

vreodată al meu. Ceva din privirea lui... şi, Doamne, corpul acela! exclamă Cicely. Dar ai grijă, nu trebuie să-l subestimezi. Adil e un bărbat periculos.

— Ciudat, a zis exact acelaşi lucru despre tine. Hai, zise Lydia, apucând-o de braţ, te duc la culcare. De una singură.

Afară, începuse să bată vântul, iar Lydia simţi că se lăsase răcoarea pe când o urca pe Cicely în lift. O auzi mormăind ceva şi se hotărî să o ignore, dar Cicely repetă:

— George l-a plătit pe Adil să te facă să te duci la Jack, l-a plătit să-ţi întârzie sosirea la Ipoh.

Decise să-i pună vorbele pe seama băuturii, dar în noaptea aceea visă că-i cad toţi dinţii. Imediat ce şi-i refăcea, i se rupeau din nou, de parcă ar fi fost din cretă. Se trezi cu senzaţia că păşea pe cu totul altceva, dar nu pe pământ stabil.

CAPITOLUL 41

În vacanţa de vară, m-am întâlnit des cu Billy. Era o metodă foarte bună de a nu mă mai gândi la nunta care se apropia, nemaivorbind că întâlnirile noastre erau şi foarte amuzante. Ne plimbam prin sat sau ne întâlneam cu alţi copii din zonă în staţia de autobuz sau ne adunam la podul Thomas Telford ca să vedem ce a mai adus râul. De cele mai multe ori nu erau decât resturi, dar o dată am văzut şi o oaie moartă. Desigur, eu şi Billy aşteptam clipa în care aveam să zărim un cadavru, umflat şi zbârcit.

Ne adăposteam de ploaie în staţie când Billy mi-a dat un cot şi mi-a spus:

— Em, nu vrei să mergem la hambar? Doar dacă vrei, a adăugat, ridicând din umeri.

Parcă mi-ar fi citit gândurile. M-a privit drept în ochi, cu un zâmbet larg pe faţă, apoi şi-a dat la o parte smocul de păr blond de pe ochi şi s-a înroşit tot. A răsucit o ţigară, ca să-şi ascundă stingherea la, am socotit eu, apoi mi-a oferit-o mie. Deşi voia să semene cu James Dean, era un tânăr drăguţ, liniştit şi foarte bun. Am refuzat ţigara.

Pe drum spre hambar, m-am gândit la primul nostru sărut. De fiecare dată când încercam să mă gândesc la altceva, în minte îmi reveneau buzele lui. Calde, dar nu umede. Cum un fior îmi traversase şira spinării când îmi spusese că sunt frumoasă. Felul în care mă simţisem, copilă încă, dar şi adultă.

Aveam aproape cincisprezece ani – bine, paisprezece şi jumătate, aproape – şi eram bine dezvoltată; socoteam că eroinele poveştilor mele aveau nevoie de nişte aventuri sexuale ca să fie cât mai reale. Deşi nu eram cu adevărat îndrăgostită de Billy, era foarte drăguţ, multe fete din sat umblau după el. Deşi mi-era cam jenă de momentul în care aveam să-mi scot hainele, mă gândeam că ar cam fi

momentul, chiar dacă îl vedeam mai mult ca pe un prieten, şi nu ca iubit.

Hambarul urma să fie demolat de nişte dezvoltatori imobiliari care voiau să construiască apartamente în locul lui, deci era cam ultima noastră şansă. Ne-am cocoţat pe scară. Am alunecat, iar el m-a sprijinit de fund, lăsându-şi mâna acolo. Purtam o rochie subţire, din bumbac, iar mâna lui acolo mă făcea să mă simt ciudat, mă înfierbânta şi-mi dădea furnicături.

Sus, mirosea a umezeală, a praf şi a paie mucegăite. Acestea mă zgâriau, mă înţepau, pielea a început să mă mănânce şi, în ciuda pieptului dobândit recent, mă simţeam plată ca o scândură şi stângace. De unde eram acum nu vedeam prea multe, doar o fâşie verde de câmp în depărtare.

Când m-a sărutat, buzele îi erau reci şi moi, nu umede sau pline de salivă, deşi cu un iz uşor de tutun. Mi-a spus că mă place, cu un uşor accent local, ceea ce-l făcea chiar şi mai interesant. Am murmurat că şi eu îl plac şi, încântată de senzaţia pe care mi-o lăsau mâinile lui pe corp, m-am simţit la mii de kilometri de viaţa mea reală. Totul s-a înceţoşat. Trupul îi era atât de aproape de al meu, încât aveam senzaţia că inima mea bătea în el, iar când şi-a strecurat mâna între coapsele mele, m-a cuprins fierbinţeala şi un fior m-a scuturat de sus până jos.

Nu m-am mai gândit la nimic, surprinsă de modul în care corpul meu ştia ce să facă în momentul în care Billy s-a întins deasupra mea, doar în chiloţi. Cu toate că amândoi ne-o doream, nu am mers până la capăt, ci doar ne-am strâns în braţe. Ceva s-a întâmplat totuşi, căci am continuat să ne mişcăm, lovindu-ne de scândurile inegale, până când el a început să tremure şi s-a scuturat de câteva ori, apoi a spus încet „Doamne, Dumnezeule!”, cu nasul în gâtul meu.

Când şi-a vârât limba în urechea mea, am privit peste capul lui, spre acoperişul hambarului. Căpriorii erau negri şi putrezi, iar interiorul acoperişului era de un verde mucezit. Acolo unde lipseau ţiglele, se vedeau pătrăţele de cer de un albastru-deschis. Mi-am dat seama că nu mai ploua, ba chiar ieşise soarele.

— Îmi pare rău, am spus când mi-am dat seama că distanţarea mea l-a făcut să se încrunte.

— Nu-i nimic, a zis ridicând din umeri, dar ştiam că-l rănisem.

— Ar trebui să plec, mă întâlnesc cu Veronica la bibliotecă.

Nu voiam să înrăutăţesc lucrurile, aşa că i-am spus că rămâne pe data viitoare.

S-a întors spre mine cu un zâmbet larg.

— Serios?!

— Când o să fie dărâmat hambarul?

— La sfârşitul vacanţei.

— Foarte bine.

Camera de lectură era la parter. Mirosea puternic a lemn lăcuit, iar lămpile înclinate de pe mese o umpleau de o lumină gălbuie. Aveam o idee pentru o poveste a cărei acţiune se petrecea pe continent şi aveam nevoie de ceva informaţii despre istoria Europei. În timp ce o aşteptam pe Veronica, am lăsat deoparte gândul la Billy şi am deschis câteva cărţi, bucuroasă că aveam toată încăperea numai pentru mine.

Furată de lectură, nu am auzit când a intrat, aşa că, atunci când m-a strigat, am sărit de pe scaun.

— Iartă-mă, scumpa mea, nu am vrut să te sperii.

M-am apucat să-mi strâng lucrurile.

— Vrei să mergem acum?

Veronica a lăsat jos cumpărăturile şi şi-a tras un scaun lângă mine.

— Să fiu sinceră, mi-e atât de cald, nu vreau decât să stau jos o clipă. Ah, bietele mele picioare!

Am aruncat o privire spre pantofii ei cu tocuri înalte şi am zâmbit.

— Ştiu, ştiu... Ce citeai?

Am întors cartea spre Veronica, iar ea a cercetat o clipă coperta, apoi a ridicat din nou capul, exclamând:

— Draga mea, nu e cam insipidă?

Am rânjit.

— Mai ştii, ţi-am zis că o să-l întreb pe Freddy, prietenul meu avocat, dacă există vreo cale de a afla identitatea unui client. Ei bine, ne-am întâlnit săptămâna trecută, stă în apartamentul meu din Wandsworth, ţi-am mai zis.

Am privit-o cu speranţă.

— Ce a zis?

— Din nefericire, se pare că niciun avocat nu va risca să dezvăluie identitatea clienţilor.

Am ridicat din umeri.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Cu toate astea, ştia firma. Şi-a amintit că la primul lui contract a trebuit să lucreze cu un avocat rival din Worcester, de la Johnson, Price & Co. Ceva referitor la transferul actelor funciare, se pare.

Mi-am strâns cărţile. Începuse să mi se facă foame. A prins ideea şi şi-a luat sacoşele, apoi am ieşit împreună.

— Mi-a zis că o să se intereseze, dar să nu-mi fac prea mari speranţe.

M-a lăsat acasă, apoi Veronica s-a dus la ea, dar s-a întors nu după multă vreme. Părea că plânsese. Ne-a spus că primise o telegramă din străinătate, o notificare de la fratele ei. Era foarte bolnav şi se părea că trebuia să amâne nunta. Eu şi Fleur am ieşit după ea, să o conducem. Nu părea prea încântată că trebuia să plece, dar ne-a sărutat de rămas-bun, apoi s-a dus acasă, să-şi

împacheteze lucrurile, dat fiind că trebuia să se ducă să-şi îngrijească fratele aflat în Africa. Am urmărit-o cu privirea, în timp ce Fleur sărea coarda lângă mine. Problema era că îmi plăcea Veronica şi, fără ajutorul ei, habar nu aveam cum să o caut pe Emma Rothwell de una singură. Iar, până acum, nici Veronica nu aflase nimic.

— Toată lumea pleacă, a spus Fleur.

— Veronica o să se întoarcă.

Fleur a început să fredoneze în ritmul săriturilor:

Ursuleţ, ursuleţ, întoarce-te!

Ursuleţ, ursuleţ, ţopăie!

Era neîntrecută la asta, cea mai bună din clasă, se încadra în timp, fără să rupă ritmul. Cum ea se concentra pe întoarceri şi sărituri, m-am gândit că nu mai era atentă la ce-i spuneam, dar m-a întrebat deodată:

— Bunica se mai întoarce vreodată?

Am clătinat din cap.

Ursuleţ, ursuleţ, arată-mi piciorul!

— Hai să ne aducem aminte de lucrurile frumoase, i-am propus eu.

Nu s-a auzit decât sunetul săriturilor ritmate.

La ultimul vers, am intrat şi eu în joc şi am strigat împreună:

Ursuleţ, ursuleţ, e de ajuns!

Fleur a rămas nemişcată o clipă, apoi a zis:

— Îmi plăcea plăcinta ei cu mere.

— Da. Hai să ne amintim ce ne pregătea la cină.

Fleur a început din nou să sară:

Plăcintă cu carne dimineaţa, plăcintă cu carne la ceai,

Plăcintă cu carne la fiecare masă cât voi mai trăi!

— Dar despre ficatul cu ceapă ce spui?

— Brrrr!

— Friptură de porc duminica.

— Şi plăcintă cu peşte sâmbăta!

Mi-au dat lacrimile şi mi s-a tăiat respiraţia. Of, bunico, îmi pare atât de rău că nu eşti aici! Eram tristă nu doar pentru că nu mai era aici, cu noi, ci şi pentru că mi-am adus aminte cum viaţa poate decurge normal o vreme, pentru ca apoi totul să se sfârşească.

Fleur a lăsat coarda, a venit lângă mine şi m-a atins pe obraz.

— Nu-i nimic, Em, eu n-o să plec.

Am privit-o în ochi. Aşa era. Mi-a zâmbit şi mi-a spus că, poate, cândva, când vom fi amândouă mari, vom reuşi să fim prietene adevărate. Aş fi vrut să-i povestesc ce făcusem cu Billy, dar era mult prea mică pentru asta, aşa că am păstrat secretul doar pentru mine.

M-am uitat la trandafirul roz care creştea peste gardul din faţă, gândindu-mă la Billy. Nu eram sigură că-mi plăcuse cu adevărat ceea ce facuserăm. Cât eram cu el, scriitoarea din mine preluase controlul, imaginându-şi ce ar fi simţit Claris în situaţia asta. Era mult mai convenabil să mă gândesc că fusese ea în locul meu.

Nu-i puteam spune lui Billy că nu-l iubeam. Îmi plăcea mult şi nu voiam să-l rănesc, dar mă simţeam mult mai în siguranţă în poveştile mele, aşa că, în timp ce Claris beneficia de experienţele mele tandre, trebuia să fiu mai precaută decât oricând cu mâzgăliturile mele pline de senzaţional. Tata m-ar fi ucis dacă le-ar fi citit. Ceea ce chiar îmi plăcuse fusese să stăm împreună sub salcia plângătoare, pe treptele de la Coal Quay, cu picioarele în apă, uitându-mă la libelule şi simţindu-mă copil.

CAPITOLUL 42

Un miros puternic de mâncare, transpiraţie şi patchouli o ajunse în timp ce aştepta în pragul uşii de pe strada Trei dragoni. Zugrăveala verde se cojea de pe clădire, iar locul părea chiar mai sordid decât înainte. Rămase cu ochii pe uşă. Înainte să plece din Singapore, îşi pusese o rochie chinezească din mătase, crăpată adânc pe o pane. Prea sugestiv. O scosese şi îşi pusese în schimb o bluză simplă din bumbac şi o fustă apretată. Prea plictisitor. Într-un final, alesese o rochie de un verde acvatic, care, fără să iasă deloc în evidenţă şi venindu-i ca turnată, îi punea în valoare părul şi ochii. Se machie la ochi ca o chinezoaică, se dădu cu un ruj aprins, apoi se adună şi îşi reprimă sentimentele.

Nu voia să hoinărească precum o prostituată, dar se hotărî să-şi facă apariţia doar dacă va veni el să deschidă. Se lăsa în voia sorţii. Dacă nu apărea, avea să ia primul autobuz înapoi şi nimeni nu avea să afle.

Pe aleea de alături, în umbră, era o femeie, cu un băieţel slab care scâncea lângă ea. Legăna un bebeluş în braţe şi cerşea mâncare în limba malaeză, cu ochii plini de tristeţe: *Makan! Makan!* Striga şi arăta către gura băiatului, întinzând apoi palmele în lături.

Lydia se simţi neajutorată. Ce altceva ar fi putut face pentru ei decât să le dea nişte bani şi să spere că aveau să fie cheltuiţi pe mâncare?

Când îl privi însă pe bebeluş, i se tăie respiraţia: faţa lui cenuşie îi dădu de înţeles că era prea târziu pentru mâncare.

Scotocind prin poşetă după câteva monede, fu cât pe ce să-l rateze. Speriată, îşi auzi numele şi îşi dădu seama că, de fapt, *el* o văzuse pe ea. Porni repede în josul străzii.

Bărbatul traversă strada aglomerată şi îi zâmbi, cu ochii

de culoarea nisipului plini de curiozitate.

— Să înţeleg că veneai la mine? Au trecut câteva luni bune, aşa-i?

— Îmi ţii socoteala?

El ridică din umeri şi îi dădu mâna.

O pală de vânt plină de praf o lovi drept în ochi, făcând-o să lăcrimeze.

— Urăsc vântul, zise ea, ştergându-şi ochii cu o batistă.

O privi şi izbucni în râs.

— Of, draga mea, nu am obiceiul de a le face pe femei să plângă!

— Aşa am auzit.

Bărbatul ridică o sprânceană.

— Aş pune pariu că ai vorbit cu Cicely.

Lydia începu să-şi roadă o pieliţă de la degetul mare, simţind cum o cuprinde căldura.

— Ai nişte pete negre, lasă-mă pe mine, spuse el, apoi îi luă batista, iar ea privi în jos cât el îi şterse urmele de fard.

Mormăi ceva mulţumiri.

— Se pare că am să-ţi dau nişte explicaţii. Ce-ai spune să intrăm mai întâi? Arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine ceva rece.

Jaluzelele erau trase. Le lăsă aşa, aprinse două veioze, iar ventilatorul din tavan începu să mişte leneş aerul din încăpere. O altă zi umedă, în care se simţea nevoia disperată a unei ploi care să răcorească atmosfera.

— Îmi pare rău că am sunat aşa, pe neaşteptate. Sper să nu incomodez.

— Foarte englezeşte, Lydia, dar, dacă tot ai spus-o, să ştii că nu mă incomodezi deloc.

Îi zâmbi, apoi îi arătă o portocală, cu o privire întrebătoare.

— Ţi-ai amintit.

Adil desfăcu portocala şi o stoarse, împreună cu o

lămâie verde, într-un pahar înalt din sticlă. Mirosul de citrice umplu încăperea.

— M-ai minţit.

— N-am putea mai degrabă să spunem că am omis câte ceva?

Nu venise să se certe.

— Spune-i cum vrei. De ce ai făcut-o?

— Ce anume, să-ţi spun despre Cicely? întrebă el. Îmi pare rău, aproape că am făcut-o, în ziua în care am fost la Lili, dar adevărul e că... în fine, e complicat.

Lydia rămase cu privirea îndreptată spre picioare, bucuroasă că îşi făcuse unghiile, dar evitând exact ceea ce voia să spună.

— Am şi eu o întrebare pentru tine. De ce ai fugit aşa, fără o vorbă?

Lydia oftă.

— La fel de complicat.

Cât puse sifon şi gheaţă în pahar, se lăsă tăcerea.

— Ai fost plătit de George ca să nu ajung prea repede la Ipoh?

— Ah!

— Nu negi?

Adil îşi desfăcu larg braţele, ca şi cum s-ar fi predat, apoi îi dădu paharul.

— George era şeful meu, iar tristul adevăr este că la vremea aceea nu te cunoşteam.

— Dar când ai făcut-o?

— Când am făcut-o, ai dispărut.

Adil o privi în ochi şi zâmbi abia văzut.

Goli paharul. Venise să primească răspunsuri, dar nu putea să-şi ascundă faptul că acum, că era acolo, se simţea mai vie decât tot timpul cât fusese în Singapore, unde, deşi încercase să o nege, gândul îi tot fugise la el.

— Uite, George m-a pus să te urmăresc şi să te întârzii

cât de mult pot. Cum reuşeam să o fac ţinea doar de mine.

— Dar de ce?

Adil ridică din umeri.

— Dar cu autobuzul cum a fost? Nu are sens.

— Ştiam că are aceeaşi rută ca şi tine. Era doar o chestiune de timp până rămâneai fără combustibil.

— Dar *aveam* combustibil.

— Nu a fost prea greu să-l scot şi să umblu la indicator, cât timp Suyin ţi l-a adus pe Maz.

— Nu-mi vine să cred! Iar eu îmi spusesem că sunt nişte pisici pe afara!

Se gândi o secundă, apoi zise:

— Dar dacă şoferul nu m-ar fi lăsat în autobuz?

— Îl convinsesem să o facă.

— Şi ambuscada?

— Nu. Nici măcar eu nu-i pot controla pe terorişti, deşi îl cunoşteam pe unul dintre făptaşi. Fusese arestat cu ceva vreme înainte şi devenise informatorul nostru.

— Dar nu vă spusese şi despre ambuscadă.

Adil negă cu o mişcare din cap.

— Ce nebunie! Nu mi-ai spus însă de ce te-a pus George să mă ţii pe loc, zise ea, după o scurtă pauză.

— Adevărul e că nu ştiu.

Îi cercetă pometii înalţi şi largi, ochii adânci şi alungiţi, nasul lung şi buzele pline, surprinzând însă şi ceva vulnerabil pe faţa lui. Nu aşa trebuia să fie. Voia să fie supărată pe el, dar simţea că spune adevărul.

Adil o luă de mână.

— Uite, după ce te-am urmărit în călătoria spre Ipoh şi după ce te-am lăsat în drum spre Jack, m-am întors şi am făcut ceva cercetări. Nu am fost prea fericit de ce am aflat. Cum ţi-am zis, George nu a vrut să-mi spună de ce m-a pus să te ţin pe loc, iar eu aveam ceva indicii că era implicat într-o treabă neplăcută, o fraudă şi nişte afaceri

cu arme. M-am întrebat dacă avea nevoie ca Alee să rezolve ceva înainte să ajungi tu în Ipoh şi poate de-asta era necesar să fii întârziată. Era doar o bănuială, desigur. Cândva, George a avut legături strânse cu lumea interlopă din Singapore – contrabandă, crima organizată chinezească, lucruri din astea. Majoritatea înainte de război.

Lydia clătină din cap şi îşi eliberă mâna.

— Mi-a fost dor de tine. Vorbesc serios, Lydia!

Gândurile îi fugiră care încotro. Şi ei îi fusese dor de el, dar nimic nu părea să aibă sens. În plus, mai avea o întrebare pentru el.

— De ce te-ai despărţit de Cicely?

Ochii i se întunecară.

— Îi era ruşine cu mine, cu trecutul meu. Când tata a murit, am rămas fără niciun ban. Nu numai că nu sunt alb, dar mama s-a prostituat. Cicely e o snoabă, a aflat despre asta.

Făcu o pauză. Se întoarse apoi cu faţa spre fereastră şi cu spatele la ea şi continuă:

— Poate e greu de înţeles acum, dar eram tânăr, iar ea mă influenţa puternic, încet şi otrăvitor, până când mi-a fost prea ruşine cu mama ca să o mai vizitez măcar. Am lăsat-o să moară singură.

— Îmi pare rău.

— M-a chemat, dar eu am tras de timp. Când am ajuns, murise deja. Acum, ruşinea...

Se întrerupse şi rămase cu privirea în jos.

Îi privi pieptul ridicându-se şi coborând, dându-şi seama imediat că era imposibil să spună ceva care să nu sune absolut banal.

Adil ridică ochii şi continuă:

— E ceva cu care va trebui să trăiesc toată viaţa.

Se lăsă tăcerea, iar Lydia se întrebă cum să reacţioneze.

Nu voia să pară prea băgăcioasă sau să-i provoace şi mai multă durere.

— Cum ai ajuns să faci ceea ce faci? îl întrebă ea într-un târziu, simţind că ar fi mai bine să schimbe subiectul.

— I-o datorez lui George Parrott.

Lydia ridică din sprâncene.

— Era clientul mamei, în perioada în care locuiam în baraca de lângă docuri. Mi-a oferit o cale să scap de acolo – o slujbă de chelner, pentru început. Apoi, am început să lucrez pentru el. M-a luat sub aripa lui.

— Înţeleg.

Adil se aşeză lângă ea.

— Îmi pare rău că nu am fost cinstit cu tine în ceea ce priveşte trecutul meu. Iar acum... iată-l. Se bagă între noi şi distruge prezentul.

— Nu vină e la mijloc? spuse ea, dar discuţia o făcea să se simtă complet nelalocul ei.

Adil îi zâmbi trist.

— Sau frica. Tu nu ai vrea să te dezici de nimic din trecutul tău?

— Nu e aşa simplu, spuse ea, gândindu-se la propriile greşeli şi văzând cu ochii minţii grădina zoologică unde obişnuia să le ducă pe fete şi unde uneori se întâlnea cu Jack.

— Deci unde suntem acum, Lydia? o întrebă pe o voce scăzută.

Lydia lăsă capul în jos. Dispoziţia lui o luase pe neaşteptate.

— Totul se întoarce la George Parrott. Urăsc asta. Nimeni nu e aşa cum pare.

— În ziua în care ai fost la el, când m-ai văzut, eram în camera de alături, aşteptam. Nu era uşor să-i spun că eram pe urmele lui, după câte făcuse pentru mine. Ne-am certat.

— Vrei să spui că de asta s-a sinucis?

Adil zâmbi strâmb.

— Nu cât am fost eu acolo.

Lydia simţi o strângere în piept. Cum se trezise în chestia asta? Se ridică.

— Şi acum pentru cine lucrezi? îl întrebă ea.

Ochii lui Adil se întunecară.

— Pentru poliţie, am crezut că ştii asta.

— Bine. Mai am o întrebare.

— Spune.

— Ai iubit-o? spuse ea pe un ton cât putu de obişnuit.

Adil îşi drese vocea.

— E o persoană foarte greu de iubit.

— Dar ai iubit-o?

Adil încuviinţă.

Mai târziu, când ieşiră, cerul era roz. În câteva secunde, noaptea dădu drumul unei draperii negre. Nicio stea, nici lună. Brusc. În curând, aveau să răsară stelele. Dinspre alei se auziră strigăte, râsete, urletul singuratic al unui câine; îi ajunse apoi duhoarea latrinelor, niciodată prea departe. Încă îl simţea complet străin. Dintr-o clădire din spatele lor se auzi un vaiet prelung, o tânguire, mai mult decât un strigăt. Încercă să-şi amintească incantaţia pe care fetele o învăţaseră de la grădinar, cea care te ajuta să ţii demonii departe şi să controlezi întunericul. În momente ca acesta, Malaya era imposibil de înţeles, o lume impenetrabilă de mituri şi magie, un loc unde oficialii colonişti luptau cu rebelii chinezi, unde minciuna era la ordinea zilei, iar albii erau consideraţi diavoli cu părul roşu.

Rămase neclintită, dar căldura creştea în întuneric. Sperând să găsească o briză, se îndreptară spre docuri, dar vasele nu se mişcau; ceva mai departe, luminile bărcilor de pescuit despicau întunericul. Briza lipsea cu desăvârşire. Pe gât îi apărură petele care o mâncau,

începu să se scarpine, apoi văzu un vraci chinez care vindea unguente şi ierburi la o tarabă improvizată. Se uită întrebător la Adil, care clătină din cap.

— Ai nevoie de încă o băutură rece, zise el şi o trase sub o arcadă.

Se îndreptară spre o masă aflată într-un colţ, în spatele barului acoperit de fum, unde se auzea o muzică lentă de la un radio, iar câteva cupluri dansau sub ventilator. Lydia urmări şopârlele verzi care fugeau pe pereţii gri. Un bec aduna fluturi enormi care se loveau de el iar şi iar până când ardeau, prăbuşindu-se pe podea. Adil comandă pentru ea bere rece cu aromă de cardamom.

— Vrei să dansezi, Lydia?

Deschise gura, dar o închise la loc, iară să poată spune nimic.

Adil îi întinse o mână.

— Hai! îi spuse.

Le sosiră băuturile, iar ea luă o gură, apoi îl prinse de mână.

— Cicely mi-a zis că vrei să-mi spui ceva, spuse ea când el îşi puse o mână pe spatele ei şi începură să se legene împreună.

— Nu.

— Mi-a spus că mă cauţi.

— Am sperat că te vei întoarce, sper că ştii asta, dar nu te căutam. Dacă veneai, trebuia să o faci pentru că asta îţi doreai. Nu i-am spus nimic, nici măcar nu m-am întâlnit cu ea.

Respiraţia lui o gâdila pe gât şi se sili să se concentreze la ceea ce-i spunea, după care se hotărî să-l creadă. Închise ochii o clipă, înainte să vorbească din nou.

— Eşti sigur că nu ştii de ce te-a plătit George să-mi întârzii sosirea la Ipoh?

— Chiar nu ştiu. Cel puţin, nu încă.

Lydia îl privi în ochi.

— Ce motiv aş avea să am încredere în tine?

— Cred că aş putea găsi o cale să te conving, spuse el, zâmbind cu tandreţe şi conducând-o înapoi la masă.

Îi văzu mâinile puternice, bine conturate, cu câteva fire negre cârlionţate chiar deasupra încheieturilor.

Din partea cealaltă a barului îi privea un bărbat cu nişte ochi siniştri, bulbucaţi. Adil se duse să stea de vorbă cu el. Gesticula în tot acest timp. Avea avantajul de a vorbi dialectele locale, deşi Lydia nu prinse decât intonaţia ciudată. Îl văzu strecurându-i apoi bărbatului câţiva dolari. Lydiei îi veni în minte imaginea lui Jack citind la lumina singurei veioze din birou. Îşi strânse pleoapele ca să blocheze amintirile şi se întoarse spre Adil.

Venind spre ea, acesta îi zâmbi.

— Strângeam doar câteva informaţii de care vom avea nevoie mâine, spuse el.

Lydia nu mai ştia ce să creadă. În continuare îi era străin, greu de pătruns.

Înapoi în noapte, o întindere de nori parcă pictaţi se deplasa cu repeziciune.

— O să fie mai răcoare de-acum, spuse el.

Avea dreptate. În jurul lor, firmele magazinelor începură să trosnească, hârtiile zburau, iar bărcile începură să se mişte pe apă. Vântul aduse aer curat, dar, deşi putea respira mai uşor acum, simţi cum o apăsa emoţia. Porniră repede spre casă, în timp ce din cerul din ce în ce mai plumburiu începură să cadă primii stropi de ploaie caldă.

CAPITOLUL 43

Iarba mirosea a rahat de pisică, iar aleile cândva îngrijite ale bunicului fuseseră năpădite de mătrăgună şi de păpădii. Aerul era plin de miresmele verii târzii. Tata scosese vechea maşină de tuns, îi cercetase lamele ruginite, dăduse din umeri şi o abandonase. Dispăruse apoi undeva, cu umerii lăsaţi şi hainele în neorânduială. Probabil că-i e dor de Veronica, m-am gândit. Şi eu mă simţeam singură. Fleur era mai tăcută decât oricând, iar Billy avea treabă cu tatăl său.

Îmi imaginam casa de la capătul oceanului unde avea să trăiască următoarea mea eroină. O casă albă, în stil american, înconjurată de apă. O dusesem până la marginea oceanului, când o voce m-a întrerupt.

— E cineva?

Vocea îi era schimbată, ca atunci când încerci să ţi-o controlezi ca să nu-i laşi pe ceilalţi să îşi dea seama ce simţi cu adevărat. Am ridicat privirea şi am văzut-o venind dinspre cealaltă parte a casei. Arăta îngrozitor, faţa altădată fără cusur îi era acum roşie şi plină de pete, iar părul în dezordine. Am tras un scaun şi s-a aşezat. Tremurând, a cotrobăit prin poşetă după un şerveţel.

O clipă, niciuna nu a scos un cuvânt. Veronica a înghiţit zgomotos, apoi şi-a tras nasul, sughiţând. Mă holbam la ea, neobişnuită cu aşa o manifestare a emoţiilor. Am sperat o clipă că murise domnul Oliver, dar apoi m-am scuturat de gândul ăsta.

— Credeam că eşti în Africa, am spus eu.

— E vorba despre Sidney.

S-a uitat la mine, apoi a izbucnit în plâns.

Mi-am muşcat buzele când am văzut panica din ochii ei. A înghiţit din nou cu greu, iar faţa i s-a schimonosit. De obicei, Veronica părea fericită, calmă, calculată. Era

îngrozitor să o vezi aşa. Într-un final, şi-a suflat nasul şi a reuşit să-şi controleze lacrimile.

— Nu era deloc bolnav, fusese arestat, de fapt.

Am rămas nemişcată, fără să clipesc măcar, neîndrăznind să întreb, dar ştiind deja totul.

— Pentru...

S-a lăsat tăcerea. M-a privit cu ochii ei albaştri plini de lacrimi, făcându-mă să-mi sară inima din piept.

— Pentru că a molestat un copil, a continuat ea cu greu, atât de încet încât abia am auzit-o.

A oftat şi s-a şters la ochi.

— Gata, am spus-o. Îmi pare rău, voiam să vorbesc cu Alee.

— Nu e acasă, am spus eu, cu capul plecat.

— Emma?

Am clătinat din cap, nu mă puteam uita la ea.

— Emma, a insistat ea, punându-şi o mână caldă pe braţul meu. Draga mea, aş vrea tare mult să-mi spui adevărul acum.

Am clătinat din nou din cap, de data asta acoperindu-mi urechile cu palmele. Nu voiam să mă atingă, nu voiam să o aud. Mă simţeam ca o floare de *malu-malu,* nu-mi doream decât să mă pliez cumva în jurul meu, ca nimeni să nu mă poată atinge vreodată.

S-a aplecat spre mine, mi-a dat mâinile la o parte de pe urechi şi mi-a ridicat bărbia. După cum s-a albit la faţă, mi-am dat seama că intuise adevărul.

— Din cauza asta l-ai înjunghiat? m-a întrebat ea în şoaptă.

Am încuviinţat, cuprinzându-mi mijlocul cu braţele.

— O, nu, Doamne, nu tu, draga mea! Ce ţi-a făcut?

M-am ridicat brusc, vrând să ţin totul în mine. Nimic nu m-ar fi făcut să spun cuvintele acelea. Nimic.

— De ce nu ne-ai spus, Emma?

Grădina a început să se învârtă. Copacii din capăt se zguduiau. Ameţeam. Mă simţeam prinsă în capcană. Capul parcă îmi era cuprins de o căldură intensă de care nu puteam scăpa. Vocea îmi pierise. Dacă vorbeam, cuvintele acelea îngrozitoare aveau să mi se lipească de buze, fără să mă mai pot opri, toate secretele mele aveau să fie aflate de tata. Tot ce gândeam despre el, despre ce credeam că i se întâmplase mamei, despre lucrurile păcătoase pe care le făcusem cu Billy. Toate planurile mele, totul avea să se reverse din mine.

— Nu m-ar fi crezut nimeni, am reuşit să zic într-un târziu.

— Dar nici nu ne-ai lăsat să încercăm!

M-am dat un pas în spate, spunând:

— M-a făcut să mă simt murdară.

M-am întors atunci pe călcâie şi am fugit în baie, încuindu-mă înăuntru. M-am aşezat pe podea, suspinând. Când, într-un târziu, am încetat, m-am uitat în oglindă, cercetându-mi ochii umflaţi. În ei se vedea toată durerea pierderii mamei mele. Şi suferinţa că nu aveam să o mai văd niciodată pe cea pe care o iubeam mai mult decât pe oricine altcineva. Nu-i putusem povesti despre domnul Oliver sau să o întreb ce să fac. Credeam că reuşisem să-mi ascund durerea, dar oare era încă vizibilă în ochii mei? Am umplut chiuveta cu apă, stropind peste tot, apoi m-am spălat pe faţă şi m-am aşezat pe podea cu genunchii la gură şi braţele adunate în jurul lor. Mă strângeam tare ca să nu mai simt că mă rup în bucăţi.

Dinspre scări s-au auzit voci. Era tata, se întorsese acasă; vorbea cu Veronica. Nu puteam auzi ce-şi spuneau, doar un suspin zgomotos, urmat de vocea liniştitoare şi tandră a tatei. O latură a tatălui meu pe care nu o descoperisem niciodată.

Au mai discutat o vreme, apoi cineva a urcat treptele.

Speram să fie Veronica, şi nu tata.

— Emma?

Ea era, dar eu încă nu puteam vorbi, iar inima îmi bătea atât de tare, că nu puteam să respir.

A bătut la uşă, apoi a zis:

— Emma, draga mea, îmi pare atât de rău! O să fac tot ce-mi stă în putinţă să...

O undă de furie m-a ridicat de pe podea şi m-a făcut să dau cu uşa de perete, urlând:

— Ştiai! Ai ştiut-o tot timpul ăsta!

Veronica s-a retras în spate de parcă aş fi lovit-o, dând din cap şi prinzându-se de balustrada din spatele ei.

— Nu am ştiut nimic, îţi jur!

Mă privea şocată. L-am auzit apoi pe tata apropiindu-se. Am rămas toţi în spaţiul strâmt din capul scărilor, chiar în faţa uşii de la baie. Voiam să fug, dar când am văzut ochii umezi ai tatei şi faţa sa schimonosită, am înmărmurit. Nimeni nu a scos o vorbă. Mă uitam dincolo de tata, la tapetul ponosit, cu trandafiri roz şi flori albastre de nu-mă-uita. Alegerea bunicii. Mi s-a pus un nod în gât, iar tăcerea a devenit şi mai apăsătoare. Lumea părea că se oprise cu totul. Deodată, tata şi-a întins braţele spre mine, iar eu m-am dus spre el, înghiţind în sec. Pentru prima dată de când îmi puteam aminti, m-a luat în braţe şi m-a mângâiat încet pe cap, spunându-mi:

— Iartă-mă, copilă.

Am rămas aşa îmbrăţişaţi câteva minute, apoi am suspinat, m-am şters la ochi şi m-am îndepărtat. Nu putea să se uite la mine. Nu ştia cum s-o facă. Am tras aer în piept şi i-am întins o mână. S-a încruntat, ca şi cum nu putea înţelege gestul. Părea fragil şi obosit. Am dat încet drumul aerului pe care-l ţinusem în piept, iar Veronica şi-a pus un braţ în jurul meu şi m-a condus în jos pe scări. Fleur, albă la faţă, stătea la masa din bucătărie.

— E totul bine acum, aşa-i? a întrebat ea în şoaptă.

CAPITOLUL 44

Se treziră devreme, în zgomotul obloanelor metalice ridicate de negustori şi al uşilor care aveau să rămână deschise toată ziua. Ceaţa plutea peste apă, lăsând să se ridice cu greu zorii străvezii, cu nori subţiri ce se întindeau peste un cer surprinzător de curat. Dincolo de oraş, copacii se ascundeau în umbre.

Lydia închise ochii, iar imaginea reveni, mereu aceeaşi: o femeie într-o rochie albastru-deschis, cu albăstrele pe poale şi la gât. De data asta însă, se schimbă ceva: femeia se întoarse spre ea şi îi vorbi. Lydia nu-i putea vedea faţa, însă îi simţi căldura mâinilor, moi ca de copil, apoi o auzi. „Spune-i că voi veni.” Asta fu tot.

Deschise ochii, fără să-şi dea seama că aţipise. Când ajunseră la adăpost, soarele strălucea atât de tare, că nici nu se mai puteau distinge culorile.

Era o perioadă foarte neliniştită pentru administraţia colonială. La sfârşitul lunii august, Malaya devenise independentă. Lydia apucase să vadă noile bancnote de zece dolari pe care regina fusese înlocuită cu un fermier şi un bivol arând un câmp cultivat cu orez. Mai rămăseseră doar câţiva angajaţi englezi, ca Ralph, care aveau să se îngrijească în continuare ca trecerea să se facă treptat. Ceilalţi plecaseră deja. Noul prim-ministru instalase un Inspectorat General al Poliţiei care era responsabil de siguranţă, deşi mai rămăseseră şi câteva efective britanice. Lydia nu ştia cât de mult aveau să-i afecteze schimbările astea viaţa, dar îşi dădea seama că se simţea mai puţin confortabil odată ieşită din casă. Era urmărită de ochi curioşi, ceea ce nu se mai întâmplase până acum, şi începuse să-şi ţină mai strâns poşeta.

Adil o privi intens, cu ochii lui alungiţi, înclinându-şi capul într-o parte, apoi o întrebă:

— Ce vezi când închizi ochii?

— Amintiri. Imagini. Lucruri pe care vreau să mi le amintesc... şi câteodată lucruri pe care aş vrea să le uit.

— Vrei să-ţi spun ce văd eu? o întrebă el, după care făcu o pauză.

Zâmbi apoi şi spuse:

— Dar poate ar fi mai bine să nu-ţi spun.

— Spune-mi, îl încurajă ea cu un surâs.

— Vad o femeie care nici nu-şi dă seama cât e de puternică.

— Nu ştiu ce să zic... Câteodată mi se pare că sunt depăşită.

— Nu-ţi pierde curajul, uite cât de departe ai ajuns, zise el, gesticulând larg. După tot ce ai îndurat, eşti încă aici, făcând în continuare tot ce îţi stă în putinţă.

Vorbele lui îi aduseră lacrimi în ochi.

— Cum te simţi, Lydia? Sincer. Uneori chiar nu-mi pot da seama.

Ridică din umeri.

— Ai zile bune şi zile rele, nu-i aşa?

— Probabil.

— Bine, în cazul ăsta, sper ca azi să fie una bună. Cred că întâlnirea pe care o avem o să te facă fericită.

Lydia băgă de seamă că el ţinea în mână un pachet înfăşurat în hârtie maro.

— Ce ai acolo?

Adil nu zise nimic, doar îşi atinse nasul cu un deget.

Cu un gest autoritar şi fluturându-şi actele, o conduse pe poarta de acces în sat, printre poliţişti. Apăru o maşină blindată, plină de poliţişti malaezi înarmaţi, lăsând în urmă miros de gaze de eşapament.

Surprinzându-i privirea, Adil îi zise:

— Au fost arestate nişte femei pentru... ei bine, pentru coabitare cu teroriştii, deşi, evident, nu locuiau cu ei, iar

acum poliţia le foloseşte pe post de capcană. Uite, vezi camionul ăla? E plin de femei şi de PIP. Personal inamic care s-a predat.

— De ce s-au predat?

— Din cauză că viaţa pe care o duceau devenise un calvar. Pe de altă parte, aici primesc un adăpost, mâncare şi îngrijiri medicale.

Lydia cercetă colibele.

— Am fost cândva cu Jack într-un sat asemănător, dar acesta e parcă mai puţin macabru.

— Iniţial, trebuia să fie doar ceva temporar, dar acum e mult mai curat, au şi apă curentă.

Lydia urmări camionul care începuse să se învârtă prin sat, cercetându-i lateralele acoperite cu pânză.

— Sunt nişte deschideri în laterale, le vezi? o întrebă el.

Lydia încuviinţă. Vreo doi poliţişti malaezi mergeau alături de camion, îmbrăcaţi în uniforme kaki, cu insigne argintii în piept.

— Bărbaţii şi femeile din camion vor fi puşi să-i arate pe cei care au vreo legătură cu rebelii.

Oamenii se adunară într-o linie şerpuită, aşteptând să fie priviţi. Păreau calmi, deşi simţi vreo două perechi de ochi urmărind-o.

— Sunt câţiva care nu par prea fericiţi, zise ea.

Adil ridică din umeri.

— Deşi a fost proclamată independenţa, încă sunt rebeli în junglă. Acum, adăposturile astea sunt sub conducere malaeză, iar oamenii încep să fie împroprietăriţi cu câte o bucată de pământ, ceea ce e de mare ajutor.

Norii nopţii se îndepărtaseră de mult, iar acum căldura pusese stăpânire peste tot. Deşi adăpostul părea mai curat decât altele, pe cărări se strecurau pisici slăbănoage, iar mirosul de hazna şi de fructe stricate îi întoarse stomacul pe dos. Auzi strigătul puternic al unei păsări aflate în

colivie, simţi mirosul de piper şi de tamarind când trecură pe lângă femeile care aprindeau focuri şi pe cel greţos al ţigărilor chinezeşti care venea dinspre bărbaţii adunaţi în grupuri mici.

Cotiră pe o alee, printre coji de banană şi de ananas, îi depăşiră pe cei care forfoteau de colo până colo, apoi se opriră în capăt, acolo unde cărarea dădea într-un luminiş. Doi copii, cu părul negru, strălucitor, un băiat şi o fată, se jucau cu pietre în stratul gros de praf, întrecându-se cine aruncă mai departe.

Fata se uită spre cei care îi întrerupseseră, ţipând indignată. Băiatul slăbănog, cu membre lungi, îi urmări privirea, rămânând cu gura căscată pentru o clipă. Sări apoi, alergând spre ei.

— Doamna Lydia!

Se opri chiar în faţa ei, timid deodată. Ea întinse braţele spre băiat.

— Maz! Nici nu ştii cât de bucuroasă sunt că te văd! îi zise, trăgându-l spre ea, îmbrăţişându-l şi cercetându-i faţa.

Arăta bine, iar în ochi i se citea inteligenţa. Se priviră îndelung.

— Da, doamnă, zise el.

Lydia se uită spre luminiş, apoi îl întrebă:

— Maz, unde e mama ta?

Deodată abătut, băiatul îi spuse:

— Acum stau tot cu mătuşa mea, doamnă. Mama a plecat.

— Maz, ăsta e pentru tine, spuse Adil, dându-i pachetul.

Copilul făcu ochii mari.

— Serios? Pentru mine?

Adil încuviinţă.

Maz se aşeză pe pământ, luptându-se să-l deschidă. Mai întâi se ivi o coardă ondulată, apoi o minge albastră se

rostogoli în praf.

— Trebuie să vorbesc cu doamna acum, îi spuse Adil băiatului, iar acesta încuviinţă, îi dădu fetei coarda, iar el luă mingea şi o porni spre luminiş.

Adil o prinse pe Lydia de braţ şi făcură câţiva paşi înapoi. Deasupra lor, începuseră să se adune din nou nori zdrenţuiţi, iar vântul zgâlţâia zgomotos un acoperiş din metal undeva în apropiere.

— Voiam să vezi că e în siguranţă.

— Bine...

— Şi să-ţi explic de ce a trebuit să-l duci în nord.

Lydia rămase nemişcată.

— Maz ţi-a fost adus de Suyin, mătuşa lui, la ordinul lui George Parrott, care spera că, dacă mama lui va afla că a dispărut, avea să iasă la iveală unde se ascundea.

Lydia începu să clipească rapid, şocată dincolo de cuvinte.

— Lasă-mă să-ţi explic...

Ea îl întrerupse însă.

— Iar tu, desigur, ştiai că sunt cu Suyin când mi-ai golit rezervorul. Nu m-am gândit până acum cum de ştiai că e acolo.

Dintr-o colibă se auzi un strigăt, apoi o femeie ieşi afară, iar Adil se puse în mişcare, gata să intervină, dar aceasta se mulţumi să-şi agite pumnul în aer, apoi aruncă mingea albastră spre luminiş. Adil alergă după ea, dar Maz ajunse primul şi i-o pasă fetei, care se îndepărtă cu ea pe cărare. Maz rămase încruntat, având doar coarda în mână.

Lydia i-o luă şi îi spuse:

— Uite, e foarte uşor, o să te prinzi repede.

Îi arătă cum să facă, apoi se întoarse la Adil.

— Deci, continuă ea, ca să înţeleg, vrei să spui că George m-a folosit *pe mine* ca să o facă pe mama lui Maz să iasă din junglă?

— Mama lui ştia prea multe, pe lângă faptul că devenise apropiată de unul dintre capii rebelilor. George Parrott voia să o oprească.

— Adică să dea informaţii guvernului?

Adil dădu din cap în semn că da, apoi adăugă:

— A lucrat timp de şase luni cu Alee, dar a plecat când a rămas însărcinată.

— De ce li s-a alăturat rebelilor?

— Cumnatul ei era în interior. A fost împuşcat în timpul unei ambuscade eşuate, într-un tren, iar trupul i-a fost adus în oraş, ca exemplu pentru cei care voiau să-l urmeze. Mama lui Maznan l-a văzut zăcând în noroi, găurit de gloanţe, şi a jurat să-l răzbune. Maz a văzut şi el scena. Era unchiul lui.

— Bietul băiat! spuse ea. Mi-a spus că-l iubea foarte mult pe unchiul său, dar că acesta a murit. Nu mi-a zis niciodată de ce.

— L-a lăsat în grija surorii ei, dar, cu cei trei copii ai ei, încă unul pe drum şi soţul mort, aceasta n-a mai putut.

— Încă o gură de hrănit, spuse încet Lydia.

— Exact. Mama lui Maznan i-a trimis vorbă surorii ei să-i ceară bani tatălui acestuia.

— Dar de ce trebuia să o trimită pe sora ei?

— Odată ce li se alăturase rebelilor, nu mai putea risca să fie văzută de una singură.

Adil rămase tăcut, încruntându-şi sprâncenele dese. Stătu o vreme cu privirea în pământ, apoi ridică ochii.

Lydia urmărea încercările băiatului de a stăpâni coarda. Era evident că nu mai avusese una, dar, deşi aceasta se tot încurca, Maz nu se dădea bătut. Deşi i se întâmplaseră atâtea lucruri rele, rămăsese neschimbat, acelaşi copil cu suflet bun.

Adil îi povesti că nu fusese de acord să-l ia cu ea, chiar se certase cu George din pricina asta. Îi spusese că nu

numai că era periculos, dar şi că era posibil să nu funcţioneze.

— Iar George te-a plătit ca să se asigure că mă opresc la Jack.

— Asta era singura parte mai şubredă a planului. Ai fi fost mai în siguranţă dacă Jack avea să se ocupe de restul călătoriei. Şi, desigur, era posibil ca mama lui Maz să apară acolo, ceea ce, repet, ar Fi fost mult mai sigur pentru tine decât oriunde pe drum. Eram siguri că Jack o să te ducă el însuşi la Ipoh. Între timp, Bert a fost pus la curent cu planul şi a început să o pândească pe mama lui Maz.

Adil se opri brusc şi o prinse de braţ, spunându-i:

— Uite, Lydia, îmi pare rău că nu ţi-am spus tot adevărul.

Părea sincer, privirea îi era încărcată de regrete. Lydia ridică însă din umeri. De fiecare dată când credea că nu mai există secrete, mai afla unul.

— Dar incendiul?

— Ne-a dat toate planurile peste cap.

— Jack ştia despre toate astea?

— Nu.

Lydia încercă să-i descifreze privirea.

— Ziceai că nu ştii de ce te-a pus George să-mi întârzii sosirea la Ipoh?

— Chiar nu ştiu.

— N-a avut nimic de-a face cu incendiul?

Adil clătină din cap.

— Până la urmă, cine l-a luat pe Maz de la Jack? Mama lui?

— Cu sprijinul rebelilor şi al lui Lili.

— Dar eu am crezut că Maz şi mama lui sunt în închisoare împreună!

Adil clătină din nou din cap.

— Aşa ar fi trebuit să se întâmple. Dar chiar şi cele mai bune planuri...

— Uite! strigă Maz, întrerupându-l. Am reuşit!

Se întoarseră amândoi spre el. Învăţase să sară coarda.

— Bravo, Maz! exclamă ea, alergând spre copil şi luându-l în braţe, însă amintirea lui Fleur sărind coarda şi cântând îi rupse inima.

Îi luară pe Maz şi pe verişoara lui la o prăjitură. Lydia izbucni în râs când îl văzu plin de gem pe la gură şi le mai luă câte una, dar, când se aşeză, Adil îi arătă cerul care începuse să se întunece. Cu un punct roşu în mijloc, devenea din ce în ce mai ameninţător.

— Mai bine ne-am întoarce, o să vină o furtună straşnică.

Lydia se aplecă spre Maznan să-l sărute pe obraz, zicându-i:

— O să ne revedem, îţi promit!

Se îndepărtară. Lydia îi făcu semn cu mâna, iar Maz o flutură pe a lui până când nu-i mai văzu.

— De ce faci promisiuni pe care nu le poţi ţine? o întrebă Adil.

Cortine de ploaie explodară în praf, iar pe picioare începură să-i apară pete de noroi. Alergă spre maşină, prea confuză ca să poată spune ceva.

În maşină, nu s-ar fi auzit nici dacă ar fi vorbit. Ploaia era chiar mai puternică decât tunetele. Bucuria întâlnirii cu Maz îi fusese umbrită de remarca lui Adil. Acesta se concentra pe şofat; acolo unde drumul se umpluse de noroi roşu, maşina derapa iar şi iar. Ploaia obtura vederea, iar în cale nu le ieşiră alte faruri. Lydia trase adânc aer în piept, dându-şi părul după urechi şi împreunându-şi mâinile în poală. Afară, vântul lovea copacii *tualang* înalţi de mai bine de şaizeci de metri, aproape doborându-i la pământ. La marginea oraşului, smulsese acoperişurile din

frunze de palmier şi lua pe sus colibele de parcă erau nişte jucării. Nu se vedea nicio pâlpâire de lumină nicăieri.

Furtuna fu scurtă, dar intensă. Nici asfinţitul nu fu unul obişnuit, cerul luând o culoare ciudată, portocaliu-maronie. În faţa dezastrului, Lydia începu să-şi schimbe perspectiva, aşa încât, când ajunseră la apartamentul lui Adil, se calmase. Fusese folosită de George, ce să mai, iar Adil, vrând-nevrând, făcuse parte din asta. Dar întrebarea era dacă îi spusese totul.

Când ajunseră sus, îl văzu luând un exemplar din *The Straits Times* şi frunzărindu-l. Ezită o clipă, apoi îndoi ziarul şi i-l dădu, spunându-i:

— O să fie o slujbă de pomenire, Lydia, pentru cei care au murit sau au fost ucişi în timpul stării de urgenţă.

Făcu o pauză, să-i vadă reacţia, apoi continuă:

— Vrei să mergi? Te însoţesc dacă tu crezi că ţi-aş putea fi de ajutor.

Lydia clătină din cap şi îi dădu ziarul înapoi. Nu voia nici milă, nici condoleanţe, fie ele sincere sau nu.

Se uită la casele desperecheate de dedesubt, la magazinele care-şi schimbau culoarea în lumina portocalie şi la conacul chinezesc strălucitor de peste drum. O sporovăială liniştită urca din stradă, acum că ploaia se oprise.

— Povesteşte-mi despre George, îi zise ea când Adil mai aduse câte o cafea.

— Aproape toate ziarele şi înregistrările guvernamentale au fost distruse de japonezi, dar am reuşit să păstrez câteva articole din presa de atunci. Înainte de război a existat un zvon de scandal, nimic concret însă.

— Nu aveai încredere în el?

— Aveam motivele mele să nu mă încred.

— Cu toate astea, ai lucrat pentru el.

— Da, recunosc, am avut sentimente amestecate legate

de asta. S-o luăm aşa: chiar înainte de invazia japonezilor, familia Parrott a reuşit să se facă nevăzută. Au plecat în Australia, luând-o şi pe Cicely cu ei, şi orice urmă de nereguli a pierit în haosul de după război.

— Dar tu ai continuat să faci săpături.

— Exact.

Făcu o pauză, iar ea simţi un junghi de oboseală.

— Uite, hai să terminăm cu asta, spuse Adil, nu-mi place să te văd atât de tristă.

Lydia negă însă din cap.

— Nu sunt, poate doar singură uneori. Fără ele, adică.

— Înţeleg.

Adil căzu pe gânduri, apoi continuă: 342

— Poate avem nevoie de o schimbare. Hai să ieşim la un film sau altceva, ce spui?

Lydia îşi ţinu respiraţia o clipă, căci ceva din trecut îi reveni în minte – una dintre ieşirile cu fetele şi cu Alee. Poate că ar fi drăguţ să o facă din nou, ar fi ca şi cum ar face-o în locul lor.

— Ce-ai zice dacă am merge la circul chinezesc? zise ea, respirând iute.

— Dacă vrei tu.

Se bucura că merge cu Adil, vor fi mai puţine asocieri, nemaivorbind că era în continuare atrasă de el ca un şarpe vrăjit de fluierul dresorului. Că-i spusese sau nu totul, ea oricum simţea că nu are de ales. Nu era pasiunea de ordin fizic pe care o împărtăşise cu Jack, nici siguranţa pe care cândva i se păruse că i-o oferă Alee. Încă nu avea un nume pentru ce simţea acum.

— Mă bucur că te-am cunoscut în ambuscada aia, zise ea, luându-şi geanta.

Adil se încruntă.

— Ai recomanda şi altora, aşa-i?

— Nu, doar că şi pe Alee, şi pe Jack i-am cunoscut la

petreceri. Şi uite ce a ieşit.

Adil era exotic şi intens, exact ca Malaya. Se duse spre el şi îi puse o mână pe umăr, simţindu-i muşchii tensionându-se sub atingerea ei şi mirosul de ploaie din păr. Adil o luă în braţe şi îi zâmbi, iar ea îşi dădu seama că, de câte ori o făcea, simţea că deschide tot mai mult uşa spre el.

— Nu eşti supărată?

— Nu mai sunt, îi răspunse ea.

Cui îi mai păsa de clasa socială sau de culoarea pielii acum? Lydia se gândi la cum fusese înainte, la femeia care nu-şi dorea decât rochii elegante de petrecere, ieşiri la club, jocuri de bridge şi să se îmbete criţă. Şi, în ciuda tuturor îndoielilor ei, descoperea că tot ce conta acum era să fie cu Adil şi să privească împreună luna plină care arunca umbre printr-o deschizătură în nori.

CAPITOLUL 45

Un miros de ars pătrundea pe fereastră. Încercam să scriu povestea venirii noastre în Anglia, dar pierdusem firul, ajungând să scriu despre mine şi Billy. Vrusesem să încerc lucruri noi tocmai pentru ca poveştile mele să pară cât mai reale, dar, cu toate astea, cuvintele erau plictisitoare, iar mirosul de ars m-a scos imediat din ritm.

Purtam nişte pantaloni scurţi găuriţi şi un tricou vechi. Nu mă deranjasem să mă pieptăn. Părul meu tuns „pixie" crescuse şi se sălbăticise din nou în timpul vacanţei de vară, devenind de un roşu-aprins. Tata insistase să merg să mă tund, dar eu voiam să arăt ca Bertha Manşon în *Jane Eyre*[28], cartea mea preferată. Eram diferită de celelalte fete, deşi, când le vedeam cu coafurile lor ţepene şi cu hainele şi mai apretate, îmi dădeam seama că erau toate la fel. Probabil că viaţa în Malaya mă făcuse diferită, mi-am spus în timp ce coboram treptele.

Afară, din foc se ridicau nori de fum. La început, nu mi-am dat seama cine era cel care îl aţâţa cu un băţ. Când m-am apropiat suficient cât să mă usture ochii de la fum, Billy a ridicat ochii spre mine. Îmi auzise paşii prin trosniturile focului. Ne-am uitat unul la altul, ascultându-i pe vecinii care bârfeau lângă gard. El a fost cel care a rupt primul tăcerea jenantă.

— Credeam că nu mai e nimeni acasă, spuse el, scurmând iar prin foc. Nu te-am mai văzut în ultima vreme, Emma.

— Ai fost ocupat cu tatăl tău...

— Doar o săptămână, Em.

---

[28] În celebrul roman al lui Charlotte Bronte, Bertha Mason este prima soţie, bolnavă mintal, a lui Edward Rochester, închisă de acesta într-o cameră a conacului în care locuia şi despre care Jane nu ştie iniţial nimic (n. Tr.).

— Au ieşit cu toţii, dar eu nu am avut chef să merg cu ei, i-am zis, cu ochii plecaţi.

Billy s-a întors şi a făcut un pas spre mine:

— Am venit zilele trecute pe aici. L-am văzut pe tatăl tău. Fleur mi-a zis că-ţi va spune, dar nu ai mai venit.

Am rămas cu privirea la molozul de care tata tot încerca să scape de câteva săptămâni.

Billy a ridicat din umeri, apoi a spus:

— Am făcut ceva greşit?

Am clătinat din cap.

— Nu, sigur că nu... Ce mai faci?

Nu a răspuns nimic, mulţumindu-se să ofteze doar.

— Ce faci?

— Nu se vede? Nu-ţi face griji, n-am venit aici ca să dau foc, dacă asta te frământă...

Vocea i s-a pierdut.

— Sigur că nu.

A aţâţat din nou focul.

— Tatăl tău mă plăteşte să foc una-alta prin grădină, să curăţ locul în câteva luni, până vine iarna. Vrea să vândă cât mai repede.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu ţi-a zis?

Am clătinat din cap, atentă la trosnetul focului, la zumzetul insectelor şi al vântului. Sunetele şi mirosurile toamnei erau deja instalate, iar acum, când noul an şcolar se apropia cu repeziciune, iată că tata voia să vândă casa.

— Nu-mi oferi o cafea?

Nu aveam cum să refuz. Cândva, în zilele când construiam împreună carturi din lăzi vechi, nu era nimic să nu ne putem spune, dar acum nu mai eram prieteni şi parcă aveam limba legată. Era rezervat şi ştiam că e aşa din cauza mea.

— Dacă vrei.

Cât am făcut cafeaua, Billy s-a plimbat prin bucătăria micuţă, părând complet nelalocul lui. A scos o pungă de chipsuri din buzunarul de la spate, împrăştiind sarea când a deschis-o. Mi-a întins-o, dar i-am făcut semn că nu vreau.

— Hai să bem cafeaua în camera mea, i-am propus, punând două ceşti pe o tavă, alături de câţiva biscuiţi cu cremă.

M-am îndreptat spre scări. Pe la jumătatea drumului, am ezitat o clipă, sperând că nu o va lua drept o invitaţie.

Mirosul de fum al hainelor lui ne-a însoţit sus. Ne-am aşezat pe pat, la mai bine de un metru unul de celălalt, vorbind lucruri fără importanţă, ca atunci când ai ceva important de spus, dar nu ştii cum să începi. Dinspre Billy nu se auzea decât ronţăitul biscuiţilor.

A pus ceaşca jos şi a venit mai aproape.

— Nu vrei să mergem la magazinul de muzică? Caut un album nou. Am putea să-l ascultăm împreună într-o cabină, fiecare la câte o cască.

Înainte să-i pot răspunde, şi-a dat la o parte smocul blond de păr de pe frunte şi m-a sărutat.

I-am simţit sarea de pe buze şi m-am tras la o parte. Am văzut cum i se încleştează maxilarul.

— Ce s-a întâmplat, Em? înainte îţi plăcea. Dai înapoi sau ce e?

Am oftat.

— Billy, nu pot să o fac.

Nu-mi trecea prin cap ce aş fi putut să-i spun. M-am uitat prin cameră, apoi am lăsat privirea în jos. Caietul meu de povestiri căzuse pe covor, sub birou. Billy l-a observat în acelaşi timp cu mine şi probabil mi-a văzut neliniştea din privire, căci l-a ridicat imediat. Am încercat să i-l iau, dar deja începuse să citească, ţinându-l în aşa fel încât să nu-l pot ajunge. Faţa i-a devenit imobilă. După o vreme, a citit cu voce tare:

Ca să scriu bine, trebuie să am mai multă experienţă; până acum, doar imaginaţia mi-a fost sfetnic. Iar când vine vorba despre sex, nimic nu e mai elocvent decât experienţa în sine. După prima încercare, sunt nesigură şi neliniştită, dar pot să-mi dau seama câte îmi poate oferi povestea cu Billy, ce ocazie perfectă de a dobândi profunzime pentru personajele mele.

Am lăsat capul în jos şi mi-am muşcat interiorul obrajilor.

— Deci? Nu ai de gând să spui nimic? m-a întrebat Billy, înecându-se practic cu vorbele, apoi s-a ridicat brusc. Fir-ar să fie, Emma, cum ai putut?!

Am clătinat din cap, încercând să-mi ascund faţa în flăcări, dar am reuşit să-i arunc o privire.

— Îmi pare rău...

— Asta a fost? Doar o ocazie de a dobândi profunzimea necesară personajelor tale?

Aproape că scuipa vorbele.

— Nu, am bălmăjit eu. Mi-a plăcut.

Nu am reuşit însă să o fac să sune ca şi cum asta aş fi simţit cu adevărat.

S-a aşezat la capătul patului, foarte supărat. Doamne, sper că nu va începe să plângă, mi-am spus. Motivaţia mea era complicată, ba chiar nici mie nu-mi era prea clară, deci cum aş fi putut să-i explic? Băieţii nu pot înţelege cum îţi poţi dori ceva, iar, în momentul în care devine realitate, îţi dai seama că nici măcar nu ţi-o doreai cu adevărat. În general, nu făceau decât să-şi susţină echipa de fotbal favorită şi să meargă la meciuri cu taţii lor. Şi Billy făcea asta, dar era totuşi diferit de ceilalţi sau, cel puţin, aşa credeam eu.

— Billy, am început eu, într-o încercare de a mă apăra, deşi felul în care m-a privit, atât de neîncrezător, aproape că m-a redus la tăcere. Să ştii că eu chiar îmi doresc să

devin scriitoare. De asta, tot ceea ce fac are două feţe.

M-a privit fix, cu durerea citindu-i-se în ochi.

— Nu aşa merg lucrurile, Em.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să-ţi trăieşti viaţa, pur şi simplu, pentru tine. Poţi să scrii mai târziu. Nu poţi trăi doar ca să scrii, nu merge aşa.

— De ce nu le pot face pe amândouă?

A ridicat din umeri.

— M-ai folosit, Emma... şi m-ai făcut să cred că ţii la mine.

— Dar am... ţin...

Billy a pufnit şi a clătinat din cap, şi mai distant, ca şi cum ar fi luat deja o decizie.

— Nu poţi să te porţi aşa cu oamenii. Nu a fost cinstit ce ai făcut.

S-a ridicat şi s-a dus la fereastră.

— Ar fi mai bine să mă duc să am grijă de foc. Nu trebuie să mă conduci, ştiu drumul.

Avea o expresie atât de ostilă, încât nu mi-am putut reţine lacrimile.

— Nu mă impresionezi, Em. Nu m-aş fi gândit că eşti aşa o scorpie calculată. Spune-i tatălui tău să-şi găsească alt grădinar.

După ce a plecat din cameră, m-am dus la fereastră. A înăbuşit focul până când abia dacă mai fumega, apoi a ieşit din grădină şi din viaţa mea cu capul sus.

M-am privit în oglindă: ochii de culoare turcoaz înroşiţi de plâns, pielea palidă, pătată – mai Bertha Mason decât oricând şi nicidecum vreo frumuseţe orbitoare. Billy fusese singurul prieten pe care puteam conta când mă întorceam de la internat, iar acum îl făcusem să mă urască. Îmi era ruşine şi nici nu mă puteam gândi la vreo cale de a repara lucrurile. Nu-mi plăcea deloc de mine, mă simţeam foarte

prost, de parcă, după ce-mi vârâsem nasul în viaţa celor mari, stârnisem nişte emoţii pe care nu le puteam controla. Să nu mai vorbim că lucrurile pe care le scriam nici măcar nu erau adevărate, îmi plăcea să fiu cu Billy, dar pur şi simplu nu eram pregătită pentru mai mult şi eram mult prea prostuţă ca să-i spun asta.

Trebuia să fac ceva să mă simt mai bine, să-mi revin – un jeleu de fructe sau o budincă pentru Fleur, poate să fac curat în bucătărie, pentru tata. Nu era mare lucru şi m-aş fi simţit mai bine, dar, de fiecare dată când mă gândeam la Billy, îmi dădeau lacrimile. Nu puteam să îndur făptui că îl rănisem. Dar, pe lângă toate astea, mă întrebam în cât timp se vinde o casă şi dacă voi avea vreme să mă împac cu el înainte de a fi prea târziu.

CAPITOLUL 46

Slujba comemorativă se ţinu în parc. Lydia, respirând sacadat, nervoasă, bătea darabana cu degetele pe pervaz. Oare cine spusese că a încerca să rămâi în viaţă în Malaya era ca şi cum ai fi încercat să o faci într-o mlaştină? Cu cât te luptai mai mult, cu atât erai înghiţit mai repede; cu cât te încăpăţânai să rezişti, cu atât era mai sigur că vei fi răpus de căldură şi de deshidratare. Oare de la Alee auzise asta? Sau de la Jack? închise ochii. Iadul verde-închis al Malayei încă o îngrozea; cu toate astea, frumuseţea ei îi ajunsese la inimă: oamenii care mergeau prin foc, dresorii de şerpi, sătucurile ascunse, ceaţa de peste junglă.

Cafeaua i se răci cât privi pe fereastră praful şi gunoaiele duse de vânt. Cândva, avusese nevoie de Alee şi de Jack, dar vremurile se schimbaseră. Ea se schimbase. Se uită la ceas. Era timpul să plece; se hotărâse să se ducă singură. Iar, când se va termina, va trebui să-şi caute altă slujbă, precum şi o casă doar a ei, dar în Malacca, nu în Singapore. Voia să fie lângă el, dar nu putea locui la Adil pentru totdeauna.

În parc, rămase la distanţă de femeile îmbrăcate în haine cernite, adunate în grupuri de câte trei sau patru. Îşi făceau vânt cu pălăriile de paie cu boruri largi, aplecate una spre alta, vorbind în şoaptă, cu mâinile duse la gură. Bărbaţii se adunaseră deja în jurul lui Ralph, care, mândru în costumul ţeapăn din în, le făcu semn să tacă.

În calitate de administrator-şef în noua Malaya, acesta începu un discurs pătimaş despre vieţile sacrificate în atrocităţile teroriste din anii stării de urgenţă. Aruncă o privire spre Lydia, însă ea îi evită ochii. Nu-şi dorea să fie acolo, dar cum aceasta era ultima piesă din povestea incendiului, simţea că le-o datorează Emmei şi lui Fleur. După discursurile tuturor, îi salută cu o mişcare din cap pe

cei pe care-i cunoştea, trecând peste privirile pline de milă, fără să stea să asculte platitudinile care îi provocau furie. O ocoli pe Cicely, dând mâna doar cu Ralph. Nu simţea nevoia să-i fie prezentate condoleanţe.

Ceremonia se desfăşurase fără incidente, iar acum se îndrepta uşurată spre ieşire, când o văzu pe Cicely venind spre ea cu o privire hotărâtă. Îşi dădu seama că nu are scăpare.

— Ştiu că nu-ţi doreşti câtuşi de puţin să vorbeşti cu mine, dar trebuie neapărat să te întâlneşti cu cineva. Nu te opune, draga mea.

Lydia oftă.

— Pentru Dumnezeu, Cicely, chiar nu renunţi niciodată?

Cicely nu o băgă în seamă, ci o prinse de cot şi o conduse la o femeie înaltă, blondă, care fuma, singură. Făcu repede prezentările. Femeia se numea Clara şi era din America. Împreună cu sora ei, se afla în Malaya când începuse războiul; amândouă lucrau pentru administraţia britanică. Veniseră să-l caute pe soţul surorii, care dispăruse în război, apoi rămăseseră aici. Din păcate, sora geamănă a Clarei era una dintre secretarele care se aflau în adăpost în momentul incendiului. După ce făcu prezentările, Cicely se îndepărtă, strângând-o de braţ în semn de rămas-bun.

— Locuieşti aici? o întrebă femeia, tărăgănând vorbele în felul celor de pe Coasta de Vest şi privind-o îndeaproape pe Lydia.

— Acum da. Am stat în Singapore.

— Vrei o ţigară?

Lydia refuză, apoi zise:

— Uite, nu vreau să fiu nepoliticoasă...

Femeia o prinse de mână.

— O să trec la subiect. Ai poze cu fetele tale?

Lydia trase aer în piept.

— Da, spuse, dar nu văd ce...

— Te rog, nu durează decât un minut.

Îşi scoase medalionul şi îl deschise, dând la iveală chipurile fetelor. Femeia le studie, apoi întoarse privirea spre ea.

— Spui că fetele tale erau acolo în noaptea incendiului?

— Toate documentele au fost distruse, dar da.

Clara făcu o pauză şi se uită din nou la poze, apoi spuse:

— Am fost şi eu acolo în noaptea aceea.

— Deci le-ai văzut, zise Lydia, muşcându-şi buza.

Urmă o tăcere lungă.

De ce insistase oare Cicely să le facă totuşi cunoştinţă? Ca să poată sta de vorbă cu cineva care fusese acolo, care o putea apropia puţin de fetele ei, împărtăşindu-i ultimele lor zile? Reuşi să-şi găsească vocea.

— Cum erau? Păreau fericite? o întrebă pe femeie.

Clara ezită o clipă.

— Chestia e că nu le recunosc, zise, apoi se opri brusc.

Lydia se uită dincolo de ea, încruntându-se. Sunetele din parc deveniră deodată mai puternice. Insectele zumzăiau, traficul se aglomeră, iar când murmurul constant al vocilor celor din jur se încolăci în jurul ei, îşi dori să fie oriunde altundeva.

— Îmi pare rău, spuse ea, întinzând mâna după medalion, nu pot face asta. Trebuie să plec.

Clara mai aruncă o privire la poze, dădu din cap şi îi înapoie medalionul.

— Înainte de incendiu, în adăpost a fost o familie cu doi copii, dar s-au mutat cu o săptămână înainte. Mai rămăseseră doar doi copii.

Lydia se opri.

— Fete? întrebă ea.

— Nu, doi băieţi.

Se lăsă tăcerea. Lydia îşi duse o mână la inimă, apoi

zise:

— Eşti sigură că familia cu cele două fete s-a mutat de acolo?

Femeia zâmbi.

— Absolut. Lucrurile au luat-o razna în seara aceea. Sora mea locuia acolo de trei luni, dar au fost destui cei care au plecat imediat ce au fost avertizaţi că birourile din Ipoh erau ameninţate. Din fericire, adăpostul aproape s-a golit până să se întâmple asta.

Ce nebunie! Pământul începu să i se clatine sub picioare.

— Şi nu mai erau alte fetiţe? întrebă ea.

Clara clătină din cap.

— Povesteşte-mi despre familia cu cele două fetiţe.

— Era doar un bărbat... cu două fete, zise femeia, făcând apoi o pauză şi părând că face eforturi să-şi amintească.

Lydia îşi încrucişă mâinile pe piept, simţind cum i se pune un nod în gât, mai agitată decât fusese vreodată până acum.

Deodată, ochii Clarei se luminară.

— Îmi amintesc acum, spuse ea. Soţia era însărcinată în ultimele luni. De asta s-au şi mutat, de altfel, ca să fie la casa lor înainte să se nască bebeluşul. Ca şi sora mea, erau în adăpost de două-trei luni. Ah, da, şi soţul era la fel de mare ca soţia, îmi amintesc că mi-am spus că nu doar ea mănâncă pentru doi.

Lydia se gândi la Alee, ca băţul de slab.

— Spui deci că nu mai erau alte fetiţe?

— Era trecut de miezul nopţii când am plecat. Când am semnat de plecare, îmi amintesc că ultimii veniseră pe la ora şase, dar era vorba despre un cuplu între două vârste, fără copii. Petrecerea s-a încheiat, toată lumea era beată, se culcaseră pe paturile de campanie din camera de zi.

Portarul a încuiat după mine.

Făcu o pauză.

— Te rog, continuă, spuse Lydia.

— Teroriştii au pus explozibil peste tot în jurul clădirii, ştii, au blocat ieşirile. Fiind din lemn, a ars instantaneu. Atunci a fost ultima oară când am văzut-o pe sora mea, oftă ea, însă nu-şi coborî privirea.

Lydia îi atinse braţul în semn de consolare, apoi zise:

— Deci fetele mele nu puteau fi acolo decât dacă ar fi sosit în toiul nopţii.

— Nimeni n-a venit noaptea, era stare de asediu, ar fi fost mult prea riscant. Eu am reuşit să plec doar pentru că era un loc într-o maşină de poliţie. Iar incendiul se presupune că a început între unu şi două dimineaţa.

— Şi dacă erau acolo, ar fi trebuit să fie deja de vreo două săptămâni, zise Lydia, amintindu-şi ce-i spusese George despre cum plecaseră înaintea tuturor, iar asta era înainte ca ea să fi plecat din Malacca. Era imposibil să nu-i fi văzut.

— Mi-am vizitat sora în fiecare zi în acele trei luni, dar în afară de familia despre care ţi-am povestit, în perioada aceea nu au mai fost alte fete în adăpost. Chiar obişnuiam să vorbim despre cei care locuiau acolo.

— În cazul ăsta...

Lydiei i se înmuiară genunchii. Ridică mâinile, iar Clara o prinse, ţinând-o strâns, însă Lydia nu mai reuşi să-şi termine propoziţia din cauza nodului care i se puse în gât.

Clara deveni serioasă.

— Ştiu că e un şoc, dar sunt sigură că fetele tale nu au fost nici măcar în preajma adăpostului în noaptea incendiului.

Lydia închise ochii, simţind cum rămâne fără aer. Simţea bătăile inimii în urechi, distorsionând sunetele din parc, care dispăreau în fundal. Clara o îmbrăţişă, bătând-o pe

umăr. Lydia încercă să-şi recapete respiraţia, se îndreptă şi o sărută pe obraz. Clara zâmbi.

— Mulţumesc, nu vei şti niciodată cât îţi sunt de recunoscătoare, reuşi Lydia să-i spună, apoi porni spre Malacca, cu mii de gânduri în minte.

În oraş, copiii plângeau, bărbaţii îşi strigau marfa, iar femeile mergeau braţ la braţ, bârfind. Cu toate astea, nu reuşea să înregistreze sunetele lumii din jur: soneria ricşelor, copiii care se jucau în şanţuri, melodiile care se revărsau prin ferestrele deschise. Nu auzea decât pulsul răsunându-i în urechi în timp ce-şi făcea loc prin valul continuu de pietoni, cu mâinile întinse, gata să-şi strângă fetele la piept, gata să le simtă din nou bătăile inimii. Bătăile inimilor lor! Trupurile lor moi, vii. Vocile fetelor ei îi veniră în minte, apoi se îndepărtară. O văzu pe Emma la biroul ei din casa din Malacca, scriind în jurnal şi zâmbind în felul acela special. Şi atât de practică, chiar şi atunci când Fleur căzuse în şanţul de scurgere. Draga de Fleur.

Ori de câte ori îşi amintea câte ceva, ochii i se umpleau de lacrimi. Cum să-ţi vină să crezi că fuseseră vii în tot timpul ăsta! Se obişnuise atât de mult cu gândul că erau moarte, că acum îi era imposibil să înţeleagă că nu era aşa – că *era posibil să* nu fie. Îşi avuseseră întotdeauna locul lor în inima ei, însă era unul prea dureros. Iar ea se obişnuise să creadă că fiecare zi era un pas mai departe de ele, aşa încât acum nu putea pricepe schimbarea, faptul că fiecare zi le aducea puţin mai aproape. Îşi înfipse o unghie în carne. Nu visa. Era chiar foarte trează, iar ploaia argintie o udase până la piele.

Când se stârni vântul, se gândi la Emma, care, pe la trei ani, într-o zi vântoasă, începuse să se învârtă tare, apoi o întrebase: „De unde vine vântul, mami?” Ea îi răspunsese că era răsuflarea unui uriaş. Emma o privise cu ochii mari şi capul înclinat într-o parte, după care spusese: „Nu fi

prostuţă, mami, nu există uriaşi!”

Când, în sfârşit, reuşi să priceapă toate astea, îi veni să se ducă în mijlocul străzii şi să urle. Să lase explozia de bucurie să-i elibereze tensiunea din inimă şi lacrimile să curgă în voia lor. Se simţi cuprinsă de nebunie şi în acelaşi timp de extaz, transportată într-un loc în care nimic nu mai era ca până atunci, iar viaţa se transformase într-un mod greu de imaginat. Un loc unde copiii au murit şi au înviat. Doar la început ar mai fi putut crede că aşa ceva e posibil, atunci când se trezea dintr-un vis şi, pentru o clipă care îi rupea inima, avea impresia că fetele ei sunt încă în viaţă. Când mirosul focului îi semănase nebunie în minte. Dar acum, că lucrurile astea chiar se întâmplau, trebuia să-l vadă pe Adil. Avea nevoie să o convingă că totul era real.

Se întoarse în apartamentul lui doar în clipa în care oraşul fu cuprins de întuneric şi pe străzi se aprinseră felinarele. Mâinile îi tremurau când îşi făcu o cafea. Dacă erau în viaţă, aşa cum susţinea Clara, atunci unde erau şi ce pusese Alee la cale în tot timpul ăsta? Nu avea sens. De ce să-i fi luat fetele şi să dispară? Nu avea cum să aibă legătură cu Jack, îi spusese doar că se terminase şi Alee păruse că înţelege şi acceptă asta. Nu-şi dorise decât să nu mai simtă atâta tristeţe şi iată că acum se putea întâmpla asta, chiar era cu putinţă. Dar bucuria nu-i era completă, căci exista dubiul să se fi înşelat Clara. Sau, dacă avea dreptate, cum ar fi să nu reuşească să le găsească?

Puse cafeaua jos, neputând să o bea. Oare Alee era încă în Malaya, poate chiar dincolo de jungla clocotitoare?

Clădirea în care locuia Adil trosnea şi gemea, la fel de neliniştită ca ea. Deschise o fereastră şi încercă să-şi ocupe mintea cu imaginea bătrânei care îşi târşâia picioarele pe trotuarul de vizavi, dar încăperea începu să se micşoreze, pielea să o mănânce, iar capul să-i bubuie.

Se aşează pe podea, cu genunchii la piept, privind cele trei fâşii de nori rozalii care acoperiseră cerul. Se gândi la păsările malaeze în culori vii, la peştii lucioşi, la insectele strălucitoare. Oare fetele ei erau pe acolo pe undeva? Undeva în Malaya? În spaţiul dintre nori apăru o lumină aurie, iar ea o luă ca pe un semn. Erau aici. Era sigură de asta. Se ridică şi se uită în oglindă. Văzu teamă şi emoţie. Îşi puse o mână pe inimă şi inspiră adânc de câteva ori.

Adil va şti ce e de făcut, îşi spuse ea, apoi se puse pe aşteptat, mai calmă de-acum.

O oră mai târziu, uşa se deschise, iar ea se întoarse. Adil veni să se aşeze lângă ea, o luă de mână şi o lăsă să suspine. Când încercă să vorbească, vocea îi era înăbuşită de lacrimile care nu voiau să se mai oprească. Dar după ce reuşi, într-un final, să-i povestească, se uită în ochii lui şi îşi văzu reflexia în ei.

Adil o trase mai aproape de el şi îi spuse:

— O să fac tot ce îmi stă în putinţă să te ajut să le găseşti.

— Ce m-aş face fără tine?

— Te-ai descurca, dar nu e cazul. O să reuşim, îţi promit, spuse, apoi îşi lăsă capul în jos şi o sărută pe buze, pentru prima dată.

Când îşi puse braţele în jurul ei, singurătatea pe care o simţea de atât de multă vreme dispăru. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, îşi dădu seama că aceasta fusese înlocuită de o senzaţie de apartenenţă. Pentru prima dată din acea zi îngrozitoare când crezuse că fetele ei nu mai erau în viaţă, se simţi în siguranţă.

CAPITOLUL 47

Începu ziua următoare plină de speranţă, deşi obosită. Nu reuşise să doarmă. Odată ce Adil îi spuse că era de părere că fetele ei nu ar mai fi în Malaya, nu mai ştiu ce să creadă. El era sigur că ar fi auzit ceva dacă ar fi fost încă acolo, ea însă nu prea. Privi pe geam cum erau încărcate vapoarele cu marfa direct din depozitele uriaşe: cauciuc, lemn, mătase. Mai încolo, pe ocean, vasele de linie îndepărtate alunecau ca nişte balene uriaşe. Oare unul dintre aceste vase le dusese şi pe fetele ei? în drum spre biroul de transport maritim, îşi imagină cum ar fi arătat viaţa lor pe un vas de linie. Emoţia, fiorii de încântare noaptea, la vederea luminilor pâlpâind reflectate în apă, mirosul de peşte al oceanului ce se ţinea peste tot după tine în timp ce apa lovea carena.

Nu exista însă niciun document care să ateste îmbarcarea lor. Transpiraţia i se răci pe piele. Nu apăreau pe nicio navă cu destinaţia Australia, Borneo, Anglia sau altceva. Se întoarse încet pe doc, încercând să nu plângă. Nici măcar bărcile joase din Sumatra care se legănau pe valurile albe nu reuşiră să-i smulgă un zâmbet.

Se îndreptă spre birourile *The Straits Times,* unde un ziarist aştepta să-i ia un interviu pentru pagina dedicată femeilor. Telefoanele sunau, dactilografele tastau zgomotos, iar radioul era prea tare.

Câţiva bărbaţi care fumau ţigară de la ţigară, cu degetele pătate de nicotină, fluierară şi se zgâiră fără ruşine la picioarele ei. Le simţi ochii pe spate, dar îşi ţinu capul sus, reuşind să spere din nou. Erau slabe şanse, dar dacă Adil se înşela, iar fetele ei *erau* încă în Malaya, poate cineva reuşea să-şi amintească totuşi ceva. O femeie care credea că fetele ei muriseră descoperea acum că erau, de fapt, în viaţă, dar nu şi unde se aflau; „cititoarele noastre o

să iubească povestea asta”, îi spuse jurnalistul, aprinzându-şi altă ţigară.

După acest popas, Lydia se opri să trimită o telegramă. Stătu vreo jumătate de oră la coadă, iar bine-cunoscuta mâncărime de pe piept şi de pe gât începu să-şi facă simţită prezenţa. Alee susţinuse mereu că, orice s-ar întâmpla, nu s-ar întoarce niciodată în Anglia şi, deşi ştia că nu ţinuse legătura cu ei, se întrebă dacă nu exista oare o şansă ca părinţii lui să ştie ceva. Tatăl lui Alee refuzase să-şi instaleze telefon, dar ea se interesase oricum, însă nici acum nu aveau, aşa că trebuia să le scrie. O telegramă era însă mai rapidă decât o scrisoare. Vru să pună numele părinţilor lui Alee, însă o intuiţie de ultim moment o făcu să treacă numele Emmei. Inima i-o luă la goană când îşi imagină că Emma putea să o citească.

Adil veni cu ideea să meargă la lacul de acumulare ca să vadă oceanul luând culoarea safirului. Tocmai ce pusese telefonul jos după ce sunase la poliţie în Anglia şi în Australia. Era o seară plină de umezeală, iar Lydia trebui să-şi şteargă în repetate rânduri transpiraţia de pe frunte în timp ce se îndreptară spre maşină.

— Deci ce ţi-au spus exact? îl întrebă ea.

— Că nu au cum să fi dispărut dacă nu există nicio dovadă că ar fi fost vreodată acolo.

— Nu pot începe o cercetare penală?

— Doar dacă e vorba despre o crimă comisă în ţara respectivă. Poliţia britanică mi-a sugerat să încerc şi la Departamentul de Taxe şi Impozite sau la Ministerul Pensiilor şi Asigurărilor sociale.

— O să fac asta imediat ce ne întoarcem, ca să prind poşta de dimineaţă.

— Vrei să ne întoarcem?

Lydia ezită o clipă, apoi spuse:

— Nu, ori acum, ori peste câteva ore, e acelaşi lucru. Hai

să mergem!

— Nu stăm mult. M-am gândit însă că-ţi va face bine.

— Ştiu.

Făcu o pauză, după care continuă:

— Aş putea să mă duc direct în Anglia, la părinţii lui Alee. Oricum tu nu crezi că mai sunt aici.

— Aşa e, dar chiar tu ai zis că nu s-ar întoarce niciodată acolo, aşa că nu are sens să faci înconjurul lumii degeaba. O să te coste o avere, iar ei ar putea fi oriunde altundeva. Hai să vedem înainte dacă nu reuşim să găsim un indiciu.

— Oare să angajăm un detectiv particular?

Adil se strâmbă.

— Din experienţa mea, nu sunt prea cinstiţi, îţi iau banii şi te lasă cu buza umflată. Poate ar merita însă să contactăm Somerset House[29] – dacă s-a recăsătorit între timp, ar trebui să existe un certificat.

— Ce zici de Interpol?

— Greu de crezut, zâmbi el, dar, dacă vrei, pot să contactez Secretariatul general. Numai că ei se ocupă de crima organizată.

Lydia oftă, apoi, legănându-se în ritmul maşinii, se pierdu în gânduri, compunând în minte tot felul de scrisori.

Fu distrasă doar în momentul în care Adil ieşi de pe strada principală, intrând pe un drum care se încolăcea în jurul muntelui. Se opri aproape de vârf. Vântul proaspăt venea direct dinspre ocean, iar ei porniră pe o cărare sufocată de ferigi, prin aerul parfumat al serii.

Adil o ajută să ocolească bolovanii uriaşi, iar, când mâna lui o atinse pe a ei, simţi ceva ce nu putea explica în cuvinte. Ceva ce o ducea cu gândul la soartă. Chinezii îi spuneau *Yuanfen,* un fel de forţă care trebuie ascultată. Lydia nu putea spune încă dacă le era menit să fie

---

[29] în perioada respectivă, sediul Registrului naţional al naşterilor, căsătoriilor şi deceselor (n. tr.).

împreună, dar ceea ce ştia sigur era că el o ajutase să-şi descopere puterea. Printre crestele munţilor se cernea o lumină mov, întinzând întunericul asupra prăpăstiilor. Adil o privi zâmbind. Odată ce lăsase garda jos, era complet deschis faţă de ea, iar căldura pe care o văzuse prima dată pe faţa lui în ziua în care luaseră trenul împreună era acum la locul ei.

— Uite, îi spuse el, făcând un pas în spate, se vede casa soţilor Parrott.

— Ce aproape pare!

— În linie dreaptă, poate, dar e o distanţă considerabilă.

Adil privi cerul întunecat şi spuse:

— Ar fi mai bine să ne întoarcem, se strică vremea.

— Mulţumesc pentru experienţa asta, a fost minunat.

El căpătă o expresie căreia nu ar fi putut să-i dea un nume. Când îi atinse mâna, se simţi ca şi cum ar fi ştiut de la bun început, dar voia să-l audă pe el spunând-o. Fără o vorbă însă, el veni în faţa ei, îi coborî bretelele rochiei şi îşi puse mâinile pe umerii ei. Lydia îşi lăsă capul pe un umăr şi se ridică să-i atingă faţa.

Niciunul din ei nu scoase un cuvânt.

— Poate nu e momentul acum, spuse el într-un târziu.

Îi ridică apoi bretelele la loc şi aruncă o privire spre cer.

— N-ar fi minunat ca măcar o dată viaţa să nu fie complicată?

Adil izbucni în râs.

— Poate, dar am totuşi senzaţia că ar fi extrem de plictisitor.

— După tot ce am îndurat, aş zice mulţumesc pentru o clipă de plictiseală.

Adil zâmbi, o luă de mână şi coborâră în fugă la maşină, încercând să evite ploaia şi capcanele întunericului.

Când ajunseră în dreptul casei lui Harriet, stropii mari de ploaie se striveau pe pământ. Intrară pe verandă să se

adăpostească, dar din crengile smochinului căţărător care cucerise acoperişul de sticlă, apa li se scurgea pe păr şi pe faţă.

Când servitorul zvelt al lui Harriet le deschise uşa, se încruntă şi le aruncă o privire suspicioasă. Adil îl convinse totuşi să-i lase să intre în holul spaţios, însă băiatul rămase în gardă. Câteva minute mai târziu, auziră voci, iar Harriet apăru în prag, într-un chimono de un galben-aprins. Rujul portocaliu i se întinsese pe dinţi şi în ridurile de deasupra buzei de sus. Îşi plimbă ochii de la unul la altul, în mod evident neplăcut surprinsă, şi roşi. Rubinele de la gât sclipiră, aproape pierdute între pliurile de grăsime.

Lydia se întrebă dacă era beată sau doar precaută.

— Aş fi crezut că mă veţi vizita mai devreme, zise Harriet.

Adil încuviinţă.

— Pentru Dumnezeu, hai să ne aşezăm!

Lydia o privi şi i se păru că îmbătrânise de la ultima lor întâlnire. I se vedeau rădăcinile albe ale părului, colţurile ochilor i se lăsaseră şi se îngrăşase şi mai mult. Poate de vină era moartea lui George sau poate efortul de a menţine aparenţele unei vieţi coloniale perimate.

— Mă priveşti ciudat, draga mea. Să înţeleg că nu-ţi place ce vezi? o întrebă Harriet pe un ton tăios pe care nu-l mai avusese înainte.

Lydia murmură ceva ininteligibil.

— Iată-ne, începu Adil, privind-o fix.

— Da, iată-vă, i-o tăie Harriet. Să nu ne împiedicăm de cuvinte. Bănuiesc că aţi venit ca să aflaţi adevărul despre George, aşa e?

Adil stătea pe marginea scaunului, cu o expresie impenetrabilă, fără să clipească.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare.

Harriet izbucni într-un râs nefiresc.

— Ce bine ar fi fost dacă George nu s-ar fi lăsat iar pradă tentaţiei! Te-ai apropiat foarte mult, Adil, dar până au sosit poliţiştii tăi, am reuşit să distrugem toate dovezile.

— Despre ce e vorba? întrebă Lydia.

— Comerţ ilegal cu arme, draga mea. Alee ştia, desigur, doar a făcut şi el parte din asta o vreme. George nu mi-a spus cu ce anume s-a ocupat exact, dar ăsta e motivul pentru care l-a ajutat să fugă. I-a obţinut un paşaport fals, pe tine te-a pus pe o pistă greşită. Îmi pare atât de rău, draga mea.

— Paşaport fals? Pistă greşită? Stai aşa, înseamnă că *în mod sigur* le-a scos pe fete din ţară.

O cuprinse panica. Se întoarse spre Adil, care dădu din cap aprobator. Vru să spună ceva, dar trebui să inspire adânc de câteva ori ca să-şi alunge spaima.

În timp ce Lydia încerca să îşi revină, Harriet îşi drese vocea şi privi în altă parte.

Într-un târziu, Lydia reuşi să îngaime:

— Nu înţeleg. De ce a trebuit să plece aşa? Motivul nu poate fi povestea mea cu Jack, cu siguranţă.

— A cântărit mult şi asta. Niciodată să nu subestimezi mândria bărbaţilor, draga mea.

Lydia o privi furioasă.

— Fii serioasă, mi-a luat copiii!

— Într-adevăr... Dar ai dreptate. George s-a lăcomit, a început să bage mâna în fondurile guvernamentale. Bănuiesc că aici a intrat în ecuaţie Alee, doar făcea parte din administraţia financiară.

Lydiei îi stătu inima în loc.

— Vrei să spui că erau împreună în asta?

Harriet ridică din umeri.

— Mi-e teamă că nu-ţi pot spune exact în ce măsură.

— Ce să zic, l-am făcut în multe feluri pe Alee, dar niciodată nu m-am gândit că nu e cinstit.

— O, dar nu trebuie să-ţi faci griji...

— Să-mi fac griji? Pentru Alee? E ultimul lucru pentru care-mi fac griji în momentul ăsta!

— În fine, nu a mai rămas nimic care să poată dovedi toate astea, cu excepţia unui singur document incriminator, zise Harriet, aruncându-i lui Adil o privire întrebătoare.

Acesta clatină din cap şi spuse:

— Bănuiesc că acesta este în posesia lui Alee. E greu de crezut că îl va folosi ca să se dea în vileag.

— Şi numele? întrebă Adil, aruncându-i Lydiei o privire prin care îi cerea să nu sufle o vorbă. Sub ce nume a călătorit?

— Îmi pare rău, dar nu-mi aduc aminte.

Lydia n-o crezu şi probabil i se citi asta pe faţă.

— Asta e adevărul, zise Harriet, nu l-am auzit decât o dată. Ceva destul de asemănător cu al lui, oricum. Lydia, trebuie să mă crezi, am aflat toate astea exact înainte ca George să moară.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Adil.

— Când am dat foc la toate actele, George a băgat de seamă că lipsea acel document. Nu ştia cine l-a luat, tu sau Alee, dar, oricum ar fi fost, nu-şi putea permite să se afle totul. Vă daţi seama, un om în poziţia lui... Atunci mi-a mărturisit.

Harriet lăsă privirea în podea, apoi îşi ridică faţa spre ei, ascunzându-şi zâmbetul din ochi.

Lydia trase aer în piept, strângându-şi buzele într-o încercare de a-şi controla furia. Îi trecu prin minte că era posibil ca Harriet să ştie mai multe decât le spunea.

— Dacă n-aş fi aflat eu că fetele mele sunt în viaţă, mi-ai fi spus vreodată sau m-ai fi lăsat să cred în continuare că au murit?

— Draga mea, dar chiar ţi-am spus, în felul meu. Eu am

descoperit-o pe Clara şi tot eu am pus-o pe Cicely să-ţi facă negreşit cunoştinţă cu ea.

— Dar cum ai putut să-mi faci aşa ceva? Cum ai putut fi atât de crudă? Când mi-am dat seama că lipsesc, ai fost prima persoană pe care am căutat-o!

— Îţi jur că atunci nu ştiam nimic.

— Poate nu atunci, dar ştii de câteva luni bune.

— Îmi pare rău, dar a trebuit să găsesc o cale să-ţi spun totul fără să-l implic pe soţul meu. L-am iubit, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a făcut, chiar şi după ce am aflat ce ţi-a făcut ţie.

Se lăsă tăcerea. Lydia se ridică şi, cu inima bătându-i tare, făcu câţiva paşi înainte să se întoarcă spre Harriet.

— Dumnezeule mare, zise ea, nu-mi vine să cred! Vrei să zici că George a încercat să mă facă să ajung cât mai târziu în Ipoh ca să-i dea un avantaj lui Alee? Deci m-a minţit în absolut toate privinţele?

Harriet încuviinţă.

— Iar tu m-ai lăsat să cred că fetele mele au murit.

— Îmi pare rău. Dar nu a fost chiar aşa.

— Ce vrei să spui?

— Din câte am înţeles de la George, am impresia că lui Alee i-a luat mai mult să-şi organizeze plecarea decât prevăzuse.

Lydia îşi duse mâna la gură.

— Doamne sfinte, nu-mi vine să cred! Vrei să spui că doar ce-i ratasem?

Harriet îşi drese vocea, dar nu mai scoase o vorbă.

— Dar de ce a trebuit să facă una ca asta? Nu putea să mă ia şi pe mine?

Harriet oftă, apoi zise:

— Doar ştii răspunsul. Credea că tu şi Jack sunteţi împreună.

Lydia simţi că-i explodează capul.

— Dar ce naiba aţi fi făcut dacă nu avea loc incendiul ăla? Dacă ajungeam în Ipoh şi descopeream că Alee nici măcar nu trecuse pe acolo?

— Îmi imaginez că era pregătit să te pună pe o altă pistă greşită, zise Harriet.

— Bun, dar până la urmă cum aveau să se sfârşească toate astea?

Harriet căpătă o expresie vinovată.

— Îmi pare rău, zise ea.

Nu se mai auziră decât ploaia şi tunetele.

— Ai măcar idee ce mi-ai făcut? Ştii că o parte din mine a murit în momentul în care am aflat că fetele mele nu mai sunt în viaţă?

Harriet trase aer în piept şi lăsă privirea în pământ.

— Dar nu, nu cred că ştii. Tu nu ai avut copii, nu-i aşa?

Vocea îi pieri. Nu-i venea să creadă cum o putuseră înşela, era groaznic de decepţionată. Nu-i venea să creadă. Cât încercă să se liniştească, vocea lui Adil sparse tăcerea:

— O să rămâi aici? o întrebă pe Harriet. S-au schimbat multe de când cu proclamarea independenţei.

— Aşa cred, răspunse Harriet, cu vocea deodată mai însufleţită. Unde m-aş putea duce? Asta e tristeţea bătrâneţii – nu ai decât ceea ce vezi. Nu mai primeşti o a doua şansă. Dar nu mă plâng. Am ştiut dintotdeauna de pasiunile sordide ale lui George. În mod surprinzător, m-am putut împăca totuşi cu ideea. Nu şi cu comerţul de arme, însă.

Lydia o privi fix.

— Aşa se pare, zise ea.

Tăcură cu toţii, apoi Harriet spuse, cu un zâmbet abia văzut:

— Îmi place Malaya. Nu-mi pot imagina cum ar fi să mă întorc în Surrey. Viaţa şi moartea chiar par nedespărţite

aici, nu-i aşa? Peste tot sunt aşa, dar aici chiar o ştii. Jack, prietenul tău, era convins de asta.

Lydia tresări.

— Ca la ruleta rusească, doar ştii cum merge. Desigur, s-a întâmplat înainte să te cunoască, eu cred că inutilitatea vieţii de după război i-a provocat depresia. După ce te-a întâlnit, a reuşit să iasă din ea, dar ştii cum e, în cazurile astea e doar o chestiune de timp...

Vocea i se pierdu.

— Uite, cred că am auzit destule, spuse Lydia. Jack e mort, iar eu nu văd de ce trebuie să răscolim trecutul. Mai bine am pleca, nu, Adil?

Harriet n-o băgă însă în seamă.

— O singură dată am plecat din Malaya, în timpul războiului, în 1941. Tot ceva legat de treburile lui George, chiar înainte de primul raid aerian al japonezilor în Singapore.

Cât Harriet continuă povestea, Lydia şi Adil se priviră cu subînţeles. Încă furioasă, ea îl întrebă abia auzit:

— Ce facem acum?

El clătină din cap discret. Afară, ploaia continua să cadă cu putere, răpăind ca o mitralieră. Se simţi prizonieră, nu voia decât să plece, având senzaţia că, dacă mai rămâne fíe şi numai o clipă, o să-şi piardă cumpătul.

— Îi datorez viaţa mea lui George, zise Harriet. Când Malaya a capitulat, în 1942, mulţi prieteni dragi au murit. Viaţa are doar suişuri şi coborâşuri, o să vedeţi.

— Putem să încheiem aici, te rog? strigă Lydia. Aş prefera să nu mai răscolim trecutul.

— Ai dreptate, draga mea. Sper că vom putea uita şi de nefericitele afaceri ascunse ale lui George, zise Harriet, privindu-l pe Adil.

Acesta îi susţinu privirea fără să lase nimic să se vadă pe faţa lui. Lydia avea nevoie de timp să se gândească.

Cât Adil şi Harriet mai stătură de vorbă, ea se concentră pe o vază cu trandafiri de un roz strălucitor, aflată pe o măsuţă în faţa ferestrei. Mirosul lor era atât de puternic, că ajungea până la ea.

— Rămâneţi aici peste noapte, le propuse Harriet. Vă pot oferi o cameră cu două paturi de o persoană, ce spuneţi? Mai am şi alte camere, dar în niciuna nu am aşternuturi pregătite, mai zise ea. Furtuna e prea puternică să puteţi conduce înapoi.

— Poate, zise Adil, cerându-i Lydiei confirmarea din priviri.

Ea se uită afară şi ridică din umeri.

Harriet le arătă pe unde să o ia, dar, tocmai când ieşeau din cameră, Lydia se întoarse şi o întrebă:

— Ai cumva nişte hârtie pentru scrisori şi un stilou?

— Hârtie de scrisori? Desigur. O să-ţi trimit în cameră.

În cămăruţa de oaspeţi aflată în partea din spate a casei, Lydia întredeschise fereastra şi stinse lumina. Într-un colţ, o veioză mică, de masă, răspândea o lumină slabă. Se aşeză pe unul din paturi. Adil veni spre ea, se opri, apoi făcu un pas în spate să-i poată vedea faţa.

— Eşti bine? o întrebă el.

— Sunt al naibii de furioasă!

Şocul confesiunii lui Harriet îi lăsase sentimentul că totul era ireal, amplificat acum de faptul că împărţea camera cu Adil, acasă la Harriet. Totul se întâmpla atât de repede, încât fu surprinsă de puterea furiei ei, mai întâi, apoi de explozia din piept.

— Hai să ne întindem împreună pe pat, spuse el. Doar până te simţi mai bine.

Se aşezară amândoi pe spate, complet îmbrăcaţi, direct pe cuvertură, cu degetele împreunate. Lydia se întoarse pe o parte, cu faţa spre el şi o mână pe coapsa lui, privind lumina reflectată în ochii lui. Adil o strânse de mână.

Gândurile continuau să vină şi să plece, în timp ce îşi reamintea tot ce le povestise Harriet.

— Te-ai mai liniştit? o întrebă el.

— Da.

Devenind deodată timidă, îi atinse faţa încet, iar între ei se întâmplă ceva. Adil se întoarse încet, îşi descheie cămaşa, apoi, sprijinindu-se în cot, se întinse spre ea şi îi desfăcu fermoarul de pe lateralul rochiei. Apoi aşteptă. Lydia îşi strecură mâna pe sub cămaşa lui, simţindu-i răceala pielii în timp ce îşi plimbă palma de-a lungul spatelui său.

— Hai să ne băgăm în pat, zise ea.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, scapă de cămaşa aia!

El ridică ochii şi zâmbi. Lydia îl privi o clipă, apoi îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Adil îi dădu părul după urechi, apoi se ridică să-şi scoată cămaşa. Ea îşi trase rochia peste cap, apoi se strecură sub cuvertură, împotmolindu-se în cearşafuri. El smulse cuvertura de pe pat, aruncând-o pe podea. Lydia inspiră încet şi închise ochii.

Fusese o vreme când nu crezuse că va mai simţi vreodată ce înseamnă pacea. Cu toate că arăta la fel, viaţa o îmbătrânise, îi furase inocenţa, înlocuind-o cu o înţelepciune pe care nu şi-o dorise neapărat. O izolase; cu toate astea, aşa reuşise să-l găsească pe Adil. Deschise ochii, clipi şi îi zâmbi.

Făcură dragoste ca după o aşteptare care-i arsese, parcă nevenindu-le să creadă şi simţind fiori necunoscuţi până atunci. Adil fu tandru, perfect conectat cu ea, într-atât încât uneori abia dacă îşi mai aminti să respire.

După ce terminară, el trase un cearşaf peste trupurile lor goale. Lydia se ghemui lângă el în patul strâmt de o

persoană. Adil îi sărută genele, apoi se dovedi unul dintre puţinii norocoşi care adorm instantaneu. Începu să sforăie uşor. Ea se bucură de apropierea lui. În lumina lunii, îl vedea zâmbind în somn, iar sforăitul i se unea cu sunetul ploii pe acoperiş. Nu voia să-l părăsească, dar nu putea să adoarmă, aşa că, dată peste cap de evenimentele zilei, se desprinse încet şi se hotărî să se apuce de scrisori.

Scrise una către Departamentul de Taxe şi Impozite, una pentru Ministerul Pensiilor şi încă una pentru Registrul Căsătoriilor, apoi stinse lumina şi se băgă în aşternuturile celui de-al doilea pat. Adil avea să facă rost de adrese de dimineaţă. Întinse o mână spre celălalt pat, simţindu-i căldura. În liniştea nopţii, după ce toate cuvintele şi faptele zilei se încheiaseră, corpul i se relaxă, dar nu şi mintea.

Noaptea venise pe neaşteptate, iar gândurile continuau să i se învârtă. Gândul că încă nu ştiau unde erau Emma şi Fleur era greu de suportat. Îi veniră în minte feţele lor, le simţi mânuţele într-ale ei şi se întrebă de ce nu găsise nicio dovadă a plecării lor. Dacă Alee ar fi fost încă în Malaya, cu siguranţă s-ar fi aflat cineva care să ştie ceva, mai ales când Adil cunoştea atâta lume. Dar nu exista niciun semn, nicio înregistrare a lor nicăieri, ca să nu mai spunem că un paşaport fals nu poate avea decât un singur scop, acela de a trece graniţa. Se gândi din nou la părinţii lui Alee, dar era sigură că acesta nu s-ar fi întors acolo. De câte ori nu-i spusese cât de mult îi ura? Se întrebă dacă nu cumva îşi luase o altă maşină şi pornise prin Thailanda. Adil îi spusese însă că existau controale la fiecare graniţă.

Dar de ce o puseseră totuşi pe o pistă greşită? Doar ca să-i provoace suferinţă? Şi George, să o dezamăgească în felul în care o făcuse... Clătină din cap. Probabil că povestea ei cu Jack îl rănise pe Alee mai mult decât îşi imaginase. Când zorii se ridicau şi nori subţiri şi roşiatici se

împrăştiau pe cer, auzi un plânset. Harriet, se gândi, apoi genele i se îngreunară şi adormi, în sfârşit.

CAPITOLUL 48

Era vacanţa de toamnă a anului 1957. Gândul mi-a zburat la primul nostru februarie în Anglia, când abia ajunseserăm, în 1955. Am început să scriu despre şocul îngheţului care ne înflorea la ferestre şi despre cât de nou era pentru noi să vedem fumul de cărbune rămas cumva prins în aer, când ne întorceam de la şcoală. Mi s-au trezit însă mult prea multe amintiri despre mama şi cum o părăsiserăm.

Veronica şi-a băgat capul pe uşă. Încă nu se căsătoriseră, ca urmare a întârzierii ivite din cauza vizitei sale în Africa. A venit la mine, mi-a pus o mână pe umăr şi a aruncat o privire peste caietul meu.

— O povestire nouă?

— Nimic serios.

— Uite, Emma, mă grăbesc teribil, dar am trecut să-ţi zic totuşi că am nişte veşti incredibile.

Am ridicat privirea. Pielea începuse să mă furnice.

— A găsit-o cineva pe mami?

S-a posomorât uşor şi s-a aşezat pe pat, lângă mine.

— Nu, draga mea, îmi pare rău. Am mai vorbit despre asta, probabil că ştii că nu are cum să se întâmple aşa ceva, dar tot sunt veşti bune.

Exact atunci Fleur a dat buzna în camera mea, trântind uşa după ea.

M-am întors şi m-am uitat urât la ea, supărată că ne întrerupsese.

— Vorbeam, Fleur, am apostrofat-o.

— Ia ghici, a continuat ea, ignorându-mă, fără să poată sta locului, cu ochii strălucindu-i şi cu obrajii de un roz-aprins. N-ai văzut, nu-i aşa?

— Ce să văd?

Se aşezat pe patul meu, lângă Veronica, şi s-a pus pe

sărit, apoi a zis:

— L-am văzut pe băiat când a adus-o, era îmbrăcat aşa de elegant, într-o uniformă bleumarin cu dungi roşii. Avea şi o pălărioară. M-a fluierat!

— Fleur, despre ce Dumnezeu mormăi acolo? a întrebat-o Veronica, luându-şi geanta.

— Despre telegramă. Era pentru Em. A luat-o tati.

— Când a fost asta?

— Acum scurtă vreme. Părea să vină din străinătate. Tati a luat-o sus.

În ciuda oricărui lucru, loialitatea lui Fleur pentru tata rămăsese neclintită, aşa că eram surprinsă că îmi spunea asta.

— M-am gândit că o să ţi-o dea, dar tu nu văzuseşi nimic şi voiam să-ţi povestesc cum a fost. Eşti sigură că nu ţi-a dat-o?

Am clătinat din cap. Păstraserăm distanţa încă din ziua în care mă îmbrăţişase, prea ruşinaţi să discutăm despre ceea ce se întâmplase.

— Te rog, nu-i spune că ţi-am zis, m-a implorat Fleur, cu ochii mari.

— Păi, cum altfel aş putea să-l întreb?

Fleur s-a întristat.

— Şi eu cred că ar fi bine să-l întrebi, a întărit Veronica. Îmi pare rău, chiar trebuie să plec. Ne vedem mâine, Emma, bine?

Am dat din cap, dar eram prea furioasă pe Fleur. Acum trebuia să aştept până a doua zi ca să aflu ce voia să-mi spună Veronica.

— Nu rămâi la masă? a întrebat-o Fleur.

Veronica i-a făcut semn că nu.

După plecarea ei, noi am coborât la parter.

Tata era în bucătărie, încălzea supa. Era preferata lui Fleur, deşi mie îmi plăcea mai mult cea de mazăre a

bunicii. Mi s-a pus din nou un nod în gât, ceea ce se întâmpla ori de câte ori mă gândeam la bunica, şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Poţi să-mi dai telegrama, te rog? l-am întrebat, încercând să par cât mai calmă.

M-a privit cu o expresie severă. Am rămas neclintită.

— Cea care îmi era adresată.

Am văzut cum i s-au lăsat umerii, apoi a spus:

— Nu încercam decât să te protejez.

L-am ţintuit cu privirea.

— Dar, tată, îmi era adresată, Fleur a văzut-o.

Fleur rămăsese cu ochii lipiţi de faţa de masă, complet absorbită de imaginile cu cratiţe, morcovi şi feluri de mâncare.

Mi-a venit altceva în minte.

— De ce nu ne-ai spus că vrei să vinzi casa? Am aflat de la Billy.

— Ştii că s-a discutat despre asta, a zis el, stând cu spatele la mine şi amestecând în supă.

A început să mă mănânce pielea, dar m-am controlat.

— Nu, tată, nu ştiam. De altfel, nu ştiu absolut nimic, pentru că nu-mi spui.

S-a lăsat tăcerea, nemaiauzindu-se decât supa bolborosind pe plită şi lingura din lemn amestecând şi zgâriind fundul oalei.

— Şi, oricum, eu nu vreau să mă mut.

Tata s-a întors spre mine.

— Asta nu e o decizie care să ţină de tine.

Am întins mâna spre el, spunându-i:

— Îmi dai telegrama, te rog?

— Fleur s-a înşelat, nu era pentru tine.

Sora mea a făcut ochii mari, surprinsă.

— Atunci, despre ce era vorba?

— Ai întrecut măsura, Emma. Telegrama nu are legătură

cu tine, a mai zis el, apoi a părut că lasă tot aerul să iasă din el şi a coborât ochii în podea. Hai, mâncaţi-vă supa! Mă întorc imediat.

În bucătărie, storurile noi erau lăsate, aşa că în încăpere nu intrau decât câteva raze de lumină. Am pus supa în farfurii şi am mâncat în tăcere.

Tata nu s-a mai întors. Fleur s-a dus afară, să facă roata, iar eu am urcat în vârful picioarelor în camera lui. Dar nu era acolo. Şi nici urmă de telegramă. Nu puteam să înţeleg de ce nu mi-o arătase, măcar să-mi demonstreze că nu era pentru mine. Trebuie să fi fost ceva despre mama. Sigur aşa era. Mi-am văzut reflexia în oglinda de la masa de toaletă, o faţă palidă, cu cearcăne adânci sub ochi. Afară s-a auzit fluieratul unui stol de grauri, care s-au învârtit o vreme pe cer, apoi şi-au luat zborul spre sat.

Nu mă simţeam bine. Am auzit şuieratul şerpilor din junglă, venind încet prin iarba înaltă. M-am smuls din visare. Eram în Anglia acum. Nu era niciun şarpe, nicio junglă.

În dormitor, Veronica îmi lăsase un bilet:

Ne vedem mâine la Town Hali, la zece fix. Ia cu tine scrisoarea de la Johnson, Price & Co. Pupici.

CAPITOLUL 49

Articolul fu publicat într-un sfârşit, la câteva săptămâni de la interviu. Cum nu primise niciun răspuns la telegrama pe care i-o trimisese Emmei şi nici din listele pasagerilor de pe vapoare nu aflase nimic, Lydia era confuză. Se duse la oficiul poştal, ceru un timbru pentru poşta aeriană, împături pagina cu articolul în patru, apoi o puse într-un plic mare, maro. Cu o durere tot mai puternică de cap, îşi masă puţin fruntea, apoi îşi deschise agenda să caute adresa. Nu credea că Alee e în Anglia şi nici că le-ar fi spus părinţilor unde se stabilise, dar trebuia să o facă şi pe asta.

Primise o scrisoare foarte amabilă de la Somerset House, însă, din păcate, fără veşti bune pentru ea – nu avusese loc nicio căsătorie. Cei de la Taxe şi Impozite din Anglia nu-i puteau divulga astfel de informaţii, iar de la Ministerul Pensiilor nu primise încă niciun răspuns. Adil îşi încercase norocul şi la noua Ambasadă a Angliei din Kuala Lumpur, care, deşi îşi avea sediul într-o clădire impresionantă, cu numeroase verande susţinute de coloane şi o grădină luxuriantă, era într-o totală debandadă. „Reveniţi în câteva luni”, li se spusese. Împreună cu Adil, hotărâse să ia fiecare ţară la rând, în mod sistematic, până când se va ivi ceva. Dar dura o veşnicie să ajungă scrisorile, chiar trimise prin poşta aeriană, cum avea să facă rost de bani? Economiile pe care le făcuse în Singapore îi mai ajungeau o lună, poate două, inclusiv pentru o călătorie lungă, dar nu mai mult de atât, aşa că acum îşi căuta din nou de lucru, de data asta în Malacca.

Se întoarse în apartamentul lui Adil, luă o gură de cafea neagră, amară, urmărindu-i neliniştită pe vânzătorii ambulanţi. Zgomotele vieţii oraşului se amestecau până când deveneau un sunet indescifrabil. Chineză şi japoneză.

Muzică tradiţională malaeză. O mişcare pe trotuarul de vizavi îi atrase deodată atenţia. În umbra unei clădiri văzu o femeie care se uita în sus, cu ochii mijiţi din cauza luminii.

Lydia se uită mai bine şi femeia îi făcu semn. Clipi. Persoana care stătea în pragul clădirii purta o rochie albastru-deschis, cu flori albastre pe poale – nu, nu avea cum să fie ea. Simţi că o ia ameţeala şi începu să-şi maseze tâmplele. Să fie efectele secundare ale pastilelor pentru dureri de cap pe care i le dăduse Adil? îşi luă repede geanta şi coborî scările, luând în fugă plicul pe care-l găsi pe covoraşul de la uşă şi îndesându-şi-l în poşetă. Afară, căldura o lovi ca un zid. Se uită în stânga şi în dreapta, pregătindu-se să traverseze strada aglomerată, plină de ricşe şi de negustori. Dar femeia dispăruse. Se întoarse şi zări chiar atunci rochia albastră la colţul străzii. Femeia îi făcu din nou semn, iar Lydia nu se putu stăpâni. Se luă după ea, simţind cum îi curge transpiraţia pe sub rochie.

Femeia înaintă adânc în labirintul de străduţe care se încolăceau până în vechiul cartier chinezesc de lângă docuri. În jurul ei se loveau tot felul de sunete – sunau clopote, lătrau câini, păsări cântau în colivii. O ceată de copii sălbatici urmărea nişte malaezi slăbănogi care mergeau pe biciclete. Se dădu din calea lor. Localnicii scăpară, dar copiii, ţipând şi gesticulând, o înconjurară. Se panică şi inima îi bătu mai tare. Femeia în rochie albastră auzi, se întoarse şi strigă la ei ceva în chineză. Copiii se făcură nevăzuţi.

Într-o intersecţie în care afişe rupte înfăţişând acrobaţi se întreceau în a atrage atenţia cu broşurile de propagandă ale vechii administraţii britanice, străzile se îngustară, iar ea se încurcă între frânghiile cu rufe puse la uscat. Ezită. Teama de a fi atacată o paraliză. Femeia, la

doar câţiva paşi în faţă, trecu peste un pod şi se întoarse să o cheme cu gesturi repezi. Era miezul zilei, iar uşile deschise ale clădirilor lăsau să se reverse în stradă mirosuri de chilly şi raţă crocantă, tamarind şi coriandru.

Aici, casele erau înguste şi înghesuite. Lydia îşi încleştă mâna pe poşetă şi şi-o lipi de piept. Capul i se umplu de zgomote. Nu se aşteptase la atâta lume, parcă nici nu mai putea respira în mulţime, dar îşi şterse fruntea cu mâna şi iuţi ritmul. Femeia era acum mult prea în faţă, nici nu o mai vedea limpede, dar Lydia se ţinu după fiecare străfulgerare albastră, înaintând tot mai adânc în cartier. Când mulţimea se mai rări, trecu în goană pe lângă tarabe cu plante medicinale, bijuterii şi magazine unde se vindeau tot felul de obiecte din hârtie care erau arse la mormintele din Cimitirul Chinezesc. Zări cu coada ochiului o chitară, o pagodă şi o bărcuţă, toate din hârtie.

Se opri să-şi tragă răsuflarea o clipă pe unul dintre podurile înguste care treceau peste canale. Când privi în jos, zări câteva bancuri de peşti argintii. Nu avea nici cea mai mică idee unde se află, nu mai văzuse un taxi de nu ştiu când şi abia acum îşi dădu seama că nu mai ştia să se întoarcă. Dar chiar atunci o zări pe femeie, care se oprise la marginea unui canal de scurgere.

Mirosul era groaznic, iar acum, că o putea vedea mai bine, îşi dădu seama că nu arăta deloc bine. Pielea îi era galbenă şi era foarte slabă. Cât o aşteptă, în ochi i se citi neplăcerea, apoi se întoarse şi deschise nişte porţi în formă de dragon care dădeau chiar pe docuri. Făcu câţiva paşi spre stânga, intră pe un culoar strâmt, apoi se opri în faţa unei colibe mici şi dărăpănate aflate chiar la marginea apei.

Femeia intră şi se întinse pe o saltea uzată. Lydia o urmă, uitându-se în jur după un scaun. Nu era niciunul. Camera mică mirosea a parfum ieftin şi a ananas trecut,

iar tavanul era negru de muşte. Cu excepţia unui felinar chior, cu parafină, aflat într-un colţ, şi a unei perechi de pantaloni agăţate într-un cui, încăperea era complet goală. Câteva scânduri acoperite cu un covor alcătuiau un pat, care se clătină când Lydia se aşeză pe o margine. Cât se acomodă cu lumina slabă, cercetă faţa femeii şi văzu că, în ciuda aspectului ponosit, avea o atitudine mândră.

Când femeia reîncepu să vorbească, o făcu intenţionat pe un ton scăzut.

— Nu mă recunoşti?

Lydia dădu din cap că nu.

— Ar trebui? întrebă ea.

Femeia o privi exasperată, apoi scuipă pe podea şi zise:

— Nu. Cei de teapa ta nu ne recunosc niciodată.

— Cei de teapa mea?

— Da, femeile albe, răsfăţate, ca tine. *Doamnele.*

Rosti ultimul cuvânt pe un ton dispreţuitor.

Lydia fu surprinsă de duşmănia ei făţişă.

— Ce vrei? o întrebă.

Femeia miji ochii.

— Ai citit-o?

Lydia se încruntă.

— Nu ai citit-o?

Lydia stătu o clipă pe gânduri, apoi se scotoci prin poşetă.

— La asta te referi? o întrebă ea.

Femeia încuviinţă când rupse plicul. O bucată de hârtie ateriză pe podea. Se aplecă şi o ridică. Era un cec. Nu putu desluşi numele, dar cineva primise un cec de la Alee, în valoare de câteva sute de dolari.

Era siderată.

— Atât valorează tăcerea mea, zise femeia, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Tăcerea ta?!

— Nu poţi fi chiar atât de proastă!

Lydia sări în picioare.

— Nu am nici cea mai vagă idee pentru ce este.

Cercetă cecul. Fusese datat cu trei săptămâni înainte de dispariţia lui Alee şi, în mod evident, nu fusese încasat. Îl întoarse, dar nu scria nimic pe dosul lui.

— Soţul tău m-a plătit să-mi ţin gura. Mi-a dat cecul ăsta. Scuipă pe pământ, apoi continuă:

— Ce să fac eu cu un cec? i-am zis. Bani. Nu cec. S-a întors cu bani până la urmă şi mi l-a cerut înapoi. I-am zis că o să-l arunc.

— Te-a crezut?

— Nu ştiu, dar ce era să facă? A fost asigurarea mea, adăugă femeia, izbucnind în râs, dar era un râs amar, doar din buze, nu şi din ochi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu despre ce, despre cine! Lydia se încruntă iar.

— Despre Maznan. Tăcerea mea. Nu trebuia să spun cine e tatăl lui.

Lydia rămase holbându-se la femeie. Oare era cu putinţă aşa ceva? Cercetă din nou pământul de pe jos, pereţii dărăpănaţi, muştele de pe tavan. Nu, Alee nu ar fi venit aici. Aşa ceva era de neconceput. Femeia o privi satisfăcută, încuviinţând din cap.

— Lasă-mă să înţeleg, zise Lydia. Eşti sigură că asta vrei să spui – că Maznan e fiul lui Alee?

— A-ha, deci înţelegi. Dar asta nu e decât prima parte. Lydia crezu că o să-i ceară bani, dar nu fu aşa.

— Du-l pe Maznan la tatăl lui. Surprinsă, Lydia clătină din cap.

— Nu am nici cea mai vagă idee unde e Alee... şi, oricum, Maz nu e fericit în sat?

— În sat! pufni femeia. Sora mea n-o să-l ţină, dacă nu are bani. Iar eu nu am şi mai sunt şi bolnavă. Voi muri în

curând.

— De ce ar trebui să cred că Maz e fiul lui Alee?

Femeia scoase un teanc de poze dintr-un săculeţ pe care îl ţinea la brâu. I le dădu. În fiecare era Alee, gol, cu femeia din faţa ei, una mai compromiţătoare decât alta.

— Nu ştia că e fotografiat?

Femeia zâmbi.

— Sigur că nu.

— Dar de ce?

— O asigurare, cum ţi-am zis.

Lydia clătină din cap, dezaprobator.

— Ce mod de a-ţi duce viaţa! exclamă ea.

— Nu putem avea toate o viaţă confortabilă ca a ta, *doamnă.*

Lydia frunzări şi celelalte poze. În patru dintre ele, Alee ţinea în poală un băieţel care se ghemuia lângă el, cu o mânuţă în jurul gâtului său.

— Ce frumos! zise ea, mai încrezătoare decât se simţea, de fapt. Dar asta nu dovedeşte nimic.

Aruncă pozele spre femeia care rămăsese în aşteptare, privindu-le căzând pe podea. Femeia le strânse cu grijă şi le puse înapoi în săculeţul de la brâu.

— Dar bunicii lui Maznan? Nu pot avea ei grijă de el?

— Sunt prea bătrâni, zise femeia.

— Chiar dacă te-aş crede, de ce te-aş ajuta?

Femeia îşi alese cu grijă cuvintele:

— Nu pe mine mă ajuţi, ci pe Maznan.

— Dar pe Jack cine l-a ajutat? Nimeni!

— Voiau să te ucidă şi pe tine. Eu i-am oprit.

Ar fi putut să mintă. Ce dovezi avea? Cecul putea fi pentru orice altceva, iar copilul acela putea foarte bine să nici nu fie Maz. Stătu pe gânduri o clipă. Nu, nu era aşa. Într-una dintre poze era evident el, şi oricum Alee nu ar fi lăsat vreodată un copil de rasă mixtă să se apropie aşa de

mult de el.

Femeia îşi încrucişa braţele peste piept.

— Nu te-ai întrebat niciodată de unde are ochii aceia atât de deschişi la culoare, aproape albaştri?

Lydia îşi ţinu respiraţia, zguduită. Dumnezeule, decepţia era groaznică, dar el abandonase pur şi simplu un copil. Era mult mai rău.

— Deci de-asta v-aţi spus că eu sunt cea mai potrivită pentru a-l însoţi. Făceam parte din familie, ca să zic aşa.

Nu mai zise niciuna nimic. Lydia îşi masă tâmplele, pe care durerea de cap le făcea să zvâcnească. Îşi aminti zâmbetul dispreţuitor al lui Alee din momentul când îi mărturisise despre Jack. Cu toate astea, iată că el se culcase cu Cicely şi, dacă toate astea erau adevărate, avea şi un copil cu fata şoferului. În minte îi mai răsări un gând: dacă Adil ştiuse totul, dar nu-i spusese? Oare de-asta încercase să o facă să renunţe la el, când vorbiseră prima dată, călătorind spre Ipoh?

Se gândi apoi la ziua în care îl cunoscuse pe Maznan.

— Maz era rănit când mi l-a adus sora ta. Ce i se întâmplase?

— A fost un accident, dar se pare că te-a făcut să nu stai pe gânduri, zise femeia zâmbind.

Se auzi un zgomot dinspre intrare. O femeie în vârstă, cu bărbia acoperită de peri albi, împinse un copil înăuntru, le zâmbi, descoperind o gură fără dinţi, apoi plecă.

— Maz! strigă Lydia, sărind în picioare.

Mama băiatului se ridică, îşi puse un braţ peste umerii lui şi făcu un pas în faţă. Zâmbetul plin de dispreţ îi dispăru.

— Deci, îl iei cu tine? o întrebă ea.

Lydia fix zguduită de tristeţea din ochii săi.

— Dar e fiul tău, zise ea.

— Nu pot să-i asigur o viaţă bună. Dar soţul tău o poate

face.

Lydia era răvăşită. Ţinea mult la Maz, dar asta era o nebunie. Îşi aminti că Adil îi spusese că mama lui Maz va sfârşi moartă, iar apoi ce avea să se întâmple cu copilul?

Maz îi zâmbi, se duse spre ea şi o luă de mână. Lydia ştiu că fusese învinsă şi îi zâmbi înapoi.

Femeia îi conduse înapoi prin încâlceala de străduţe până în cartierul lui Adil. Lydia avu senzaţia că jonglează cu viaţa însăşi, sperând că va reuşi să afle unde le dusese Alee pe fete. Iar acum că soarta i-l scosese pe Maz în cale pentru a doua oară, trebuia să-l găsească pe Alee şi pentru binele băiatului.

Femeia îl sărută pe Maz pe frunte, apoi îi întinse Lydiei o bucată de hârtie subţire, împăturită.

— O să ai nevoie de asta pentru paşaport, îi zise ea.

Lydia o desfăcu. „Dumnezeule”, îşi spuse, „e certificatul de naştere.” În spaţiul unde trebuia trecut numele tatălui scria Alee Cartwright, mare şi clar. De ce Dumnezeu nu i-l arătase de la bun început?

În timp ce se îndepărtau, se gândi la sărăcia la care fusese martoră. Îşi aminti de fostul ei grădinar, care abia câştiga cât să trăiască de pe o zi pe alta. Cum le speria pe fete cu poveştile lui despre spirite, şerpi care îi înghiţeau de vii pe copiii mici şi vrăjitoare care nu puteau fi zărite decât noaptea, când ieşeau la vânătoare de oameni. Emma venise o dată în fugă, povestindu-i ceva despre o broască urâtă care arăta ca un demon şi care omorâse o pisică siameză în curtea din spate.

Fleur insistase să-i ia un prinzător de demoni, aşa că Lydiei îi venise ideea de a folosi o păpuşă veche, pe care o îmbrăcaseră în alb şi o puseseră la fereastra fetelor. A doua zi, grădinarul le adusese o păpuşă zdrenţăroasă, făcută de soţia lui. De atunci, avuseseră două, iar grădinarul îi ceruse bani, bineînţeles, făcând-o să se simtă

păcălită.

Dar viaţa era grea, nu doar în satele noi, ci şi în lumea din afara lor. Văzuse acum de aproape în ce condiţii erau siliţi să trăiască şi cum trebuiau să facă orice pentru un ban. Adevărul era că grădinarul ei se dovedise chiar creativ.

Maz trăncănea fericit, în ciuda faptului că îşi părăsise mama. Era prea mic să înţeleagă cu adevărat ce se întâmplase. Îl strânse de mână şi, chiar înainte să intre pe străduţa lui Adil, se întoarse şi văzu o rochie albastră dispărând în mulţime. Ce ciudat, îşi spuse, dacă femeia n-ar fi fost îmbrăcată în albastru, nu i-ar fi trecut prin cap să o urmărească.

CAPITOLUL 50

Era vineri, ultima zi din vacanţa de toamnă. Mă întâlnisem cu Veronica la Town Hali, aşa cum mă rugase; ceruse registrul electoral. Ţinea în mâna stângă scrisoarea mea de la domnul Johnson, fluturând-o spre mine.

— Uite, Emma, mi-a zis, arătându-mi codul din colţul din dreapta sus al acesteia.

Am citit cu voce tare:

— E C-Mb/05 57/002/.

— Bun, prima parte, E C-Mb, sunt iniţialele.

— Şi restul?

— 0557 înseamnă luna a cincea, anul 1957, iar 002 are legătură cu numărul de scrisori trimise în acel an pentru proprietarul unui anumit dosar. În cazul acesta, e vorba despre E C-Mb.

— Am înţeles. Deci?

— Îmi confirmă ceea ce am vrut să-ţi spun ieri, dar nu am apucat.

— Dar mi-ai zis să nu-mi pun prea mari speranţe...

— Aşa a şi fost, doar că, acum vreo două săptămâni, când am ajuns în oraş, l-am invitat pe Freddy la prânz şi l-am implorat să intervină în numele tău.

Nu înţelegeam unde bate.

Veronica ridică mâna.

— O să devină mai clar, o să vezi. Freddy s-a hotărât să întrebe chiar la firmă dacă ar putea să-l contacteze pe clientul lor ca să-i expună cazul tău. Cum domnul Johnson deja primise scrisoarea ta, ştia despre ce era vorba.

— Şi a făcut-o?

— La început nu a fost prea încântat, dar Freddy poate fi foarte convingător. Într-un final, a acceptat. Ideea era să vedem dacă aveam vreo şansă ca ea să permită dezvăluirea.

Inima mi-a sărit din piept.

— Ea?

Veronica a încuviinţat.

— S-a gândit o vreme, dar în cele din urmă a fost de acord. E vorba despre doamna E. Cooper-Montbeliard. Ce nume neobişnuit, nu? Ia uită-te acum la cod.

Am aruncat o privire în jos şi am scos un strigăt.

— Exact, zise ea zâmbind.

— C-Mb vine de la Cooper-Montbeliard.

— Exact. Indiciul a fost sub nasul nostru în tot acest timp, dar, cu toate astea, ne-ar fi fost imposibil să ne dăm seama. Iar acum ne uităm în registru să vedem dacă adresa pe care a primit-o Freddy este cea bună.

— Dar e ultima zi de vacanţă, m-am văicărit eu. Mai e ziua de mâine, iar duminică după-amiază trebuie să fiu înapoi la şcoală.

Veronica m-a mângâiat pe mână, apoi a zis:

— Dar poţi să scrii, nu-i aşa?

A doua zi, după ce redactasem scrisoarea, aşteptând să se oprească ploaia, m-am reapucat de povestirea mea. Aveam bătăi de cap cu personajul principal. Eroul, un bărbat înalt de origine spaniolă pe nume Pedro Gonzalez Montes, tocmai se căţăra pe o scară ca să o salveze pe Claris de diabolicul ei bunic, însă, tocmai când se apropia de capăt, scara alunecă, iar el căzu. Nu murise, dar orbise şi rămăsese invalid – ce fapte de eroism să mai facă? Desigur, doar dacă nu era domnul Rochester[30].

Nu era deloc uşor să scrii, aşa cum credeam când eram mai mică. Personajele mele obişnuiau să facă tot ce le spuneam, însă acum căzeau de pe scări, spuneau lucruri neaşteptate şi, în general, nu se purtau prea frumos. Am abandonat-o pe Claris pufnind dezaprobator, lăsând-o

[30] Personajul masculin principal din *Jane Eyre*, romanul lui Charlotte Bronte (n. tr.).

întinsă în aşternuturile pline de sânge, în zgomotul făcut de şobolani în spatele unui perete despărţitor subţire.

Era o zi ploioasă de toamnă, un cer plin de nori gheboşi, una dintre acele zile în care nu ai nevoie de umbrelă, dar tot te uzi. După ce am lăsat scrisoarea la poştă, când aproape ajunsesem la poartă, Fleur a dat buzna din casă, cu obrajii plini de lacrimi. Am luat-o în braţe şi am strâns-o la piept, mângâind-o pe spate până s-a oprii din plâns.

— Hai să facem câţiva paşi, apoi îmi spui ce s-a întâmplat.

S-a uitat la mine cu ochii roşii de plâns, apoi a aruncat o priviri'

peste umăr către uşa de la intrare. A clătinat din cap, apoi a reuşii să spună printre suspine:

— I-am auzit certându-se.

Am întrebat-o de ce, dar nu putea vorbi din cauza suspinelor, Ar fi fost chiar amuzant dacă nu era atât de serioasă. Am pornit încet la vale şi am lăsat-o să se descarce.

A încercat din nou:

— A fost îngrozitor, Emma, a început ea, dar s-a oprit şi s-; i frecat la ochi. A sosit prin poştă imediat după ce ai plecat tu. Eu şi Veronica stăteam la masa din bucătărie când tati s-a întors cu un plic mare, maro. Când l-a deschis, din el a căzut un ziar. *The Strails Times* se numea, am văzut eu.

A podidit-o din nou plânsul. Până acum, nu avea nicio noimă.

— Veronica l-a ridicat... şi atunci am văzut-o, Em. O poză cu mami şi cu noi, când eram mai mici. Veronica s-a albit la faţă. Tata a încercat să i-l ia, dar i-a ţinut piept şi a citit cu voce tare.

Mi-am muşcat buzele cât am putut de tare.

— Mi-a fost aşa de frică!

Mă privea cu ochii ei mari şi umezi, în timp ce lacrimile i se scurgeau pe lângă nas. Am mângâiat-o din nou pe spate.

— Mami nu a murit. Nu ne-a abandonat. Nici măcar nu a fost dată dispărută.

A vorbit atât de încet, încât nici măcar nu-mi puteam da seama dacă auzisem bine.

— Fleur, dacă asta e cumva o glumă de-ale tale, să ştii că nu e deloc amuzantă!

— Nu e, Em, chiar nu e! Ne caută. Nu ştie unde suntem. A crezut că am murit, dar a aflat că nu e aşa, iar acum a pornit în căutarea noastră.

Am tras aer în piept. Îmi era atât de cald, că aveam senzaţia că o să-mi ia foc capul. Copacii goi au început să se clatine şi să se scuture, aerul liniştit a prins viaţă, iar lumea s-a întors cu susul în jos. Zeci de întrebări se băteau în mintea mea, dar nu puteam găsi un răspuns care să aibă sens.

— Mami e încă în Malaya. Tati m-a trimis în camera mea, dar eu am tras cu urechea în continuare de pe hol.

M-am aşezat pe bordură, încercând să opresc vertijul.

— Poate era vechi ziarul, am reuşit să zic, dar limba parcă mi se dublase, pronunţam ciudat cuvintele.

— Era recent, Veronica a citit data cu voce tare. De ce ne-a zis tati că ne-a abandonat?

M-am aplecat, punându-mi capul între genunchi. Fleur s-a aşezat lângă mine şi m-a luat de mână.

— Veronica a început să plângă. L-am auzit pe tati spunându-i încet ceva, dar nu s-a oprit din plâns şi l-a făcut în toate felurile. Urla că vrea să o facă bigamă şi îl tot întreba cum de a putut face ceva atât de rău. Şi ce-o să se întâmple cu fetele. Em, ce e un bigam?

Am închis strâns ochii.

— Of, Viermilica, e cineva care se căsătoreşte cu două

persoane.

— Dar, în cazul ăsta, nu Veronica ar fi unul din ăştia?

— Nu, în schimb, tata ar fi.

Deşi nu crezusem o iotă din ce-mi spusese despre mami, să aflu lucrurile astea... eram rănită, ca şi cum cineva m-ar fi lovit pe la spate.

— Nu ai crezut niciodată ce spunea, aşa e?

Am încuviinţat.

— Îmi pare rău, Em. Îmi pare rău că am fost rea cu tine când am vorbit despre mami. Îmi doream mult să fiu domnişoară de onoare.

— Of, Viermilica!

Am tras-o spre mine şi ne-am îmbrăţişat, tremurând amândouă. A trecut o maşină, dar nu-mi păsa ce credeau oamenii. După o vreme, am deschis ochii şi am inspirat de câteva ori, apoi am ridicat-o. Ne-am întors şi am pornit spre ce ne aştepta acasă, orice-ar fi fost. Acum eram sigură că telegrama avea ceva de-a face cu mami, poate era chiar de la ea.

Veronica a trecut pe lângă noi în maşina ei, cu faţa atât de roşie de plâns, încât nu cred că am mai văzut vreodată pe cineva atât de supărat. I-am făcut cu mâna, încercând să zâmbesc, dar nici măcar nu m-a văzut.

Durerea despărţirii de mama nu mă părăsise nicio clipă, însă în momentul acela îmi venea să urlu că mami e în viaţă. Când am intrat însă în casă, loviturile şi bubuiturile care veneau dinspre bucătărie ne-au făcut să alergăm sus. Fleur m-a luat de mână şi m-a implorat să mergem în camera mea.

— Em, ce îţi aminteşti despre mami?

— Multe.

— Povesteşte-mi.

— Părul ei, felul în care şi-l prindea în creştet. Cum cânta în fiecare dimineaţă.

— Parcul! Ne ducea în parc.

— Da, şi la Zoo. Îi plăceau leii.

S-a uitat în jos, înghiţind cu greu.

— Asta nu-mi amintesc.

— Nu plânge, Fleur!

— Cred că-mi amintesc tigrii. Dar mami nu ne iubea, Em?

Mi-am pus un braţ în jurul ei şi am întors-o spre mine.

— Asta ai crezut tot timpul ăsta? Că nu ne-a iubit?

Fleur a încuviinţat.

— Ascultă-mă. Ne iubea mai mult decât orice. Mai mult decât orice pe lume!

Îmi venea să-l zgâlţâi pe tata până îi săreau dinţii din gură, dar am încercat să stau liniştită şi să aştept să văd ce avea de gând.

I-am citit lui Fleur una dintre povestirile mele, nu pe cea cu scara care se prăbuşeşte, ci una mai de început, în care Claris fuge cu o trupă de actori pentru a scăpa de cel care o ţinea prizonieră. Citindu-i, mintea mi s-a limpezit, dar pe de altă parte mă întrebam cum o să-l înfrunt pe tata. Ajunsesem la partea în care Claris îşi dă seama cum se poate salva, când tata s-a ivit în prag, cu mâinile în şolduri şi picioarele depărtate.

— De ce mă priveşti aşa? m-a întrebat el.

Avea un ton sfidător, dar eram sigură că nu încerca decât să mă impresioneze.

— Ştiu cum pare, dar am făcut-o pentru binele nostru.

Fleur ţinea privirea în covor, dar eu mă uitam peste capul ei, privindu-l în ochi.

— Ce-o să se întâmple acum? l-am întrebat cât de calm am putut, deşi resentimentele clocoteau în mine.

Nici n-a stat pe gânduri.

— Ne mutăm, ce să se întâmple?

Eu şi Fleur ne-am uitat una la alta. Nu ne venea să

credem. N-avea cum să facă asta. Cu siguranţă nu putea să o facă. Fleur mi-a făcut semn că e alături de mine, aşa că m-am hotărât să îl înfrunt.

— Dar, tată, cum rămâne cu mami? l-am întrebat, încercând să fiu în continuare politicoasă. Cum o să ne găsească dacă ne mutăm?

— Te îndoieşti de mine, Emma?

Bineînţeles că mă îndoiam, doar că privirea lui m-a redus la tăcere. Am înghiţit nodul din gât şi am încercat să mă stăpânesc.

— Bine. Mă bucur că sunteţi înţelegătoare.

Nu ştiu dacă uşurarea de pe faţa lui, de parcă ar fi obţinut ceea ce voia de la mine, m-a făcut să explodez, dar acela a fost momentul în care nu m-am mai putut controla. Ceva s-a rupt în mine, iar vorbele mamei mi s-au ivit pe buze:

— Nenorocitule! Nenorocit ticălos ce eşti!

Fleur a rămas cu gura căscată. În clipa în care tata a ridicat mâna la mine, l-am privit drept în ochi. Am rămas nemişcaţi. Am aşteptat să reînceapă să respire, iar, când a făcut-o, faţa i-a devenit roşie ca racul, iar mărul lui Adam i s-a mişcat tot mai repede în sus şi în jos. Am auzit-o pe Fleur zicând încet:

— Tati, te rog, nu!

L-a cuprins deznădejdea şi parcă s-a micşorat deodată. Nu a spus decât:

— Îmi pare rău. O, Doamne!

S-a întors apoi pe călcâie şi a ieşit, lăsând uşa deschisă.

Noi ne-am uitat una la alta, şocate amândouă de cuvintele pe care le folosisem, dar şi de răspunsul lui. Aproape mi se făcuse milă de el când îl văzusem gârbovindu-se.

— De ce a făcut asta, Em?

Nu-mi găseam cuvintele, dar nu puteam să las lucrurile

aşa.

— Nu ştiu, dar voi afla.

Nemaifiindu-mi teamă de furia lui, m-am dus să-l caut. Era în vechea seră a bunicului. Veronica încercase să o ţină în viaţă, dar nu mai rămăseseră decât vreo câteva roşii şi un castravete. Veronica era foarte mândră de ele şi tot insista să ne pună feliile amare de castravete în sandviciurile cu carne de vită, deşi eu şi Fleur le scoteam şi le aruncam când nu era atentă. Biata Veronica!

Nu a băgat de seamă când am deschis uşa. A trecut chiar pe lângă vatră, cu privirea aţintită în faţă. Un fir de fum se ridica din mormanul de vreascuri şi frunze, deşi nu se vedea nicio flacără.

— Tată, nu sunt cam ude?

S-a întors şi i-am zărit faţa tristă. Era zguduit. Nu-l mai văzusem niciodată aşa. Nodul din gât care-mi oprea lacrimile mă împiedica şi să vorbesc. Părea bătrân şi speriat. Mi-a fugit pământul de sub picioare.

— Tată, de ce ne-ai spus că mama ne-a părăsit şi că a murit? l-am întrebat pe un ton cât mai blând.

Spirale subţiri de fum albăstrui se ridicau în aer. Tata clătină din cap şi bâigui ceva despre lipsa de aer. Împungea şi ridica frunzele cu un fier lung ca să lase aerul să intre în ele. A apărut un nor de fum închis la culoare, iar o clipă am avut senzaţia că halucinez şi nimic din toate astea nu e real.

— Vezi? E cum am crezut, a zis, fără să mă privească. Era nevoie de puţin aer.

— Tată, de ce nu a venit mama cu noi în Anglia?

A făcut vreo doi paşi dincolo de foc şi s-a uitat la mine prin fum, cu ochii roşii.

— Sunt lucruri pe care nu le poţi înţelege, Emma, decizii de oameni mari. O să înţelegi când vei mai creşte.

— Nu mai sunt un copil, am răspuns, ridicând din

sprâncene aşa cum făcea şi mama.

A băgat şi el de seamă asta. S-a lăsat tăcerea. O pasăre a zburat la doar câţiva centimetri deasupra focului.

— L-am sărutat pe Billy, ştiai?

— O, Doamne! zise el încet. Exact ca maică-sa.

— Vreau să-mi dai adresa lui George Parrott. Trebuie să aflu unde e mama.

De data asta mi-a susţinut privirea.

— George Parrott nu-ţi mai poate fi de ajutor, a zis, apoi s-a căutat prin buzunare, a scos portofelul, din care a extras un articol tăiat dintr-un ziar.

Am citit cuvintele de două ori până să îmi dau seama ce înseamnă. Domnul Parrott murise.

În tăcerea care s-a lăsat, am fost tentată să pretind că nu era nimic adevărat, că eram afară cu un tată care chiar mă iubea, în timp ce mama rămăsese în bucătărie ca să se ocupe de cină.

Tata a încercat să vorbească pe un ton normal, ca şi cum n-ar fi fost un zid între noi. A spus că nu avea cum să ia în calcul întoarcerea în Malaya ca să o căutăm pe mama, din moment ce scosese casa la vânzare şi trebuia să fie aici, să o poată prezenta doritorilor. Poate când voi fi mai mare, a adăugat el, ca şi când ar fi vrut să mă împace.

— Pot să văd articolul? I-aş putea scrie celui care i-a luat interviul, e posibil să ştie unde e.

A arătat spre focul care în sfârşit se aprinsese, făcând fumul să umple grădina.

Am alergat spre el şi am reuşit să salvez un colţ de hârtie înnegrită de ziar. Lacrimile au început să-mi şiroiască în timp ce l-am lăsat să cadă şi s-a făcut bucăţi pe pământ.

A venit spre mine şi m-a îmbrăţişat.

— E mai bine să o uiţi, Emma, crede-mă. Pe bărbatul acela la care s-a dus îl voia, nu pe mine.

Am rămas ca de piatră.

— Nu pe *noi,* adică.

L-am respins, furioasă. Încă nu îmi dădeam seama dacă chiar voia să mă protejeze de o dezamăgire sau dacă încerca să se disculpe.

— Mai bine pentru cine? Pentru noi sau pentru tine?

S-a înroşit. Transpirase şi i-am simţit mirosul când a vrut să mă îmbrăţişeze din nou. Părea singur, ca şi cum nu ştia unde îi era locul. Dar era prea târziu.

— Haide, Em, eşti supărată acum. Hai să bandajăm mâna!

— Ai dreptate, chiar sunt supărată... Te urăsc!

Faţa i s-a împietrit.

— Emma, ascultă-mă.

— Nu, nu te cred! Nu cred nici ce mi-ai spus despre telegramă. Mama mi-a trimis-o, ştiu asta şi n-o să încetez niciodată să o caut. Niciodată!

M-am întors şi am luat-o la fugă. Mama ne căuta. În timp ce alergam, i-am simţit atingerea şi mirosul. Gura mi se uscase şi mi s-a făcut greaţă. Nu mai conta însă decât să o găsim pe mama. Nu-mi păsa dacă se dusese la Jack. Era mama mea şi o iubeam.

Cum fugeam pe pajişte, am văzut fumul ridicându-se dinspre casele de la capătul satului, unde locuia Billy. Mi s-a pus din nou un nod în gât, iar când am dat peste el, în sat, am reuşit să-i spun cât de rău îmi pare pentru ceea ce făcusem. Am izbucnit în plâns, apoi niciunul nu a mai zis nimic, dar el mă privea furios. Mă jucam cu părul, aşteptând să spună ceva. Deodată, m-a sărutat pe frunte, mi-a dat o batistă să-mi şterg lacrimile şi mi-a zâmbit.

— Stai liniştită, Em, hai să uităm de toate astea!

— Rămânem prieteni, deci?

— Bineînţeles, a zis el şi mi-a făcut cu ochiul.

I-am povestit despre articolul din *The Straits Times.*

— Acum, că tata i-a dat foc, nu mai am ce să fac. Uite, am încercat să-l scot din foc şi m-am ars la mână.

— Vino, mama o să te dea cu ceva.

Am încuviinţat.

M-a privit ciudat şi a zâmbit.

— Eşti o proastă, Emma. M-am încruntat.

— Ţi-am spus deja că îmi pare rău, credeam că ne-am împăcat!

— Nu despre asta vorbeam, nu înţelegi? Am clătinat din cap.

— Em, există o cale. Hai, să mergem la mine, îţi povestesc pe drum.

CAPITOLUL 51

Lydia şi Maz se îndreptau spre apartamentul lui Adil, încărcaţi cu mâncare. Apăru şi Adil, care se întorcea după un drum lung la Oficiul Naval din Singapore, unde verificase fiecare pasager îmbarcat în ultimii trei ani, inclusiv pe cei problematici. De data asta, avea autorizaţie oficială. Cu răsuflarea tăiată şi obrajii roşii, îi cuprinse pe Lydia cu un braţ şi pe Maz cu celălalt, apoi se aplecă de spate să-şi tragă răsuflarea.

Lydia îi văzu emoţia din privire şi inima începu să-i bată mai tare.

— Încet, îi spuse, trage-ţi sufletul mai întâi.

Adil inspiră adânc, apoi spuse:

— Am aflat că a fost văzut un bărbat a cărui descriere corespunde înfăţişării lui Alee.

— În Malaysia?

Adil ridică mâna s-o oprească.

— A fost văzut îmbarcându-se pe un vapor cu destinaţia Anglia, împreună cu două fete care corespund ca vârstă. Unul dintre funcţionari şi-a amintit lucrul ăsta, chiar spunea că i-a rămas în minte tocmai pentru că nu vezi prea des un bărbat călătorind singur cu două fetiţe.

Lydia rămase complet nemişcată, parcă suspendată în timp.

— Verificasem deja de două ori toţi pasagerii, dar îmi scăpase tocmai esenţialul – vapoarele tip cargo care plecau din Singapore, cele care nu iau decât câţiva pasageri. Am obţinut aprobare să verific listele cu pasagerii din anul ăla.

— Şi?

— Nicio menţiune despre Alee Cartwright.

Lydia se posomorî, dar Adil îi puse repede o mână pe braţ.

— Nu, stai! zise el. Îţi mai aminteşti că Harriet spunea ceva despre un nume asemănător, mai puţin dificil de falsificat?

Ameţise, abia dacă mai îndrăznea să respire. Oare asta să fie...?

— Am verificat toate numele care începeau cu C, dar fără niciun succes. Am dat însă peste Alee Wainwright, care s-a îmbarcat în Singapore pe un cargobot cu destinaţia Liverpool.

— Dumnezeule! Wainwright în loc de Cartwright! Doar trei litere schimbate!

— Exact!

— Dar Alee jura că nu s-ar întoarce niciodată în Anglia! Eşti sigur că el e?

— Una din fete avea în jur de opt, iar cealaltă, vreo nouă. Numele sub care au fost înregistrate sunt Fleur şi Emma. Ei sunt, Lydia, chiar ei!

Lydia îşi duse mâna la inimă. Fusese furioasă pe el că nu-i spusese nimic despre circumstanţele naşterii lui Maznan, dar acum nu-i mai păsa. Fetele erau în Anglia, iar ea avea să le găsească.

— Mulţumesc, Adil! O, Doamne, mulţumesc!

Îl sărută pe obraz. Îşi zâmbiră, în timp ce Maz ţipa şi făcea nişte mişcări amuzante de dans.

Lydia izbucni în râs. Un vis imposibil devenea realitate. În tot timpul ăsta, fetele fuseseră vii în mintea ei. Un fel de a spune, căci, cu timpul, nici nu mai trebuise să facă eforturi pentru asta, pentru că ele îi populau toate gândurile. Chiar şi în perioada când le credea moarte, ele continuaseră să trăiască în ea, nişte fiinţe însorite cu ochii plini de lumină. Îi veni în minte Fleur, cu ochii ei albaştri strălucitori, stând cu picioarele adunate sub ea sub baldachinul imens alcătuit de frunzişul unui copac *banian,* cu tălpile ascunse sub un covor de fructe roz. O întrebase

atunci, sub corul de ciripituri de deasupra ei şi cu ochii plini de dorinţă: „Mami, cum arată zăpada?”

Iar acum, după toate aparenţele, era foarte posibil ca fetiţa ei să fi primit deja răspuns la această întrebare.

CAPITOLUL 52

Tapetul ales de bunica, înţesat de pui şi purcei galbeni şi maro, dispăruse de mult, fiind înlocuit de o vopsea modernă în culoarea gălbenuşului de ou. Stăteam împreună cu Fleur la masa din bucătărie, aşteptând prânzul. Vacanţa de iarnă era pe sfârşite, începea anul 1958, iar eu eram plină de speranţă. Speram să o revăd pe mami anul acesta. Vacanţa trecută, când fusesem cu Veronica la Town Hali să verificăm adresa, îi scrisesem doamnei E. Cooper-Montbeliard din Kinsgsland Hali.

Îi explicasem cine sunt şi o rugasem să-mi trimită răspunsul acasă, dar nu înainte de vacanţa de iarnă. Acum însă m-a lovit un gând teribil. Dacă nu ştia când se termină vacanţa şi scrisoarea avea să ajungă abia după ce plecam la şcoală? Nu se mai vorbise despre articolul din *The Straits Times,* iar tata îşi recăpătase autocontrolul. Scrisesem la ziar, vă imaginaţi. Nu avusesem nevoie de numele celui care îi luase interviul lui mami, căci, aşa cum îmi sugerase Billy, îi scrisesem direct editorului. Avusese dreptate, fusesem o proastă că nu mă gândisem singură la asta. Nu primisem deocamdată niciun răspuns.

Ne puseserăm şi noi telefon, în sfârşit. Tata îi trimisese o scrisoare Veronicăi în care îi menţionase numărul, dar de trei zile nu sunase nimeni. Când a făcut-o, în sfârşit, în timp ce noi ascultam *The Goon Show* în bucătărie, am sărit toţi ca arşi, iar tata a ieşit pe hol. Am dat radioul mai încet, cât să-l aud vorbind pe un ton foarte spăsit. Un tată pe care nu-l cunoşteam. Când s-a întors, ne-a spus că Veronica avea să ne viziteze. Fleur a bătut din palme de bucurie, iar eu am zâmbit.

Înainte de primirea articolului şi de a afla că mama nu dispăruse, nu am reuşit să dăm de urma Emmei Rothwell. Fusesem dezamăgită, deşi Veronica făcuse tot ce-i stătuse

în puteri. Acum, bucuroasă că aveam să o revăd, mă gândeam că mă voi putea sfătui cu ea ce să fac ca să o găsesc pe mama. Speram să avem mai mult noroc de data asta.

Încă dinainte de Crăciun, poşta sosea de două ori pe zi. De fiecare dată, fugeam să ajung înaintea tatei. Încă era perioada sărbătorilor, dar în curând avea să înceapă din nou şcoala. Azi, poşta sosise în timpul prânzului. Tata începuse deja să-şi împingă scaunul în spate, dar eu am sărit în picioare şi am luat-o la fugă pe hol.

— Stai liniştit, mă duc eu, i-am zis în treacăt.

— Aştepţi ceva, Emma? a strigat el din bucătărie.

— Nu, nimic, i-am răspuns eu, ascunzând repede plicul în pantaloni, voiam doar să văd dacă nu cumva e tot o felicitare întârziată.

Prânzul a durat mult. Poate părea ciudat, dar după toate cele întâmplate, viaţa revenise la normal. Nimic nu se schimbase. Tata gătea la fel de rău ca înainte – azi ne făcuse cartofi şi varză cu carne de vită. Era înecăcioasă şi greu de înghiţit.

După ce am terminat de mâncat, am luat-o la fugă pe scări şi m-am oprit în baia de sus, am încuiat uşa, mi-am lipit spatele de ea şi am tras adânc aer în piept. Abia apoi am deschis scrisoarea.

Dragă Emma,

Nu am fost deloc surprinsă când am primit scrisoarea ta, după ce, gândindu-mă mult, am luat hotărârea de a-ipermite avocatului meu să-mi divulge identitatea. Mi-ar plăcea foarte mult să te cunosc. Sper să putem lua ceaiul împreună mâine, aici, la Kingsland Hali, ce spui? înainte să te întorci la şcoală. Dacă nu poţi, nu e nevoie să mă anunţi. Eu voi fi aici oricum, iau întotdeauna ceaiul la ora patru. Doar trimite-mi un rând să-mi propui o altă dată, dacă nu reuşeşti să vii acum.

Cu sinceritate, Emmeline Cooper-Montbeliard

Minunat! Mâine la ora patru iau ceaiul cu E. C.—Mb. La Kingsland. Era singura mea şansă de a afla cine e şi de ce îmi plăteşte taxele şcolare. Am ascuns scrisoarea sub saltea, apoi m-am gândit să o implor pe Veronica după-amiază, când o să vină să ia ceaiul la noi, să mă ducă ea cu maşina la Kingsland.

A doua zi după-amiază, pe la trei, Veronica şi-a făcut apariţia. Zăpada transformase complet grădina, îngheţând gardul din faţă şi ascunzând pajiştea. Afară, în faţa uşii de la intrare, pânza unui păianjen era solidificată de ger. Îmi plăcea să mă uit cum îşi construiesc păianjenii pânzele, fir cu fir. M-am întrebat ce se întâmplă cu ei iarna. Oare îngheaţă şi ei?

Tata a părut surprins să o vadă pe Veronica din nou după atât de puţină vreme, dar nu ne auzise făcându-ne planuri în şoaptă cu o zi în urmă. Nici când mă sărutase pe obraz şi îmi spusese ce dor îi fusese de mine. Draga de Veronica! Îi spuse tatei că trebuia să-mi ia măsuri pentru o pereche nouă de pantofi. Nu ştiu dacă o crezuse, dar nu era oricum în poziţia de a se împotrivi.

Am trecut pe străduţele înguste din Kidderminster, înconjurate de case din cărămidă de un roşu murdar, apoi am ieşit în câmp deschis. Zăpada acoperise totul. În ciuda drumurilor îngheţate, am reuşit să ajungem la timp în faţa unor porţi înalte din fier, deschise larg.

La capătul aleii acoperite cu pietriş şi împrejmuite de ambele părţi de copaci cu crengile acum goale, se ridica impunătoare reşedinţa Kingsland Hali. Nu era locuinţa sumbră la care mă aşteptam, ci mai degrabă un conac de o mărime potrivită, o clădire din cărămidă de un roşu-deschis, fără stâlpi sau coloane. Judecând după ferestre, avea trei etaje. M-am uitat la una de la parter, unde o femeie îşi lipise faţa de geam şi privea afară. Nu s-a întors

când m-a văzut, aşa că mi-am ridicat bărbia, sperând să par cât mai responsabilă.

Răsuflarea mi se ridica în nori albi în timp ce am făcut câţiva paşi. Veronica a sunat la clopoţelul de modă veche. Uşa solidă din stejar, ale cărei colţuri erau înfrumuseţate cu ghinde sculptate şi heruvimi zburători în partea de sus, s-a deschis. Deşi eram emoţionată, m-am străduit să zâmbesc şi am aruncat o privire peste umărul bărbatului între două vârste care ne-a întâmpinat.

În holul lambrisat, entuziasmul m-a părăsit. Pereţii erau acoperiţi cu picturi în ulei în rame aurii şi mobilă din lemn masiv bogat ornamentată. În imagini erau domni cu aspect sever şi mustăţi zbârlite, dar şi doamne cu sâni albi. Deasupra lambriurilor, pereţii erau zugrăviţi într-un verde-închis. M-am gândit că, dacă era vreo organizaţie caritabilă, o să fiu groaznic de ruşinată. Acele unei pendule au înaintat, făcând să răsune mai mulţi clopoţei.

Acelaşi bărbat care ne deschisese a revenit în hol şi ne-a poftit să-l urmăm. Ne-a condus într-o cameră de zi lungă, cu trei ferestre înalte care dădeau spre grădina din faţă şi spre aleea pe care veniserăm. La una dintre ele stătea femeia pe care o văzusem mai devreme. Spre deosebire de hol, camera era foarte aerisită, iar ea stătea în faţa unui foc care trosnea în cel mai mare şemineu pe care îl văzusem vreodată.

Era înaltă şi zveltă, purta un costum bleu şi o bluză albă, iar părul complet alb îi era tuns scurt, modern. Ne-a invitat să ne aşezăm, privindu-ne stăruitor.

— Acum, că am scăpat de formalităţi, a spus ea, hai să ne bem ceaiul!

Secretarul ei a încuviinţat şi a ieşit, închizând uşa în urma lui.

Femeia m-a privit, făcându-mă să mă foiesc în scaun. A sunat telefonul. Femeia a răspuns cu reticenţă, dându-mi

însă ocazia de a arunca o privire în jur. Mirosea a parfum şi a foc. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet deschis la culoare, pe jos erau covoare în stil oriental, iar pe pervazuri, din loc în loc, se vedeau animale din lemn lăcuit.

Conversaţia s-a încheiat, iar ea s-a întors spre noi cu o privire prietenoasă.

— Văd că îţi plac animăluţele mele. Sunt din Africa.

Am zâmbit nesigură.

— Mă bucur că ai venit. Bănuiesc că vrei să ştii de ce îţi plătesc taxa, nu-i aşa?

Era greu să-mi dau seama cum ar trebui să mă port, atmosfera mă făcea să mă simt nelalocul meu, dar am reuşit cumva să încuviinţez, apoi, fiindcă-mi revenise vocea, am zis:

— Da, vă rog.

Femeia a oftat, ca apăsată de o greutate. Eu şi Veronica ne-am uitat repede una la alta.

După câteva clipe, femeia a continuat.

— Când asistentul meu mi-a spus că a auzit că tatăl tău s-a întors, dar fără mama ta, am fost uimită.

— Cum a aflat asta? a întrebat-o Veronica.

— Bârfele locale. În locurile astea uitate de lume, totul devine rapid subiect de discuţie.

M-am încruntat.

— Dar de ce era important pentru dumneavoastră lucrul ăsta? am întrebat.

S-a lăsat tăcerea.

— Cred că Emma vrea să ştie de ce vă interesează familia ei, a spus Veronica.

Vocea femeii a tremurat abia simţit când a răspuns:

— Mi-e teamă că nu e decât un singur fel de a o spune şi sper să nu mă urăşti când o să afli.

— Nu, am murmurat eu, fără să înţeleg nimic.

Camera s-a adâncit în tăcere, dar am auzit clopotele

unei biserici bătând undeva în depărtare, motorul unei maşini, precum şi vântul care începuse să bată.

— Vezi tu, a început femeia, adevărul e că Lydia Cartwright este fiica mea.

Am înghiţit în sec şi am luat-o pe Veronica de mână.

— Asta înseamnă că sunteţi... a zis Veronica, apoi vocea i-a pierit.

— Da. Sunt Emmeline Cooper-Montbeliard, bunica Emmei.

M-am ridicat de pe scaun, sperând să nu mă lase picioarele.

— Dar nu se poate! am exclamat. Pe mama mamei o cheamă Emma Rothwell!

— Aşa e, a încuviinţat ea. Rothwell era numele de familie al străbătuşii mele. A murit acum mulţi ani, fără să aibă moştenitori. Cum acea ramură a familiei noastre ajunsese astfel la final, când am născut, i-am luat numele, iar prenumele mi l-am scurtat la Emma.

Am privit-o mai îndeaproape, am scos miniportretul, i l-am înmânat şi am continuat să o analizez. Am dat să spun ceva, dar gura îmi era atât de uscată, încât nu puteam scoate un cuvânt.

— Da, aşa arătam cândva, a spus ea, dându-mi portretul înapoi, apoi s-a înclinat înainte, cu mâinile încrucişate la piept.

M-am aşezat la loc. Aveam senzaţia că mă strânge cineva de gât şi îmi venea şi mai greu să vorbesc.

Femeia a ridicat privirea.

— Avocatul meu a făcut câteva cercetări discrete, aflând astfel unde staţi şi că Lydia nu e cu voi, dar că nici în fosta voastră casă din Malacca nu mai locuieşte.

— Vechea noastră casă? am îngânat-o, recăpătându-mi vocea.

— Da. Ştiam, desigur, unde e casa părinţilor lui Alee, iar

avocatul mi-a spus unde stă Lydia, chiar înainte de a pleca în Malaya. Am luat legătura cu tatăl tău, iar, când a aflat cine sunt, a vrut să ne întâlnim. Vezi tu, era foarte important pentru mine să fac asta, dat fiind că părea că dispăruse, şi nu puteam păstra tăcerea. Desigur, tatăl tău nu avea idee cine sunt, ba chiar a părut şocat să afle.

„Cu toate astea, nouă nu ne-a suflat o vorbă”, m-am gândit.

— Mi-a spus că mama voastră v-a abandonat şi că acesta a fost motivul pentru care s-a întors în Anglia fără voi. Totuşi, după ce i s-a întâmplat în copilărie, îmi venea greu să cred că şi-ar abandona copiii.

— Nici eu nu am crezut asta nicio clipă, am spus repede.

— Oricum, am făcut o înţelegere cu tatăl tău. Cum avea probleme financiare, ne-am înţeles ca eu să vă plătesc facturile, iar *el să* mă ajute să aflu unde e mama ta. Ne-am întâlnit cam în perioada în care căuta o şcoală pentru tine. A insistat însă să ţinem toate lucrurile astea doar pentru noi şi, deşi îmi doream foarte mult să vă cunosc, atunci mi-a interzis acest lucru. A zis că ar fi prea mult pentru voi. Cum nu vă cunoşteam, a trebuit să accept.

— Ce a aflat? a întrebat-o atunci Veronica.

— Nu mare lucru, doar că dispăruse.

— Asta ne-a zis şi nouă, că a dispărut şi că se presupune că a murit.

— Da, dar, vezi tu, mie mi s-a părut o prostie, aşa că mi-am continuat cercetările pe cont propriu. La început nu am aflat mare lucru, dar de curând am dat peste adresa unei prietene într-un articol dintr-un ziar din Malaya şi i-am trimis o telegramă.

Femeia a rămas cu privirea în jos.

Articolul din ziar. Deodată, camera a devenit insuportabil de încinsă. M-am agăţat de marginile scaunului şi m-am aplecat, privind-o fix, înlemnită. Şi-a dus

mâna la gât, căutând ceva. A scos de sub gulerul bogat o şopârlă cu ochii de smarald, prinsă de un colier.

— N-am primit niciun răspuns până acum.

Inima a început să-mi bată cu putere, dar m-am străduit să respir încet.

— Te rog, Emma, povesteşte-mi despre mama ta, a spus ea abia auzit.

Mâinile îi tremurau şi părea că se stăpâneşte cu greu să nu plângă.

— Poftim?

— Mama ta.

Aveam senzaţia că merg cu spatele pe un hol lung. Cred că mă albisem la faţă, căci Veronica m-a sfătuit să-mi sprijin puţin capul de genunchi.

După o vreme, am ridicat privirea.

— Mama avea şopârle... I-au dat cerceii. E tot ce avea, am îngăimat.

— Da, au fost ai mei, a confirmat femeia, apoi a făcut o scurtă pauză. Nu mai sunt cea care eram atunci. Oamenii se schimbă. Viaţa ne schimbă.

Cu coada ochiului, am văzut că Veronica încuviinţează.

— Am fost obligată să o dau spre adopţie, nici măcar nu mi s-a permis să o văd. Mi-au smuls-o din braţe, căzusem deja în dizgraţie. Nu-ţi poţi imagina ce ruşine eram pentru familia mea.

Am privit-o din nou, cercetându-i faţa, pielea fină, delicată şi ridurile adânci de pe frunte. Durerea din ochii ei era mai mult decât puteam să îndur.

— Se întâmpla în 1924, iar părinţii mei îmi interziseseră complet să iau legătura cu oricine, dar am reuşit să o conving pe o călugăriţă să mă lase să o văd pe Lydia, măcar o dată. Plecau într-o excursie la mare, la Weston-super-Mare. M-am întâlnit acolo cu ele, ne-am uitat cum cineva făcea un leu din nisip. Încă mai cred că aceea a fost

cea mai fericită zi din viaţa mea. Îmi amintesc chiar şi cu ce eram îmbrăcată, o rochie cu flori de un albastru-închis pe poale. Am mai avut o ocazie, dar până la urmă am fost împiedicată să ajung.

Am aruncat o privire spre pajiştea pe care vântul făcea zăpada să se vălurească. Mi se rupea inima şi pentru mama, dar şi pentru femeia care o abandonase, însă nu-mi puteam stăpâni furia când mă gândeam la copilăria singuratică a mamei mele. Îmi era atât de dor de braţele ei, că nu mi-am putut opri lacrimile. Mi le-am şters repede cu dosul palmelor.

— Când mi-am luat rămas-bun de la ea, mi-am pierdut o bucată din inimă, a spus femeia. Nu mi-au mai permis niciodată să o văd. Fusesem silită să renunţ la orice drept asupra ei, în plus, mi-au tot zis că nu aş face decât să o supăr. Lucrurile erau foarte diferite pe atunci.

— Dar tatăl Lydiei? a întrebat deodată Veronica.

M-am sucit să-i văd reacţia. Bărbia îi tremura şi a părut gata să izbucnească în lacrimi, apoi ne-a întors spatele, a pus un lemn pe foc şi a scurmat prin el până când au izbucnit din nou flăcările. Când a revenit spre noi, şi-a reluat expresia dinainte.

— Charles Lloyd Patterson, pictorul... Nu trebuie să-l învinovăţiţi, nu a ştiut nimic, iar eu nu am putut să o ţin pe Lydia. În vremurile acelea, aşa ceva nu era cu putinţă. Nu aveam niciun ban şi niciun sprijin de la nimeni, aşa că am făcut ceea ce mi-au spus părinţii.

— Cum s-a întâmplat? a întrebat Veronica.

Şi eu ardeam de nerăbdare să aflu, dar francheţea ei m-a luat prin surprindere.

Bunica mea, căci asta era, s-a ridicat şi a început să se plimbe de colo-colo prin faţa focului.

— Părinţii mei l-au angajat pe Charles să-mi facă portretul. Ne-am îndrăgostit, ceea ce ne-a luat pe amândoi

prin surprindere. Eu eram foarte tânără, el – nu prea.

— Ce s-a întâmplat după ce aţi născut?

— Mi-aş fi dorit să mă întorc acasă, dar tata mi-a cumpărat un apartament în Londra. Cred că i-am frânt inima. M-am angajat la British Museum, nu m-am mai întors acasă decât după moartea lui, când am plecat din Londra şi m-am stabilit aici. Mama a murit şi ea cinci ani mai târziu.

— Şi pictorul?

— Nu l-am mai văzut niciodată. Nu a ştiut nimic despre Lydia.

— Am văzut două tablouri cu dumneata, de când erai tânără.

S-a oprit din mers şi m-a privit.

— Ai fost acolo? m-a întrebat.

Am încuviinţat. Mi-aş fi dorit să fiu supărată pe ea, dar mi-am dat seama că nu puteam. S-a lăsat o lungă tăcere. Nici eu, nici Veronica nu am mai putut spune nimic.

— Şi acum? Cât de tare mă judeci? m-a întrebat ea. Trăsăturile i s-au schimbat uşor şi am surprins o strălucire de teamă pe faţa ei, altfel liniştită.

M-am jucat o vreme cu părul. Mai degrabă îmi stârnea mila. Să fii forţată să renunţi aşa la copilul tău... Am încercat să o judec, dar nu am reuşit.

— Nu o fac, am şoptit eu.

Faţa i s-a luminat şi a întins braţele spre mine. M-am dus la ea fără să stau spre gânduri şi am luat-o în braţe. Parfumul pielii ei mi-a umplut nările. M-a sărutat pe obraji, cel mai diafan sărut pe care şi-l poate imagina cineva.

Veronica ne privea cu ochii plini de lacrimi. M-am aşezat din nou lângă ea.

— Dar de unde ştiai dumneata că Alee e soţul Lydiei?

— Vino să-ţi arăt!

Emmeline ne-a condus pe un hol lung până în partea din

spate a casei, a scos o cheie de la gât şi a descuiat uşa unei camere unde lumina soarelui era îmblânzită de cerul acoperit de nori de zăpadă.

Pereţii erau complet acoperiţi – poze cu doi copii, două fetiţe, şi o femeie frumoasă cu părul de foc, tăieturi din ziare prinse pe un panou uriaş din plută. Am făcut un pas în faţă. Nunta mamei. Anunţul naşterii mele. Scrisoarea tatei care anunţa dispariţia mamei. Articole despre Malaya şi frumuseţea ei, dar şi despre teroarea care pândea din junglă.

Mi s-a scurs tot sângele din obraji. Abia dacă mai puteam să respir. Imaginile m-au copleşit. Amintiri de care abia îmi mai aminteam, ieşiri, sentimente, drumurile la mare, soarele sclipind pe acoperişurile portocalii ale bungalourilor. Şi, mai presus de toate, mirosul de *lemongrass* şi parfumul mamei mele.

— Aşadar, ştii totul despre noi, am zis, întorcându-mă spre ea. Despre Fleur, despre mine şi despre mami.

Femeia a clătinat din cap.

— Nu chiar tot. Încă nu ştiu unde e mama ta. Cum ţi-am spus, am urmărit-o cât am putut prin intermediul avocatului meu, care m-a ţinut mereu la curent cu tot ce făcea. Aşa am aflat că s-a căsătorit şi că nu s-a întors în Anglia odată cu voi. L-am pus să continue să o caute, orice ar fi.

Şi-a dus o mână la gât şi a rămas aşa.

— Continuă, te rog, am zis eu.

— La un moment dat, am dat de o pistă şi am plecat în străinătate, să aflu mai multe. Speram să vizitez Malaya, dar nu am ajuns mai departe de Australia, din cauza sănătăţii.

— Dar trebuie să o găseşti, am izbucnit eu.

M-a privit cu seninătate.

— Aşa vom face. Sper că ne vei ajuta, Veronica.

Aceasta a încuviinţat.

Emmeline ne-a condus la uşă, iar eu am luat-o de mână. Era rece ca gheaţa. Am aruncat o privire înapoi, peste umărul ei, la picturile de pe pereţi, întrebându-mă dacă nu cumva erau strămoşii mei.

— De ce nu i-ai spus nimic după ce a crescut, când te-ai stabilit aici? am întrebat.

— Asta am şi vrut, dar, vezi tu, cu cât am aşteptat...

Vocea i s-a frânt o clipă, apoi a continuat:

— S-au întâmplat multe lucruri care m-au împiedicat să o fac. A venit războiul, apoi au plecat brusc în Malaya. Îmi pare atât de rău...

— Dar avocatul te-a întrebat dacă eşti de acord să se ştie cine îmi plăteşte taxele... de ce ai acceptat abia acum?

— Îmi doream foarte mult să vă cunosc, pe tine şi pe sora ta, aşa că, dat fiind că Alee nu mă ajuta deloc să aflu ceva despre Lydia, am simţit că e momentul să-mi arăt interesul faţă de voi, indiferent ce părere are tatăl vostru.

A făcut o pauză. I se citea suferinţa pe faţă. Am sărutat-o pe amândoi obrajii, reci şi ei.

— Întoarce-te în vacanţa din februarie, o să vedem ce pot afla până atunci, a continuat ea. Şi, dacă va fi nevoie să mergem în Malaya să o găsim, o s-o facem împreună.

M-am îndepărtat zâmbind şi făcându-i cu mâna, reintrând, alături de Veronica, în peisajul de iarnă cu un cer lăptos. Deşi era un frig tăios, inima îmi era în flăcări. Ştiam acum cine îmi plătea taxa, deşi nici că-mi mai păsa de asta. Important era că o găsisem pe Emma Rothwell. Îmi găsisem bunica.

Mă întrebam dacă Veronica se gândea la tata şi la motivul pentru care ascunsese adevărul. Eu, una, asta făceam.

— Ce-i spunem tatei? am întrebat-o eu.

— Poate ar fi mai bine să nu-i zicem nimic până nu aflăm unde e mama ta.

— Dar vrea să vândă casa!

— Nu-ţi face griji, o să găsesc eu o cale să încetinesc lucrurile. Când începe vacanţa, trec să te iau şi venim din nou împreună la bunica ta.

— Îl mai iubeşti, după toate astea? Veronica a dat din cap.

— Dragostea nu e deloc simplă, a spus. Ştiu că e greu de înţeles, dar cred că încă îl iubesc. E un bărbat complicat şi are nevoie de mine.

Avea dreptate, îmi venea greu să înţeleg.

CAPITOLUL 53

Cum nu putea să doarmă de emoţie, Lydia luă două somnifere, rămase de pe vremea când credea că fiicele ei muriseră în incendiu. Dormi bine; se trezi întinsă peste tot patul. Soarele, pătrunzând prin obloanele de la fereastra dormitorului, umplea încăperea cu benzi de lumină, iar ea se întrebă ce simţise oare Adil când stătuse întins lângă ea. Dimineaţa, când se trezea, nu se gândea decât la el, în schimb, seara, când se ducea la culcare, dar şi peste zi, mintea îi era ocupată doar de gândul la fetele ei.

Auzi voci în sufragerie, aşa că se ridică şi se duse, poticnindu-se la uşă.

Cicely îşi ridică faţa perfect machiată spre ea.

— Bună, draga mea! Să înţeleg că ai avut o noapte grea? râse aceasta, făcându-i cu ochiul lui Adil. Bei o cafea cu noi?

Lydia se simţea ciudat. Cicely ştia cum s-o scoată din sărite. Se încruntă şi se duse la fereastră, evitându-i şicanările din privire. Îşi studie mâinile, ca şi cum oja roşie proaspătă ar fi absorbit-o complet, apoi se uită pe fereastră. În mod neaşteptat, bătea vântul. Neştiind cum să se poarte, urmări cum vântul gonea norii pufoşi, dar îşi aminti deodată că-i datora cel puţin mulţumiri lui Cicely.

Se întoarse.

— Nu ţi-am mulţumit niciodată pentru că mi-ai făcut cunoştinţă cu Clara. Dacă nu aş fi întâlnit-o... Nici nu pot suporta gândul ăsta.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti, draga mea.

Lydia îi studie chipul în lumina crudă a soarelui. I se făcu milă. Ţesătura de riduri din jurul ochilor părea să i se fi adâncit. Îşi arăta vârsta.

— Ar trebui să plec. Mult noroc, dragilor! le ură Cicely, izbucnind în râs şi dând încet din cap către Adil. Bucuraţi-

vă unul de altul!

Dispăru apoi, ridicând o sprânceană şi fluturând o mână cu încheietura acoperită de brăţări.

Lydia se schimbă la faţă.

Adil îi făcu cu ochiul. Era îmbrăcat în roşu-închis şi albastru, culori care îi accentuau nuanţa de căprui a irişilor.

— N-o lăsa să te supere.

Maz, învârtindu-se cu scaunul, cojea o portocală, iar mirosul de citrice umplu încăperea.

— Ce voia, în afară de a mă face pe mine să mă simt prost?

Adil dădu din cap şi îi arătă un plic.

— Prea uşor te simţi prost, dar nu de asta a venit, ci să aducă telegrama.

Lydia clipi des.

— De la cine e?

Adil ridică din umeri şi i-o dădu, fără să-şi poată ascunde curiozitatea.

Lydia o citi şi se încruntă.

— Deci?

— Nu înţeleg. O femeie vrea să ştie unde sunt.

— Cine?

— Numele de familie este Cooper-Montbeliard. Spune că e din partea familiei mele. E şi un număr de căsuţă poştală din Worcestershire, pentru răspuns.

— De ce i-a scris lui Cicely?

— Mă caută. Dar ce vrea să spună oare?

Se uită din nou la telegramă.

— *Din partea familiei mele.* Se referă la Emma şi la Fleur, probabil.

O clipă, nu mai zise niciunul nimic. Lydia mai citi cuvintele de câteva ori înainte să ridice din nou privirea. Adil îi întinse mâna, iar ea se duse la el şi îşi îngropă faţa

în pieptul lui. Maz sări pe măsuţa de cafea, ţipând şi dând din mâini.

— Maz, o s-o strici, zise Adil, întinzându-i mâna, iar băiatul se dădu jos. Hai, strânge-ţi patul, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ce mai aşteptăm? zise atunci Lydia, îndepărtându-se.

Mâzgăli repede numărul căsuţei poştale pe o bucată de hârtie.

— O cunoşti pe femeia asta?

Lydia dădu din umeri şi ridică mâinile.

— Nu-mi pasă, dar o să-i răspund chiar azi.

— O să pleci imediat? În Anglia, vreau să zic.

Lydia încuviinţă. Pulsul i se înteţi, făcându-i o venă să i se zbată pe frunte. Voia să-l simtă din nou, inima i se zbătea când îşi lăsă din nou capul pe pieptul lui, dar vocile fetelor ei o făcură să se îndrepte.

— Ţi-a spus cineva vreodată că ai nişte ochi minunaţi? îi zise el zâmbind.

— Credeam că nu mai observi, răspunse ea, lăsându-şi capul într-o parte.

Izbucni apoi în râs, dar vocea îi tremură. I se mai spusese şi până atunci că e frumoasă, dar suna altfel când venea de la Adil.

Rămaseră tăcuţi; nimeni nu mai făcu nicio mişcare. Sentimentele ei pentru el se amplificaseră încet şi, odată cu ele, senzaţia stranie că, orice ar fi simţit ea, era reciproc. Simţi o strângere în piept. Incapabilă să mai poată respira, se întoarse cu spatele la el şi se duse să spele vasele. Îndurerată că trebuia să-l părăsească, avea multe să-i spună, dar vorbele se încăpăţânau să o ocolească.

— Trebuie să vorbim, reuşi să zică deodată, cu vocea înecată de lacrimi.

Stăteau faţă în faţă, de-o parte şi de alta a camerei. Adil

o asculta complet nemişcat, ca şi cum corpul său ar fi fost absorbit cu totul de privirea Lydiei.

— Mi-am dezamăgit soţul şi fetele.

— Dacă ai făcut-o, nu a fost numai vina ta.

— Poate că nu. Dar trebuie să fac asta singură. Să-mi văd fetele din nou. Îmi pare rău, vreau să spun că...

Adil făcu un pas spre ea. Lydia spera că sentimentele lui pentru ea sunt la fel de puternice ca ale ei, că nu se convinsese singură că ţine la ea. Un val de emoţie îi încleştă gâtul. Îl goni cu şervetul de vase.

— Trebuie să-mi pun fetele pe primul loc, îi mai spuse. Dacă aş fi făcut-o de la început, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat... Ce vezi tu la mine?

— O văd pe femeia cu care vreau să fiu.

Se lăsă tăcerea. Chiar şi Maz încetă să se mai învârtă cu scaunul.

— Chiar şi după tot ce ştii despre mine, după povestea cu Jack şi fetele?

Adil veni spre ea, o luă de mijloc şi o sărută tandru pe frunte, apoi zise:

— Lydia, pune şervetul jos şi du-te să te îmbraci.

Îl privi, emoţionată de expresia lui. Chiar ţinea la ea.

După drumul până la oficiul poştal, se întoarseră în apartament. Adil zâmbea, relaxat.

— Eşti sigură că nu vei avea nevoie de mine?

Lydia avea senzaţia că o să-i sară inima din piept. Zâmbi şi clipi ca să-şi alunge lacrimile.

— Am deja un mic însoţitor.

Maz îi privi zâmbind.

— O să merg cu vaporul!

— Bine că nu e blocat Canalul Suez, spuse Adil, altfel v-ar fi luat o lună.

Nu se gândise la asta. Se bucura că avea certificatul de naştere al lui Maz, aşa reuşise Adil să obţină documentele

necesare pentru drum. Nu plecase imediat, sperând să primească un răspuns din Anglia înainte. Spera să afle astfel unde să se ducă.

— O să-ţi placă să călătoreşti cu un vapor mare, nu-i aşa, iubitule? îi spuse ea lui Maz, ciufulindu-i părul. O să am eu grijă de tine, stai liniştit.

Se uită peste umărul lui Adil, la ceaţa de peste ocean şi la norii care începuseră să-l acopere. Îşi întoarse apoi privirea spre pometii lui înalţi şi ochii depărtaţi, după care îi urmări mersul legănat când se îndepărtă.

— Îmi pare rău, zise ea, abia auzit.

Adil îşi trecu mâna peste frunte, fără să i se clintească un muşchi. Lydia aştepta ceva mai mult, poate să întrevadă o mică schimbare de expresie sau poate doar spera să poată înţelege, nu ar fi putut spune cu exactitate. O uşoară mişcare în priviri, o anume căldură a zâmbetului, greu de observat, dar suficient cât să-i arate că sentimentele lui erau reale. Ştiind asta, putea respira mai uşor, ca şi cum nodul durerii care o sufoca începea să se slăbească. Zâmbi, luă o cutie de curmale zaharisite şi se duse la fereastră. Maz şi Adil i se alăturară şi rămaseră împreună, mâncând curmale şi urmărind zborul pescăruşilor pe cerul dintr-odată senin.

— Fără regrete, spuse Adil.

— Niciunul.

— O să-mi scrii, să-mi dai de ştire? Curând?

— Foarte curând.

Mirosul dulce al pepenilor urcă până la ei din stradă, iar un ciripit o făcu să se uite din nou afară. În mod ciudat, o să-i pară rău că pleacă din Malaya.

— Tot timpul ăsta ai fost ceea ce ai promis că vei fi – un prieten adevărat. Dar pentru mine eşti mult mai mult de atât. Nu ştiu cum ai reuşit, dar m-ai făcut să mă văd mult mai limpede.

— O să fiu aici când vei fi pregătită, spuse el. E suficient să-mi spui doar un cuvânt şi iau primul vapor spre tine. Imediat ce te linişteşti, vom decide ce avem de făcut, nimic nu va schimba asta.

Lydia încuviinţă şi duse un deget la buze. Dragostea asta era una matură, era o certitudine care nu avea nevoie de nicio explicaţie. Îşi aminti ceva ce îi spusese odată Emma. Un cuplu dintre cunoscuţii lor se afla în divorţ, iar Emma îşi lăsase capul într-o parte şi spusese cu tristeţe: „Se întâmplă asta pentru că nu sunt cu persoana *potrivită.11*

Gândul o făcu să zâmbească.

— Ce e atât de amuzant? o întrebă Adil.

— Tu. Tu eşti persoana *potrivită* pentru mine. Sper că n-o să te deranjeze frigul din Anglia.

Adil izbucni în râs.

— Sunt puternic, Lydia.

Nu-şi mai putea imagina viaţa fără el. Viitorul se întindea înaintea ei, dar, oriunde se vedea pe ea, era şi el. Nici de ar fi vrut nu l-ar fi putut da la o parte. O să fie bine. Se vor vedea din nou, nu peste multă vreme. Soarele se ivi din spatele norilor, aerul se limpezi, iar ea închise ochii şi zâmbi în sinea ei, simţindu-se foarte uşoară. Pe ţărm, o femeie în rochie albastră îi făcea cu mâna. Fantoma care plutise în tot acest timp peste viaţa ei se estompa, iar Lydia se întorcea spre viitor. Cu voia lui Dumnezeu, avea să-şi revadă fetele în curând. Viaţa îi mai dăduse o şansă şi doar asta mai conta acum.

CAPITOLUL 54

La mult aşteptatul început al vacanţei de iarnă, Veronica trebuia să vină să mă ia ca să mergem împreună la Kingsland Hali. Era frig şi atât de devreme, încât pământul era încă acoperit de o ceaţă albă. Parcase la capătul clădirii, acolo unde vremurile aspre făcuseră peretele să crape.

Abia când am urcat în maşină mi-am dat seama că se întâmplase ceva. Când am întrebat-o despre ce e vorba, abia dacă s-a uitat la mine, iar când am vrut să aflu dacă mergem direct la Kingsland Hali, s-a întors puţin spre mine, cu un zâmbet trist.

— Nu, îmi pare rău. O să mergem drept acasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Tatăl tău a aflat tot.

M-am încruntat.

— Ştie că l-am dezamăgit, că te-am dus la Kingsland Hali fără să-i spun. E furios. Mi-a zis că nu i-am fost credincioasă.

— Cum poate să spună asta, după tot ce a făcut?!

Veronica a dat încet din cap, aproape izbucnind în lacrimi.

— Dar cum a aflat?

— M-a auzit vorbind la telefon aseară cu bunica ta despre bilete.

Spusese asta pe un ton neutru, dar am înţeles imediat despre ce vorbea. În ciuda tristeţii ei, nu s-a putut stăpâni să zâmbească. Era ca un vis. Nu-mi venea să cred, m-am cuprins cu braţele, tremurând de emoţie. Bilete spre Malaya!

— Ştii că, după ce bunica ta a văzut articolul din ziar despre mama ta, a aflat adresa prietenei ei, Cicely, de la ziaristul care a scris articolul.

— Mi-o amintesc pe Cicely.

Eu nu primisem niciun răspuns la scrisoarea mea, dar mă bucuram nespus că bunica avusese mai mult succes.

— I-a trimis o telegramă acesteia, dar nu a primit niciun răspuns, aşa că acum va trimite o scrisoare prin poşta aeriană, ca să-i spună că vă duceţi amândouă în Malaya.

Un gând oribil mi-a trecut atunci prin minte.

— Dar dacă încearcă să mă oprească?

— Atunci, bunica ta se va duce singură, a spus Veronica. Oricum, de-asta ne şi ducem direct acasă. Tatăl tău e într-o dispoziţie groaznică, vreau să văd dacă-l pot domoli cumva. Trebuie să-ţi facem un paşaport nou şi nu am cum să reuşesc fără ajutorul lui. Nu vreau să aibă prea mult timp la dispoziţie ca să se gândească.

Acasă, atmosfera era sumbră. Fleur era la o prietenă de la şcoală, unde rămânea şi peste noapte, iar eu m-am dus în camera mea, lăsând uşa întredeschisă. Auzeam vocea tatei de aici şi, deşi nu puteam înţelege tot ce spunea, mi-am dat seama că nu se lăsa uşor.

Într-un târziu, Veronica a urcat la mine. Avea ochii roşii şi era chiar mai palidă decât de obicei.

— O să ieşim puţin. L-am convins să facem o plimbare cu maşina până la Cotswolds şi să luăm prânzul la Chipping Camden. O să te descurci singură?

I-am zâmbit în loc de răspuns.

Cât timp o aveam pe bunica, ce putea tata să facă? Bunica. Am spus cuvântul iar şi iar, pişcându-mă singură să văd că nu visez. Nu puteam însă să nu mă întreb cum se va împăca totuşi cu vremea din Malaya şi cum se va rezolva cu paşaportul meu.

După-amiaza a trecut încet. Eram plină de speranţă, visam la căldura din Malaya, când am auzit un sunet afară. M-am încruntat. Oare se întorsese Fleur mai devreme? Am coborât scările şi am aruncat o privire pe fereastra din

bucătărie. Soarele era la apus şi strălucea în spatele crengilor goale ale copacului din fundul grădinii. Se lăsa seara şi era cineva în grădină. Am deschis uşa din spate.

— O să scrii despre asta cândva, a zis Billy dând buzna pe uşă, apoi m-a sărutat pe obraz.

Nu eram aşa de sigură. Scrisesem foarte puţin de când o abandonasem în voia sorţii pe Claris.

— Despre ce?

— Despre cum îţi trece vântul prin păr, Em. Am luat motocicleta tatei. Unde vrei să mergi?

În drum spre Kingsland Hali, m-am uitat la râul negru şi rece, amintindu-mi ziua în care stătusem pe mal cu Billy, cu picioarele în apă. În timp ce intram pe drumul lung spre casă, o lună nouă se ridica asupra acesteia. Am respirat adânc. Lună nouă. Viaţă nouă.

La uşă ne-a întâmpinat asistentul bunicii.

— Nu este aici, a zis el, tulburat.

— Dar unde-i? am întrebat repede, cu inima bubuindu-mi în piept.

— Bunica ta e la spital. Îmi pare rău.

M-am întors spre Billy.

— Poţi să mă duci acolo?

Asistentul m-a întrerupt:

— Mi-e teamă că este foarte bolnavă. Cu toate emoţiile astea, eram sigur că se va întâmpla ceva. Tocmai am vorbit la spital, nu lasă pe nimeni să intre la ea până mâine-dimineaţă.

— Billy?

— Hai, Em! O să mergem dimineaţă, cum a spus.

Picioarele îmi erau ca de vată când am ajuns la recepţie. Cineva ne-a îndreptat spre etajul cel mai de sus al clădirii principale. Era devreme, dar în spital era deja agitaţie, iar mirosul puternic de eter ne urmărea pretutindeni. Portarii trăgeau după ei valize şi trebuia să avem grijă să nu ne

ciocnim de medicii în halate albe care umblau în grupuri, vorbind în şoaptă. Am deschis o uşă batantă şi m-am trezit într-o secţie zgomotoasă, unde toată lumea părea să alerge, un telefon suna încontinuu şi voci tremurânde cereau ajutor. Pe indicatorul de deasupra uşii scria *Terapie intensivă.* Tocmai se servea micul dejun, aşa că m-am dat mai în spate, ciocnindu-mă de o asistentă plinuţă.

— Nu e ora de vizite, a spus ea, încruntându-se. Suntem foarte stricţi în privinţa asta.

— Vă rog! Am venit să o văd pe bunica, doamna Cooper-Montbeliard.

A stat pe gânduri o clipă, apoi ne-a condus pe un hol lung până la o uşă deasupra căreia clipea o lumină roşie. S-a uitat la mine şi a spus:

— Este singura încăpere ocupată de la etajul ăsta. Poţi intra, dar te rog să nu o agiţi. Este foarte bolnavă.

Am tras aer în piept.

— Mă aştepţi, Billy?

Acesta a încuviinţat, aşa că am deschis uşa şi am aruncat o privire înăuntru. Draperiile erau trase, iar lumina – foarte slabă. Pe măsuţa din metal de lângă pat erau o sticlă de Lucozade, încă în ambalajul său portocaliu, o cutie de Ovaltine şi una nedeschisă încă de ciocolată Black Magic. La început nu am văzut-o, căci faţa şi părul alb i se pierdeau între perne şi aşternuturi. Părea că nu e nimeni în încăpere, însă un şuierat uşor mi-a dat de înţeles că nu sunt singură. I-am ascultat respiraţia, apoi m-am apropiat şi m-am aşezat pe scaunul tare cu spătar de lângă patul ei.

Era conectată la o perfuzie. M-am lăsat pe spate pe scaun şi am închis ochii. Nu mă mai rugasem vreodată aşa de tare pentru ceva. L-am rugat pe Dumnezeu să o facă bine, să o ţină în viaţă ca să o cunoască şi mama. Era de la sine înţeles că ieşea din discuţie acum călătoria noastră în

Malaya, dar nici nu mai conta, nu-mi mai doream decât să supravieţuiască. Ar fi fost atât de nedrept să o găsesc doar ca să o pierd atât de repede! Mi-am şters lacrimile, dar nu conteneau să se ivească altele.

După o vreme, bunica a deschis ochii. M-a privit ciudat, dar nu a părut să mă recunoască, apoi a închis din nou ochii. A intrat o asistentă îngrijorată, a dat din cap spre mine şi a ieşit. Am rămas acolo ore întregi, cu spatele înţepenit din cauza scaunului tare. Billy mi-a adus o ciocolată caldă şi o chiflă, apoi s-a dus să aştepte la cantină.

A apărut un doctor.

— O să se facă bine? l-am întrebat, tensionată.

Şi-a dres vocea.

— Are pneumonie, a zis pe un ton lipsit de emoţie.

— E bunica mea. Vă rog să-mi spuneţi.

A părut că stă pe gânduri o clipă.

— E greu de spus. Are astm, iar asta complică serios lucrurile. O supraveghem însă îndeaproape. Poţi aştepta aici, dar cred că ar fi mai bine să ie duci la cantină.

— O să aşiepi.

Medicul a u.is draperia la perete, apoi s-a întors pe călcâie.

Lumina m-a lăcut să clipesc. Fereastra dădea spre o parcare. M-am uitai în jos, la oamenii care intrau şi ieşeau, fiecare cu supărările şi angoasele s. Ilc. Mi-am tras scaunul mai aproape de bunica şi am închis ochii, gândindu-mă la tot ce se întâmplase în ultimii trei ani. Eram încă un copil când plecasem din Malaya, iar acum, stând aici şi ascultând respiraţia bunicii mele, am realizat cât de departe ajunsesem. Am rămas aşa nu se ştie cât, secole întregi, cu ochii la podeaua acoperită cu linoleum gri, gândindu-mă.

M-a trezit din visare vocea ei.

— Emma?

Mi s-a tăiat răsuflarea – i-am văzut ochii plini de viaţă, perfect conştienţi.

— O să te faci bine.

Mi-a zâmbit, apoi a spus pe nerăsuflate:

— Copilă, ascultă-mă, am făcut un nou testament. Este la avocatul meu, iar asistentul meu ştie ce are de făcut. Dacă se întâmplă ceva cu mine, tot ce am va fi al tău şi al lui Fleur, când veţi împlini vârsta potrivită.

— Dar nimic nu...

Bunica m-a oprit cu o mână tremurândă.

— Până atunci, am aranjat să puteţi dispune de orice aveţi nevoie între timp. Când veţi creşte, veţi putea locui în casa mea, dacă asta vă veţi dori. Abia aştept să-mi cunosc şi cealaltă nepoată!

— Şi pe mami?

— Da. Dacă mă va putea ierta. Voiam să vin să te iau de la şcoală când s-a întâmplat asta, să-ţi fac o surpriză cu biletele spre Malaya, dar...

A oftat şi a ridicat încet din umeri.

Am luat-o de mână.

— Ce o să facem în privinţa mamei? Să-i scriu din nou prietenei ei?

— Am făcut-o eu deja. Va dura ceva până ajunge, chiar şi cu poşta aeriană, dar ar trebui să primim veşti în curând. Desigur, există şi posibilitatea ca această Cicely să nu ştie unde e mama ta, dar măcar e un punct de plecare. Asistentul meu a anulat biletele oricum, dar o să mergem cu siguranţă când o să mă fac bine.

Inima îmi bătea cu putere. Am lăsat capul pe cuvertură, iar ea mi-a mângâiat părul.

— Nu te teme, draga mea, o să-ţi reîntâlneşti mama. O să aveţi atâtea de povestit...

M-am uitat la ea.

— Şi dumneata, am adăugat.

— Şi eu.

A închis ochii.

Am înghiţit în sec. Mi se pusese un nod în gât. Am încercat să-i iau pulsul.

— Nu-ţi face griji, a zis ea, deschizând din nou ochii, o să-mi revin cât ai zice peşte. Am pentru ce să trăiesc acum. Mult mai multe decât aş merita.

Gâtul mi se încleştase şi nu mai puteam rosti niciun cuvânt. Se va face bine, iar într-o bună zi vom locui împreună la Kingsland Hali.

Mi-au venit în minte tavanele înalte şi scara din lemn ceruită. Oare chiar e cu putinţă? Nici în cele mai nebuneşti scenarii nu mi-ar fi trecut prin minte aşa ceva. Eram atât de fericită, că-mi venea să sar, dar, în acelaşi timp, o voce îmi şoptea: „De ce nu i-a răspuns Cicely? Dacă mama ta nu vrea să mai audă de voi?” Am scuturat din cap ca să o fac să dispară. Îmi era atât de dor de mama, îmi doream atât de mult să o văd din nou... Nici nu-mi puteam imagina că nu voi reuşi.

CAPITOLUL 55

Pe ciocurile din Liverpool, oamenii stăteau în grupuri vânzolite. Ziua liniştită era într-un contrast bine-venit cu norii negri şi furtunile tropicale din Malaya. Bărbaţi mirosind a ulei de maşină, cu şepci pe cap şi îmbrăcaţi în salopete albastre pline de pete se luptau cu frânghiile şi lanţurile grele. Totul era acoperit de un strat de funingine, dar, în ciuda agitaţiei şi a prafului, se simţea totuşi liniştea tipic englezească. Abia dacă îndrăznea să se gândească la fetele ei şi la cei trei ani lungi de când nu le mai văzuse. Timpul în care le crezuse moarte îi părea acum un vis.

Nu mai primise nicio telegramă de la doamna Cooper-Montbeliard, iar asta o surprinsese. Sperase să ştie unde să se ducă, dar apoi se hotărâse să meargă direct acasă la părinţii lui Alee. Cu Maz de mână, îşi imagină deja câmpurile verzi care se întindeau înainte. Câţiva oameni se întoarseră spre ea când îşi lăsă capul într-o parte şi îşi întinse mâinile, cu palmele în sus. Broboane de transpiraţie îi acoperiseră pielea.

Taxiul mergea încet. Îi spuse şoferului să parcheze aproape de casă şi să aştepte. Îl mângâie apoi pe băiat pe creştet şi îi zise:

— Maz, rămâi în maşină, nu stau mult.

De la distanţă, casa părinţilor lui Alee era neschimbată, dar când se apropie, văzu grădina neîngrijită şi îşi dădu seama că nu era în regulă ceva. Tatăl lui Alee nu ar fi lăsat-o aşa. Îi sări în ochi afişul pe care scria *De vânzare,* abandonat în iarba crescută peste măsură pe lângă gardul din faţă. I se strânse inima.

Se uită în jur. Alături, un vecin grebla gazonul. Se duse spre el şi tuşi, să-i atragă atenţia. Bărbatul ridică privirea.

— Iertaţi-mă că vă deranjez, îi caut pe Eric Cartwright şi pe soţia sa, oare aţi putea să-mi spuneţi unde sunt?

Bărbatul se ridică, îndreptându-şi spatele. Îşi duse o mână la ureche.

— Ce spui?

— Îl caut pe Eric Cartwright, zise ea ceva mai tare.

— A, nu, nu mai sunt, spuse bărbatul, clătinând din cap. Îmi pare rău, draga mea, adăugă el, apoi îşi luă grebla şi porni înapoi, spre garaj.

— Ştiţi cumva unde s-au dus? strigă ea în urma lui, dar bărbatul nu o auzi şi închise uşa după el.

La oficiul poştal, se opri la biroul telegrafului, unde o femeie cu părul cărunt stătea în spatele unui grilaj metalic. Când aceasta se holbă fără reţinere la Maz, Lydia îl strânse şi mai tare de mână şi încercă să zâmbească apoi cât mai convingător.

— Am primit o telegramă de la doamna Cooper-Montbeliard, dar ca adresă mi-a lăsat numărul unei cutii poştale. I-am scris înapoi şi aşteptam veşti, dar nu am mai primit nimic.

— Ce număr aveţi la căsuţa poştală?

— Nu am una.

— Dar tocmai mi-aţi spus că aşteptaţi o scrisoare.

— Îmi pare rău, e o confuzie la mijloc. Am nevoie de adresa persoanei care mi-a trimis o telegramă lăsându-mi acest număr de cutie poştală. Uitaţi, acesta este, l-am notat.

Femeia strânse din buze şi zise:

— A, nu, nu dăm niciodată adresa cuiva, asta e şi ideea de a avea un post restant.

— Dar e foarte important!

— Întotdeauna e, draga mea, izbucni femeia. Bun, dacă asta e tot...

Lydia clătină din cap. Nu bătuse atâta drum ca să fie dată afară.

— Nu, nu e tot. Uitaţi, acesta este numărul, aţi putea

verifica dacă mi-a fost trimisă vreo telegramă? Numele meu este Lydia Cartwright.

— Da, pot face asta, zise femeia, apoi se uită la număr şi se încruntă. Eşti sigură că e scris corect?

Lydia încuviinţă.

— Se întâmplă să ai cumva şi telegrama?

Lydia cotrobăi prin geantă, din ce în ce mai agitată. Oare nu cumva o lăsase în apartamentul lui Adil? îşi amintea cum scrisese numărul pe o bucată de hârtie, iar telegrama o pusese într-un loc sigur, să nu o piardă, apoi se dusese doar cu hârtia la oficiul poştal. Aceeaşi hârtie pe care o avea acum în mână.

— Îmi pare rău, draga mea, dar ăsta nu e un număr de-ale noastre. Acoperim o arie destul de largă, dar niciunul dintre numerele noastre nu începe cu şapte-cinci. Îţi doresc o zi bună!

Lydia se întoarse, încercând să nu-şi piardă cumpătul. Făcea eforturi mari să-şi amintească. Trebuia să o fi luat cu ea. Îşi amintea că făcuse câte un bagaj pentru ea şi pentru Maz, dar nu şi să mai fi umblat cu telegrama. Nu-şi amintea deloc să o fi pus în bagaj. Cum putuse fi atât de dezorganizată? în graba ei, probabil notase greşit numărul şi, în emoţia plecării, uitase telegrama.

Era clar că doamna Cooper-Montbeliard nu primise răspunsul ei.

Pe stradă, cu Maz de mână, moralul îi ajunse la pământ. Şi-acum ce-o să facă? Lucrurile nu mergeau deloc aşa cum sperase, iar teama că, după toate astea, era posibil să nu-şi găsească fetele îi provocă o asemenea durere în piept, încât uită până să şi respire.

— Mi-e frig, doamnă, zise Maz, cu dinţii clănţănindu-i.

Îl trase lângă ea, învelindu-l în haina ei din mohair.

— Bietul de tine, am uitat de asta. Trebuie să-ţi iau o haină mai groasă.

După ce-i cumpără o haină groasă din molton, se aşezară într-o cafenea, la adăpost de frigul de afară. Maz stătea cu ochii pe ea, cu o mulţime de întrebări.

— Unde vom merge acum?

— Chiar la asta mă gândeam, zise ea.

Maz se întoarse spre fereastra aburită, urmărind trecătorii.

— Mereu e aşa frig?

— Nu şi vara.

— Atunci e cald, ca în Malaya?

— Nu, dragul meu.

Lydia zâmbi, dându-şi seama deodată că ştia ce are de făcut. Desigur, agentul imobiliar! Sări imediat de pe scaun şi îi întinse mâna băiatului.

Maz îşi băgă mâinile în buzunarele hainei bleumarin şi rămase în taxi, la scurtă distanţă de casă.

— Îmi pare rău, dragul meu, dar nu durează mult.

Se întorseseră acasă la părinţii lui Alee. Vântul apleca la pământ iarba înaltă. Găsi prin geantă un creion şi o bucată de hârtie, deschise poarta şi trase de semnul pe care scria *De vânzare.* Copie cu grijă numele, adresa şi numărul de telefon ale agentului imobiliar, fără să-şi dea seama că o maşină oprise lângă ea.

Un bărbat începu să strige:

— Era şi timpul! Mai bine l-ai aşeza cum trebuie de data asta. Nici nu e de mirare că n-am avut noroc până acum!

Lydia recunoscu vocea instantaneu. Se îndreptă, îşi şterse mâinile pe haină, apoi se întoarse spre el.

Bărbatul se dădu un pas în spate.

— Lydia! exclamă el.

Se lăsă apoi tăcerea.

Fu surprinsă să-şi dea seama că, dintre toate sentimentele care ar fi putut-o încerca în acel moment, îi fu milă de el. Părea scurs, ca şi cum viaţa l-ar fi scuturat

până nu ar mai fi rămas nimic în el. Purta o haină închisă la culoare, părul i se împuţinase, în jurul ochilor avea cearcăne albăstrui. Părea mult mai în vârstă. Dincolo de el, în maşină, o fată se uita spre ei, pe fereastră. Inima Lydiei începu să bubuie, iar ochii îi ieşiră din orbite când fata coborî din maşină, rămânând lângă ea.

Nu mai era fetiţa ei cu păr blond şi o fundiţă prinsă într-o parte. Această Fleur avea părul şaten-deschis, prins într-o împletitură lungă la spate, şi purta ochelari.

— Fleur? întrebă ea.

I se puse un nod în gât. Stătea acolo, în grădina din faţa casei, încercând să spună ceva, dar nu reuşea să rostească niciun cuvânt. Deschise poarta şi porni spre fată, cu lacrimile înceţoşându-i vederea. Se opri. Fata nu se mişcase din loc. Lydia îşi deschise braţele.

— Fleur, sunt eu, mami, nu mă recunoşti?

Lydia îşi şterse lacrimile. Deodată, din maşină coborî o femeie blondă, înaltă, care-i şopti lui Fleur ceva la ureche, o mângâie pe umăr, apoi o împinse uşor spre Lydia. Fleur făcu câţiva paşi spre ea, ca o păpuşă întoarsă cu cheia. Lydia înaintă şi ea. Se uitau una la cealaltă, Fleur fără să scoată o vorbă, albă la faţă. Când îngenunche în faţa fiicei ei, Lydia avea gâtul încleştat. Nu putea scoate o vorbă, nici măcar nu putea să respire.

Simţi mirosul părului lui Fleur şi întinse mâna, aproape atingându-i-l.

Fleur se întoarse spre femeia blondă, aşteptând o confirmare. Aceasta încuviinţă, dar Fleur nu făcu nicio mişcare. Confuză, Lydia se uită şi ea spre femeie, care încuviinţă din nou.

Între Lydia şi fata ei nu era decât un pas, însă nu se atingeau. Deodată, Fleur se înclină uşor spre mama ei. Ca la un semnal, Lydia mângâie uşor părul fiicei sale.

— Uită-te la tine! Ce păr lung ai! îţi stă minunat!

Îşi luă apoi fata în braţe. Îşi imaginase momentul ăsta de atâtea ori, le îmbrăţişase fantoma în vise, căutându-le lumina din ochi, dar acum se întâmpla cu adevărat. Fiica ei, mai preţioasă decât viaţa însăşi, îi fusese dată înapoi.

— Nu putem sta aici, în frig. Hai mai bine să intrăm! le întrerupse Alee.

Lydia rămase unde era.

— Lydia? zise el.

Ţinând-o pe Fleur de mână, se ridică şi îl privi drept în ochi.

— Unde au plecat părinţii tăi?

— Nu au plecat nicăieri.

— Vecinul tău aşa mi-a spus.

— Îmi pare rău, dar Eric a murit, iar mama lui Alee e la un cămin de bătrâni, zise atunci femeia cea blondă, făcând un pas înainte şi întinzându-i mâna. Eu sunt Veronica.

Lydia îi strânse mâna, dar mintea îi era în continuare la fetele ei. Se uită în jur, pe stradă.

— Unde c Kmma?

Alee arătă undeva la vreo cincizeci de metri în faţa lor. O fată înaltă tocmai se dădea jos de pe locul din spate al unei motociclete. Lydia o văzu dându-şi jos casca şi scuturându-şi părul, apoi ridicându-se pe vârfuri şi sărutându-l pe băiatul din faţă pe obraz.

— Parchează acolo ca să nu-i vedem, zise Veronica. Desigur, noi ştim asta.

Fata se întoarse spre ei şi rămase nemişcată. O fată înaltă, în haine moderne, pantaloni trei sferturi, deşi era frig, ghete până la gleznă, cu părul tuns scurt. Lydia o sărută pe Fleur pe frunte, iar apoi, după ic Veronica îi puse fetei o mână pe umăr, o luă la fugă spre fata cea înaltă. Alunecă pe iarbă însă şi se opri. Fata nu se mişcase din loc. Să fie oare adolescenta asta fiica ei? Aceeaşi copilă care se îmbrăca în costume de clovn şi venea în goană de

la şcoală ţipând: „Mami?”

Emma începu să se legene.

Lydia se duse la ea şi o prinse de umeri.

Fetei începu să-i tremure bărbia când spuse:

— Mami?

Lydia îi cerceta faţa, trăsăturile schimbate, ochii turcoaz plini de lacrimi.

— O, Doamne, fata mea dragă, mi-a fost atât de teamă că n-o să te mai găsesc niciodată!

— Ţi-am lăsat o scrisoare, mami, în care îţi spuneam unde mergem.

Respirând iute, Lydia întoarse capul şi aruncă o privire spre Alee, fără să-i dea însă drumul fetei. Acesta lăsă privirea în jos.

— Când am ajuns acasă, nu mai era nimeni. Nu am găsit nicio scrisoare, zise Lydia.

Făcu apoi o pauză şi îşi înghiţi lacrimile când văzu durerea din ochii fiicei sale.

Avea senzaţia că toată lumea le priveşte. Nu doar Alee, Veronica şi Fleur, ci ochii întregii lumi erau asupra lor.

— O, mami! şopti Emma.

Lydia îşi luă fiica în braţe, simţindu-i inima cum se loveşte de propriul piept. Niciodată nu îşi putuse imagina ceva mai preţios decât momentul acela. Emma începu să suspine şi îi şterse lacrimile cu degetele.

Când se dezlipiră, se priviră lung, căutând schimbările – un rid aici, un contur schimbat, o rotunjire sau o subţiere.

Emma se dădu înapoi.

— Ai mai multe fire albe de păr. Arăţi altfel, zise ea.

— Şi tu.

Emma roşi, încercând să mai spună ceva înainte să o apuce iar plânsul. Lydia o mângâie pe spate, văzându-i pieptul ridicându-i-se şi coborând la fiecare răsuflare. Fleur veni lângă ele, cele două fete aşezându-se una lângă

cealaltă. Lydia se uită la ele, atât de mândră, încât simţea că o să-i explodeze pieptul.

— Sunteţi atât de frumoase! exclamă ea.

Fleur zâmbi, iar Em se înroşi.

Alee şi Veronica rămăseseră la o mică distanţă de ele.

— E drăguţă, îi spuse Fleur încet Lydiei la ureche. L-a iertat, deşi tata era cât pe ce să o transforme într-o bigamă.

Într-adevăr, îşi spuse Lydia, apoi făcu vreo câţiva paşi spre Alee, ţinându-şi fetele de mână.

— Cred că ar fi mai bine să intrăm, zise el din nou.

— Da, te rog, să intrăm, zise şi Veronica. O să fac un ceai şi veţi putea vorbi liniştiţi.

O clipă, nimeni nu făcu nicio mişcare, apoi băiatul care o adusese pe Emma se retrase, spunând:

— Sunt lucruri care vă privesc. Ne vedem mai târziu, Em.

— Nu poate veni şi Billy? întrebă Emma.

— Poate ar fi mai bine să nu rămână, spuse Lydia, avem multe de vorbit. De ce nu intraţi voi, cât mai stau eu de vorbă o clipă cu tatăl vostru?

Fleur aruncă o privire întrebătoare spre Veronica, iar aceasta îi zâmbi.

Fleur şi Veronica intrară pe poartă, Emma îl sărută în semn de rămas-bun pe băiat, iar Lydia şi Alee se priviră fix.

Când ceilalţi se îndepărtară, faţa lui Alee se schimonosi.

— Te-am iubit, Lydia. Toate prostiile alea despre prietena bolnavă... M-ai părăsit.

— Te-am ales pe tine.

Alee o privi lung.

— Nu mă mai alegeai de multă vreme. Le aleseseşi deja pe fete.

Lydia îi cercetă faţa, observând o tăietură de lamă pe

obraz şi gulerul ros într-o parte al puloverului. Nu mai era aşa de imaculat ca pe vremuri. Dar când îl privi în ochi, o făcu sperând să descopere în ei măcar o urmă a bărbatului pe care îl iubise cândva.

În tăcerea nesigură care urmă, Alee îşi încrucişă braţele pe piept.

După ce se despărţise de băiat, Emma se dusese după Fleur şi Veronica. Acestea ajunseseră deja la uşa din faţă. Lydia auzi sunet de paşi şi o voce care o strigă încet din direcţia taxiului:

— Doamnă Lydia? Doamnă?

Se întoarse şi dădu cu ochii de Maz, care alerga spre ea.

— O, Doamne, am uitat!

Îl luă de mână pe băieţel, apoi se întoarse spre fetele ei.

— Fetelor, vă rog, veniţi puţin înainte să intraţi!

Fleur porni spre Emma.

Lydia îl mângâie pe Maz pe spate.

— Maz, spuse ea, e timpul să le saluţi pe surorile tale vitrege.

O văzu pe Emma albindu-se şi clătină din cap.

— Nu, draga mea, nu e fiul meu, spuse, apoi se uită la Alee, care se holba la Maz.

Se lăsă o tăcere lungă.

Lydia observă că se stârnise iar vântul, auzi foşnetul ierbii răscolite. Ultimii ani îi trecură prin faţa ochilor. Suferinţa. Durerea pe care i-o provocase. Nu putea face nimic ca să schimbe asta. De fapt, poate că era ceva.

Alee îi susţinu o clipă privirea, apoi, auzind-o pe Veronica, se întoarse spre ea, încercând să-i zâmbească. Ea însă dădu din cap şi urcă treptele spre uşa de la intrare. Alee le privi pe fete, apoi, într-un final, se întoarse spre Maznan Chang.

Băiatul îi zâmbi, recunoscându-l.

Toţi ochii se pironiră asupra lui când se aplecă spre

băiat şi îl luă în braţe.

Băieţelul îl îmbrăţişă şi îi zâmbi larg Lydiei.

— Doamnă, mama mi-a zis să nu spun niciodată. El e tatăl meu.

Fleur înghiţi în sec, iar Emma îi puse o mână pe umăr, să o liniştească. Veronica descuie uşa.

— Cred că am auzit destule, zise ea pe un ton aspru. Aş zice să intrăm cu toţii. Nu am pretenţia să înţeleg toate astea, dar e clar că sunt nişte explicaţii de dat.

Epilog

1958, trei luni mai târziu, Anglia

Am trăit trei ani fără mama. Acum, când vorbim despre acei ani pierduţi, încercăm să ne facem curaj şi spunem că măcar ne-au făcut mai puternice.

Mami ne supraveghează constant, nu-şi permite niciun moment de neatenţie. Într-un pandantiv pe care nu şi-l scoate de la gât decât la baie are o poză cu mine şi cu sora mea. Când mă uit la mine, cea din fotografie, văd un copil atent, cu un zâmbet strâmb şi o pată pe nas. Mi-e greu să-mi amintesc cine eram pe atunci, deşi câteodată am senzaţia că pot privi în trecut, să-i dau din nou viaţă. Iar acolo am fi din nou noi trei, mami, eu şi Fleur, în 1955, şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Când am intrat în casa tatălui meu în acea zi în care s-a întors mama, mi-am dat seama că nu o mai văzusem niciodată atât de furioasă. Chiar acolo, în faţa noastră, îl ameninţase pe tata cu poliţia – pentru fraudă şi răpire, spunea. Fleur a izbucnit în lacrimi, dar Veronica, albă la faţă, a reuşit să o liniştească. Tata i-a spus că nu poate dovedi nimic, dar mama a refuzat să ne lase să rămânem acolo peste noapte, cu el. Cred că doar voia să o intimideze când i-a spus că nu are nicio dovadă, căci a fost de acord ca mama să ne ia cu ea la hotel, dar, în schimb, să nu se ducă la poliţie. Cu Fleur a mai trebuit dusă muncă de lămurire, în special Veronica s-a ocupat de asta, dar eu şi băiatul abia aşteptam. Mama are custodie completă pentru mine şi Fleur, iar Maz a ales să locuiască tot cu noi. Adevărul e că mama nu avea de gând să se ducă la poliţie. Trecuserăm prin prea multe, mi-a zis mai târziu, iar pentru Fleur ar fi fost îngrozitor să-l vadă pe tatăl ei în puşcărie.

Nu le arătăm niciunuia furia care ne cuprinde pe amândouă când se duc să-şi petreacă sfârşitul de

săptămână cu el. Nu-l pot ierta pe tata pentru ceea ce a făcut, şi nici mama. Ea e politicoasă, dar rece când tata vine să-i aducă înapoi pe Fleur şi pe Maz. Am senzaţia că el ar vrea să spună ceva, dar ea nu. Cel mai trist e că Veronica a plecat, chiar în ziua în care noi ne-am reîntâlnit. Au trecut deja trei luni şi nimeni nu a mai auzit nimic despre ea. Să fi fost Maz ultima picătură? Oricum, acum tata e singur – şi poate că e o pedeapsă suficientă.

Când mami a cunoscut-o în sfârşit pe mama ei, s-a întors la hotel cu ochii roşii, dar şi cu un zâmbet uriaş pe faţă, precum şi cu cheile de la Kingsland.

O privesc când face focul în camera de zi uriaşă a bunicii – mototoleşte hârtia de ziar, apoi pune conuri de brad şi surcele. E încă frumoasă, chiar mai frumoasă decât înainte, dar nu mai are aceeaşi strălucire. Nici părul, pe care şi-l prinde cu o agrafa mare, nu i se mai desface să-i cadă pe umeri. E deja luna mai, dar mamei îi e frig.

Se ridică din faţa căminului, cu obrajii roşii, şi dă cu ochii de noi.

— Mami, el e Billy. L-ai cunoscut la tata.

— Îmi amintesc. Bună, Billy! Să mă scuzi, dar nu-ţi pot strânge mâna, spune mama, ştergându-şi mâinile murdare pe o cârpă.

— Formaţia lui cântă sâmbătă la Mecca Baliroom, în Birmingham.

— A, da?

— Mergem doar pentru susţinere, dar tot e o oportunitate grozavă, zice Billy.

— Sunt convinsă.

— În fine, mami, ideea e că Billy m-a rugat să merg cu el.

— Nu vă gândiţi că mergem cu motocicleta, doamnă Cartwright. O să meargă în camionetă, cu mine.

— Nu prea cred, spune mami, îndreptându-se spre

bucătărie, unde Fleur pregătea o prăjitură. E mult prea tânără pentru asta.

— Mamă!

— Emma?

Ne privim fix, fără să schiţăm un gest. Nu era prima dată când uita. Mă strâmb şi spun:

— Mami, am *cincisprezece* ani.

Îmi aruncă o privire în care nu se putea citi nimic, ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte ceva, apoi dă din cap şi ochii i se umplu de lacrimi.

— Aşa e, zice.

— Deci pot să merg?

— Cincisprezece ani nu înseamnă chiar aşa de mult, ştii?

— În caz că ajută, să ştiţi că tata va conduce camioneta.

— Bine, fie. Dar nu vreau să se întoarcă târziu.

Eu şi Billy ne privim zâmbind, iar mami se duce să o ajute pe Fleur. Sunt atât de bucuroasă, că încep să ţopăi ca un copil de zece ani.

— Parcă aveai *cincisprezece* ani, zice Billy, imitându-mi tonul de mai devreme şi privindu-mă în ochi.

Îi trag una.

Nimic nu poate şterge acele zile pline de speranţă. E minunat să fii tânăr, să poţi merge la Mecca Baliroom cu Billy şi să o ai pe mama din nou lângă tine. Firul invizibil care avea un capăt legat de inima mamei, iar pe celălalt de a mea nu s-a rupt. Ştiusem dintotdeauna că nu o va face. Iar asta era mai presus de orice, chiar şi de faptul că-mi găsisem bunica şi locuiam la Kingsland Hali.

Numai când mă întind pe podea reuşesc să mă întorc în timp, pe vremea când aveam unsprezece ani. Închid ochii şi iată-mă din nou în dormitorul nostru din Malacca, întinsă pe burtă şi numărând găurile din podea. Malaya rămăsese foarte departe şi ca distanţă, dar şi în timp, însă tot îmi aminteam clar norii care arătau ca nişte vârtejuri de şerbet

de lămâie şi mirosul care învăluia copacii din spatele grădinii.

Oriunde m-ar duce viaţa, chiar dacă într-o bună zi nu voi mai auzi sunetele ei, ştiu în sinea mea că Malaya va rămâne mereu în sufletul meu, în inima mea. Perioada aceea face parte din copilăria mea, înainte să aflu că viaţa se poate schimba atât de mult. Mirosul de *lemongrass* pe care l-am simţit acolo mă va însoţi toată viaţa, la fel ca amintirea mamei cântând dimineaţa şi a păsării paradisului prinsă în părul ei ruginiu.

Nota autoarei

Despărţirea noastră este un roman de ficţiune a cărui acţiune se petrece în timpul Insurecţiei comuniste din Malaya, din anii ’50. Deşi personajele sunt imaginare şi orice asemănare cu persoane în viaţă sau decedate este neintenţionată, în carte există totuşi ecouri ale copilăriei mele, petrecute în Malaya în perioada respectivă.

Anumite părţi ale romanului au fost inspirate de întâmplări din familie – spre exemplu, chiar m-am împiedicat într-un muzeu cu figuri de ceară, precum personajul meu Emma, şi am văzut ceea ce vede ea; la fel, mama mea chiar a cântat într-un hotel din Singapore. Printre alte amintiri din copilăria mea în Malaya, îmi amintesc că înotam într-o piscină naturală dintr-o plantaţie de arbori de cauciuc din Johore şi că armele tuturor erau strânse grămadă pe o masă în hol când cei de pe plantaţii veneau în oraş la vreo petrecere, tot aşa cum îmi amintesc culorile şi sunetele Cartierului Chinezesc, unde mă ducea bona mea chinezoaică, Ah Moi. Îmi amintesc casele pe piloni, şopârlele care îşi lăsau în urmă coada şi nenumărate miresme, sunete şi privelişti din Malaya.

Amintirile mamei mele, biografia ei şi minunatele sale albume de fotografii mi-au servit drept inspiraţie pentru multe locuri din roman, mai ales în ceea ce priveşte

plantaţia lui Jack, casele lui Harriet Parrott şi Cicely sau Spitalul de boli nervoase. YouTube mi-a fost de mare ajutor pentru a putea descrie casele vechi în stil colonial, detaliile extrem de folositoare despre viaţa de zi cu zi pe o plantaţie de cauciuc şi mi-a oferit informaţii despre viaţa de familie din Singapore şi Malacca. Catalogul Filmelor Coloniale mi-a pus la dispoziţie o bogăţie de imagini despre Imperiul Britanic.

Tatăl meu a lucrat pentru dezvoltarea şi restaurarea sistemului poştal şi a trebuit să ne mutăm de opt ori în tot atâţia ani. Nu vorbea prea mult despre munca sa, dar a iubit Malaya, iar amintirile lui mi-au făcut o impresie puternică, fiind, în mare măsură, răspunzătoare pentru imaginea pe care mi-am făcut-o despre junglă, despre satele malaeze şi despre satele noi.

Amazon şi Google mi-au oferit acces, în aceeaşi măsură ca internetul, la o lume întreagă de cărţi, bloguri şi memorii, cărora le sunt recunoscătoare pentru toate lucrurile pe care le-am aflat despre ţara care a fost Malaya şi despre Malacca în mod deosebit, căci aici m-am născut. Mă simt norocoasă că m-am născut într-un loc atât de minunat şi într-o perioadă atât de importantă. Sunt sigură că şi-au pus amprenta asupra mea. Multe dintre informaţiile despre Malacca, aşa cum este înfăţişată în roman, se bazează pe ceea ce am reuşit să-mi amintesc, aşa că, dacă sunt greşeli, acestea se datorează doar versiunii mele înceţoşate a trecutului. Am simţit nevoia de a o prezenta astfel, acesta fiind şi motivul pentru care nu am vrut să merg să descopăr Melaka zilelor noastre. Am păstrat, după cum se vede, şi denumirile exact ca în 1950.

Povestea Lydiei, a lui Alee, a Emmei şi a lui Fleur nu este însă povestea familiei mele. Noi nu am fost niciodată despărţiţi, dar ne-am întors cu toţii în Anglia pe un vas ca acela care a purtat-o şi pe Emma, deşi călătoria noastră a

avut loc în 1957, când Canalul Suez era încă blocat. Scenele de pe vapor se bazează, în mare măsură, pe amintirea mea despre rezistenţa la răul de mare în timpul unei furtuni din acea călătorie.

Poveştile cu fantome pe care şi le aminteşte Emma au fost inspirate pe de o parte din poveştile pe care le-am găsit pe internet, pe de altă parte, din următoarele cărţi: *Malay Magic,* de Walter Skeat (MacMillan, Londra, 1900), *Shaman, Shaiva and Sufi,* de R.O. Windstedt (publicată pentru prima dată în Singapore, în 1925; reeditată de Forgotten Books, în 2007) ţi *TheBook ofChineseBeliejs,* de Frena Bloomfleld (Arrow Boooks, Londra, 1983).

În ceea ce o priveşte pe Lydia şi felul în care trebuie să facă faţă la tot ce îi e dat să trăiască, m-am lăsat condusă de experienţa mea de părinte care a trebuit să accepte moartea unui copil. Este un sentiment ce nu dispare niciodată. Acesta este motivul pentru care am vrut să includ aici un poem scris de cel care pe atunci era cumnatul meu. Dintre toate scrisorile şi biletele pline de vorbe deosebit de calde pe care le-am primit atunci, cuvintele acestui poem încă îmi umplu ochii de lacrimi. Sper ca şi unele cuvinte din acest roman să aibă aceeaşi putere:

Lui Dinah, la moartea fiului său

Data viitoare când vei veni, şchiopătând ca şi cum nu ai avea un picior, o să ne uităm cu toţii după membrul care îţi lipseşte.

Zâmbind, aproape să izbucnim în râs, data viitoare când vii, o să-i căutăm cu toţii zâmbetul.

Dar când o să te auzim vorbind —

mândră, ca şi cum nu ai avea un picior, neacceptând să te împiedici, noi vom fi cei care vom şchiopăta cu durerea ta,

Şi nu va fi pace decât când vom vedea, adunându-ne

repede în jurul tău – omul nostru fără de picior –, gata să te prindem când vei cădea.

Nu va fi pace decât când vom vedea, adunându-ne în jurul tău, cele paisprezece umbre ale luminii anilor lui.

Dick Holdsworth, 1985

Mulţumiri

Ţin foarte mult să le mulţumesc următoarelor persoane, al căror ajutor a fost de nepreţuit pentru publicarea acestei cărţi.

Vechii mele prietene, autoarea Gillian White, pentru încurajările generoase pe care mi le-a oferit încă de la început. Vanessei Neuiling, prima cititoare, pentru părerea inteligentă şi profundă. Agentului meu, Caroline Hardman, de la Hardman & Swainson, pentru entuziasmul şi responsabilitatea cu care a primit cartea şi pentru sfaturile avizate. Întregii echipe de la Viking/Penguin şi, în mod special, editorului Veneţia Butterfield şi editorului meu, Elspeth Sinclair, amândouă aţi fost minunate. Lui Nicole Wotherspoon, pentru că mi-a împărtăşit amintirile despre viaţa în Malaysia în 1950 şi despre viaţa într-un internat englezesc. Lui Sophie Endersby, pentru informaţiile despre legea moştenirii din acele vremuri şi despre ce trebuie să faci ca să obţii un certificat de deces atunci când trupul persoanei respective nu este găsit.

Mamei mele, pentru amintirile şi albumele sale de fotografii.

Şi, nu în ultimul rând, familiei mele iubitoare, care m-a susţinut de la mic la mare, în special, răbdătorului meu soţ Richard, care a crezut mereu în această carte şi căruia i-a făcut plăcere să mă ajute cu cercetările. Vă mulţumesc tuturor!